

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

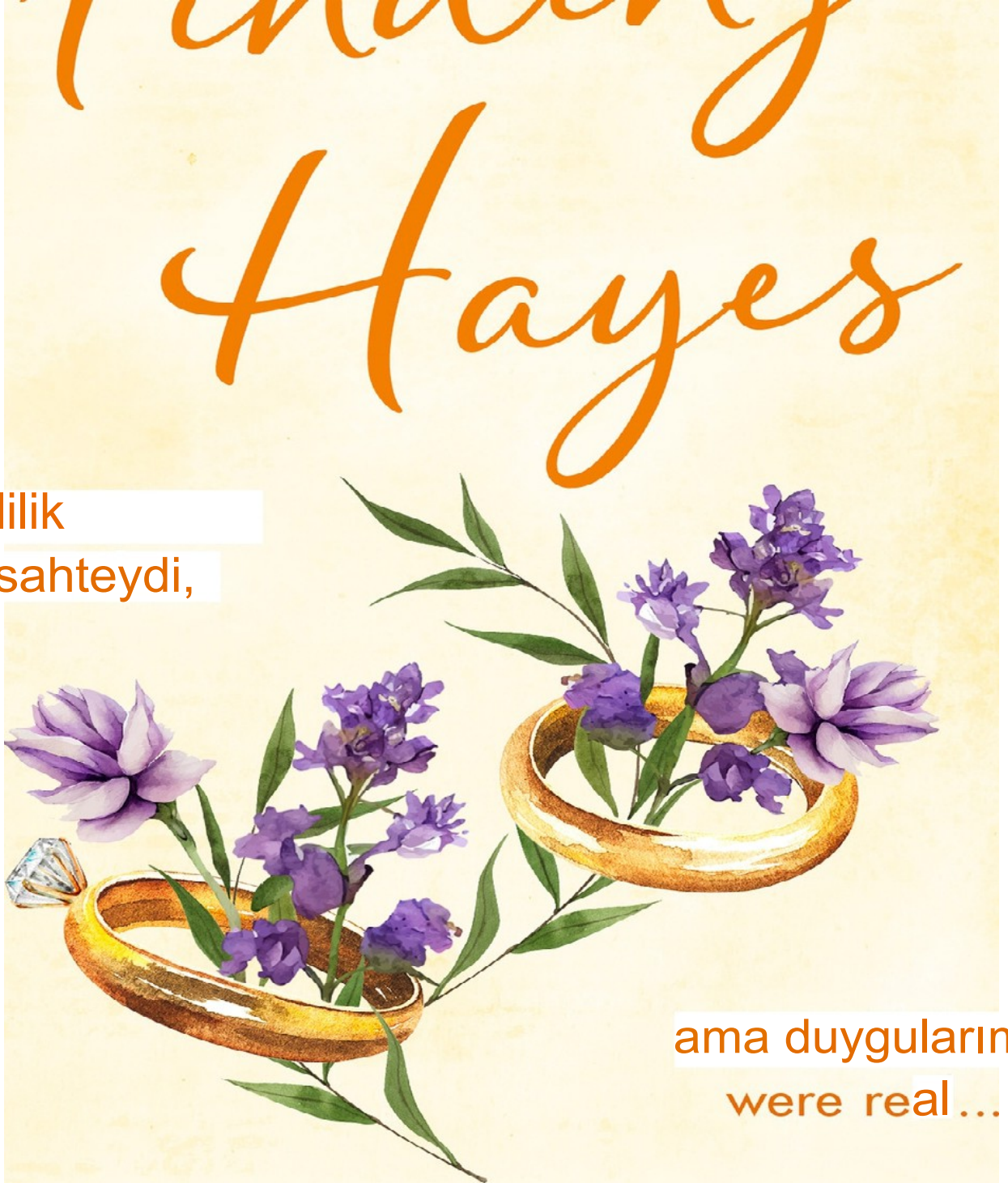
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Evlilik
sahteydi,

ama duygularım
were real...

INTERNATIONAL BESTSELL | NGAUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Finding Hayes

Yazar Hakkında

Laura Pavlov, sizi hem güldürecek hem de ağlatacak tatlı ve seksi çağdaş aşk romanlarının USA Today çoksatan yazarıdır. Üniversite aşkıyla mutlu bir evliliği, artık yetişkin olan iki harika çocuğunun annesi ve huysuz bir yorkie'nin köpek fısıltıcısıdır ve bir vahşi bernedoodle. Laura Las Vegas'ta yaşamakta ve sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Ayrıca Laura Pavlov tarafından yazılmış ve HQ tarafından yayınlanmıştır

Manolya Şelalesi Serisi

Romeo'yu

Sevmek Vahşi

Nehir Yasak Kral

Dayak Yiyen Kalp

Hayes'i Bulmak

Finding Hayes

LAURA PAVLOV

BİR YER. BİRÇOK HİKAYE

Telif Hakkı

GENEL MERKEZ

An imprint of HarperCollinsPublishers Ltd
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak Büyük Britanya'da HQ tarafından yayımlandı
An imprint of HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Telif Hakkı © Laura Pavlov

Laura Pavlov, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden izni alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kaynak ISBN: 9780008719661

E-kitap Baskısı © Ekim 2024 ISBN: 9780008719678

Sürüm 2024-10-08

Kendini yargılanmış, yanlış anlaşılmış,
yalnız ya da görülmemiş hisseden
herkese.

Bu senin için.
Seni görüyorum.

XO

İçindekiler

[Kapak](#)
[Yarım](#)
[Başlık](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthaf](#)
[Bölüm 1 Bölüm 2](#)
[Bölüm 3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm 8](#)
[Bölüm 9 Bölüm](#)
[10 Bölüm 11](#)
[Bölüm 12 Bölüm](#)
[13 Bölüm 14](#)
[Bölüm 15 Bölüm](#)
[16 Bölüm 17](#)
[Bölüm 18 Bölüm](#)
[19 Bölüm 20](#)
[Bölüm 21 Bölüm](#)
[22 Bölüm 23](#)
[Bölüm 24 Bölüm](#)
[25 Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Okumaya](#)

[Devam Edin](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

1

Hayes

Çizmelerimi giydim ve pencereden dışarı baktığımda yağın karın itfaiye binasının dışındaki çimenleri gizlediğini ve beyaz bir toz tabakasıyla kaplandığını gördüm. Burada olduğum için mutluydum.

Üç günlük vardiyam bitmişti ve buradan çıkıp biraz uyumaya hazırdım. Her gün çok yoğun çalışıyorduk. Soğuk hava nedeniyle birkaç tıbbi acil durum yaşandı. Kötü bir araba kazası olmuştu ve çağrı aldığımızda paramedik eğitimim işe yaramıştı ama neyse ki herkese bir şey olmayacaktı.

Bu öğleden sonra ilkokula gitmiştik çünkü elbette vaftiz oğlum Cutler'ın ikinci sınıfında yangın güvenliği hakkında konuşmak için gönüllü olmuştum. O benim en iyi arkadaşımın oğluydu ve akla gelebilecek her şekilde benim oğlumdu ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, bu onu herkesin içinde en sevdiği lakabı olan Beefcake ile çağırarak anlamına gelse bile.

Yorgundum ve geceyi bitirmeye hazırdım.

"Hey, Rambo, dışarı mı çıkıyorsun?" Beebs sırt çantasını karşımdaki yatağın üzerine bırakırken sordu.

Hepimizin lakapları vardı, Lenny Davis dışında, o doğası gereği bir pislikti ve ona "pislik" demenin işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden burada kendi adıyla anılan tek adam oydu.

İşteki ilk yılımda bana "Rambo" unvanı verilmişti. Bir yangına girmiş ve üç yaşında küçük bir kızı kucağımda taşıyarak is içinde dışarı çıkmıştım. Yerel gazete, yangından çıkarken Rambo'ya benzediğimi söyleyerek ön sayfada fotoğrafımla birlikte bir haber yayınlamıştı. Küçük kız hastanede kısa bir süre kaldıktan sonra iyileşmişti ve bu isim akıllarda kalmıştı.

Çünkü itfaiyedekiler peşini bırakmadılar.

O zamanlar bu ilgiden nefret etmiştim ama o küçük kızı annesinin kollarına bırakabilmek için buna değmişti.

Priscilla Larson artık on üç yaşında bir genç kızdı ve hala her yıl bayramda bana kurabiye getirirdi.

O yangının yıldönümü.

Bunlar işimde sevdiğim şeylerdi.

"Evet. Bir hafta uyumaya hazırım." Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve montumu kaptım. Kar bütün gün sert bir şekilde yağmıştı, bu da dışarının cehennem gibi soğuk olduğu anlamına geliyordu.

"Evet, dışarısı hiç sakın değil, o yüzden dikkatli sür. I Aslında buraya yürüyerek geldim ve yolumun üzerindeki Whiskey Falls'ta bir şeyler atıştırmak için durdum. Hayatımda gördüğüm en ateşli hatun orada Ruby ile konuşuyordu. Kahretsin, işe gitmek için ayrılmak zorunda kaldığım için çok kızmıştım," dedi Beebs. Ona bu lakap takılmıştı

Çünkü uzun saçları alına dökülmek üzere şekillendirilmişti. her sabah onunla vakit geçirirdi. Yani, "Bieber" olarak başlamıştı ve yol boyunca bir yerde "Beebs" oldu.

"Kimdi o? Bir turist mi?" Paltomun fermuarını yukarı çekerek sordum.

"Hayır. Burada büyüdüğünü söyledi. Abe'in cenazesi için burada," dedi ve elim fermuarın üzerinde dondu kaldı.

"Adı Savannah mıydı?"

"Muhtemelen sana," dedi bir kahkaha atarken. "Ama bana ona Savvy diyebileceğimi söyledi çünkü sanırım Beebs'i hissediyordu, ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Tabii, öyleydi." Gözlerimi devirdim. "O zaman genç erkek grubu görünümünden hoşlanıyor olmalı."

Savannah Abbott şehirdeydi.

Geleceğini biliyordum.

Abe Wilson'ı kendi büyükbabasıymış gibi severdi. Ama

Abe Wilson'ın evinde takıldığını duyunca şaşırdım.

Whiskey Falls barı, çünkü kasabaya geldiği birkaç seferde sadece Abe'i görmeye gitmişti.

Benden kaçtı ya da en azından öyle hissettirdi.

Beebs, Lenny'nin kapıdan içeri girdiğini ve yüzünün düzeldiğini görmek için dönmeden önce göğsünü yumruklarken, "Ben tamamen erkeğim, bebeğim," dedi.

"Beebs, aşağı in. Beş dakika içinde toplantımız var." Lenny ekibimizdeki diğer teğmendi ve her zaman zıt vardiyalarda çalışırdık.

Orada aşk yoktu.

Nişanlımı becermeden çok önce, bu adamı hiç umursamamıştım. Lisedeyken ben oyun kurucuyken o yedek kulübesinde otururken bile hep mızımız küçük bir kaltak olmuştu. Daha iyi olmak için daha çok çalışmak yerine, sadece

oyun süresi alamamanın adaletsizliğinden şikayet etti.

Belki de daha az emmelisin, sık kafalı.

"Evet, anladım. Sonra görüşürüz Rambo." Beebs omzuma vurdu ve ben de kapıya doğru ilerlemeden önce başımı salladım.

Ben ona doğru ilerlerken Lenny bana baktı ve sonra bana bir kağıt parçası uzattı. "Hey, Woodson. Kimber bu hafta sonu itfaiye için bir bağış kampanyası düzenliyor. Gelirsen iyi olur, çünkü sen gidersen çocuklar da gitme eğiliminde olur." Eski sevgilimle işi bitmemişti, çünkü görünüşe göre onları birlikte bulduktan kısa bir süre sonra onu aldatmıştı. Pislik herif de gelip benimle bunu tartışmaya ve durumu bağdaştırmaya çalışacak kadar küstahtı.

Arkadaş değildik. Asla da olmayacaktık.

Kağıdı elinden kaptım. Bir bağış kampanyası daha. Tam da Cap'in üç ay sonra emekli olacağı zamanda.

Ne kadar da uygun.

"Peki bu hafta sonu tam olarak ne için para topluyoruz Lenny?" Adama karşı duyduğum küçümsemeyi saklamadan söyledim.

Kaşlarını çattı. "Kimber buraya yeni yatak takımları ve pencere kaplamaları alabileceğimizi ve mekânı güzelleştirebileceğimizi düşündü."

Burayı güzelleştirmek mi? Burası lanet bir itfaiye binası.

Burayı onarmakla hiç ilgilenmiyordu. Son birkaç aydır olduğu gibi hiç bu kadar çok etkinliğe ev sahipliği yapmamıştı.

Kaptan'ın yakında emekliliğini açıklayacağı duyulduğunda.
Ki geçenlerde bunu açıkladı.

Ve şimdi bu sahte orospu çocuğu bunu sunmak istedi
Sanki bu onu bir tür lider yapıyormuş gibi. Artık yangına
koşan adam o değildi. Her zaman önce gençleri gönderirdi.

Lenny Davis örnek olarak liderlik etmedi. Oyunu
oynamakta iyiydi.

Ve işimin bu kısmından hep nefret
etmişimdir. Politikadan.

Bu işte hiç iyi değildim. Tek yaptığım yangın söndürmekti,
Zor durumdaki insanlara yardım etmek ve adamlarımızın
evlerine sağ salim dönmelerini sağlamak.

"Elbette." Sırıttım. "Peki geçen ayki bağış kampanyası
bize ne kazandırdı?"

"Kimber'in bizim evde düzenlediği partiden mi
bahsediyorsun? Hangout'taki büyük ekran televizyonu ve
ayaklı patlamış mısır makinesini almak için yeterince para
topladık."

Dediğim gibi, adam örnek olacak bir lider değil.

"Bu kasabadaki insanların zor kazandıkları paralarını bize
bir televizyon ya da yeni perdeler almak için vermeleri
gerektiğini düşünmüyorum. Bu tür şeyler için bir bütçemiz
var." Yaklaştım, eğildim ve sesimi alçak tuttum. "Sadece
işini yapmayı deneyebilirsin ve Kaptan'ı etkilemek için lanet
bir aziz gibi davranmamalısın. Yangınla mücadele etmek
için buradayız, unuttun mu?"

Geri adım attı, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı.
"Mesele yangınlar değil, ahmak. Anlamıyorsun, Hayes. Bir
futbol takımının sahibi
stadyumdaki pisliği temizliyor; partiye gelip herkesin
konuşmak istediği kişi o. Ben bu evin yüzüyüm, sen de
pisliği temizliyorsun."

Onu duvara doğru ittim ve yüzüne vurdum. "Burası lanet
olası bir itfaiye binası. Bu adamların yönetilmesi gerekiyor,
aptalca şeyler satın alabilmemiz için partilere katılmaları
değil. Lanet olası işini yap."

Korkusunu görebiliyordum. Ondan birkaç santim daha uzundum ve muhtemelen kışında kırk kilo vardı. Ama o sinir bozucu sırtışını yüzünde tuttu ve beni zar zor hareket ettirerek geri itti. "Bunu neden yapayım ki? Benim boktan işimi yapman için sen varsın."

"Burada her şey yolunda mı?" Kaptan'ın sesi beni öfkemden uzaklaştırdı.

Bir adım geri çekilirken yavaşça başımı salladım. "Evet. Her şey yolunda."

"Woodson'ın bazen çok sinirli olduğunu biliyorsun, Kaptan. Ama onunla başa çıkabilirim." Lenny kıkırdadı ve ellerim iki yanımda yumruk oldu. Bu lanet herif beni çok etkilemişti.

Lenny odadan çıktıktan sonra bana dönerek, "Sen gidip toplantını başlatmaya ne dersin?" dedi. Bu adam bana kendi babamdan daha çok babalık yapmıştı. "İyi misin, Hayes? Uzun vardiya mı?"

"Ben iyiyim. Önümüzdeki birkaç gün içinde uykumu alırım." "Pekala, evlat. Sakin ol." Bana bazen böyle seslenirdi,

Belli etmedim ama benim için bir anlamı vardı. "Biraz dinlen."

"Yapacağım, Kaptan." Soğukta dışarı çıktım, kamyonetime atladım ve şehir merkezinden evime doğru yola koyuldum. Ama Whiskey Falls barı görüldüğünde, Bir şey direksiyonu çevirmemi ve park yerine girmemi sağladı.

Savannah'yı yıllardır görmemiştim ve nasıl olduğunu merak ediyordum.

Gerçek şu ki, yıllar önce beni aniden hayatından çıkarmasına hiçbir zaman anlam verememiştim.

Kapıyı açtım, barın arkasında duran Ruby dışında içerisi sessizdi, bu normal bir durum değildi çünkü artık burada çalışmıyordu. Babası

Belki de bu gece birinin yerini dolduruyordu. Ama bakışlarım o kadına takıldı.

konusuyor, karşısında oturuyor, kahkahadan başı geriye düşmüştü.

Savannah Abbott çok iyi gülerdi. Her zaman öyleydi.

İçimdekileri ortaya çıkarabilecek tek kişi oydu, Çünkü çok komikti. En azından eskiden öyleydi. Ayrıca eskiden saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış, sıska, küçük bir şeydi. Ama bugün, uzun karamel-kahverengi dalgalar sırtından aşağı uzanıyordu ve kasabayı aceleyle terk eden on altı yaşındaki genç kıza benzemiyordu.

Beni terk eden.

Solmuş bir kot pantolon ve siyah balıkçı yaka bir kazak giymişti ve kovboy çizmelerinin ayağı bar taburesinin dibinde duruyordu.

Ruby beni görmek için döndüğünde, "Şuraya bak," dedi. İçeri girerken. "Uzun vardiyandan sonra eve gideceğini düşünmüştüm." "Ben de seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim.

"Babamın midesi bozuldu, bu gece onun yerine ben bakıyorum. Senin hikâyen ne?" Kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım canım hamburger çekti," diye yalan söyledim. Savannah'nın burada olup olmadığını görmek için gelmişim ama bakışlarım onun bal rengi gözleriyle karşılaşınca şaşırmış gibi yaptım. "Selam Sav."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Hayes."

"Bu çok hafif bir ifade," dedim, kelimelerim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Eminim gayet iyi atlatmışsındır." Omuz silkti, şarap kadehine uzandı ve bir yudum aldı.

"Senin için şu hamburgeri hazırlayayım." Ruby önüme bir bira koyup mutfakta kayboldu ve ben de Savannah'nın yanındaki tabureye çöktüm.

Kahretsin, çok güzeldi. Her zaman öyleydi, ama şimdi farklı görünüyordu.

Muhteşemdi, seksiydi ve büyü müştü.

Ama bu kadın söz konusu olduğunda temkinli olurdum. Muhtemelen geldiği gibi hemen gidecekti.

"Sanırım Abe'in cenazesi için buradasınız?" Bakışları yüzümün her santimetresinde gezinirken, saklamak için hiçbir çaba göstermeden sordum.

"Evet," dedi uzun bir nefes vererek. "İyi görünüyorsun."
"O zaman daha fazla dışarı çıkmalısın. Üç günlük bir tatilden yeni çıktım.
ve kendimi bok gibi hissediyorum."
"Her zaman iyimser." Kıkırdadı. Vay be.
Gülüşünü özlemişim.
"İyi görünüyorsun, Shortcake."
Lakabının dilimden bu kadar kolay dökülmesine şaşırmıştım.
Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

2

Savannah

Lanet olsun. Ben yokken Hayes'i unutmak, onu bunca yıl sonra görmekten çok daha kolaydı. Hatırladığımdan bile daha seksiydi.

Hayes Woodson, yani kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım. Komşuyduk, sınıf arkadaşydık, dosttuk, kankaydık ve tüm bu iyi şeyler.

İkimiz de büyüdüğümüz evlerde çok fazla dram yaşamıştık ve her zaman birbirimizin yanında olmuştuk.

Olmayana kadar.

Ta ki bana gerçek yüzünü gösterene kadar.

Ve insanlar bana kim olduklarını gösterdiklerinde onlara inandım.

Bu tam olarak doğru değil. Bazen onlara tam olarak inanmam için karnıma birkaç yumruk yemem gerekti. Ama sonunda, oraya ulaştım.

Mantıksız bir şekilde pozitif, iyimser ve mutluluğun garip bir karışımıydım, ancak aynı zamanda üzerimde asılı duran, gardımı her düşürdüğümde kaltak tokadı yediğimi hatırlatan kara bir bulut da vardı.

Bu yüzden, mantıksız bir şekilde olumlu, iyimser ve mutlu olurum ama gardımı da düşürmezdim.

Kesinlikle bu adamın yanında değil.

Gülünç derecede yakışıklı olsa bile.

Gençliğimizde en iyi arkadaşım ile ilgili ne kadar çok fantezi kurduğumu hatırlayarak iç çektim. Cehennemden gelen buz kraliçesiyle çıkmaya başladığında bile, Hayes o zamanlar hayalini kurduğum tek erkekti.

Kalbimi kırmayı ve beni ezmeyi başarmıştı - oysa hiç romantik bir ilişkimiz bile olmamıştı.

En azından benim fantezilerimin dışında.

"Bu lakaptan nefret ediyorum," dedim, sesini özlemiş olmama rağmen sinirlenmiş gibi davranmaya çalışarak.

"Bana Woody demenden hiç hoşlanmadım, o yüzden sanırım ödeştik diyebiliriz." Ruby elinde iki hamburgerle mutfaktan çıkıp birini önüme koyduğunda sırtıttı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Geçirdiğin günden sonra bir yemeğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Hayes bana baktı. "Cenaze yarın, değil mi? Bugün ne oldu?"

Burgerime uzanıp büyük bir ısırik almadan önce Ruby'ye teşekkür ettim. Onunla ne kadar çok şey paylaşmak istediğimi düşündüm. Ama bu Hayes'ti. Onunla bir daha konuşup konuşmamam gerçekten önemli değildi; o her zaman tanıdığım en iyi dinleyici olmuştu.

Muhtemelen o kadar çok konuşmadığı içindir.

Çocukluğumuzdan beri görmediğim Ruby'nin kardeşleri Rico ve Zane bara girip onu çağırdılar. Geri döneceğini söyledi ve ben de başımı kaldırıp yanımdaki iri adamın bana baktığını gördüm.

Sanki bekliyormuş gibi.

Her zaman iri bir adamdı ama şimdi daha iri görünüyordu.

"Boyun mu uzadı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Belki de kısalmışsındır."

Bu hep şakamız olmuştu. Boyu benim bir metre beş santimlik boyumdan bir karış daha uzundu.

"Ben daha kısa değilim."

"Ben daha uzun değilim. Bana bugün ne olduğunu anlat."

"Neden? Birbirimizi on yıldan uzun süredir görmedik. Neden bilmek istiyorsun?" Hamburgerinden bir ısırik alırken sordum. Ayağa kalktı, barın üzerine eğildi ve bir bardak alıp buzla doldurdu. Bardağı kaptı. soda tabancası ve kendine kola gibi görünen bir şey doldurdu, sanki buranın sahibiymiş gibi davrandı.

"Belki de sadece sıkıldım ve eğlenmek istiyorum," dedi.

"Ben her zaman senin en iyi eğlencen oldum."

"Ben olsam bunu tartışmazdım. Step dansı yaptığın dönemi, keman çaldığın dönemi ve sonra piyano çaldığın dönemi atlattım. Sonra sesinin Taylor Swift ve Adele'in mükemmel bir karışımı olduğunu düşündüğün o yıllar vardı."

Kaşlarımı kaldırdım ve American Idol'a katılacağımdan emin olduğumda yazdığım şarkı sözlerini hatırladım ve nakaratı gümbür gümbür söyledim. "O etraftaki en şanslı adam ve oldukça sportif. Beni gülerken izlemeyi seviyor ve bana

Shorty. Kovboy çizmelerini giyer. Bazen tootları var."

Dudaklarının köşeleri yukarı kalkarken kahkahalarımın üzerine şarkı söylemeye devam ettim. "O benim sonsuza kadar suç ortağım ve en iyi arkadaşım, ama bu kafiyeyle değil. Kaybolduğumda ve sersemlediğimde bile, her zaman Hayes'i bulabilirim." Ellerimi havaya kaldırıp sallayarak büyük finalimi kutladım ve Ruby'nin iki kardeşi de barın diğer tarafından alkışlayıp ısıklık çaldılar.

Hayes bir kahkaha attı.

Gülüştüğün sesini hep sevmişimdir. Bu huysuz, yabancı ses, kendini sık sık oraya bırakmayan bir adamdan geliyordu. Şu anki huysuz tavrından pek bir şey değişmediğini seziyordum.

"Bu bir kazanandı. Adı neydi?" diye sordu. "'Hayes'i Bulmak'.

Bilseydim ki sen

bir itfaiyeci olsaydım, bu konuda çalabilirdim - bilirsiniz, dumanlı pus gibi. Lirik deham bu konuda çok başarılı olurdu. Sanırım buna heterografi deniyor."

"Görüyorum ki rastgele şeyler bilme konusundaki cazibeni kaybetmemişsin." Hamburgerinden bir ısırık daha aldı.

"Bana bugün ne olduğunu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?"

Bunu düşündüm. "Neden düşüneyim ki? Artık birbirimizi tanımıyoruz bile."

Omuzları sertleşti ve neden alındığını bilmiyordum, çünkü gerçek buydu.

Bana ihanet etmişti.

En kötü zamanımda beni incitti.

Belli ki birbirimizden uzaklaşmıştık ve ben bunu olurken görememiştim.

"Peki, hadi arayı kapatalım. Soru sormayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu ellerini peçetesine silerken.

"Eskiden çıktığın o dişi şeytana ne oldu?" "Kate mi?" diye sordu, bakışları artık sertleşmişti.

"Tek ve biricik. Onunla nişanlandığını duydum?"
Küçümsediğimi gizlemedim.

"Yaptım. Aptalca bir hareketti."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Gözlerimi devirdim. "O en kötüsüydü. Belli ki sen sadece büyük göğüslerini ve güzelliğini gördün. yüz."

Kızın kara bir kalbi vardı. Kaba ve çıkarıcı biriydi ve ondan hiç hoşlanmamıştım.

"Sanırım çok uzun süre onunla birlikteydim ve onun kim olduğunu görmek istemedim. Bilmiyorum." Bir elini yüzüne götürdü ve bir an için onun için üzüldüm.

Sonra ne yaptığını hatırladım.

"O kız gözünü hep kör etmişti. Peki, neden nişanı attın?"

Bakışlarını kısmıştı. "Nişanı attığımı nereden biliyorsun?"

"Parmağında yüzük göremiyorum. Kate'in parmağında evlenmek için bu kadar beklerdi. Huysuz bir çocuğun sabrına sahipti." Devam etmeden önce dramatik bir etki yaratmak için durakladım. "Şekeri yüksekti. Günlerce uyumadıktan sonra."

"Anladım. Ondan hiç hoşlanmadın." Kıkırdadı.

"Nişanlandıktan sonra, aynı zamanda itfaiyede iş arkadaşım olan Lenny Davis'i becerdi. Açıkçası, ondan sonra ilişkimizi bitirdim."

"İnsan bunun işe yarayacağını umuyor. Her erkeğin kendi sınırlar." Sırıttım, çünkü bu kızın eninde sonunda gerçek yüzünü göstereceğini biliyordum.

"Tamam, artık hikâyemi biliyorsun. Bana bugün ne olduğunu anlat."

"Her zaman çok meraklı," dedim, dişlerimi alt dudağıma gömdüm çünkü Hayes'in etrafında olmak rahat hissettiriyordu. Kolaydı. Ondan nefret etmek istiyordum ama aradan o kadar çok zaman geçmişti ki, eskiden taşıdığım tüm o öfkeye ulaşmak zordu. Temkinli davranacaktım ama Hayes'le sohbet etmek kendime izin verebileceğim bir hediye gibi geliyordu. Ne de olsa bir geçmişimiz vardı.

"Tanrı aşkına, Shortcake, sana boktan hikayemi anlattım. Sadece söyle."

"Peki." Dudaklarımı büzdüm ve tabağımyı ittim. "Abe'in San Francisco'daki veraset avukatından bir telefon aldım ve buraya gelmeden önce bu sabah onunla görüştüm. Abe bana çiftlik evini bıraktı."

"Vay anasını. Bu yer çok büyük. Tüm araziyi kime bırakmış?"

"Ben de," dedim boğazımı temizlerken.

Gözleri büyüdü. "Vay canına. Bu arazi suyun üzerinde. Birkaç milyon dolar değerinde olmalı."

"Doğru. Biraz afalladım." Bir patates kızartmasına uzandım ve ağzıma attım, çünkü hala veraset avukatının benimle paylaştıklarını sindirmeye çalışıyordum.

"İkiniz her zaman yakındınız. Bunca yıl onunla görüştünüz mü?" diye sordu, sanki Abe'in bana hayal edebileceğinden çok daha fazla para bıraktığına inanamıyormuş gibi.

"Tabii ki."

"Onunla ne sıklıkla konuşuyordunuz?"

"Bu sorular da neyin nesi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Sadece söylüyorum... Bu kasabayı arkada bıraktın ve adam sana lanet bir servet bıraktı. Duyduğuma göre, onca yıl boyunca sadece birkaç kez ziyaret etmişsin. O zamanlardan biri de Lily'nin cenazesi içindi."

"Bu seni roket bilimci yapmaz. Elbette cenazesi için geldim. Onlar benim için aileydi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni yargılayıcı. Lily öldükten sonra Abe'le her gün konuştum. İkisiyle de günde iki kez konuşturdum. hastaneye gidene kadar. Onlara FaceTime'ın nasıl yapıldığını öğrettim."

Şaşırmış görünüyordu, sanki böyle bir çaba göstereceğime inanması imkânsızmış gibi. Sevdiğim biri için.

"Onunla her gün konuştun mu?" diye sordu, sesi sert ve şüphe doluydu.

"İlk başta bana inanmamış gibi görünmen mi yoksa şimdi doğru olduğuna inandığın için kızmış gibi görünmen mi daha kırıcı bilmiyorum. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Sadece başını salladı. "Sanırım benimle iletişim kurmak için hiç çaba sarf etmediğin için çok şaşırdım."

"Kendimce sebeplerim vardı, değil mi? Seninle iletişimde kalmak için çaba göstermediğime neden şaşırdığını anlamıyorum."

"Geçmişinizdeki herkesi geride bıraktığınızı düşünmüştüm. Görünüşe göre yanlışmışım."

Cidden beni suçlamaya mı çalışıyordu?

Çok cesurdu. "Her neyse, işte böyle. Bana ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para miras kaldı. Sorularınız bitti mi?"

"Peki, sorun nedir? Kötü bir günmüş gibi anlattın. Bana oldukça destansı bir gün gibi geldi."

"Oh, gerçekten mi? Benim için dünyalara bedel olan bir adamı kaybettim ve sence bundan mutlu muyum?"

"Tanrı aşkına Sav. Kastettiğim bu değildi. Bir hafta önce vefat etti. Ben içeri girdiğimde sen ve Ruby gökten zembille inmiş gibi davranıyordunuz. Bugün kötü bir şey oldu sandım."

İçimi çektim. "Bu mirasta bir boşluk var ve bu büyük bir boşluk sayılır."

"Dur tahmin edeyim. Her şeyi satışa çıkarmak için bir hafta burada kalman gerekiyor, böylece şehirden defolup milyonlarının içinde çıplak yuvarlanabileceksin?"

Bu ilginç bir olay örgüsü.

"Komik, oraya götürmelisin. Belli ki beni çıplak gördüğün o an gerçekten bir etki yaratmış." Kaşlarımı salladım çünkü kendime engel olamıyordum.

"Seni hiç çıplak görmedim." "Sen de gördün."

"Savannah."

"Hayes."

"Seni hiç çıplak görmedim."

"Neden bu kadar takıldın? Unutmuş olman sorun değil."

"Belli ki hâlâ bir konuşmayı rayından çıkarmanın bir yolunu bulmuşsun."

Milyonlarca dolarlık miras için neden bu kadar üzülüyorsun ve seni ne zaman çıplak gördüğümü sanıyorsun?"

"Annem, Saylor henüz bebekken annen geceyi birlikte geçirip geçiremeyeceğimizi sorduğunda bir kez birlikte banyo yaptığımızı söyledi."

"Eğer kız kardeşim bebekse, o zaman biz üç yaşında bile değildik." Öfkelendi. "Daha yeni yürümeye başlamıştık."

"Yine de. Bu oldu."

"Saçmalıyorsun."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Şarap kadehime uzandım.

Ben

Bu gece kalacağım çiftlik evine gitmem gerektiği için bilerek kendime sadece yarım kadeh şarap içmeye izin verdim.

Evim güzel evim.

Bunların hiçbirine aklım ermedi.

"Güzel. Seni çıplak gördüm, sen böyle görünmeden çok önce..." durakladı, sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi başka tarafa baktı.

"Neye benziyordu, Woody'ye mi?" Ona taktığım lakabın ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için sinirlenerek hırladım.

"Bunun gibi." Elini önümde salladı. "Tamamen kadınsı ve boktan."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Ve histerik bir şekilde güldüm. Mantıksızca.

Şu anda hayatım tam bir karmaşa içindeydi ve Abe az önce boktan şovumun ortasına dev bir anahtar fırlatmıştı. Ama Hayes

Bana ağzı açık bakması keyfimi yerine getirdi.

"Fark ettiğin için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla, her ne kadar onun ateşli bakışlarının vücudumda gezinmesini sevsem de kelimeler ağzından çıktı.

Kendime engel olamadım. Adam bana çok fazla kalp acısı yaşatmış olsa bile, onu hala çekici bulabilirdim.

"Sakladığın diğer sır ne? Parayı beklemek ve birkaç gün bu kasabada kalmak zorunda mısın? Cenazeden hemen sonra gidemez misin?" Sesi tamamen alaycıydı ve onu bu kadar çekici bulduğum için nefret ediyordum.

Hayes Woodson'a olan aşkımı çoktan unutmuştum. Çoktan. Bitmişti.

"Çok komik. Ama mesele bu değil." Uzandım ve kolasını aldım. Biraz şeker takviyesine ihtiyacım vardı. Ben bir yudum alırken o sadece kaşlarını kaldırdı.

"Peki, ne oldu?"

"Bir koca bulmak için otuz günüm var."

Hayes bakışlarını kısmıştı. "Şaka yapıyorsun." "Hayır. Vasiyette böyle yazıyor."

"Bu doğru olamaz."

"Oh, kesinlikle doğru. Abe evlenmemi ve Lily ile yaptığı gibi o evde yaşamamı istiyor. Evi yenilemem için bir not bıraktı çünkü ben bu işi yapıyorum.

Onunla hep burada birkaç ay geçirmem ve evi yenilemem konusunda konuşurduk ama o hiçbir zaman para harcamak istemedi. O ev çok büyük. Ve evet, üstesinden gelebileceğim bir proje. Ama hiçbir zaman bir tadilatın parçası olarak evlenmem gerekmedi."

"Bir boşluk olmalı. Birinin bir yardım alabilmesi için evlenmesini şart koşmanın yasal olmasına imkan yok.

Miras. Eminim bundan kurtulabilirsin," dedi, dili dışarı çıkıp alt dudağında gezinirken.

Kasıtlı olarak benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa gerçekten o kadar seksi ve ne yaptığının farkında bile değil miydi?

Koyu renk saçları hâlâ kısaydı, tıpkı bizim gençliğimizde olduğu gibi. Yosun yeşili gözlerinin etrafında kehribar rengi patlamalarla altın bir halka vardı. Gri kapüşonlu bir tişört ve bir kot pantolon giymişti ve bir mankenlik fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünmeyi başarmıştı.

"Olabilir. Vasiyet avukatı vasiyetnameyi okuduktan sonra benimle bir şeyler tartışacak vakti olmadı ve bana Abe'in isteklerine saygı göstermemeyi seçersem dışarıdan yasal tavsiye alabilirim." Birden yine bunalmışım. Hafızamdaki bu yolculuk

Lane eğlenceliydi ama bunca yıldır konuşmamamızın bir nedeni olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Hayes Woodson artık en iyi arkadaşım değildi.

Çok uzun zamandır da değildi.

Onunla zaten çok fazla şey paylaşmışım. Daha iyi biliyordum. Bu konuşmayı hemen bitirmem gerekiyordu.

Barın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bıraktım ve bar taburemin arkasındaki montuma uzandım.

"Seninle hasret gidermek güzeldi Woody. Belki seni buralarda görürüm."

Çenesi titriyordu ve bana biraz ürkmüş gibi bakıyordu. aniden ayrılmak. "Evet. Yarın cenazede olacağım. Orada görüşürüz."

Beremi başıma geçirip eldivenlerimi ellerime geçirdikten sonra başımı salladım ve onun yanından geçerek çıkışa doğru ilerledim.

Bu gece çok şey oldu.

Bütün gün çok şey oldu.

Ruby barın etrafından dolayı bana sarıldı. "Yarın cenazede görüşürüz ve River'a seni onun Pazartesi sabahını programlayın ki sizin için evraklara bir göz atabilsin."

"Teşekkür ederim." Elimi kaldırdım ve tipili soğuğa doğru yola koyuldum. Arabam karla kaplıydı ve ben inledim. Kiraz kırmızısı 1995 model Honda'ma binmeden önce ön camın sürücü tarafını temizlemek için eldivenli elimi kullandım. Yaşlıydı ama bana iyi davranmıştı. Döndüm.

Kontağı açtım ama hiçbir şey olmadı.

"Hadi, Koca Kırmızı. Beni yüzüstü bırakma." Gazi pompaladım ve tekrar denedim.

Ve tekrar.

Başım direksiyona doğru düştü ve gözyaşlarıma karşı koydum.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Şu anda para son derece kısıtlıydı - veraset avukatının bana vereceğini söylediği çek dışında önümüzdeki birkaç gün içinde alacağımı söyledi. Abe'in otuz gün içinde resmen evlenip bana bıraktığı mirasın tamamını alana kadar bana küçük bir avans verdiğini söyledi. Sonra bana çiftlik evinin anahtarlarını verdi, ben de şehirdeki otel rezervasyonumu iptal ettim, böylece şu anda bir masrafım eksilmiş oldu. İhtiyacım olan son şey, berbat arabamı tamir ettirmek için büyük bir fiyat etiketi idi. Ama görünüşe göre Abe her şeyi düşünmüştü. Anahtarları istediğini not etmişti. Vasiyetnamenin okunması için çağrılacağım gün bana verilen çiftlik evine gideceğimi bildiği için Magnolia Falls'a cenazesi için gideceğimi ve kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim.

Kalbi çok büyüktü ve ne zaman onun gittiğini düşünsem gözyaşlarımı tutamıyordum.

Ben de dışarı çıkmasına izin verdim.

Ağladım çünkü benim için pek çok anıyı barındıran bir yere geri dönmüştüm.

Hem iyi hem de kötü.

Hem Abe'in hem de Lily'nin kaybına ağladım. İki insan hayatımın değişmezleriydi. En çok ihtiyacım olduğunda bana ailem gibi davranan iki insan.

En iyi arkadaşımı kaybettiğim için ağladım. Hâlâ bir bağ hissettiğim ama umutsuzca nefret etmek istediğim bir adam. Unutmak istedim.

Hasta olan ve ihtiyacı olan yardımı almak için maddi kaynakları olmayan babam için ağladım.

Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratan boktan arabam için ağladım.

Ağladım çünkü herkes ve her şey tarafından başarısızlığa uğratılmaktan yorulmuştum ve yine de her gün uyandım ve yüzüme bir gülümseme koyup en iyi hayatımı yaşamaya çalıştım.

Arabamın camı çalındı, nefesimi içime çektim ve gözyaşlarımın ıslattığı yüzümü sildim.

Yağan karın içinden onu görebiliyordum.

Bunalmıştım, bu yüzden gözyaşlarımın düşmesine izin verdim ve bu sefer onları durdurmak için hiçbir çaba sarf etmedim.

3

Hayes

"Aç şu lanet kapıyı Sav," dedim üçüncü kez.

Onu üzgün görmek bana her zaman garip şeyler yapmıştır.

Kilidin tık sesini duydum ve kapıyı açtım. Dışarısı cehennem gibi soğuktu ve yirmi dakika önce çıkmıştı, yani burada ısıtması olmayan bir arabada oturduğuna göre donuyor olmalıydı.

Ağlıyor.

Savannah Abbott ağlıyordu.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca kaç kez ağladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

Üzerine bok yağarken bile her zaman parlak bir ışıktı. Bu yüzden benden bu kadar kolay uzaklaşmasına çok şaşırmıştım. Bunu beklemiyordum. Milyon yıl geçse de.

Belki de onu hiç tanıımıyordum.

Eğildim, çünkü hıçkırıklarının sesi çok fazlaydı.

Bir elimi sırtına koydum ve beni duyabilmesi için kulağına yaklaştım.

"Seni bırakayım, Shortcake. Burası çok soğuk."

Yüzünü silmeden önce birkaç kez nefesi kesildi ve bana bakmak için döndü. Bal rengi gözleri benimkilerle kilitlendi. Şiş ve yaralıydılar ve o sadece omuz silkti. "Sadece bir gün oldu. Şimdi de arabam bozuldu. Ben sadece-"

İfadesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

Üzgün ve yorgundu ve bunu anlıyordum.

Hiç düşünmeden öne doğru kaydım, bir elimi dizlerinin altından, diğerini de boynunun arkasından geçirdim ve onu arabadan dışarı çektim.

Çıldırmasını bekliyordum. Bana tokat atmasını. Bana bağırmasını.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, onu kamyonetime taşırken yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Onu yolcu koltuğuna oturttum, emniyet kemerini vücuduna geçirdim ve kemerini bağladım.

Benimle kavgaya etmedi.

"Anahtarlarımı, çantamı ve valizimi almam gerekiyor," dedi, kelimeleri titreyerek.

Sürücü koltuğuna geçip kamyonetimi çalıştırmadan ve kaloriferi açmadan önce başımı salladım.

Koşarak arabasına gittim ve ihtiyacı olan her şeyi aldım. Bagajını açtığımda tamponunun zar zor tutunduğunu fark ettim ve bu arabanın bok gibi eski ve son ayakları üzerinde olduğunu biliyordum. Durumuna bakılırsa, henüz ona yatıracak parası olmadığını tahmin ediyordum. Abe'den gelen bu para

Ona yardım etmesine ve bu işi ona bırakmasına sevindim.

Bavulunu kamyonetimin arka koltuğuna yerleştirdim ve sürücü koltuğuna tırmanarak anahtarlarını ve çantasını teslim ettim.

Arabayı Abe'in evine doğru sürdüm ve toprak yoldan aşağı dönüp sağ tarafımdaki suya baktığımda, onun taze gözyaşlarını silkelediğini gördüğümde sessizdi.

"Üzgün olman normal. Ona yakındınız. Eminim bunu hazmetmek zordur." Arabayı uzun araba yoluna çektim ve eski çiftlik evine doğru ilerledim.

"Hayali bir gün burayı yenilemekti. O Gelip bunu yapmamı istedi ve bir gün bunu nasıl birlikte yapacağımızı konuştuk."

Kamyoneti park ettim ve dönüp ona baktım. "Yaşamak için yaptığın şeyin bu olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Ben bir iç mimarım. Kendim için birkaç ev çevirdim. Ama asıl işim müşteriler için tasarım yapmak. Ya da en azından öyleydi. Şehirde büyük bir firma için çalışıyordum. Ama birkaç hafta önce işimi kaybettim. Yani, evet," dedi. sesi yeniden titremeye başladı. "Hayatım darmadağın. İşsizim,

ve beş parasız olduğum için ay sonunda dairemi bırakmayı kabul ettim."

"Artık burada bir evin ve şehirdeki masraflarını karşılayacak kadar çok para değerinde bir mirasın var," dedim ve orta konsoldan peçete alıp ona uzattım.

"Evet, tabii. Otuz günlüğüne aldım, sonra hepsini alacaklar." Omuz silkti.

"Lisedeyken yatak odanızın duvarına yazdığınız sözleri hatırlıyor musunuz? Her seferinde bir gün. Bu senin mantran değil mi?"

Pencereden dışarı bakarak beni görmezden geldi.

"Hadi, Sav. Benim. Benimle konuşabilirsin. Bezelye ve havuç, hatırladın mı?"

"Bazı günler diğerlerinden daha zor. Ve evet, kalıcı olarak cildimde, bu yüzden elbette hatırlıyorum." O pembe eldivenini çıkardı ve bileğini havuç dövmesini görebilmem için havaya kaldırdı.

Başparmağımı mürekkebin üzerinde gezdirdim, sonra hızla çekip eldivenini tekrar yerine yerleştirdi.

"Neden işini kaybettin?"

"Çünkü bu müşteri bana uygunsuz davranıyordu. Benden çok daha yaşlıydı. Adam evliydi ve çok Zengin," dedi pencereden dışarı bakarken, yağan karı izliyordum. "Patronuma onunla çalışmaktan rahatsız olduğumu söyledim ve bir hafta sonra kovuldum."

"Bu çok boktan. Adam ne yaptı? Ve seni kovduğu için o pisliği neden dava etmedin?"

Tekrar bana baktı. "Yoruludum, Hayes. Artık neredeyse hiç tanımadığım bir adamla hayatımda ters giden her şey hakkında konuşmak istemiyorum. Bıraktığın için teşekkür ederim."

Ateş edildi.

Benden uzaklaşan kişinin kendisi olduğunu ona hatırlatmayacaktım. Gittikten sonra birçok kez ona ulaşmaya çalıştım - utanç verici sayıda. O da açıkça benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ama Şimdi bu konuyu amanın ne yeri ne de zamanıydı. Sevdđđ bir adamı kaybetmenin yasını tutuyordu.

Kamyonetten dışarı ittim ve arka koltuktan valizini aldım, tam o valizini almak için dönerken.

"İşte, bunu alabilirim."

"Ben alırım," dedim.

"Yardıma ihtiyacım yok Woody!" diye bağırdı. "Ben büyük bir kıızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"İnat bir pislik olmayı bırak. Araban bozuldu. İşin yok. Sana milyonlarca dolar miras kaldı ve önümüzdeki birkaç hafta içinde bir koca bulman gerektiğini ğrendin. Sevdđđ bir adam yarın gömülüyor." Beyaz kar başının üstünü kapladı ve öne doğru eğildim. "Sen.

İhtiyacım var. Yardım edin. Lanet antını içeri taşıyayım ve kaloriferin çalıştığından emin olayım, sonra giderim."

Arkasını döndü ve n kapıya doğru hışımla yürüdü.

"Garaj yolu kürekle kazınmamış, o yüzden muhtemelen saf buzdur," diye homurdandım, tam o sırada ayağını kaybedip

n verandaya doğru kayıyor.

Ancak tipik Savannah tarzıyla kendini dzelitti, bir tür dönüş yaptı ve ardından bir buz pateni rutininden sonra jüriyi selamlar gibi ellerini havaya kaldırdı. "Profesyonel bir buz patencisi olmak istediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Merdivenleri çıkarken kıkırdadım ve kapıya geldiğinde doğru anahtarı ararken durakladım. Karanlıktı ve görmek zordu, bu yüzden telefonumu çıkardım ve el fenerini açtı.

Anahtarı kapıya sokup iterek açarken, "Teşekkür ederim," dedi.

İşıkları yaktı ve içerisinin sıcak olmasına şaşırdım ama ortalık darmadağındı. Etrafı incelerken gözleri büyüdü. Girişteki eski duvar kâğıtları solmuş ve soyulmuştu ve birkaç ahşap döşeme tahtası sklmşt. Onu evin derinliklerine kadar takip ettim ve

Mutfağın ışıklarını açtığında inledi. Lavaboda kirli bulaşıklar yığılıydı, fırın eski ve paslıydı ve her yer zaman tünelineymiş gibi görünüyordu. Yenilemek büyük bir girişim olacaktı.

"En azından boş bir tuval sayılır. Her şeyin yeniden yapılması gerekiyor."

"Burada tek başına kalmanın sorun olmayacağına emin misin?" "Bu malikanede mi?" Kaşlarını çatı ve kıkırdadı.

"Evet. Sıcak ve elektrik çalışıyor, ki şu anda şehirdeki dairem için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. İyi olacağım. Bıraktığın için teşekkür ederim."

Başımı salladım, onun burada tek başına kalmasından rahatsızlık duyuyordum. Büyük olabilirdi ama tam bir karmaşaydı.

"Pekâlâ. Evin içinde bir dolaşayım ve tüm odaları kontrol edeyim, tamam mı?"

İç çekti. "Peki. Birlikte gidelim."

Evin geri kalanı gibi eskimiş olan resmi yemek odasından geçtik. Oturma odasında

Abe'in mutfaktaki küçük çalışma odasını sadece televizyon izlemek için kullandığı belliydi. Evin geri kalanı da benzer durumdaydı. Sekiz yatak odasından yedisi neredeyse bomboştı. Sanki mobilyalardan kurtulmuştu ama Değiştirmek için.

"Görünüşe göre müstakbel kocamla birlikte burayı onarmak için çok çalışmamız gerekecek," dedi.

Döndü ve gülerek kaşlarını bana doğru salladı.

Bu Sav'dı. Arabada kendini kaybetmişti ve dünyası başına yıkılmıştı ama şimdi şakalar yapıyor ve bu korkunç evde tek başına kalmanın keyfini çıkarıyordu.

Bazı insanlar bardağın yarısı dolu insanlardı. Diğerleri bardağın yarısı boş.

Savannah Abbott'ın bardağı her zaman dolup taşmıştı.

Ama onu artık tanıımıyordum ve bu gece dış görünüşündeki çatlakları görmüştüm.

Kendini toparlamaya çalışıyordu. Ve bunu benim yüzümden yapmasına gerek yoktu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var. Sadece mesaj at.

Tabii uzun zamandır kullanmadığınız için beni silmediyseniz."

"Hâlâ engellendiğinden oldukça eminim." Sırıttı. "Ama gece biri beni öldürmeye kalkarsa, çaresiz kalırsam engelini kaldırırım."

Beni engelledi.

"Öldürülüyorsan engelimi kaldırmaya istekli olduğunu bilmek güzel." Ön kapıya doğru yürüdüm, hâlâ yıllar önce gittiğinde benimle işinin bitmesini gerçekten istemiş olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Ön kapıda duraklayarak, "Umutsuz zamanlar ve hepsi bu," dedi. "Bıraktığın için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Sabah arabanızı nasıl alacaksınız?"

"Ben çok becerikli bir kızım, unuttun mu?" Omuz silkti ve sonra bakışları yumuşadı. "Cenazeye Uber'le gideceğim ve araba işini sonra halledeceğim."

Onu bırakmayı teklif etmek istedim ama kendimi durdurdum. Yardımımı istemediğini açıkça belli etmişti ya da belki de sadece etrafımda olmak istemiyordu.

Başımı salladım. "Pekâlâ. Orada görüşürüz."

"Elbette. Bıraktığın için teşekkürler. Eve sağ salim git." O çekti kapıyı açtı ve neredeyse bana çarpıyordu, gitmemi sağlamaya çalışıyordu.

Aman Tanrım. Beni buradan yeterince hızlı çıkaramadı. I eğildi ve koltuk altıma yakın bir yerden küçük bir koku aldı. Belki de kokuyordum.

Gülmekten başı geriye düştü. "Senin BO'n yok Woody."

"Ne? Biliyorum."

"Ne yaptığını biliyorum. Eskiden bunu hep yapardın. Şu küçük koklama testi. Ve inan bana, futbol yılların boyunca kötü kokardın. Seninle arabaya binmekten nefret ederdim. Sen."

Bir kahkaha attım ve aklıma eskiden onu nasıl yakaladığım ve kafasını nasıl ittiğim geldi. antrenmandan sonra kokumdan şikayet ettiğinde koltuk altına doğru.

"Hatırlıyorum. Çok dramatiktin." Evden çıkıp soğuğa doğru geri geri yürüdüm. "Kapıları kilitle."

"Teşekkür ederim, mağara adamı. Edeceğim."

O kapıyı kapattıktan sonra arkamı döndüm ve koşarak kamyonetime gittim.

Bu gece geçmişten gelen bir patlamaydı.

Savannah'yı görmek pek çok anıyı geri getirmişti. İyi ve kötü.

Motoru çalıştırdım ve kaloriferi yükselttim, telefonum cebimde milyonuncu kez titrediğinde ellerimi birbirine sürttüm.

En iyi arkadaşlarımla sürekli bir grup sohbetimiz vardı ve biri sürekli bir şeyler mesaj atıyordu.

ROMEO

Savvy'nin şehre döndüğünü duydum. Onu gördün mü, Hayes?

KING

Yıllar önce o şeytani, aldatan zebani yerine onunla çıkmalıydın.

NEHİR

Cenaze için geri döndü. Ruby aradı ve vasiyetnameye bakmamı istedi. Abe ona her şeyi bırakmış ama biraz sıra dışı bazı istekleri var.

NASH

Her şeyini ona mı bırakmış? Bu oldukça şaşırtıcı. İyi adamın kazanması harika, biliyor musun?

ROMEO

Savvy herkese karşı hep iyi davranırdı. Vasiyetine ne tür olağandışı şartlar koyabilir?

KING

Uyuşturucuyu sınırdan geçirmek için araziyi Meksika karteliyle paylaşmak zorunda mı? Evsiz alpakalar için güvenli bir ev sağlamak mı? Bir kenevir çiftliği kurup tüm kasabayı uçurtma gibi uçurmak mı?

NASH

Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?

KING

Kafamın içi çok güzel bir yer.

NEHİR

Aynı zamanda çılgın bir yer. Bunların hiçbiri doğru değil, seni deli herif. Ayrıntılara sahip değilim, bu yüzden Pazartesi günü evraklara bakmayı bekliyorum.

ROMEO

Onu gördün mü, Hayes? Uzun zaman olduğunu biliyorum. Ama ikiniz eskiden çok yakındınız.

KING

Bir kere bile takılmadınız mı? Bütün o yatıya kalmalar ve birlikte geçirdiğiniz onca zaman?

NASH

Yalan söylemek için bir sebebi yok. Kate ile birlikteydi. O ve Savvy her zaman sadece arkadaşılar.

ROMEO

Demi, Savvy'nin Magnolia Beans'e uğradığını ve Sav'ın ne kadar çarpıcı olduğunu anlatıp durduğunu söyledi. Ve onun her zamanki gibi iyi olduğunu söyledi.

Bu da ne böyle? Bir bölüm The Bekar mı? Neden bundan bahsediyoruz? Arkadaştık, sonra arkadaş olmadık. Onu gördüm. İyi gidiyor gibi görünüyor. Hâlâ sebepsiz yere benden nefret ediyor. İyi olmana sevindim. ona yardım edeceğim, River. O mirası almayı hak ediyor.

NEHİR

Evet. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu benim uzmanlık alanım değil ama okuyacağım ve umarım yardımcı olabilirim.

Teşekkürler. Nash, çekilmesi ve tamir edilmesi gereken bir araba için arkadaşın Warner'dan yardım alabilir misin?

NASH

Evet. Adam hiç uyumuyor. Sürekli çalışıyor. Şimdi sana bilgilerini göndereceğim, ona mesaj atabilirsin.

Teşekkürler.

KING

Beans'in haklı olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyoruz. Genç Savvy eskiden çok tatlıydı. Yetişkin Savvy seksi mi?

Fasulye, Romeo'nun karısı Demi için kullandığımız lakaptı. Uzun bir duraklama oldu ve ben onun aptalca sorusuna cevap vermeyi reddettim.

NASH

Cevap vermiyor, bu da kızın kesinlikle seksi olduğu anlamına geliyor.

ROMEO

Bunu inkar etmediği kesin.

NEHİR

Emojiler kullanıyor. Kesinlikle seksi.

KING

Kaçan kız artık büyüdü. Ve çok seksi. Oğlumuz ne yapacağını bilmiyor.

Oğlun bir dahaki sefere kışını tekmeleyecek. Seni gördüğü zaman. Ben eve gidiyorum. Yarın Abe'in cenazesinde görüşürüz.

KING

Kesinlikle göreceksiniz. Savvy'yi de orada göreceğiz.

Warner'a Savannah'nın arabasını Whiskey Falls barından çektirmesi için kısa bir mesaj attım. Beni görmek istemeyebilirdi ama şu anda o boktan arabasını tamir ettirecek parası olmadığından emindim. Bir geçmişimiz vardı. Zor bir dönemden geçiyordu. En azından arabası için ona yardım edebilirdim.

Ne de olsa bir zamanlar arkadaştık. Ve arkadaşlar böyle yapar.

4

Savannah

Cenaze töreni için pek çok insan Abe'e veda etmeye gelmişti. Bugün kayıp olan önemli bir kişi, Lily'nin ölümünden sonra evlendiği Sheana'ydı. vefat etti. Birliktelikleri kısa sürdü, çünkü kadın açıkça onun parasının peşindeydi ve bir adamın iyiliğini avlamıştı. Ondan çok daha yaşlı, yalnız bir adamdı. Onunla evlenme kararına karşı çıkmıştım ama kadın istediğini elde etmiş ve büyük miktarda parayla ayrılmayı başarmıştı. Sonunda Abe dolandırıldığını anladı ve ondan kurtulmak için bu paraya değeceğini söyledi. Elbette, cenazesine gelme zahmetine katlanmamıştı.

Ama bana hizmeti için ne istediğini söylemişti ve her şeyin halledilmesi için parayı bir kenara ayırmıştı.

Mirasını bana bırakacak olması dışında beni her şeye hazırlamıştı.

Bir de bana koca bulmam için bir ay süre vermişti.

Çok saçmaydı. Gülünç. Ama aynı zamanda yapılması gereken çok Abe'ce bir şeydi.

Hiçbir zaman törene bağlı kalmadı.

Açık sözlü ve dürüst bir adamdı. İyi bir adamdı.

Birkaç arkadaşı ayağa kalkıp konuşmuştu ve ben de oraya çıkıp birkaç kelime söyleyecek son kişiydim. Magnolia Falls'a dönmeyeli uzun zaman olmuştu ve artık herkesin ailem hakkında dedikodu yapmasını umursamıyordum.

Gençken umursardım.

O zamanlar insanlar benim yanımda fısıldadıklarında önemsiyordum.

Babamın yüzündeki acıyı gördüğümde önemsedim.
Ama bugün Abe'le ilgiliydi. Ve onu tanıyan herkes tarafından seviliyordu.

Gelen herkesi çoktan kucaklamıştım ve bu kadar çok tanıdık yüz görmek güzeldi. Özlediğim yüzler.

Çocukluğumun bir parçası olan yüzler.

Özellikle bir yüz şu anda bana bakıyordu.

Hayes arkadaş grubunun arasında oturuyordu ve hepsi de merhaba demek için geldiklerinde çok tatlı davranmışlardı. Çoğuyla birlikte büyümüştüm. River, King, Romeo ve Nash biz gençken hep Hayes'in yanındaydı ve O zamanlar beni kollarını açarak gruplarına kabul etmişlerdi. Saylor tıpkı kardeşi gibi benim de komşumdu ve benim için küçük bir kız kardeş gibiydi. O günden sonra görüşemedik.

Gitmiştim çünkü kardeşinden uzaklaşmam gerekiyordu.

Ama onun ve Hayes'in de benim gibi kendi zor zamanlarından geçtiklerini biliyordum. Onun ve King'in evlendiğini gördüğüm için mutluydum, çünkü onlar dünyanın en iyi

tanıdığım insanlardı ve gülünç derecede mutlu görünüyorlardı. Romeo ve Demi de çok sevimliydi. İki farklı dünyadan geldikleri için gençken böyle bir olasılığı görmemiştim. Ama birlikte gerçekten çok sevimliydiler ve birbirlerinin yolunu buldukları için mutluydum. İkisi de bana karşı her zaman çok nazikti ve kasabadaki diğer herkes yargılasa bile beni asla yargılamadılar. Bu grup farklıydı. Ve River ve Ruby ... Bunu tahmin etmeliydim.

İkisi de güçlü ve vahşiydi, bu yüzden onları birlikte görmek dünyanın bir anlamı varmış gibi görünüyordu. Nash çok iyi görünüyordu.

Bugün tanıştığım ve hemen sevdiğim nişanlısı Emerson ile mutluydu. Yerel çocuk doktoruydu ve beni Nash'in oğlu Cutler'la tanıştıran kişi de oydu.

Beefcake.

Demek istediğim, böyle bir tutamağı çekebilen bir çocuk ne kadar havalı

Bu mu? Oğluyla tanışmak beni duygulandırdı. Nash'i anaokulundan beri tanıyordum ve onu bir baba olarak

görmek beni biraz duygulandırdı.

Ne zaman başımı kaldırsam Hayes'in beni izlediğini görüyordum.

Arkadaşlığımızın sona erme şekli hakkında kötü hissedip hissetmediğini merak ettim. Beni ne kadar incittiğine dair bir fikri var mıydı?

Midge Longhorn elimi sıkıp geri çekilirken ben de kürsüye çıktım. Konuşması uygunsuz ve komikti ve Abe buna bayılırdı.

Not kartlarımı yere bıraktım ve boğazımı temizledim.

"Bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Minnettarım ve

Abe'in de öyle olacağını biliyorum. Eminim Lily hepimize tepeden bakıp gülümsüyordur çünkü kasabadaki herkes hayatının aşkına veda etmeye gelmiştir." Suyuma uzandım ve bir yudum aldım, bakışlarım Hayes'inkilere kilitlendi ve o da bana

hafifçe başını salladı. Gözlerimi hızla başka yöne çevirip dikkatimi tekrar not kartlarıma verdim.

"Abe ve Lily beni çiftliklerine yardım etmeye davet ettiklerinde on yaşındaydım. O kısa süre içinde Profesyonel bir at yarışçısı olmak istiyordum," dedim ve herkes kıkırdayınca durakladım. "Daha önce hiç ata binmemiştim ama çok güzel olduklarını biliyordum ve bir tarlada koşmanın, rüzgârın saçlarımı okşamasının ve ne bileyim, özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordum sanırım."

Uzun bir nefes verdim. "Abe ve Lily hayallerimle hiç dalga geçmediler. Beni cesaretlendirdiler. Hiç sahip olmadığım büyükanne ve büyükbabam gibiydiler. Bana bir iş teklif ettiler ve her gün okuldan sonra gidip ahırları temizledim ve hafta sonları tüm hayvanları beslemeye yardım ettim. Abe bana ata binmeyi öğretti, ve Lily bana ev dekorasyonunu öğretti ve bu benim için bir mesleğe dönüştü. İkisi de bu işi yapabileceğime inanıyordu. olmak istediğim her şey ve büyük bir genç kız için rüyalar-" Boğazımın arkasındaki yumruyu ittim. "Her şey demektir."

Su şişemden bir yudum daha aldım. Neşeli olmak istedim. Bunu üzücü bir olaydan ziyade bir yaşam

kutlaması haline getirmek. Ama şu anda zorlanıyordum.

"Lily öldükten sonra Abe ile her gün konuştum. İkimiz de hasta olsak bile kontrol etmenin bir yolunu bulurduk. Abe

Wilson yıllar içinde benim güvenli yerim oldu ve umarım onun için de öyle olmuşumdur. O iyi bir adamdı. Çok çalışkandı. Çok iyi bir kalbi vardı ve hayatımda zor zamanlar geçirdiğimde beni hiç terk etmedi. Beni asla yargılamadı." Bakışlarım Hayes'in bakışlarına kilitlendi ve onun dikkatle dinliyor. "Her gün hayallerimin peşinden koşmaya devam etmemin nedeni o. Ve onu çok özleyorum. Umarım Lily ile paylaştıkları evi onun her zaman olmasını istediği şekilde yenileyerek mirasını yaşatmaya yardımcı olabilirim. Ancak hepimiz birbirimize karşı nazik olmayı hatırlayarak onun mirasını canlı tutabiliriz. Bir omuz ya da el vermek için ihtiyacı olan birine. Çünkü Abe böyle biriydi. Ve ne zaman ata binsem, açık bir arazide koşsam, rüzgar etrafımda esiyor olsa, Abe'i düşüneneğim. Çünkü o bana nasıl yaşayacağımı, nasıl seveceğimi ve bazı şeyleri nasıl bırakacağımı öğretti." Ağlamamak için kendimi zor tutarak bir yudum daha su içtim.

"İnsanlar hayatınıza bir nedenle girerler ve benim dünyam Lily ve Abe ile her zaman daha iyi bir yer oldu. Abe ile en son konuştuğumda, ki o günün sabahıydı vefat etti-" Durakladım, kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Tüm kilise tıklım tıklımdı ama birkaç burun çekme dışında iğne atsan yere düşmeyecek kadar sessizdi. "Zamanının sonuna geldiğini biliyordu. Bunu sık sık konuşurduk. Ve şakamız şuydu ki, her gün konuşmasak bile

FaceTime'da bir gün, nerede olursa olsun onunla konuşmaya devam edecektim. Güldü ve öbür dünyada da onunla konuşmanın bir yolunu bulacağımdan hiç şüphesi olmadığını söyledi." Bunun üzerine odada kahkahalar patladı ve ben de gülümsedim. "Huzur içinde yat, tatlı Abe. Seni sonsuza dek seveceğim."

Not kartlarımı toplamadan önce gülümsedim. "Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Abe bir resepsiyon ya da sonrasında bir öğle yemeği vermeme istemedi. Herkese The Golden Goose'a gitmelerini ve dışarı çıkıp hayatlarını yaşamalarını söylememi istedi. Surat asmak yok. Gözyaşı yok. Sadece çok iyi bir hayatı olan bir adam hakkında mutlu düşünceler.

mutlu bir hayat. Teşekkür ederim."

İnsanlar alkışladı, bu beni hazırlıksız yakaladı ve onlar kiliseden çıkmaya başlarken ben de merdivenlerden aşağı indim.

Papaz Joseph bana sarıldı ve hikâyemi paylaştığım için teşekkür etti.

Kafamı kaldırdım ve Scotty'nin çıkışa yakın bir yerde durup bana el salladığını görünce şaşırdım. Uber şoförümün eski erkek arkadaşım olma ihtimali nedir ki?

Görünüşe göre, ihtimaller yüksekti çünkü Scotty'ye göre Magnolia Falls'ta sadece iki Uber sürücüsü vardı.

Harika.

"Kaldığına inanamıyorum. Eve kadar yürüyebilirdim," dedim ona doğru ilerlediğimde.

"Abe'i severdim. Sana karşı hep çok iyiydi. Hiç umursamadım. dışarıda takılıyor ve seni bekliyor. Buradan çiftlik evine kadar uzun bir yürüyüş mesafesi var," dedi Scotty. O doldurmuştu

Onu son gördüğümde bu yana on yıldan fazla zaman geçmişti ama sanırım bu beklenen bir şeydi. Saçları hâlâ Tüylü ve uzun boyluydu ve grunge görünümünü çok iyi takınmıştı. The Disasters adlı bir grubun solistiydi ve cenazeye gelirken durmadan bu gruptan bahsetmişti.

Ama benim aklım başka yerdeydi.

Aslında eve yürümeyi ve yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum. Ama beni iki saat beklediği için bu teklifi geri çeviremezdim.

"Peki, teşekkür ederim. Minnettarım," diye yalan söyledim.

Dışarı çıktığımızda Hayes orada duruyordu ve bakışları benden Scotty'ye ve tekrar bana kaydı. "Hey, seni bırakmamı ister misin?"

Ben cevap veremedim Scotty, "Onu götürecek biri var," dedi. "Sadece o gezintiye çıkmak istediğinden emin olmaya çalışıyorum." Hayes omuzlarını dikleştirdi ve ben de gözlerimi devirdim, çünkü onlar

ikisi de gülünçtü.

Birbirlerini hiç önemsememişlerdi.

Belki o zamanlar Hayes'in Scotty'den hoşlanmamasının beni etkilemesine izin vermiştim. Ama bugün, kendim için karar verebilirim. I

Hayes Woodson'a artık kesinlikle güvenmiyordu.

"Ben hazırım. Teklifin için ve geldiğin için teşekkürler," dedim ve o da başını salladı. Onun yanından geçtim ve Scotty'nin yanında adım adım arabasına doğru ilerliyorduk.

Duygusal olarak
tükenmiştim. Yalnız
kalmak istedim.

Ağla.

Ama Scotty sürücü koltuğuna oturur oturmaz konuşmaya başladı. "Siz ikiniz taşındıktan sonra görüşmediniz mi?"

"Ben ve Hayes mi?"

"Evet. Büyürken çok sıkı fıkıydınız."

"İnsanlar değişir. Hayır, görüşmeye devam etmedik."
Kelimeler ağızımdan çıkarken dilimde acının tadını
alabiliyordum.

Arkadaşlık ayrılıklarının romantik ayrılıklar kadar zor
olabileceği söylenir. Hayes Woodson'la arkadaşlığımın sona
ermesinin hayatımın en büyük kaybı olduğunu söylemek için
buradayım - hala yaşayan bir insan olarak.

Yas tutmuştum, incinmişim ve ihaneti atlatmam uzun
zaman almıştı.

En güvendiğim kişi tarafından gafil avlanmışım.

"Her zaman benden ayrılmanın sebebinin o olduğunu
düşünmüştüm," dedi ve bana dönüp bakarken
dur işaretine yaklaştı.

Bunu gerçekten Abe'e veda ettiğim gün mü yapıyoruz?

Scotty ve ben altı aydır çıkıyorduk. Lisedeydik.
İşler yolunda gitmedi.

Elbette Hayes ondan hoşlanmamıştı ama ilişkiyi
bitirmemin nedeni bu değildi.

En azından tek sebep bu değildi.

Scotty en iyi haliyle bir narsistti. Her şeyi kendisiyle
ilgiliydi ve bu ilk başlarda eğlenceliydi ama zamanla beni
yıprattı.

"Hayır. Sanırım ilişkimizin süresi doldu." Pencereden
dışarı, Abe'in öğretmenlik yaptığı tarlaya baktım.

Yıllar önce bana ata binmeyi öğretti.

Başım çatlayacak gibiydi. Kalbim sanki devasa bir fil oraya çömelmiş gibi hissediyordu.

"Hiç sanmıyorum, bebeğim. Bence o adam kıskançtı." Son sokağa saptı ve bu iş neredeyse bittiği için içimi bir rahatlama kapladı.

Cidden bana bebeğim mi dedi?

Ve bu garaj yolu bilinen en uzun garaj yolu mu? "Bu benim seçimimdi, Scotty." Kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım. Öz farkındalığı sıfırdı. Birden fazla kez çıkmıştık. ve bugün bu konuşmayı yapmak için uygun bir gün değildi. Bu konuşmayı yapmak için bir neden bile yoktu. Ayrıldıktan sonra da arkadaş kalmıştık.

Ama bugün ben yas tutuyordum ve onun bundan hiç haberi yoktu. "O zamanlar beni paylaşmanın senin için zor olduğunu düşünüyorum. Ama ben

Şimdi daha dengeli," dedi sarı Camaro'sunu park ederken.

İçimi çektim. Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Seni kiminle paylaşmak benim için zor?"

"Hayranlarım. Müzik endüstrisi." Omuz silkti. "Ben yapamadım Zanaatım ve halkım nedeniyle ihtiyacınız olanı size veriyorum; o zamanlar önce onlar gelirdi."

Çenemin yere çarpmasını engellemek için elimden geleni yaptım. O zamandan hatırladığım kadarıyla Felaketler sadece bir kez sahne almıştı. O da Scotty'nin ailesinin evinin garajındaydı. Gösteriye ben ve dört kişi daha katılmıştık. -Yargılamıyorum, çünkü hayallerinin peşinden gittiği için onunla gurur duydum, ancak onu hayranlarıyla ve "insanlarıyla" paylaşmak zorunda değildim.

"Sana söz veriyorum, müzikal hedeflerin yüzünden senden ayrılmadım. Hayallerinin peşinden gitmeni desteklediğimi biliyorsun. Benim de birçok hayalim oldu ve birinin sevdiği şeyin peşinden gitmesiyle asla bir sorunum olmaz."

"Peki neydi o zaman?" Elime uzandı ve ben irkildim.

Neler oluyor böyle?

Bir çeşit Magnolia Falls alacakaranlık kuşağındaydım. Yıllardır konuşmamıştık. Bunun onun için silik bir anı olacağını düşünmüştüm.

"Scotty, burada neler oluyor bilmiyorum ama bugün hiç havamda değilim. Üzgünüm ve sadece içeri girip içime kapanmak istiyorum, tamam mı?"

"Seninle içeri gelebilir miyim?" Kaşlarını salladı. "Geçirdiğimiz tüm o güzel zamanları hatırlıyor musun?"

Aslında, hayır. Şu anda tek bir iyi zaman hatırlamıyorum.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ama seni görmek güzeldi. Kendine iyi bak." Elimi çektim ve emniyet kemerimi çözdüm.

"Seni özledim, bebeğim. Bu akşam seni yemeğe çıkarayım." "Bu gece olmaz." Arabadan dışarı ittim.

"Seni arayacağım, tamam mı?" diye bağırdı ama ben yürümeye devam ettim, garaj yolundan aşağı indiğini duyduğumda rahatladım.

Tam anahtarı kapıya sokmuştum ki, arkamdan çitirdayan çakıl sesleri geldi. Arkamı döndüğümde Koca Kırmızı'nın bana doğru geldiğini gördüm.

Direksiyonda tanımadığım bir adam vardı.

Bugün gerçekten Magnolia Falls alacakaranlık kuşağındaydım.

Adam arabayı park edip inerken ben de arabaya doğru yürüdüm.

"Kimsin sen?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

"Ve arabamı nasıl aldın?"

"Ben Carter. Warner için çalışıyorum." Bunun yardımcı olması mı gerekiyor?

"Warner'ın kim olduğunu bilmiyorum."

Anahtarımı bana fırlattı ve garaj yoluna çıkmakta olan mavi kamyoneti işaret etti. "Bu Warner. Buranın sahibi. tamirci dükkanı. Arabanızı bırakabilmemiz için beni buraya kadar takip etti."

Warner mavi kamyondan indi ve bana doğru yürüdü.

"Motor tamir edildi. Senin de yağ değişimine ihtiyacın vardı, biz de her şeyi düzelttik."

"Öncelikle, seni ben çağırmadım. Barların otoparklarına bırakılan rastgele arabaları alıp tamir mi ediyorsun?" Elimi salladım.

inanamayarak başını salladı.

Carter kıkırdadı ve Warner şaşkın görünüyordu. "Hayır. Hayes bana ulaştı ve onu senin için buraya bırakmamı istedi."

Hayes.

Tabii ki yaptı.

Belki de arkadaşlığımızın sona ermesinden kaynaklanan suçluluk duygusuydu. İçimi çektim. "Anahtarı nereden buldun?"

"Yedek lastiğinizi her zaman torpido gözünde sakladığınızı söyledim, ve eğer haklı değilse lanetleneneceğim." Warner güldü. "Ama gelecekte, anahtarı arabada bırakmak iyi bir fikir değil. Çaldırmak için kolay bir yol."

"Kimse Büyük Kırmızı'yı çalmaya çalışmıyor," dedim kahkahalarımı gizlemeye ve sinirlenmiş gibi yapmaya çalışarak. Arabamı tamir etmişlerdi.

Bu da Uber'i arayıp Scotty ile bir kez daha garip bir yolculuk yapma riskine girmeyeceğim anlamına geliyordu.

"Haklısın." Kıkırdadı. "Sana ne kadar borcum var?"

Warner, Carter'la birlikte mavi pikabına binip el sallarken, "Çoktan halledildi," dedi.

Tabii ki öyleydi. Bu tam bir Hayes hareketiydi. Sormadı; sadece yaptı.

Ve evet, arabamı tamir ettirmiş olması güzeldi.

Sorun şu ki, Hayes Woodson'ın bana bir iyilik yapmasını istemiyordum.

Bu geçmişte bana yardımcı olmamıştı. Ve ben bu dersi zor yoldan öğrenmiştim.

5

Hayes

Ocaktaki acılı biberi karıştırdım ve Cutler'ın yanında büyük bir bardak çikolatalı sütle bir yapboz üzerinde çalıştığını görmek için dışarı baktım. Cutler Heart tanıdığım en havalı küçük adamdı. Babasının ikolatalı sütle ve ne zaman iebileceğiyle ilgili kuralları vardı ama amcalar bunun içindir. Bugün olsa çikolatalı süt içerdi, lisede olsa eminim ona ilk birasını alırdık.

"İyi misin, dostum? Yemek neredeyse hazır."

"Evini seviyorum, Hayes Amca. Ve en iyi çikolatalı sütü sen yapıyorsun."

Kıkırdadım. "Her şey çikolatayla ilgili, Beefcake. İki katına çıkartıyorum. Oğlumun sütü nasıl sevdiğini bilirim."

şöminedeki alevler ıtırdayınca başını çevirip baktı. Dışarısı cehennem gibi soğuktu ve kar hâlâ sert iniyor. Cutler'la takılabileceğim bir gece için minnettardım. Nash ve Emerson randevulaşmışlardı, o yüzden bu gece burada yatacaktı.

Arka tarafta çoktan bir kardan adam yapmıştık ve hava kararmadan önce onu kros kayağına götürmüştüm.

Kapım çalındı ve Cutler'a bulmacası üzerinde çalışmaya devam etmesini söyledim.

Kapıyı açtığımda Savannah Abbott'ın verendamda, etrafına kar yağarken durduğunu gördüm, Beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Hey, Shortcake. Seni böyle güzel bir yere getiren nedir? Hava mı?" Sırıttım. Warner'dan arabasını tamir ettirip ona teslim ettiğim için mutlu olmadığını bildiren bir telefon almıştım. Ben de öyle düşünmüştüm.

Umurumda değildi.

Orada tek başına yaşamak için bir arabaya ihtiyacı vardı. İsterse kızabilirdi. Zaten benimle konuşmuyordu, yani bu hiçbir şeyi değıştirmezdı.

"Sana ne kadar borcum olduğunu görmeye geldim. Benimle konuşmadan arabamı tamir ettirmemeliydin." Konuşurken ağzından beyaz buhar pufları çıkıyordu.

"İçeri gelip bu konuşmayı yapmak ister misiniz? Burası çok daha sıcak."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak. Burada iyiyim." Yalan ağzından çıkarken dudakları titredi. Başının tepesinde büyük bir ponpon olan beyaz bir şapka takıyordu. Onun

Beyaz ceketı ve beyaz eldivenleri birbirine uyuyordu ve inatçı bir eşek gibi davransa da çok sevimli görünüyordu.

"Tamam. Kapının yanında üşüyorum, o yüzden ya sen içeri gel ya da beni ara-eğer engelimi kaldırmak istiyorsan." Sesim tamamen alaycıydı, çünkü lanet olsun, eğleniyordum.

Savannah'nın burada olduğunu bilmek bana huzur veriyordu.

Home.

Benim dünyam o varken hep daha iyiydi. Belki de ben varken onunki daha kötüydü.

"Engelini kaldırmak mı? En büyük endişen bu mu?"

"Arabayı tartışmak istiyorsan ve içeri gelmeyeceksen, evet, bu beni ilgilendirir." O aşağı yukarı zıplamaya başladığında dilim alt dudağımın üzerinde kaydı ve Ellerini birbirine sürtüyordu.

"Bakın kim gelmiş, Hayes Amca." Beefcake arkamdan yaklaştı.

Arkamı döndüğümde onu gri joggers'ıyla orada dikilirken görünce gülmek için kendimi zor tuttum ama artık o değildi

kapüşonunu giyiyordu. Beş dakika önce olmayan çıplak bir göğsü vardı, belli ki bir kadın sesi duymuş ve eşofmanını çıkarmaya karar vermişti.

Bunu yapmak çok Beefcake bir hareketti.

Çocuk hepimizin toplamından daha havalıydı.

"Hey, Beefcake." Savannah'nın tüm tavrı onu içeri alırken değışti. Bu sabah cenazede tanışmışlardı ve elbette çoktan onun ellerine yapışmıştı.

Cutler ilerledi, elini tuttu ve onu içeri götürdü. İşte böyle.

Onu doğruca ateşin yandığı aile odasına götürdü ve oturmasını işaret etti.

O da öyle yaptı.

Bu çocuk herkesin kriptonitiydi.

"Hadi seni ısıtalım. Kızımız için biraz sıcak kakaoya ne dersin, Hayes Amca?"

O gerçek miydi?

Kıkırdadı ve sonra bana baktı. "Biraz kakao alabilirim."

Tanrı aşkına.

Mutfağa geçtim ve çikolatayı eklemeyden önce sütü ısıttım ve Beefcake'in ona bu soğuk havada uzun süre dışarıda kalmanın tehlikelerini anlatmasını dinledim.

O kardan adamı yaptıktan sonra çocuğu zar zor içeri sürükleyebildim. Ama o ne söyleyeceğini biliyordu ve ben de onun oyununa hayran kaldım.

Kupayı alıp çıktım ve sehpanın üzerine koydum. "Yemek yemek üzereyiz. Bir kase acı biber ister misin?"

"Hayes Amca en iyi chili'yi yapar. Ve biz evdeki gibi bir masada yemek zorunda değilim. Burada yemek yiyoruz ve iş konuşuyoruz."

"Sanırım kolumu bir kase acı biberin içine sokabilirsin." Eldivenlerini, şapkasını ve paltosunu çekiştirirken kaşlarını kaldırdı.

çıkardı ve yanına koydu. "İş konuşuyor musunuz? İtfaiyeci işleri gibi mi?"

Mutfağa geçip her birimize birer kase acı biber doldururken dinlemeye devam ettim ve Emerson'ın bu akşam yememiz için gönderdiği mısır ekmeğini almadan önce onları dışarı çıkarıp sehpanın üzerine koydum. Nash'in nişanlısı yemek yapmayı sevdiği için minnettardım, çünkü her zaman ikramlar gönderiyordu.

"Evet ama amcam da tıpkı Sunny gibi birçok tıbbi iş yapıyor. O bir doktor. Hayes Amca da hasta insanlarla ilgilenmek zorunda. Büyüdüğümde ben de tüm arkadaşlarım gibi olmak istiyorum. amcalar."

Ben Cutler'ın yanındaki kanepeye çöktüm, Savannah da onun diğer tarafına oturdu. Hepimiz kaselerimize uzandık ve yemeye başladık.

"Bence amcalarını bu kadar çok sevmen çok hoş." "Evet. Sanırım Abe'i de böyle seviyordun, değil mi? Sana söyleyebilirim

Bugün onun hakkında konuştuğunuzda ona bayıldım," dedi Cutler bir lokma etin üzerine.

Kıkırdadım ve ona bir peçete uzattım.

Uzun bir süre onu inceledi. "Evet. Eminim haklısındır."

"Buraya geldiğinde neden Hayes Amca'ya kızgın görünüyordun? Arabana bir şey mi yaptı?" diye sordu ve ben de arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkardım. Bütün gün Cutler'ın benim adıma konuşmasına izin vermiştim. Bana olduğu kadar ona da sinirlenmiş gibi görünmüyordu.

"Arabam bozuldu ve benimle konuşmadan tamir ettirdi." Mısır ekmeğinden bir ısırık almadan önce omuz silkti.

"Ne dedin? Çok nazıksın Hayes Amca." Cutler göğsünde küçük bir acı biber damlasıyla bana gülümsedi. I

Öne eğildim ve peçetemle onu temizledim ve göz kırptım.

"Babam bunu Sunny için her zaman yapar. Arabasını temizletiyor ya da Demi Teyze'nin kafesinden ona en sevdiği içeceği getiriyor. O buna iyilik yapmak diyor."

Savannah kanepeye yaslandı ve onun sözlerini değerlendirdi. "Ne demek istediğini anlıyorum, Beefcake. Normalde nezaket gösterilerini severim. Ama ben ve amcan, birbirimizi uzun zamandır görmüyorduk, bu yüzden sanırım beni hazırlıksız yakaladı."

"Ama babam bana ikinizin en iyi arkadaş olduğunuzu söyledi, tıpkı ben ve

J.T. en iyi arkadaşlar. Yani birbirinizi görmeseniz bile hala en iyi arkadaşsınız."

Gidelim, Beefcake!

"Çok şey değışti. Ama haklısınız. Onun için güzel bir şeydi. Sadece faturayı ödemek istiyorum. Kimseye borçlu kalmayı sevmiyorum, biliyor musun?"

"Nasıl olur? Arkadaşlar arkadaşları için bir şeyler yapar. Ben ve J.T. her zaman birbirimize yardım ederiz. Çok fazla endişeleniyorsun, Savvy. Hayes Amca, sana geri ödemesini ister misin?"

"Hayır."

"Ama bu benim arabam," dedi, bal rengi gözleri ateş ışığında parlayarak benimkilere kilitlendi. "Kendi masraflarımı kendim karşılayabilirim."

"Dinle, mirasını alana kadar para sıkıntısı çektiğini biliyorum. Şimdi bunu senin için yapmama izin vermeye ne dersin?"

"Neden?"

"Çünkü yapabilirim, Shortcake."

Elindeki kâseyi sehpaye bıraktıktan sonra Cutler'ın başı kahkahalarla geriye düştü. "Amcamın sana Shortcake demesine bayılıyorum."

"Ben kısa bile değilim. O sadece lanet olası bir dev." Savannah ağzını kapattı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Oh, bekle, onun etrafında çıldırıyorum diyebilir miyim?"

Bir kahkaha attım. "Evet. Çıldırmak kötü bir kelime değil. Rahatla, Sav."

"Her zaman ucube diyorum!" Cutler bağırdı ve ikisi de histerik kahkahalara boğuldu.

"Tamam. Her neyse, sen bir devsin. Ben normal boyuttayım." "Bana göre sen bir kurabiyesin."

"Acı biber için teşekkürler. Bana arabanın ne kadar olduğunu söyle, parayı aldığında sana geri getireceğim," dedi.

"Şuna ne dersin? Bir iyiliğe ihtiyacım olduğunda sana haber veririm." Kaşlarımı kaldırdım.

"Saçmalıyorsun," dedi.

"Ve sen inatçısın. Önemli bir şey değildi. Bana bir iyilik borcu vardı."

"İyi. Arabamı tamir ettin ve karnımı doyurdun." Sıcak çikolatasına uzandı. "Teşekkür ederim."

"Bu kadar zor muydu?" diye sordum. Cutler yapbozuna geri dönmüştü ve Savannah'yı bakması için yanına çağırıyordu.

"Oldukça zordu Woody," dedi histerik bir kahkaha atmadan önce. "Aman Tanrım. O da böyle söyledi!"

Lisedeyken aramızdaki şaka hep buydu. Savannah ve benim kendimize has bir dilimizin olması Kate'in canını sıkardı. Sanırım kız arkadaşımın espri anlayışının olmaması büyük bir kırmızı bayrak olmalıydı.

"Başardın." Kaşlarımı kaldırdım ve ardından aynı şakayı yaptım. "O da öyle dedi."

"İyi oynadın." Ayağa kalktı. "Tamam, şu bulmacayı kontrol edip eve gideceğim."

Cutler'ın dikkatle yapbozu üzerinde çalıştığı yere doğru yürüdü. Savannah sonunda onun yanına oturdu ve bir saat boyunca ona yardım etti.

Yollarından çekildim, bulaşıkları yıkadım ve sadece konuşmalarını ve gülmelerini dinledim.

"Tamam, ben gidiyorum. Yemek ve araba için teşekkürler. Abe'den bu parayı aldığımda sana geri ödeyeceğim." Ceketini giyerken omuz silkti.

"River Pazartesi sabahı sizinle buluşacağını söyledi. Evrakları ona gönderdin mi?" diye sordum.

"Evet. Ruby bir kopyasını çıkarıp ona verdi. Umarım beni şu evlilik meselesinden kurtarabilir." Şapkasını kafasına geçirdi.

"Sence Abe onu neden oraya koydu?" Onu kapıya kadar geçirirken sordum.

Soru hakkında düşündü. "Eskiden hep evleneceğimi söyledim, hatırlıyor musun?

bir gün ve bir sürü bebek sahibi olmak?"

"Evet. Gençken bile ne istediğini kesinlikle biliyordun." Onun bu yönüne her zaman hayranlık duymuşumdur. Bu

başkalarına duyduğu güven ve inanç. Kendisi için hayal ettiği hayata sahip olmak için yaptığı bu büyük plana.

"Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğimi biliyordu. Hayatım için ne istediğimi her zaman biliyordum. Ama son zamanlarda şansım pek yaver gitmedi. Hayatımı boşa harcadığımı düşünüyordu.

ve bunu eski usul yapmam ve dışarı çıkıp biriyle tanışmam gerektiğini söyledi." Omuz silktim. "O ve Lily arasında nadir rastlanan türden bir aşk vardı ve benim bundan vazgeçmemi istemedi. Ama hadi ama, bunu sözleşmeye koymak

ve beni biriyle evlenmeye zorlamak? Bu delilik." "Evet.

Oldukça çılgınca. Şu anda biriyle mi çıkıyorsun? Öyle mi? Bu yüzden mi işleri hızlandırabileceğini düşündü?"

Konuşmadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Şimdi benim hayatımı mı merak ediyorsun Woody?"

Bu kıza karşı hep dürüst oldum. Şimdi yalan söylemeye başlamayacağım.

"Evet. Elbette umurumda. Uzaklara taşınmış olman sana ne olacağını umursamadığım anlamına gelmez."

Ve bu sözlerle birlikte bakışları sertleşti. "Endişelenmene gerek yok. Önümüzdeki otuz gün içinde rastgele bir adamla evlenmeyi planlamıyorum. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım."

Karlı gecede dışarı çıktı ve arabasına bindi.

O boktan şeyi sürmesi hoşuma gitmiyordu, özellikle de bu havada.

Ama Savannah yardımımı istemiyordu ve bunu açıkça belirtmişti.

Anlayamadığım şey ise neden onun işine karışmadığımdı.

Bu benim uzmanlık

alanımdı. Ben

karışmadım.

Kendime sakladım.

Bu şekilde hoşuma gitti.

Ama şimdi şehre döndüğüne göre, onu düşünmeden edemiyordum.

Belki de sadece geçmişimiz ya da her şeyin boktan bir şekilde sona ermesiydi.

Belki de en iyi arkadaşımı özlediğim gerçeğiydi. Onu kesinlikle özlemiştim.

6

Savannah

Magnolia Falls ile ilgili özlediğim şeyler vardı.

Abe ve Lily.

Burada yaşayan insanlar.

Şirin şehir merkezi.

Tüm çocukluğumun bir düzmece olduğunu öğrenmeden önceki çocukluk evim.

Ama bu amansız kar özlediğim bir şey değildi. Azıcık bile değil. Arabam buna uygun değildi ve River'la buluşmak için şehir merkezine doğru ara sokaklardan ilerlerken her yerde kayıyordum.

Ön camdan dışarıyı zar zor görebiliyordum çünkü kar sert bir şekilde yağıyordu ve sileceklerim yağan karla başa çıkabilecek kadar güçlü değildi. Görebildiğim bir parça açıklıktan gözlerimi kısarak baktım ve yola konsantre olabilmek için müziğin sesini kısıtım.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Koca Kızıl. Beni oraya tek parça halinde götürüp getirirsen günün geri kalanında evde kalabiliriz." Erken çıktığım için minnettardım, çünkü yavaş sürüyordum. I

Sola dönerken frenlerimi pompaladım ama kaymaya başlamıştım bile ve durdurmak için direksiyonu kırdım ama dönüyordum.

Tamamen kontrolden çıktı.

Sonrasında bildiğim tek şey, yoldan kaymaya başladığımdı. I çığlık attım ve umutsuzca kendimi düzeltmeye çalıştım ama artık çok geçti.

Lütfen arabanın takla atmasına izin verme.

Araba durduğunda bile ellerim hâlâ direksiyonu kavırıyordu.

Pencereden dışarı baktım ve bir çukurda olmama rağmen dik durduğum için rahatladım.

Bir bakıma hayatımın şu anki durumuna uygundu.

İnledim ve kapımı açmaya çalıştım ama hareket etmiyordu. Kolu daha sert salladım ama hiçbir şey olmuyordu.

Lanet olsun.

Koltuğun üzerine tırmandım ve olabildiğince sert bir şekilde ittim.

Yolcu tarafındaki kapıya öyle sert vurdum ki, kapı açıldığında ivmem beni karın içine yuvarladı.

Bu gün daha da güzelleşiyor.

Bir arabanın yanaştığını duyunca ayağa kalkmaya çalışabilmek için yüzüstü yuvarlandım ama kar çok derindi ve ilerleme kaydedemiyordum.

Ne olduğunu anlayamadan dik bir şekilde kaldırıldım ve gözümü birkaç kez kırptırdım.

Hayes'in önümde durduğunu görmek için yağan kar.

Kızgın görünüyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslayarak üzerimdeki karı fırçaladı.

"Sakin bana bağırmaya cüret etme!" Onu geri iterek bağırdım. "Kara buza çarptım ve kayarak yoldan çıktım."

"Çünkü araban boktan bir şey."

"Koca Kızıl'ı kötöleme!" Çantamı ve anahtarlarımı almak için etrafından dolanmadan önce bağırdım.

Yanından geçip gitmeye başladığımda "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu.

"On dakika içinde bir toplantım var. Evlenmek zorunda kalmadan Abe'in sevdiği evi nasıl elimde tutabileceğimi ve ona bir gün yapacağıma söz verdiğim gibi nasıl yenileyebileceğimi bulmam gerekiyor!" Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm.

Ne olduğunu anlamadan ileri doğru hareket etti ve kamyonuna doğru yürürken beni itfaiyeci tarzında omzuna attı. Yumruklarımı sırtının alt kısmına vurdum.

"Benimle kavga etmeyi bırak. Bir çocuk gibi davranıyorsun." Beni kamyonetine fırlattı ve bakışlarımla buluşmak için eğildi. "Bu iş burada bitecek."

"Burada ne bitiyor?" Dedim, öfkelendiğim için nefeslerim artık zor geliyordu.

"Bu. Bu öfke. Sana ne yaptığımı bilmiyorum, Sav. Ama sen beni terk ettin ve hayatından çıkardın. O yüzden düşmanmışım gibi davranmayı bırak ve seni lanet olası randevuna götürmeme izin ver." Çantamı aldı, açtı ve kalktı ve telefonumu çıkardı. Tabii ki önce sormadı, çünkü Hayes ne yapmak istiyorsa onu yapıyordu. Telefona bir şeyler yazdı ve sonra ekranı çevirdi, tam yüzümün önünde tutarak. "Telefonundaki numaramın engelini kaldırdım. Buradayken beni engelleme. Bir çukura yuvarlanırsan beni ara, ben de geleyim. Anladın mı?"

Başımı salladım, çünkü içimde hiç mücadele kalmamıştı. Üşümüş, ıslanmış ve yorgundum.

Emniyet kemerimi vücudumdan çekip yerine oturtttuktan sonra kapıyı çarptı ve hışımınla sürücü tarafına geçti.

River'in ofisine giderken hiç konuşmadık ve o da kamyonetin kaloriferini açtı.

"Beni bırakabilirsin, ben de eve bırakacak bir araç bulurum," dedim sesimi alçaltarak.

River'in hukuk bürosunun önünde durdu ve hemen önündeki park yerine geri geri girdi. Yüzünü bana döndü. "Seninle geliyorum, sonra da seni eve götüreceğim."

Başımı salladım. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" "Neden yapmayayım ki?" diye tısladı.

Aklıma birkaç neden geliyor ama ne yeri ne de zamanı gibi görünüyor.

Kamyondan indi ve aceleyle yolcu tarafına geçti, ama ben çoktan kamyondan çıkmıştım. Ellerimi bir tür jimnastikçi gibi havaya kaldırdım ve o da gözlerini devirdi.

O her zaman şövalyeydi.
Olmayana kadar.
Telefonum titredi, arka cebimden çıkardım ve mesajı
görünce bakışlarımı kıstım.

SCOTTY

Selam, bebeğim. Bu gece içki içer misin? Grup
Whiskey Falls'da çalışıyor, istersen seni sahneye
çıkatabilirim.

İçimi çektim ve Hayes'in metni okuduğunu görmek için
omzumun üzerinden baktım.

"Çok mu meraklısın?"

"Her neyse. Sen kısasın. İşini kolaylaştırıyorsun." Beni geçip
gitti. "O herifle yeniden bir şeyler yapmaya başladığına
inanamıyorum. Bilgin olsun, Whiskey Falls'ta çalışmıyor.
Karaoke gecesi. Herkesin sahnesi." Kapıyı açarken kaşlarını
kaldırdı, ben de içeri girdim.

"Belki de bu gece orada sahne almalıyım. O şarkıyı gerektiği
gibi söyleme şansım hiç olmadı."

Boğazını temizledi ama sanki bir kıkırdamayı gizliyor
gibiydi, bu da beni güldürdü.

Birini bu kadar iyi tanımanın nasıl mümkün olduğunu
bilmiyordum.

ve sonra onu hiç tanımadığını öğrendim.

Neden bu kadar tanıdıktı? Bu kadar kolay? Bu bağlantı sadece
bizim bir parçamızdı.

Ya da belki de sosyopat seri katiller böyle yapıyordur?

Yıllarını olmadıkları biri gibi davranarak geçirirler, sadece
avlarını büyülerinin etkisi altına alırlar ve sonra yavaşça
hayatlarını emerler.

Hayes Woodson bir daha asla hayatımı ememeyecekti. O
yollardan geçtim. Yaptım bunu.

"Merhaba Hayes," dedi Cassie. Onu hemen tanıdım,
çünkü eskiden Abe'den binicilik dersleri alırdı.

Çiftlik. Bana doğru döndü ve sonra nefesi kesildi. Kollarını bana doladı. "Aman Tanrım, Savannah, seni görmek çok güzel. Bugün geleceğini bilmiyordum."

River kaşlarını çatarken ve kızgınlığını gizlemeye çalışmazken, "Onun adını takvime yazdım," dedi.

"Takviminizi pek kullanmıyorum. Kendi sistemimi tercih ederim," dedi. "Her neyse, cenazede seni rahatsız etmek istemedim ama evdeyken sana rastlamayı umuyordum. Bu akşam benimle Whiskey Falls'ta karaoke için buluşmaya ne dersin? Artık içki içebilecek yaştayım!" diye ciyakladı, Hayes ve River ona doğru ters ters baktı. "Arayı kapatmak isterim."

River, "Mesai saatinde değilken arayı kapatmaya ne dersin?" diye takıldı ve ben de elimde olmadan güldüm. Hiç etkilenmemişti ve ben de dikkatimi ona yönelttim.

"Arayı kapatmayı çok isterim. Şu anda arabamla ilgili sorunlarım var ama halledebilirsem sana mesaj atarım." Hayes elini belime koyup beni en iyi arkadaşının ofisine yönlendirmeden önce gülümsedim.

River adama, "Geleceğinizi bilmiyordum," dedi. Kapıyı kapatıp Hayes ve benim oturduğumuz masanın karşısına yerleşirken yanımda duruyordu.

"Arabası bozuldu, o yüzden buradayım. Ne öğrendin?" diye sordu.

"Açıkçası, miras hukuku benim uzmanlık alanım değil, ancak hafta sonu bu konuyu araştırdıktan sonra, kendi vasiyetiniz için kurallar oluşturabileceğiniz anlaşılıyor."

"Anlamı ne?" Öne doğru eğilip şapkamı ve eldivenlerimi çıkararak söyledim. Dışarıda kışım donduktan sonra sıcaklığı memnuniyetle karşıladım.

"Yani, Abe'in veraset avukatı Bert Lovell'in şehirde onunla buluştuğunuzda size söylediklerinin aynısı. Abe, şehirdeyken orada kalmanızı istediği için evin anahtarlarını size verdi. Umudunun senin için olduğunu açıkça belirtti. evi yenilemek ve eskisi gibi yapmak istiyor. O istiyor ki

Ailenizi orada büyütmenizi istiyor ama bunu şart koşmuyor. Nerede yaşayacağınıza karar veren kişi olmak istemiyor."

River kahvesine uzandı. Bert Lovell bunu beni ofisine çağırdığı gün söylemişti. Ve sonra

bana anahtarları verdi ve ben de doğruca

Magnolia Falls. Büyüdüğüm yer. Yıllarca kaçtığım yer.

"Anlıyorum. Sadece ne zaman evleneceğime mi karar vermek istiyor?" İnançsızlıkla başımı sallayarak sordum. "Bir boşluk olmalı."

"Vasiyetnamelerle ilgili olan da bu. Hiçbir boşluk yoktur. Paranızı istediğiniz kişiye, istediğiniz şekilde bırakabilirsiniz. Kuralları siz koyarsınız." Masanın diğer tarafından omuz silkti.

"Bu çok saçma. Birinin evlenmesini talep edemezsiniz," diye tısladı Hayes.

Ve şehre geldiğimden beri ilk kez ona hak verdim.

"Aslında yapabilirsin. Bu hafta sonu epeyce araştırdım ve buna çok benzeyen sayısız vaka var. Çok parası olan insanlar çılgınca şeyler yapabiliyor. Ve Abe onun evlenmesini talep etmiyor. Evlenmesini istiyor. Ona bir seçenek sunarak. Çiftlik evinin anahtarlarını ve finansal olarak kendisini idare etmesi için yirmi beş bin dolar alacak.

o da tadilata başlar. Otuz gün içinde evlenmeyi seçerse, ilk şartı yerine getirmiş olur. İkinci ödeme olarak elli bin dolar alacak. Üç ay evli kaldıktan sonra, her şey onun adına imzalanacak. Savannah, o zaman bir milyon dolarlık çek ve evin tapusunu alacaksın. Arazi üzerinde bazı hesaplamalar yaptırdım.

Toplamda altı milyon dolar civarında bir miras."

"Siktir, bu çok para." Hayes kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ve eğer üç ay evli kalırsam ve sonra evlilik sona mı eriyor?" Sesim titreyerek sordum,

Çünkü altı milyon dolar benim için pek çok sorunu çözecek ve babamın şu anda ihtiyacı olan her şeyi karşılayacaktır.

"Üç aydan sonra hiçbir kural koymadı. Ayrılırsanız, boşanırsanız ya da adamla bir daha konuşmazsanız, para sizindir. Ev senindir. Evi satabilirsin.

Üç ayın sonunda evi ve arsayı size bırakacak, ama buraya özel bir not düşmüş, evin ailenizde kalmasını tercih edeceğini, çünkü onun için bir anlamı olduğunu belirtmiş. Ama seçenek sizindir."

Bu seçenek benimmiş gibi hissettirmiyordu. Abe kendi yöntemlerine saplanıp kalmıştı ve Lily ile sahip oldukları her şeye benim de sahip olmamı istiyordu. Ama beni biriyle evlenmeye zorlamak

bana ruh eşimi getirecekti. Bu bir iş anlaşması olacaktı ve beni neden böyle bir duruma soktuğunu anlayamıyordum.

"Peki insan üç aylığına kocayı nereden bulur?" Gülererek sordum, çünkü belli ki bu anlaşma burada bitecekti.

Paraya ihtiyacım var mıydı? Evet.

Önümüzdeki otuz gün içinde bir erkekle tanışmanın ve aşık olmanın bir yolunu buldum mu? Tabii ki hayır. Yıllarımı her türden

bir adam. İş adamları. Sanatçılar. Kovboylar. Playboylar. Bilim adamları.

Ve üç ay boyunca tek bir tanesi bile dikkatimi çekmemişti.

Onlarda hep bir sorun buldum. Her seferinde.

Belli ki güven sorunlarım vardı, çünkü her zaman oyunlarının ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Evlenecek kadar sevdiğim birini nasıl bulabilirdim ki?

River boğazını temizleyerek, "Bazı fikirlerim var," dedi.

"Dur bakalım, kardeşim." Hayes öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarım kalın kalçalarını taradı, sonra kendimi bakmamaya zorladım ve dikkatimi tekrar River'a çevirdim. "Otuz gün içinde evlenmek zorunda, yoksa ne olur?"

"O arazi bir altın madeni olarak görülüyor. Devlet son üç yıldır Abe'den satın almaya çalışıyor. Eğer evlenmekten vazgeçerse, bu onun hakkı. Yirmi beş bin dolar onda kalır ve o da

evini otuz günlüğüne kiralayacak. Ardından arazi satılacak ve Savannah parayı kendi seçtiği bir hayır kurumuna bağışlayacak."

"Bu çok boktan," diye homurdandı Hayes.

Daha fazla katılamazdım. Berbat bir durumdu ama neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordum. Kimse ondan bir gelin bulup evlenmesini istemiyordu.

"Dinle, Abe'den hiçbir şey beklemedim. Açıkçası, O çiftlik evini yenilemeyi ve hep hayal ettiği gibi bir yer haline getirmeyi çok isterdim. Ama en büyük sorun para, çünkü bu çok yardımcı olur." Boğazımı temizledim.

"Babamın denemesini çok istediğim bir kanser denemesi buldum, ama denemeye girmek bir servet ve sigortası da bir yere kadar yetiyor," dedim, çünkü artık kendimi tutmakta zorlanıyordum. "Ama otuz gün içinde biriyle evlenebilmem için bir yol göremiyorum. Şu anda hiçbir seçeneğim yok."

İşimi ve babama yardım etme yeteneğimi kaybetmiştim.

Ne yapacağımı bilemiyordum ve Abe'den gelen bu teklif o anda bana zalimce geldi. Ama o zalim bir adam değildi. Bunu yapmasının bir nedeni olmalıydı ama şu anda bunu göremiyordum.

Hayes başını bana doğru çevirdi, bakışları daralmış ve sorularla doluydu.

Babamı biliyordu. Ona anlatmıştım. Acaba bu kadar yıkıcı bir şeyi unutmuş olabilir miydi? O kadar soğuk bir adam mıydı?

"Babanın kanser olduğunu bilmiyordum," dedi Hayes ve bu beni daha da öfkeliendirdi.

River, "Babana olanları duyduğuma üzüldüm," derken yanımdaki adam haber karşısında şoka girmiş gibi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim. Ben de." Ayağa kalktım. "Sanırım burada işimiz bitti. Bana yardım edebilecek biri var mı?

Araziyi ve evi şehirle mi pazarlık ediyorsunuz?"

River ellerini havaya kaldırmadan önce Hayes'le bana baktı. "Beni dinleyin. Bir fikrim var."

"Vasiyeti yeniden yazıp o saçma şartı kaldıracak ve mirası ona mı bırakacaksın?" Hayes ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Bu yasadışı olurdu," dedi. "Peki ya bir koca bulup sadece üç aylığına evlenmeyi kabul etseydiniz?"

Bu, hayatınızın büyük resminde kısa bir süre ve herkes kazanıyor."

"Ne yapacağım ben? Bir yabancıya benimle evlenmesi için para mı teklif edeceğim?" Bu saçma fikir karşısında başımı salladım.

"Hayır. Bu şüpheli görünür." River kıkırdadı, sanki bu son derece normal bir konuşmaymış gibi. "Ve sana şantaj yapıp seni ele verebilirler. Yabancı biri olamaz."

"Ne öneriyorsun?" Hayes sordu. "Söyleyeceğim şey bu ofisten asla çıkmayacak."

Böyle bir açıklamadan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

7

Hayes

Koltuğuma geri çöktüm çünkü onu da dinleyebilirdik. River zeki bir adamdı ve biliyordum ki Savannah'ya yardım etmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Bana inansa da inanmasa da, o benim için çok önemliydi.

Bu kategoriye giren çok az insan vardı, ama o her zaman onlardan biri olmuştu. Her ne kadar Cehennem gibi acıyı bırakarak, yine de onun için ateşin içinden geçerdim.

"Otur." Ona baktım ve oflaya puflaya koltuğuna geri döndü.

"Nedir bu büyük fikir?" diye sordu.

"Eğer bir yabancıyla evlenirseniz, bu şüpheli görünecektir. Şu anda kimseyle çıkmıyorsunuz, değil mi? Yakın zamanda ciddi bir ilişkin oldu mu?" River sordu.

"Hayır, hayır. Bir yıldan uzun bir süre önce ayrıldığım son erkek arkadaşımın şu anda hapis yattığını öğrendim. araba çalmak," dedi.

"Bu yapılacak en aptalca şey." Sandalyemde arkama yaslandım. "Sana en iyi kısmını söylemedim bile. Bir polis arabasıydı.

Ve arka koltukta kelepçeli bir şüpheli vardı."

Savannah bozuk şeyleri tamir etmekten her zaman hoşlanmıştı.

Bu konuda hiçbir şey beni şaşırtmadı. Ama kendi iyiliği için fazla zekiydi ve insanları ayağa kaldırdıktan sonra yoluna devam etti.

Bana yaptığı da buydu. Ama ben O zamanlar kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum. En düşük noktadaydım.

River bir kahkaha atarken, "Yani, o bir olasılık olmayacak," dedi.

"Kesinlikle olmaz. Ama bana yazdı ve hapishaneden baro sınavını geçtiğini söyledi, bu yüzden çıktığında bir asistana ihtiyacınız olursa, eminim fırsat." Sırıttı. Savannah Abbott'ın güzelliği kalbindeydi. Şaka yapmıyordu. Muhtemelen adam serbest bırakılır bırakılmaz River'ı arayacak ve ona yardım etmeye çalışacaktı.

Her zaman herkes için ortaya çıkan o kız olmuştu. Ta ki ona en çok ihtiyacım olana kadar.

Benim için sorun yoktu çünkü insanlara ihtiyaç duymak bana hiçbir zaman fayda sağlamamıştı. Çok yakındık. Çoğu insanla arama mesafe koymayı tercih ederdim.

Hayat bu şekilde daha kolaydı.

"Bunu aklımda tutacağım." River kıkırdadı. "İşte önerim şu."

Ellerini yavaşça birleştirdi ve gözleri benden yanımdaki kadına kayarken sandalyesinde arkasına yaslandı.

Yavaşça.

Neyin peşinde bu?

"Size yasaları çiğnemenizi tavsiye edemem. Sadece durumunuza yardımcı olabilecek bazı önerilerde bulunabilirim." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

"Tamam," dedi.

"Bir cenaze töreni için şehre döndünüz ve bazı eski arkadaşlarınızla karşılaştınız. Özellikle de eski bir arkadaşınla." River kaşlarını kaldırdı, bakışları benimkilerle kilitlendi.

Neden bana öyle bakıyor?

"Elbette. Ruby, Saylor ve Demi'yi görmek harikaydı." Gülümsedi.

"Kızlardan bahsetmiyorum. Yıllardır görmediğiniz en iyi arkadaşınızdan bahsediyorum" dedi.

"Bu adam mı?" Savannah başparmağını bana doğru salladı ve ben de ona ters ters baktım. "Artık birbirimize zar zor katlanabiliyoruz."

"Bu daha da iyi," dedi River. "Böylece kimse zarar görmez."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Tısladım.

"İnanması kolay bir şeyden bahsediyorum. Kasabadaki herkesin eskiden ayrılmaz iki arkadaş olduğunu bildiği iki eski arkadaş. Yıllardır birbirlerini görmediler ve şimdi Savvy kasabaya geri döndü ve yeniden bağlantı kurdular. Kaldıkları yerden devam ederler. Olaylar gelişir. Bir kaç Haftalar sonra, birbirleri olmadan yaşayamayacaklarını anlarlar ve düğümü atarlar."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim alaycı bir kahkaha atarken. "Kar birikintisinden çıkmasına yardım etmeme zar zor izin veriyor. Burada yeniden bağlanma falan yok."

"Hey!" Bana bakmak için arkasını döndü. "Boktan bir kadın zevkin var. Ben senin için tam bir skor olurum. Benimle evlendiğin için çok şanslı olmalısın, seni huysuz piç."

River'ın başı kahkahalarla geriye düştü ve ben de ona ters ters baktım.

"Demek istediğim de bu. Şimdiden yaşlı bir evli çift gibi görünüyorsunuz," dedi River, sik kafalı gibi kaşlarını sallayarak.

"Düşmanmışım gibi davranarak kasabaya gelen sensin. Bu çılgınca bir fikir. Ciddi olamazsın bunu göz önünde bulundurarak?"

"Bunu düşündüğümü hiç söylemedim. Sadece benimle sahte bir evlilik yapıyormuşsun gibi davranman hoşuma gitmedi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben dolgun dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Her zaman böyle dolgun dudakları var mıydı?

"Doğru. Sen bu fikirden dehşete düşeceksin ama ben onur duyacağım öyle mi?" İnanmayarak başımı salladım. "Sana bir haberim var, Shortcake. Ben evlenecek bir tip değilim. Belki sen Uber şoförünü düşünmelisin. Dün onunla çok samimi görünüyordunuz."

"Her zaman bir ahmak mıydın ve ben bunu gençken göremedim mi?" Kaşlarını kaldırdı, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı.

"Ben hep böyleydim. Sadece senin bunu anlamam biraz zaman aldı sanırım," dedim. "Ama sen kesinlikle anladın, değil mi?"

"Bu konuşmadan ayrılıyorum. Bu zaten saçma bir fikir." Ellerinini iki kez ileri geri çırparak bu fikirden elini çektiğini belli etti.

"Öyle mi? Açıkçası, bir avukat olarak, bunu tavsiye edemem. yasaların sınırlarına girmeyen herhangi bir şey. Ama bir dost olarak bu anlaşmanın ikinizin de yararına olduğunu belirtmek isterim."

Tabii ki bu yorum onun dikkatini çekti ve yavaşça bana doğru döndü, bal rengi gözlerinde merak dans ediyordu. "Bunun sana ne faydası var?"

"Öyle değil," dedim, sesimde hiç duygu yoktu.

"Hayes," dedi masanın diğer tarafındaki ahmak. "River." Onun kendini beğenmiş ses tonunu taklit ettim.

"Hayes. River." Savannah kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Lütfen bana ne kaçırdığımı söyle."

"Önemli bir şey değil," dedim.

"Demek kendini buraya davet ettirdin ve benim bütün berbat hikâyemi dinledin, ama ben hiçbir şey alamadım. Tipik Woody. Hiçbir şey vermiyorsun."

Yüzüme bir tokat da atabilirdi. Onunla paylaştığım şeylerin yarısını onunla hiç paylaşmamıştım. Başka kimse. Bu bizim şakamızdı. Paylaşmak ve birbirimize güvenmek. Ona güvenmiştim.

Cevap vermeden önce dişlerimi sıktım. "Bu söylediğin çok aşağılık bir şey ve bunu sen de biliyorsun."

"Birini tanımak için biri gerekir." Sırıttı.

Tam bir ukala.

"Tamam. Ben bir pisliğim. Benden nefret ediyorsun. Anladım." Başımı salladım. "Neden burada sana yardım etmeye çalıştığımı bile bilmiyorum."

Bu onun gözlerini yumuşattı. "Senden nefret etmiyorum. Ve ne olursa olsun, eğer biriyle sahte bir evlilik yapacak olsaydım, seni seçerdim."

"İşte oldu. Ama bu ofiste sahte evlilik kelimesini kullanmayalım." River kıkırdadı. "Peki neden onu seçtin?"

Daha sonra kesinlikle onun kışını tekmeleyeceğim.

"O güvenli bir bahis olurdu. Asla bir yere gitmez çünkü artık arkadaş değiliz. Bu yüzden kimsenin duygularının açığa çıkma riski yok."

"Seni grubuyla karaoke gecesine davet eden Uber şoförü Scotty'nin aksine mi?" Ona o adamın nasıl bir pislik olduğunu hatırlattığım için kendimi iyi hissediyordum.

"Şey, evet. Scotty kolayca düşmeye meyillidir. Bir-er," durup River'a baktı, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu, "durumu anlamayabilecek biriyle anlaşma yapmak karışıklık yaratırdı."

"Yani, doğru anlamış mıyım? Ben bir pislik olduğum ve duygularım olmadığı için mi güvenli bir bahisim?"

"Aynen öyle. Hiçbir karışıklık olmazdı." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

"Bu iyi bir ilerleme. Neden işe yarayacağına dair tüm nedenleri biliyoruz." River kahvesinden bir yudum aldı. "İkiniz de bundan bir şeyler çıkarırsınız ve sonra kendi yola gidersiniz."

Bu sıradan bir evlilik; sadece bir sonu olduğunu bilerek giriyorsunuz."

Bir kahkaha attım. Bu şimdiye kadar bulduğu en saçma şeydi ve yıllar boyunca pek çok çılgınca fikir bulmuştu.

"Bunun bana nasıl fayda sağlayacağını biliyorum. Açıkçası, hepimiz biliyoruz. Ve bunu sormamın tek nedeni babama yardım etmek." Boğazını temizledi. "Bunun Hayes'e ne faydası var?" Sorusunu River'a yöneltti, ona cevap vermeyeceğimi biliyordu.

"Hayes bunun ona yardımcı olacağını kabul etmiyor ama zarar vermeyeceği kesin. İtfaiyede bir terfi bekliyor. John Cook birkaç ay içinde emekli oluyor. O ve Lenny'nin ikisi de aday. Lenny oyunu bizim Hayes'ten biraz daha iyi oynuyor. O kendi

Karısı etkinlikler düzenliyor ve kağıt üzerinde iyi görünen bu aile ortamını sunuyor."

"Lenny Davis mi? Şeytan nişanlısını beceren adam mı?"

Yarım bir baş sallamayla uzun bir nefes verdim. "Sanırım Kaptan bunu anlıyor. Ama işin sosyal tarafında hiçbir zaman iyi olamadım. Politika ve saçmalıklar."

Beni içine çekerken bakışları empatiyle doldu. "Sen sadece hayat kurtarmak ve yangınları söndürmek istiyorsun."

Gardını indirdiği ve onu görmeme izin verdiği küçük anlar vardı. Görmemi istemediği hassas anları. Ama bunu yaptığında o kadar tanıdık geliyordu ki tek yapmak istediğim onu kucağıma çekip kollarımı ona dolamak ve burada benimle kalmasını sağlamaktı.

Babam beni ve kız kardeşimi biz küçükken terk etmişti. Annem de bizi defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı. Nişanlım hamilelik numarası yapmış ve iş arkadaşımı becermişti.

Ve bu kayıpların hiçbiri Savannah Abbott'un hayatımdaki kaybıyla kıyaslanamaz.

"Eğer işi alamazsam, o zaman işi alamam."

"Ama o zaman Lenny için çalışmış olursun ki ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz. Söylemediğin ama hepimizin doğru olduğunu bildiği şey, ayrılacağın. Burada kalıp hor gördüğün bir adam için çalışmayacaksın. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. O yüzden lanet oyunu oyna," diye tısladı River.

O haklıydı. Lenny için çalışmak benim için asla bir seçenek olamazdı. Birimiz o istasyondan ayrılacaktı ve bu Magnolia Falls'tan ayrılmak anlamına geliyordu.

Onunla barış içindeydim.

Saylor artık Kingston'la birlikteydi ve ben gidersem iyi olacaktı. Çok uzağa gitmezdim ve sık sık ziyaret için eve gelebilirdim. Herkes bunu atlatırdı.

"Kimber'ı liseden hatırlıyorum. Yeterince hoş bir kızdı ama hiç tarzı yoktu," dedi Savannah düşüncelerimi bölerek.

"Ve bu önemli çünkü?" Kızgınlığımı gizlemedim. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Buraya oturmak için gelmiştim.

ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Kimsenin hayatımı incelemesine ihtiyacım yoktu.

"Çünkü karılık becerilerimle onu utandırabilirim. Adamım için öyle bir parti düzenleyebilirim ki tüm şehir bunu konuşur."

River öne doğru oturup ellerini birbirine sürtmekten önce kahkahayla başını geriye attı. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Erkeğin için parti mi veriyorsun?" Şakayla karışık söyledim. "Çoğu zaman dayanamadığın adam için mi?"

"Bu kısa süreli bir anlaşma" -River'a baktı- "anlaşma. Ben rolümü biliyorum. Sen de rolünü biliyorsun. Birkaç hafta sürecek, ve evliliğimiz parçalanmaya başlamadan önce ikimiz de istediğimizi elde edelim, ve benim kendi alanıma ihtiyacım var."

"Şu anda ciddi misin?" İnançsızlıkla başımı sallayarak sordum.

"Babama yardım etmek istiyorum, Woody." Sesi yumuşaktı, eski en iyi arkadaşımın bir başka görüntüsü ortaya çıkmıştı. "Ve Abe'in ev için isteklerini yerine getirmek. Onu restore edip iyi bir aileye satabilirim. Terfi etmene yardım edebilirim ve benimle evlenmeyi kabul ettiğin için mirastan pay alman gerektiğini düşünüyorum."

Bu benim kanımı kaynattı. "Paranı istediğimi mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın? Bu sadece senin için doğru olur. Her şey darmadağın olduğunda bir şeyler yapabiliriz," dedi ve önce River'a, sonra da muzipçe bana baktı. "Yani, eğer işler umduğumuz gibi gitmezse, o zaman elin boş gitmemelisin."

"Eğer bunu yaparsam, ki bunun iyi bir fikir olduğuna ikna olmaktan çok uzağım, bu sadece sana yardım etmek için olur. Eğer bu terfiyi alacağım ve o yalaka pisliğin terfi ettiğini görmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, bu durumu daha da tatlı hale getirecektir. Ama bunu düşünmemin tek yolu, bu anlaşmadan ya da evlilikten ya da her ne haltsa ondan ayrılmayacağıma dair yazılı bir anlaşma yapmamız.

-herhangi bir maddi kazançla."

Tonla parası olan bir babam vardı ve bana ya da kız kardeşime hiç bakmadı. Çok çalıştım. ikimizin de geçimini sağlamak. Kimseden sadaka istemiyordum ya da sadakaya ihtiyacım yoktu.

Bu benim için zor bir çizgiydi.

"Evlilik sözleşmesi yapabiliriz. Bu onurlu görünüyor," dedi River.

"Nasıl görüldüğü umurumda değil. Bunu para için yapmıyorum.

Demek istediğim de bu."

"Demek bunu düşünüyorsun," dedi Savannah, dişleri sulu alt dudağına batarken.

"Babana yardım edebilmeni istiyorum."

"Çok cömertsiniz," dedi, ama ben görebiliyordum ki O da bununla mücadele ediyordu. Sorusunu River'a yöneltti. "Bu nasıl olacak? Yaşamak zorunda mıyız birlikte?"

"Evet. Eğer ikiniz aniden birbirinize bağlanıp aşık olsaydınız, önümüzdeki ay içinde evlenir ve üç ay boyunca birlikte yaşardınız."

"Üç ay boyunca birlikte yaşayamayız," diye soludu Savannah.

Bu evlilik şimdiden harika bir başlangıç yaptı.

"Evin farklı bölümlerinde yaşayabilirsiniz. Kimsenin dikkat edeceğini sanmıyorum, bu yüzden birkaç hafta içinde bunun bir hata olduğunu anlarsanız..." River kalemini masaya vururken sırtıttı. "Ayrılıyorsun, ama hala Evlilik üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Ve üç ay sonra, evliliği bitirirsiniz. Herkes kazanır. Şu andan itibaren birlik olun ve evlendikten birkaç hafta sonra her şey dağılsın."

Bu bir felaketin tüm özelliklerini taşıyordu.

"Ayrı hayatlar yaşayan evli bir çift olabiliriz. Kimsenin haberi olmaz." Omuz silkti. "Nerede yaşayacağız?"

"Evim. O çiftlik evi şu anda tam bir felaket ve yenilenmesi gerekiyor. Benim evimde yaşarken bu konuda çalışabilirsin. Evim büyük ve ben

Zaten haftada üç gece itfaiyeye gidiyorum. Beni görmene bile gerek kalmayacak."

"Bu kulağa hoş geliyor." Sırıttı.

"O kadar karmaşık olacağını sanmıyorum. Kim dikkat edecek?" River sordu. "Ama burada konuştuklarımızı kimseye söyleyemezsin. Bu üçümüzün arasında kalmalı."

"Bununla yaşayabilirim." Savannah dönüp bana baktı. "Ee, var mısın? Önümüzdeki birkaç ay boyunca senin ayak bağı olmamı ister misin? Seni baş başa bırakmadan önce en iyi kız arkadaşın, sonra nişanlın, sonra da karın olacağıma söz veriyorum.

ve boşanma davası açacağım." Anlaşmayı mühürlemek için elini uzattı.

"Cennette yapılmış bir eşleşme gibi görünüyor." Alaycı bir tavırla iri elimi onunkine doladım.

Muhtemelen kabul ettiğim en kötü fikirdi. Ama her nedense hayır diyemedim. "Ben varım."

8

Savannah

Hayes'i kamyonetine kadar takip ettim ve başım dönüyordu. River bize şu andan itibaren yapmamız gereken bir sürü şey söyledi.

Birincisi, bugün ofiste konuşulanları kimseye söylemeyecektik. Yüksek sesle bile söylemeyecekti.

İkincisi, birlikte görünmeye başlamamız gerekiyordu. Aşkımızı hemen halka duyurmalıydık. İlk kez bu gece Whiskey Falls'ta olacaktı.

Üçüncüsü, insan içine çıktığımızda, PDA'ya yüklenmemiz gerekecekti. İşler hızlı ilerleyecekti ve bunun inandırıcı olması gerekiyordu.

Hayes yolcu kapısını açtığı anda ben içeri girdim, o da uzanıp emniyet kemerimi tuttu. Ona tokat attım. elini çek. "Kendim bağlayabilirim. Bunu daha önce yapmana izin verdim çünkü berbat durumdaydım."

Kaşlarını kaldırdı. "Halkın içindeyiz. Bunun bir erkek arkadaşın yapması gereken bir şey olduğunu düşündüm."

Lanet olsun bu adama. Ellerimi havaya kaldırdım. "İyi. Beni şımart."

Emniyet kemerini vücuduma doğru çekti ve bunu yaparken eli kalçamı sıyırdı.

Onunla çıkıyormuş gibi nasıl davranacaktım?

Ondan kaçmaya çalışıyordum ve şimdi de onunla evlenmeyi mi kabul ettim?

Bu nasıl oldu ki?

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, kaloriferi çalıştırdı ve çiftlik evine doğru sürmeye başladı.

"Büyük bir hata mı yapıyoruz?" Fısıldadım.

"Muhtemelen," diye homurdandı, dur işaretine geldiğinde bana bakmadan önce. "Ama babana ihtiyacı olan tedaviyi sağlayacak. Ve sana da hayatında bir mola verdirecek. Bence bunu kullanabilirsin."

Alınmak istedim ama çok tatlıydı. Ve bu anlaşmadan benim ondan çok daha fazla kazancım vardı.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Söz veriyorum, patronunun önünde bunu daha kalın bir şekilde anlatacağım," dedim.

"Bunun için endişelenme. Zaten bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değilim."

"Neden böyle söylüyorsun?" Uzun araba yolundan çiftlik evine doğru ilerlerken sordum.

"Çünkü oyunu oynamak gibi bir arzum yok. Belki de işin politika kısmına katılamıyorsam liderlik yapmamam gerekiyordur."

"Sakın müstakbel kocam hakkında böyle bir şey söylemeye cüret etme," dedim kaşlarımı sallayarak. "Seni terfi ettireceğiz Woody."

"Bunu nasıl başaracağımızı bulmaya odaklanmaya ne dersiniz?"

"Bu gece büyük çıkışımız var, değil mi? Bir gösteri yapacağız ve herkesin konuşmasını sağlayacağız. Kolay olacak."

"Pekâlâ. Birkaç saat içinde seni alırım." Kamyonu park etti ve kapımı açmak için karda dışarı fırladı.

Bunu yapan bir erkekle henüz çıkmamıştım. Benim için sorun değildi.

Çünkü ben zor durumdaki bir genç kız değildim. Ama bunu her seferinde yapmasının hoş olduğunu düşünmezsem yalan söylemiş olurum. Hep yapardı.

"Seninle orada buluşabilirim," dedim.

"Araban yok, unuttun mu?"

Kahretsin. Bunu unutmuşum. "Arabayı çektireceğim ve umarım yakında tamir edebilirler."

"Warner'ı ararım, merak etme," dedi ve ben buzlu basamakları çıkarken elini belime koydu.

"Warner'ı arayabilirim." Anahtarlarımı çıkardım.

"Bana bir iyilik borcu var. Ve görünüş açısından arabanızla ilgilenmem iyi görünebilir."

"Çok etkileyici bir erkek arkadaş olduğunu kanıtlıyorsun, Woody." Kapıyı iterek açtım.

Merdivenlerden geriye doğru yürüdü ve elini kaldırdı.

"Birkaç saat sonra görüşürüz, Shortcake."

İçeri girdim ve önümdeki canavarlığa baktım. Mutfağı temizlemiş, çarşafaları yıkamıştım.

ve en azından yatağı yeniden yaptım. Ama burada yapılacak o kadar çok iş vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Başlamam gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum.

Bunu cidden başarabilecek miydik? Birileri Hayes ve benim gerçekten aşık olduğumuza inanır mıydı?

Telefonum cebimde titredi ve babamla benim en sevdiğim resmimizin ekranı doldurduğunu görmek için telefonumu çıkardım.

"Selam, baba. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym tatlım. Kızımı özlüyorum, orası kesin. Cenaze nasıldı?" diye sordu.

"Üzücüydü ama öyle olacağını biliyordum."

"Onu sevdin. Bu beklenen bir şey, tatlım."

Dağılmayan tek sandalyeye oturmaya gittim. Mutfakta. Konuşmaya nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. "Abe bana çiftlik evini ve biraz para bıraktı."

"Bu inanılmaz. O ve Lily seni kendi çocuklarıymışsın gibi sevdiler. Hiç şaşırmadım."

"Sanırım bu para seni Nadia'yla araştırdığımız şu davaya sokmaya yeter," dedim.

Babamda hepatoblastom vardı, pek çok doktorun aşına olmadığı nadir bir karaciğer kanseriydi. İşte bu yüzden onu Teksas'a uçurabilmek için çok değerliydi. büyük başarı elde eden bu özel denemeyi yapıyordu.

Son on yıl babam için çok acımasız geçmişti. Annemle olan evliliği çok kötü bir şekilde dağılmıştı.

Karaciğer kanseriyle ilk mücadelesini atlatmış ve remisyonu kutlamıştı, ancak kanserin bir intikamla geri geldiğini öğrendi.

Artık çalışamayacak kadar hastaydı, bu yüzden engelli olarak yaşıyordu. Özgüveni o kadar çok darbe almıştı ki pozitif kalmak onun için zorlaşmıştı. Hayatta her zaman büyük bir güç olmuştu ama hastalık ve Kalp ağrısı onu fiziksel ve zihinsel olarak yıpratmıştı. "Savvy, benim için endişelenmene gerek yok. Ben sadece iyi."

İyi olmaktan başka bir şey değildi. Çok zayıftı ve yemek yemeyi zorlukla başarıyordu. Kız arkadaşı için çok minnettardım,

Nadia, onun için en iyi destek sistemi olmuştu. Ben Ona yardım etmek için elimden geleni yapıyordum, çünkü onlarla aynı apartmanda, sadece farklı bir birimde yaşıyordum. Artık onunla birlikte yaşıyor olması üzerimdeki baskıyı büyük ölçüde azaltmıştı ve burada olabilmemin tek nedeni de buydu. Onun emin ellerde olduğunu biliyordum.

"Nadia seninle duruşma hakkında konuştu mu?"

"Nadia'yı bilirsin. O her zaman bu tür şeyleri araştırır. İkinizin de bu konuda endişelenmenizi istemiyorum. Ben bir süredir

Son zamanlarda iyi hissediyorum. Altı aydır peşimde koştuğu kitap raflarını nihayet boyadım. Harika görünüyorlar."

Sesini duyunca göğsüm sıkışmaya başladı.

Sesi iyiydi.

Ama kanser çoğu zaman kötü bir pislik olabilir. Ne zaman umutlu olsam, sanki bir şeyler oluyordu.

Farklı bir şey denemesi gerektiğini biliyordum çünkü şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramamıştı.

"Bunu yaptığın için çok mutluyum. Eminim yaratıcılığını geri kazanmak sana iyi gelmiştir," dedim.

Babam ölümünden önce başarılı bir gazeteciydi.

Dünya tersine döndü. Kendisine karaciğer kanseri teşhisi konulduğu sıralarda karısı da herkesin gözü önünde bir ilişki yaşadı. Biz taşındık ve o hiçbir zaman ondan sonra. Anneme, onun hayatının kötüleşmesinde oynadığı rolden dolayı kızdım.

Evet, hala bir ilişkimiz vardı.

O ve Magnolia Falls Lisesi'nde tiyatro öğretmeni olan Bay Jones, babam ve benden kısa bir süre sonra şehre taşındılar. Bir oğulları vardı, kardeşim Harry, ona bayılırdım.

Şehirdeki evimden sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyorlardı ve annemle babam, babama ikinci teşhis konulduktan sonra geçen birkaç yıl içinde ilişkilerini biraz düzeltmişlerdi. Annem ve kocası Ben, babamı sık sık kontrol ederlerdi.

Babam öfkelerini ve acısını bir şekilde geride bırakmıştı, ben de aynısını yapmaya çalıştım.

Ama hala ona karşı çok fazla kızgınlık besliyordum. onun hayatına yaptıklarını. Benim hayatıma, ve bu benim bırakmaya çalıştığım bir şeydi.

Kardeşim Harry, annemle birlikte ilerlememde büyük bir rol oynadı.

"Evet. Aslında birkaç ay önce yazmaya başladım. Sana henüz söylememiştim çünkü bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ama ilerliyor. Bir roman yazıyorum."

"Baba," dedim, boğazımda bir yumru oluştuğunu hissederek. İlk defa onun bir şey hakkında gerçekten heyecanlandığını duyuyordum.

çok uzun zamandır beni ya da Nadia'yı içermeyen bir şeydi. "Bu harika. Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Biraz zaman alacak ama ilk sen olacaksın. Söz veriyorum." Durakladı ve bir şeyler içtiğini söyleyebilirim. Çoğu gün susuz kalmamak için çok çalışırdı, çünkü bu son Kemoterapi onu çok tüketti. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana Magnolia Falls'tan bahset. Kimseyle karşılaştın mı?"

İkimiz de ne istediğini biliyorduk. O ve Hayes her zaman yakın olmuşlardı. Hayes'in babası onları terk edip tüm iletişimi kestiği için babam onu kanatları altına almıştı.

"Evet. Hayes'i birkaç kez gördüm. Hatta bu akşam yemeğe çıkacağız." Hayes ve benim bir çift olduğumuz fikrini satmaya başlamam gerekiyordu. Babam para için biriyle sahte bir evlilik yapmamı asla desteklemezdi. Bu fikri ben bile desteklemiyordum ama daha iyisi içindi, bu yüzden üstesinden gelebilirdim.

"Biz taşındıktan sonra arkadaşlığınızın sona ermesi beni hep rahatsız etmiştir. Gerçekten bu arkadaşlığın sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm. İkiniz çok yakındınız. Hayes ailemizin bir parçasıydı. Uzaklara taşındığım için hep kendimi suçladım.

İkinizin arasına giriyor."

Göğsüme çöken ağırlığı itmeye çalıştım. Olanları babamla hiç paylaşmamıştım. En iyi arkadaşınızın artık sizinle uğraşmak istemediğini öğrenmekten çok daha fazlasıyla uğraşıyordu.

Kesinlikle onun yükünü artırmayacaktım. Bu yüzden tek başıma uğraştım.

Her şeyle tek başıma uğraştım.

Ailemin yaşadığı acımasız boşanma.

Annemin lise öğretmenlerimden biriyle ateşli bir ilişki yaşaması ve tüm kasabanın bunu öğrenmesi.

Babamın kanseri.

Hayatımızı tamamen altüst ediyor ve haber vermeden taşınıyoruz.

Abe'i, Lily'i ve sevdiğim yarı zamanlı işimi bırakarak.

Ve en iyi arkadaşımı kaybettim.

"Bu hayatın bir parçası baba. İnsanlar hayatına devam eder. Ama onu tekrar görmek çok güzel." Bu kadar kısa sürede onunla evlendiğimi nasıl açıklayacaktım? "Gerçekten iyi görünüyor. Sanırım benimle flört ediyor."

Babamın bu ilginç habere bayılacağını biliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, senden bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlandığını düşünmüşümdür hep. Ve biz ayrılmadan önceki son birkaç ayda çıktığı o kızla hiç mutlu görünmüyordu."

Şeytan.

Buz kraliçesi.

Gençliğimin baş belası.

"Kate mi? Evet, sanırım uzun zaman önce ayrıldılar. Onu hiç umursamadım," diye itiraf ettim, Hayes'i aldatması dışında iyi bir nedenim vardı.

"Birileri biraz kıskanç görünüyor. Ben de hep senin ona aşık olduğunu düşünmüşümdür," dedi babam gülererek.

Normalde deli olduğu konusunda ısrar ederdim ama sadece güldüm. Bunu bir çeşit uzun süredir kayıp olan aşk ilişkisi. Her şey paramparça olduğunda babam yıkılırdı, ama umarım sağlığı daha iyi olur ve tamamen iyileşme yolunda ilerlerdi.

Her şeye degecek.

"Belki de öyleydi ve ben bunun farkında değildim," dedim gözlerimi devirerek çünkü bu bir aşktan çok uzaktı.

Hayes olmadan uzun süre hayatta kalmıştım ve şu anda gözlerinde yıldızlar parlayan sersem bir kız öğrenci olmadığımından emindim.

"Her neyse, eğer seni bu deneme programına sokmayı göze alabiliyorsak, bu konuda benimle kavga etmeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Tamam. Eğer çok aşırı değilse gitmeyi kabul ederim. pahalı," dedi. Babam hastalığının mali yönüyle ilgili olarak gerçeklikten tamamen kopmuştu. Onun Engellilik onu hayatta tutmak için gereken asgari miktarı karşıladı. Geri kalan her şeyi Nadia ve ben hallettik. Son on sekiz ay boyunca onu birkaç farklı duruşmaya sokmak için çok mücadele ettik ve her seferinde reddedildik.

Her biri. Tek. Zaman.

Yani, evet, eski en iyi arkadaşım ile evlenir ve birkaç ay onunla yaşırdım, eğer bu babama yardım edecek kaynaklara sahip olacağım anlamına geliyorsa. Hatta Hayes'in terfi etmesi için elimden geleni yapardım, çünkü bana büyük bir iyilik yapıyordu. Buna katılıyorum.

Yine de, ben olsam fazla umutlanmazdım. Kolayca fikrini değiştirip beni terk edebilir.

Bu ilk kez olmazdı.

Hayes

"İyi misin dostum?" Bakışlarım kızlarla dans pistindeki Savannah'yı takip ederken Romeo sordu.

"Evet. Tabii ki."

"Demek bu gece Savvy ile geldin, ha?" King sırtıttı.

River bana uyarıcı bir bakış attı. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Tamamen yalan değildi. Onu hayatımın çoğunda tanımıştım. Yıllardır konuşmamış olsak da öyle hissetmiyordum. Sanki onu daha dün görmüş gibiydim. Aramızda her zaman bir bağ vardı. Benden nefret etse de, hoşlansa da fark etmezdi.

Bu kızı

tanıyordum.

Onu iyi

tanırdım.

Seçimlerini anlamıyor olabilirdim ama onun kim olduğunu biliyordum.

Özüne kadar iyi.

Belki de benden büyü müştü. Bunu anlayabilirim.

Kaderinde hep büyük şeyler vardı. Daha fazlası için. Bunu daha önceden biliyordum.

Bunun için onu suçlayamam. Hayatım boktan bir gösteriydi ve o zamanlar tüm bu dramın içine çekilmek kolaydı.

"Evet. Birlikte biraz zaman geçiriyoruz ve yalan söylemeyeceğim, bu çok hoş." Bu doğrudu. Oğullarıma hiç yalan söylememiştim ve şimdi de yalan söylemeden bunu yapmanın bir yolunu bulacaktım.

En azından denerdim.

River, Romeo, Nash ve King ailemdendi. Benim için daha çok kardeş gibiydiler.

"Senden nefret ediyor gibi görünmüyor, bu kesin. Buraya seninle birlikte geldi ve iyi vakit geçiriyor gibi

görünüyordu," dedi Nash.

Kingston, sanki beni sınıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak, "Sen de öyle," diye ekledi.

"Hey, oğlumuz mutlu. Bırak mutlu olsun. Onu özlemişti ve bunu hepimiz biliyorduk. Bir geçmişleri var ve belli ki kaldıkları yerden devam ediyorlar." River birasından bir yudum aldı. Her şeyi ayarlıyordu.

Her zaman avukat.

Şarkı durdu ve Ruby, Demi, Peyton, Saylor, Emerson ve Savannah yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bize doğru geldiler.

Bakışlarım Savannah'ninkilere kilitlendi ve bu sefer o da bakışlarımı tuttu. Birkaç kadeh içmişti, belki de daha rahattı. Gardını kesinlikle indirmişti ve ben buna aldırmadım.

"Merhaba arkadaşlar ve hayranlar." Scotty'nin sesi dikkatimi sahneye çekti. "Sahneye çıkmaya hazırlanıyoruz ve çoğunuzun bu gece The Disasters'ı dinlemek için burada olduğunu biliyorum, bu yüzden kalabalığa istediklerini vermeyi planladığımızı bilmenizi isterim." Çok az tezahürat ve birkaç inilti vardı ve Savannah'ya bakıp ona bilmiş bir bakış attım.

Göğsümü sıkıştıracak kadar büyük bir gülümsemeyi beni şaşırttı. Bana böyle gülümsemeyeli ne kadar olmuştu?

Çok uzun.

"Grubunuza Felaketler adını vermenin kendinizi başarısızlığa hazırlamak gibi bir şey olduğunu düşünen başka biri var mı?" Romeo sordu.

Herkes kıkırdadı.

"Evet, pek akıllıca bir seçim değil," dedi Kingston, Savannah yanımdaki tabureye otururken gözleri benim üzerimdeydi.

Scotty tekrar mikrofonun başına geçti çünkü adam kendini tutamıyordu. "Pekala, şimdi bir Eski. Bu kaçan kız için. O kim olduğunu biliyor."

Gözleri yanımdaki kadına bakıyordu ve kadının omuzları gerildi. "Yüce Tanrım, ne yapıyor bu?"

Sadece benim duyabileceğim şekilde yakınıma eğilerek fısıldadı.

Eğildim, dudaklarım kulağını okşarken, kulağının kokusu vanilya ve lavanta duyularıma doldu. "Bilmiyorum ama belki de senin müsait olmadığını anlamasını sağlamanın zamanı gelmiştir. Bu işi nasıl halletmek istiyorsan öyle yap."

Geri çekildiğinde gözleri büyüdü ve bana hafifçe başını salladı. Bana yaslandı ve ben de içgüdüsel olarak bir kolumu ona doladım.

Çok kolaydı. Çok kolaydı.

Hiçbir zaman sevecen bir adam olmamıştım. Sanırım Kate'in iş arkadaşşıma profesyonel bir jokey gibi bindiğini öğrendikten sonraki en büyük şikayeti buydu.

Beni suçlamıştı.

"Soğuksun, Hayes. Sıfır duyguya sahipsin. Bana hiçbir şey vermiyorsun."

Buna inanmak kolaydı, çünkü kendimi kapatmıştım. Kapalı değildim.

Kimseyi gereğinden fazla içeri almak istemezdim ve hep öyle oldum.

Savannah Abbott hariç. O her zaman içeri aldığım tek kişiydi.

Bu rahatlığa geri dönmenin bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım, özellikle de onun gidişinden sonra. Belki de sadece rol yapıyordum, inandırıcı olması için üzerime düşeni yapıyordum.

Kahretsin, bilmiyordum.

Başparmağım kazağının üzerinden kolunda aşağı yukarı gezindi ve yanağını öptüm, orada biraz daha uzun süre kaldım. gerekli.

Masadaki herkesin bizi izlediğini fark ettim ama dikkatimi tekrar sahnedeki sik kafalının, kadınının onu nasıl terk ettiğini ve onu geri istediğini anlattığı şarkıya verdim.

Adamdan hiç hoşlanmadığım için içime bir kızgınlık sızdı.

Lisedeyken ona karşı sahiplenici davranıyordu.

Arkadaşlığımızın arasına girmek için çok uğraşmıştı ve bu beni çok kızdırmıştı.

Belli ki bu değişmemişti.

Şarkısını bitirdi ve masamıza doğru yürüme cüretini gösterdi. Elim Savannah'nın beline gitti ve ben Onu kendime çektim, tüm bar taburesini de kendisiyle birlikte çektim. Elini benimkinin üzerine koydu ve ben de rahatlardım. Beni yüzüstü bırakmayacaktı. En azından bu gece.

"Hey, Savvy, bu gece çok ateşli görünüyorsun."

Evet, bir hortum çıkarıp kışını buradan patlatmak isterdim.

"Teşekkür ederim," dedi elini benimkinin üzerinde gezdirerek ve gözleri oraya kaydı.

Güzel. İpucunu al, pislik. O benimle.

En azından önümüzdeki birkaç ay için.

"Yarın akşam yemeğine çıkmak ister misin diye soracaktım. Gece?" diye sordu, onun burada benimle birlikte olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelerek.

Öne doğru eğildim, bu adama biraz terbiye vermeye hazırdım. Gerçek olsun ya da olmasın, bana yaslanmıştı. Ellerimiz iç içe geçmişti. Ve şu anda ona asılması tam bir pislikti.

Fark etmiş olmalı, çünkü yavaşça döndü, eli yüzümün yan tarafına doğru hareket etti ve beni hazırlıksız yakaladı.

"Hey. Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Başımı salladım, o da tabureyi itti ve arkasından sık kafalı Scotty ile birlikte uzaklaştı. Bakışlarımla onları takip ettim. Herife güvenmiyordum ve onunla birlikte gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğime emindim. Birkaç adım ötede durdular, kadın adamla konuşuyordu ve adam hiç mutlu görünmüyordu.

Güzeldi. Bu sahte evliliği deneyebilmem için geri çekilmesi gerekiyordu.

"Burada neler oluyor, Hayes?"

Woodson?" Peyton sordu ve herkes güldü. O bir Slade'in kucağında oturuyordu, görünüşe göre Demi'nin kardeşiyle artık tam bir çift olmuşlardı. Slade suyuna uzandı ve

kız arkadaşına kıkırdadı.

"Sadece eğleniyoruz. Onu tekrar görmek güzel," dedim.

Ve hepsi doğrudu, bu yüzden hiçbir şey için kendimi kötü

hissetmeme gerek yoktu.

şey. Herkesin birbirimize aşık olduğumuza inanmasına ihtiyacım vardı, ama onları bir kadınla birlikte olduğum fikrine alıştırmalıyım.

kız arkadaşımınla birlikte olma fikrini onlara satmadan önce.

Demi, "Biz lisedeyken ikinizin birbirinizden hoşlandığınızı düşünürdüm hep," dedi.

"Ama sonra o tekerlekli sürtük Kate ile çıktın." Ruby bana bilmiş bir kaş kaldırdı. "Ve güven bana. Belalı kaltakları severim. Ama o kız, en kötüsüydü. Tatlı ve nazik biriymiş gibi davranırdı ama sonra yaptıklarını izlediğinizde özünde kötü bir kız olduğunu görürdünüz."

Evet, Kate çok katmanlı bir insandı ve birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca bana farklı yönlerini göstermişti. Ruby onun hakkında yanılmamıştı.

"Bazen bundan daha iyisini hak etmediğini düşünüyorsun, anlıyor musun?" Saylor bakışlarını benimkilere kilitleyerek konuştu.

Kız kardeşimin altın gibi bir kalbi vardı ve beni iyi tanırdı.

"Bu gece bana psikanaliz yapmasak ve sadece iyi vakit geçirin, tamam mı?" Birama uzandım ve bir yudum aldım. Buraya arabayla gelmiştim, o yüzden bir taneden fazla içemezdim.

Sonra Savannah masaya geri döndü, üzerinde bir tepsi dolusu shot bardağı vardı, hepsi temizdi, bir tanesinde koyu renk vardı.

İçinde sıvı var.

"Şehre dönüşümü kutlamak istedim, o yüzden tekilalar benden. Ben de sana vişneli kola aldım, Demi." Shot bardaklarını dağıtırken kıkırdadı. Herkes buraya gelmişti ama ben Savvy'yi almıştım.

çiftlik evi uzun bir yürüyüş olurdu, özellikle bu soğuk havalarda.

Bana benimkini uzattı, parmakları elimi okşadı.

"Seni ben götüreceğim, unuttun mu? Ve bu kadar içtikten sonra Scotty ile Uber'e binmene izin vermeyeceğimden emin olabilirsin."

Daha yakına eğildi. "Fazla düşünme Woody. Atışı yap. Eve yürüyerek gideriz. Yarın gelip arabayı alabilirsin."

"Senin evine yürümek çok uzak, Shortcake," diye hatırlattım ona. "O zaman sanırım geceyi senin evinde geçireceğim." O da göz kırptı, ben de bardağıma uzandım.

"Eski günlerin ve iyi dostların şerefine!" Kingston bağırdı ve hepimiz birer misket limonu kapmadan önce başımızı arkaya eğdik.

Romeo, "Lanet olsun, o ilk atış her zaman biraz farklı vuruyor," dedi ve hepimiz güldük.

Kızlar birlikte sahneye çıkıp birkaç şarkı söylediler ve bu çok eğlenceliydi.

İçtik, güldük ve planladığımdan çok daha geç saatlere kadar dışarıda kaldık. Demi hamile ve yorgun olduğu için Romeo'yu oradan sürükleyerek çıkardı. Artık oldukça ayıktım.

O kadehten sonra içmeyi bıraktım ama yine de direksiyona geçmezdim, bu yüzden eve yürüyerek giderdik.

Savannah yanaklarım kızarmış, saçları uzun dalgalar halinde sırtına dökülmüş, kot pantolonu kıvrımlarını doğru yerlerden sarmış bir halde, bar taburesinde oturduğum yere doğru yürüdü.

Ellerini boynuma doladı, burnu benimkine sürtünüyor, dudakları öpecek kadar yakın. "Beni eve götür, Woody."

Sözleri bulanıklaştı, ben de başımı salladım. Bar taburesinin arkasındaki paltosuna uzandım ve içine girmesine yardım ettim.

Fermuarını çekti ve ceketinin cebinden şapkasını çıkarıp kulaklarına geçirdi. Sonra eldivenlerini buldum ve ellerini havaya kaldırdı. "Benimle ilgilenmeyi seviyor musun, Hayes?"

Sesi tamamen alaycıydı, ama aletim sesinin tonuyla dikkatimi çekti. Bal rengi gözlerindeki sıcaklıkla. Eldivenleri her iki elime geçirdim ve başımı salladım.

"Her zaman, Shortcake."

Dışarı çıktık ve eve doğru giderken vedalaştık. Sadece ben ve Savannah evime doğru ilerlerken o inledi. "Bu lanet botlar iyi bir fikir değildi."

Topuklu çizmelerine baktım ve dizlerimi büküp sırtımı

sıvazlamadan önce kıkırdadım. "Atla."

"Beni tüm yol boyunca sırtında taşıyacaksın. Eve mi?" Güldü. Sözlerinden hâlâ çakırkeyif olduğu anlaşıyordu.

"Bir buçuk blok, evet. Ben lanet bir itfaiyeciyim. Senin gibi hafif birinden çok daha fazlasını taşıdım. Bin hadi."

Ayağa fırladı ve kollarıyla boynuma sarıldı, Bacaklarını belime doladı ve ben de yürümeye başladım.

"Sence herkes bizim bir tür Bu gece çift olalım mı?" diye sordu, dudakları beremin hemen altından kulak mememi okşadı.

"Kesinlikle fark ettiler. Scotty'ye ne söyledin?" Masaya döndüğünden beri bunu sormak için can atıyordum.

"Ona son birkaç gündür takıldığımızı söyledim ve O eski duygular geri dönmüştü," dedi kulak mememi ısırp beni şoke etmeden önce.

Bağırdım. "Hey. Bu ne içindi?"

"Her zaman hassas lobların vardı, hatırladın mı?" dedi kahkaha atarak. "Onları çekiştirmeye ve seninle uğraşmaya bayılırdım."

"Evet, kesinlikle yaptın." Sokağımdan aşağı döndüm ve evime doğru yöneldim.

"Bazen yüz yıl önceymiş gibi geliyor." Sesindeki hüznü duyabiliyordum.

Anahtarı kapıya soktum ve içeri girdim. kanepeye doğru ilerledim ve onu yere bıraktım. Ceketimi çıkarıp kanepeye attım ve o bana bakarken dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ne yapıyorsun?" Eldivenlerini çekiştirerek çıkardı ve kanepenin üzerine fırlattı.

"Botlarını çıkarıyorum. Ayaklarının ağrıdığını söylemiştin."

"Vay canına. Biliyorsun ki ben bu sahtekarlık işinde Evlilik meselesi, değil mi? Kapalı kapılar ardında beni şımartmana gerek yok." Ben ilk botu çekip çıkarırken kıkırdadı. Elimi çoraplı ayağının etrafına sardım ve diğer ayağına da aynısını yapmadan önce sıktım.

"Yaptığım her şey bir şey için değil Sav." Sözcükler istediğimden daha sert çıktı.

Bana baktı ve parmakları kısa saçlarımda gezinirken eli başımın tepesine gitti. "Etrafında olmadığım zaman senden nefret etmek daha kolay."

Bu itiraf karnıma bir yumruk gibi indi.

Beni engellemişti. Benden nefret ettiğini itiraf ediyordu.

Bunu düşünmek başka bir şeydi, onun bu sözleri söylediğini duymak başka bir şey.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra neden benden nefret ediyorsun ki?"

Gözleri duyguyla doldu ve başını salladı. "Beni terk ettin, Hayes. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda. Beni mahvettin ve bunu atlatmam uzun zaman aldı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sarhoş olması işime geliyordu çünkü en azından bana açılıyordu.

"Oh, Tanrım," dedi, ayağa fırladığında kanepenin etrafından koşarak banyoya doğru gitti. "Hasta olacağım."

Koridora doğru ilerledim ve onun kasılmalarını duydum. I Kapıyı iterek açtım ve başını tuvaletin üzerine eğmiş öylece duruyordu. Kusmasını bitirmesini bekledim. Vücudunun etrafına uzanarak ceketinin fermuarını açtı ve dikkatlice omuzlarından sıyırdı.

İnledi ve ben de lavaboya gidip suyu açtım, bir el bezini ıslatıp sıktım. Bezi ona uzattım ve sırtını duvara yaslaması için oturmasına yardım etmeden önce sifonu çektim.

"Bunun için özür dilerim. Bu kadar çok içmeye alışık değilim."

Yanına oturdum. "Peki, neden bu kadar çok içtiğini bana anlatmaya ne dersin?"

"Ne zamandan beri bu kadar çok soru soruyorsun?" Nemli bezle ağzını ve alnını sildi.

O haklıydı. Genelde bu kadar meraklı değildim çünkü normalde umurumda bile değildi.

Ama Savannah umurumdaydı.

"Ne zamandan beri sorulan her soruyu saptıran biri oldunuz?"

"Güzel. Çok uzun zamandır nefret etmek için çok çalıştığım bir adamla sahte bir evlilik yapıyorum ve hayatımdaki herkese bu konuda yalan söylüyorum. Ve bunların hepsi, babama yardım edebilmek için. gözlerimin önünde ölüyordu. Ve unutmayalım ki, benim için bir büyükbaba gibi olan Abe'e veda etmek zorunda kaldım, o da bana babama yardım etmem için para bıraktı, ama tüm bu çılgın koşullarla. Bu tekila içmek için yeterli bir sebep, değil mi?"

Kıkırdadım. "Seni uzun zamandır tanıyorum Sav. Nefret etmek için çok çalıştığın bir adamla sahte bir evlilik yapmak şimdiye kadar yaptığın en çılgınca şey değil."

"Cevabın bu mu? Tanıdığım herkesi aldatmaktan daha kötü bir şey yaptığım mı?"

"Sadece söylüyorum. Lisedeki ilk yılımızda yangın alarmını senin çaldığını bilen tek canlı tanık benim. okul."

"Bu konuyu açtığın için tam bir pisliksin," diye inledi. "Bunu senin için yaptım."

"Yaptığını biliyorum."

Hala dün gibi hatırlıyorum. Geceyi geç geçirmiştım çünkü berbat üvey babam Barry gelmişti.

Eve sarhoş gelmiş, mobilyaları kırıyor ve çıldırıyordum. O sabah kimya sınavım vardı ve bir gece önce çalışmadığım için başarısız olacağımı biliyordum çünkü her zamanki gibi aile dramıyla uğraşıyordum. Ve eğer o dersten kalırsam, futbol takımından da atılacaktım çünkü Koç etrafta. Bunun geleceğime mal olacağını düşünmüştüm. Ama futbolun zaten benim geleceğim olmadığı ortaya çıktı.

"Ve o futbol bursunu almadın, Yaptın mı?" diye sordu ama cevabı zaten bildiğini açıkça belli etti.

"Yapmadım. Ama konumuz bu değil."

"Ne anlamı var ki?" diye sordu, omzuma yaslanırken sesi artık uykuluydu.

"Mesele şu ki, bir itfaiyeci olarak ne yaptığını bilsem seni tutuklatabilirdim," dedim kahkahalarım arasında. "Sahte bir evlilik senin gibi azılı bir suçlu için hiçbir şeydir."

Güldü, gözleri artık kapalıydı ve ondan duymayı beklemediğim dört küçük kelime fısıldadı.

"Seni özledim, Hayes."

Ben de seni özledim, Shortcake.

10

Savannah

Güneş ışığı odaya doldu ve dudaklarımı yalamaya çalıştım ama dilim ağzımın çatısına yapışmış gibiydi. Sanki biri kafamın içinde davul çalıyormuş gibi hissediyordum ve gözlerimi ellerimle kapatıp açmaya çalışmadan önce birkaç kez ovuşturdum.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra öne doğru oturdum.

Hangi cehennemdeyim

ben? Tekila. Kusuyorum.

Hayes. "Oh, Tanrım," diye inledim.

"Çağırdın mı, Shortcake?" Hayes'in sesi, odanın dışında bir yerden sesleniyordu.

Kapı aralığı.

Etrafıma bakındım. "Burası senin odan mı?" "Burası."

"Aramızda bir şey mi oldu?" Panik damarlarımda dolaşarak sordum. Eğer onunla yatarsam Özellikle de Hayes'in, öyle değil mi? Ama onun yatağında ne işim vardı?

"Rahatla, Sav." Yatağın benim tarafıma geldi ve bana bir fincan kahve uzattı. "Bir insanın kusması gerekenden daha fazla kustuktan sonra seni buraya taşıdım, çünkü banyosu olan tek oda burası. Ben misafir odasında uyudum.

oda."

"Oh."

"Oh? Senden faydalanıp faydalanmadığımı sorduğum için özürün bu mu?" diye homurdandı ve kapıya doğru geri döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe gitmem gerekiyor. Tezgâhın üzerine senin için yedek bir anahtar bıraktım. Zaten birkaç hafta sonra buraya taşındığında ihtiyacın olacak. Araban garaj yolumda, anahtarlar da masanın üzerinde."

Her şeyi düşünmüştü. Benimle ilgilenmişti ve ben kabalık ediyordum.

"Ben berbat bir insanım ve eğer bir vatandaş tutuklaması yapmak ve tüm kasabaya o gün yangın alarmını benim çaldığımı söylemek isterseniz, sizi suçlamam."

"Hayır. Sahte karım yangın alarmı çalan bir suçluysa, bu yüzbaşılığa terfi etme şansına zarar verir. Önümüzdeki üç gün boyunca çalışacağım ve sonra

Yine gösteri zamanı. River üç hafta flört edip sonra evlenmemiz gerektiğini düşünüyor. Biz istemiyoruz.

çünkü bu biraz fazla bariz görünecektir. Bu yüzden bu hafta bir sonraki seviyeye geçiyoruz."

"Tamam. Bunu yapabilirim. Şimdi giyinip çiftlik evine gideceğim," dedim ve o odadan çıkmaya başlarken kahvemden bir yudum alarak yataktan çıktım. "Hey, Hayes."

"Evet." Omzunun üzerinden bana baktı. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Cevap vermedi. Sadece başını salladı ve uzaklaştı.

Kapının arkasından kapandığını duydum ve ona bunca yıldır ondan nasıl nefret ettiğimi anlattığım an gözümün önünden geçti.

Neden şimdi bu konuda kendimi suçlu hissediyorum?

Hayes Woodson'dan nefret etmek için her türlü nedenim vardı. Şimdi iyi davranıyor olması, geçmişte yaşananların yaşanmadığı anlamına gelmiyordu.

Biz sadece geçmişî olan ve şu anda birbirlerine yardım eden iki kişiydik.

Yatağımdan fırladım, aşağı baktığımda tamamen giyinik olduğumu gördüm ve botlarımı çıkardığını hatırladım.

Ben kusarken sırtımı ovduğunu hatırladım. Beni yatağına taşıdığı an gözümün önüne geldi.

Neden o da bu kadar seksi olmak zorundaydı ki?

Bu sadece ondan daha çok nefret etmemi sağladı.

Banyoya doğru ilerledim ve yüzüme su sıçrattım. Küvete bir göz attım ve uzun bir süre ona baktım. Çiftlik evinde sıcak su çalışmıyordu, bu yüzden gerçekten hızlı ve buz gibi duşlar alıyordum.

Son birkaç gündür. Sıcak bir banyo fikri kulağa çok hoş geliyordu, özellikle de migrenimin çok kötü olduğunu düşünürsek. Suyu ekstra sıcak açarak banyoyu hazırladım.

Umurunda olmazdı, değil mi? Burada uyumama izin verdi. Yakında burada yaşamaya başlayacağım.

Küvetin dolmasına izin verdim ve mutfığa gidip kahvemi yeniden doldurdum. Hayes'in evi tipik bir bekâr evi değildi ama bu beni şaşırtmadı.

Her zaman çok temiz olmuştur. Evi minimal bir dekorla dekore edilmişti ama bunun arkasında bir düşünce vardı. Bundan gurur duyardı. Evindeki kaostan her zaman nefret etmişti.

Çocukluk eviydi, bu yüzden kendine rahat bir ev yapmasına şaşırmadım.

Koridorda ilerledim ve Cutler'a ait olduğu belli olan misafir odalarından birini görünce gülümsedim. Bir kitaplık, birkaç yapboz ve birkaç doldurulmuş hayvan vardı.

Hayes büyüdükten sonra çocuk istemediği konusunda her zaman kararlıydı ve bunun değişip değişmediğini merak ediyordum. Gelecekteki sahte karısı olarak, muhtemelen sorabilirdim. Cutler'la birlikte olma şekli fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündürdü bana.

Onları birlikte görmek bile o küçük çocuğu ne kadar çok sevdiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Hayes'in bilmediğim bir yanıydı. Daha yumuşak bir tarafı.

Suyu kapatmak için tam zamanında aceleyle banyoya indim ve kahvemi büyük küveti çevreleyen çıkıntıya koydum. Sütyenimi çıkarmadan önce dünden kalma kot pantolonumu ve kazağımı çıkardım, çünkü dünyada kim sütyenle uyumak ister ki? Külotumu bacaklarımdan aşağı ittim ve

küçük pencereden dışarı baktığında karın bir kez daha yağdığını gördü.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Ayak parmağımı suya daldırdım ve yüksek sesli bir çığlık koptu ve tökezleyerek geri çekildim.

Aman Tanrım. Bu adam sıcak su ısıtıcısının sesini açmış olmalı.

Soğuk suyu açmak için eğildiğimde kapı aralığından gelen yüksek bir ses beni irkiltti.

"İyi misin? Ne oldu?"

Arkamı döndüğümde Hayes'in ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm ve gözlerini kaçırmıyordu.

"Aman Tanrım! Ne yapıyorsun?" Ellerimle her yerimi kapattım ve bulabildiğim tek şeye, küçük bir el havlusuna uzandım. Çılgınca üzerimi örtmeye çalıştım.

Yapabileceğim her şeyi yaptım, o da sanki önemli bir şey değilmiş gibi yanımdan geçip gitti. Karşımdaki dolabı açtı ve bir havlu çıkarıp yüzünde sinsi ve seksi bir sırıtışla havaya kaldırdı.

Onu hemen kendi etrafıma sardım ve ona ters ters baktım. "Neden bu kadar sakınsın?"

"Çünkü orası benim banyom." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Ve seni daha önce çıplak görmüştüm, hatırladın mı?"

"Hatırlamayan sensin," dedim, kalbim küt küt atıyordu çünkü az önce her yerimi görmüştü.

En son ne zaman tıraş oldum?

Tanrım, bu çok kötüydü.

Biri beni çıplak görmeden önce hazırlanmayı severdim. Ve özellikle Hayes beni çıplak görmeden önce.

"Sana şu konuda söz verebilirim, Shortcake. Bu sefer unutmayacağım."

"Burada ne işin var senin?" Havluyu göğüslerimin arasına sıkıştırarak hırladım. "On beş dakika önce gittiğini sanıyordum."

Neden bu kadar ağır nefes alıyorum?

Tamamen giyinikti ama gözlerinin bacaklarımda gezinmesi ve vücudumun her santimini incelemesi beni çok etkiledi.

Bana ihanet ediyorsun.

"Ben burada yaşıyorum." Bir havlu daha çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Kapıyı çalabilirdin."

"Neden kapıyı çalayım ki? Kapı kapalı değildi. Bir çığlık duydum ve senin akşamdan kalma kışının düştüğünü ya da bir şey."

"Çünkü çoktan gittiğini sanıyordum."

"Buraya arabanızla tur attığımı ve harika çalıştığını söylemek için geldim. Arabamı alamam. Küçük kadın güvenli olmayan bir araba kullanıyor," dedi duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Teşekkürler mi?" Neredeyse çıplak olan bedenimden alaycılık akıyordu.

Neden hala buradaydı?

"Bir şey değil. Gideceğinizi sanıyordum. Bu yüzden arabayı çalıştırdım."

Lanet olsun. Gerekçesi tamamen mantıklıydı.

Bir kez daha, pislik olan bendim. Bu nasıl mümkün olabilir?

İçimi çektim. "Abe'in evinde sıcak su ısıtıcısı çalışmıyordu, ben de küveti gördüm ve gittiğini sandım..."

"Hey. Banyo yapmayı istemek zorunda değilsin Sav. Arabanı kapatacağım ve anahtarları tezgahın üzerine bırakacağım. Acele etme."

"Teşekkür ederim. Küçük gösteri için de özür dilerim."

"Bunun için özür dileme. Güne başlamak için harika bir yol." Göz kırptı ve banyodan çıktıktan sonra kapıyı kapattı.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve inledim. Havluyu bıraktım ve o içeri girdiğinde verdiğim pozu taklit ettim ve sonra aynaya baktım.

Kesinlikle çok şey görmüştü. Özellikle de etrafımda döndüğümde.

Saçlarımı başımın üstünde bir yığın halinde bağladım. ayak parmağımı tekrar suya daldırmadan önce bileğime bağladım. Birkaç dakika önce olduğu kadar sıcak değildi.

kendimi utandırdım. İçeri girdim ve omuzlarımı örtmesine izin vererek sıcak suyun altına girdim.

Gözlerimi kapattım ve kendimi rahatlamaya zorladım.

Magnolia Falls'a geldiğimden beri çok şey olmuştu.

Hayes'e karşı gardımı düşürmüştüm çünkü bunu yapmak çok kolaydı.

Ama bunun bir iş anlaşması olduğunu unutmamam gerekiyordu, başka bir şey değil.

* * *

Son birkaç günümü Teksas'taki hastaneyi arayarak ve babamın bu davaya kabul edilmesi için gereken tüm bilgileri toplayarak geçirdim. Sigorta bir kısmını ödeyecekti ve önden gereken tek şey on bin dolar nakitti, ki şu anda elimde bu para vardı. Çok iyi hissettirdi.

Başvuru sürecine devam edebilmek güzeldi çünkü normalde her şey burada dururdu. Ama param vardı ve artık zorlamaya devam edebilirdik. Açıkçası, o içeri girdikten sonra çok daha pahalıya mal olacaktı, ancak sigortadan sonraki ilk depozito karşılanmıştı. Artık kendimi yapmak üzere olduğum şey hakkında herkese yalan söylediğim için suçluluk duyuyordum. Çünkü eğer işe yararsa, buna kesinlikle değecekti. Nadia'yla bu konuyu konuşmuştum ve o da işe yarayabileceğinden emindi. ona birkaç yıl daha kazandırmak arasındaki fark ya da şimdi havlu atmak. Babamdan vazgeçmiyordum.

Ayrıca çiftlik evi için yenileme planları yapmaya başlamıştım. RoD İnşaat'ın sahibi Nash ve Kingston ile görüştüm ve burada işleri başlatmak için tek ihtiyacım olan depozito idi ve paranın geri kalanı birkaç hafta içinde yayınlanacak.

Evli bir kadın olduktan sonra.

Hayes ve ben mesajlaşıyorduk. çünkü bu hafta için bazı planlar yapmamız gerekiyordu. Belki başka şeyler hakkında da mesajlaştık, ama ben

Burada konuştuğum pek kimse yoktu ve muhtemelen iş yerinde sıkılmıştı.

Evet, itfaiyedeiken sık sık mesajlaşırdık. Fazla düşünmeyecektim.

İtfaiyede günlerce yokken konuşmazsak gerçek bir evliliğimiz olduğunu kanıtlamak zor olurdu.

Saylor bana ulaştı ve bugün öğle yemeği için Golden Goose'da buluşmak istediğini söyledi. Kapıyı açtım ve bana el salladı.

"Huysuz ateşli itfaiyeci ile aranızda neler oluyor?" Midge beni kapıda karşılariken sordu. Çoğu insan onu yıpratıcı bulsa da ondan hep hoşlanmışımdır. Belli ki beni çeken bir tipim vardı.

Huysuz.

Moody.

Çoğu zaman sinirli.

Hiçbir şey olmadığını söylemek üzereydim ve kendimi durdurdum. İnsanların bir şeyler olduğunu düşünmesine ihtiyacımız vardı.

"Ne demek istiyorsun?" Beni Saylor'un oturduğu arkadaki masaya doğru götürürken sesim alaycıydı.

"Geçen gece Whiskey Falls'ta ikinizin tam bir şov yaptığınızı duydum. Ve sizi eve mi taşıdı?"

Güldüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her yerde gözlerim var, Savvy." Kaşlarını salladı. "Bu çok seksi, alev alev yanan, ulaşılmaz bir adam. Eğer bunu kullanabilirsen, sana daha fazla güç verir."

Saylor konuşmanın sonunu yakaladığında inanamayarak başını salladı. "O benim kardeşim, Midge."

Yanımdaki yaşlı kadına kirpiklerimi kırptım. "Bir hanımefendi asla sırlarını söylemez."

Bu da nereden çıktı şimdi?

Saylor'un yanındaki kabine geçtim ve sunucumuz Letty biz daha bir kelime bile edemedenden gelip siparişlerimizi aldı.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkürler," dedi Saylor. "Sadece her şeyin nasıl gittiğini görmek istedim. Abe'in geçmek senin için zor oldu."

"Evet. Çoğu gün hala öldüğüne inanamıyorum. Bu büyük bir kayıp. Sohbetlerimizi özleyorum. Gülüşünü özleyorum. Ona doktora gitmesini ya da daha iyi beslenmesini söylediğimde ne kadar inatçı olduğunu özleyorum" dedim, Haberi duyduğum günden beri göğsümde hissettiğim ağrıyı hissediyordum.

"Evet. O ve Lily seni severdi. Sen taşındıktan sonra seni çok özlediler." İçkilerimiz masaya konduktan sonra Saylor gazozuna uzandı. "Oraya gidip ata binerdim ve onlar da sürekli senden bahsederlerdi. Hepimiz seni özledim, biliyor musun?"

Saylor büyürken benim için küçük bir kız kardeş gibiydi. Ama gittiğimde, Abe ve Lily dışında bu kasabayla olan tüm bağlarımı kopardım.

"Ben de seni özledim. O zamanlar çok şeyle uğraşıyordum. Annemin ilişkisi ve babamın kanser olduğunu öğrenmesi arasında neredeyse çok fazla şey vardı."

"Babanı bilmiyordum ve Hayes'in de bildiğini sanmıyorum, çünkü bana söylerdi. Sen gittiğinde şok oldu. Ama burada da her şey o zaman bozuldu. Sanırım Magnolia Falls'da yağmur yağdığına bardaktan boşanırcasına yağıyor, değil mi?"

"Hayes biliyordu. Ona söyledim." Suyuma uzandım ve geri koymadan önce bir yudum aldım. "Ve bunun için özür dilerim.

Annenle olan her şey ve senin için orada olmadığım için."

Lily bana Hayes ve Saylor'ın üvey babasıyla yaşadığı bir tartışma nedeniyle evden uzaklaştırılmıştı. Bir süre arkadaşlarının yanına gitmişler ve sonunda Hayes on sekiz yaşına geldiğinde kız kardeşinin velayetini almış. Ayrıntıları bilmiyordum ama çok şey yaşadıklarını biliyordum.

Sanırım hepimizin vardı.

Saylor elini salladı. "Saçmalama. Hepimizin uğraştığı şeyler vardı. Benimki beni buraya getirdi, tam buraya, şu anda ve tam olarak olmak istediğim yer burası. Belki seninkinin de seni buraya getirmesinin bir nedeni vardır."

Kıkırdadım. "Onu bunu bilmem ama şu anda burada olmaktan mutluyum."

Kalmıyordum. Magnolia Falls artık benim evim değildi. Abe ve Lily de gittiğine göre, artık burada benim için hiçbir şey yoktu. Ama bunu ona söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim. Kardeşiyle evlenmek üzereydim ve kalacaktım gibi görünmem gerekiyordu. Tüm bu plan zaten beklediğimden daha karmaşıktı. Ve değer verdiğim insanlara yalan söylemek kendimi iyi hissettiğim bir şey değildi. Bu tadilatı başlatmalı, evlenmeli, sonra da boşanmalı, çiftliği satmalı ve şehri terk etmeliydim.

"Aman Tanrım, bu Savannah Abbott mı?" Kimber'in tiz sesi başımı döndürdü. O her zaman gülünç derecede kabarcıklı ve üstte. Eskiden biraz gösterişçiydi ve şimdi bunu aşip aşmadığını merak ediyordum.

"Merhaba Kimber," dedim.

"Döndüğünü duydum. Abe'e olanlara çok üzüldüm. Cenazeye gelemediğimiz için üzgünüm ama Lenny ve ben kuzenimin düğünü için şehir dışındaydık."

"Bunu kaçırmanı istemezdi," dedim, çünkü bu doğruyd.

Elindeki poşetleri havaya kaldırdı. "Lenny'yle birlikte düzenleyeceğimiz bağış kampanyası için deli gibi alışveriş yaptım.

İtfaiye için atıyorum. Sevmediğim bir kredi kartıyla hiç karşılaşmadım." Kıkırdadı.

"Evet, Hayes bağış kampanyasından bahsetti. O ve ben de orada olacağız," dedim ve Saylor az önce gazozundan aldığı yudum üzerine biraz öksürdü. Aslında Hayes bağış gecesinden bahsetmişti ama dalga geçmişti. Gitmek istemiyordu ama ben de yeni ilişkimizi tanıtmak için bir sonraki yeri bulmuştum.

Kimber kaşlarını kaldırdı. "Hayes'le mi geliyorsun?"

"Evet. O zamandan beri birlikte çok zaman geçiriyoruz. Eve döndüm. Sanırım kaldığımız yerden devam ediyoruz."

"İlginç." Bana şüpheyle baktı. "O Magnolia Falls'un en ulaşılmaz bekârı."

"Onu hiç de ulaşılmaz bulmuyorum." Bir patates kızartmasına uzandım ve gülümsedim.

"Siz ikiniz her zaman yakındınız."

"Ve şimdi daha da yakınız," dedim ona dünyanın tüm güveniyle gülümseyerek.

"Gerçekten mi? Hayes'le aranızdaki durum ne kadar ciddi?" Gözleri irileşmişti ve endişeyle parmağıyla çenesine vuruyordu.

Bu benim anımdı.

Yüzümü hiç etkilenmemiş gibi tuttum. "İşlerin yolunda gittiğini söyleyebilirim.

gerçekten iyi gidiyor. İtfaiye binasında herkes için büyük bir Sevgililer Günü partisi düzenlemeyi planlıyoruz, bu yüzden tüm ayrıntıları öğrenir öğrenmez davetiyeyi size ulaştıracağız."

Şaşkınlığını gizlemedi. "Şimdiden birlikte parti mi veriyorsunuz? Bu çok hızlı oldu."

"Bu konuda hızlı bir şey yok. Her zaman oradaydı; sadece zamanlama doğru değildi. Ama bildiğin zaman, bilirsin. Bilirsin işte." Tekrarlayan sözlerime kıkırdadım ve Saylor'un başı kahkahalarla geriye düştü.

"O haklı. Her zaman oradaydı," dedi Saylor.

"Aferin sana. Partimi çok abartılı yapmamaya çalışacağım, çünkü benim partilerimden birini takip etmek zorunda kalmak hiç eğlenceli olmaz." Homurdandı.

"Hiç çekinme. İkimizin de iyi bir parti verebileceğini tahmin ediyorum."

"Lenny ve benim verdiğimiz partileri görmediniz. Kasabadaki herkes ne kadar muhteşem olduklarından bahsediyor." Kaşlarını çatı.

"Dört gözle bekliyorum."

Neyse ki uzaklaştı ve ben de dönüp Saylor'ın ağzı açık bana baktığını gördüm.

"Peki, kardeşimle aranızda tam olarak neler oluyor?"
Yüzüne karşı yalan söyleyemezdim ama ona gerçeği de söyleyemezdim.

"Karmaşık bir durum." Omuz silktim.

"Siz ikinizle hiçbir şey beni şaşırtmaz." Kızarmış peynirini aldı ve bir ısırık aldı.

Bundan pek emin değildim. Sahte bir evlilik onu şaşırtabilir.

Çünkü bu beni çok şaşırttı.

11

Hayes

"Bu korkunç etkinliğe gelmemiz için neden ısrar ettiğini söyle bana?" Lenny ve Kimber'in evine vardığımızdan beri üçüncü kez sordum.

"Rakiplerimi incelemem gerek Woody. Yüzyılın müsabakasını yapmalı ve bu ikisine hadlerini bildirmeliyim. Erkeğimi gururlandırmak istiyorum." Biz köşede toplanırken kaşlarını şakacı bir şekilde salladı. Geçen hafta boyunca böyle olmuştu. River'in teşvikiyle her yerde birlikte görülüyorduk.

Ve sosyalleşmekten bıkmıştım.

Ama günlerimi Savannah ile geçirmek için sabırsızlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İtfaiyede olmadığım zamanlarda onunla çiftlik evindeydim. Sinirlenmiş gibi yapıp büyük bir rahatsızlık veriyormuş gibi davrandım ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. beni rahatsız etti.

Sanki CIA'in üst düzey bir sırrını paylaşıyormuş gibi bana doğru eğildi. "Kimber birkaç garson tutup şampanya kadehi dağıtmanın onu birinci sınıf bir Hostes mi? Etrafına bir bak. Herkesin canı sıkılıyor. Partimiz şehrin diline düşecek. Bu tam bir uyku festivali."

Bir kahkaha attım. "Bu geceden sonra partileri bitirebilir miyiz?"

"İnsanlarla yatmayı hiç sevmedin, değil mi?" diye sordu ve gözlerim krem rengi elbisesini taradı. kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. Onu banyomda çıplak gördüğümünden beri başka bir şey düşünmüyordum.

Yumruğumu sayılamayacak kadar çok sıkmıştım.

Tüm bu sahte ilişki kafamı karıştırıyordu. Muhtemelen dışarı çıkıp birileriyle yatmam gerekiyordu ve bunun şimdi olmayacağı kesindi. Bu ilişkinin bitmesi biraz zaman alacaktı. cephe bitmişti.

"Hayır. Yeter artık. Daha ne kadar kalmamız gerekiyor?" Ben sordum.

Beyaz önlüklü bir adam önümüzden geçip bize aperatif ikram ettiğiinde Savannah durakladı. Bu parti bir şakaydı. Personel tutmuşlar ve bu gösterişli etkinliği düzenlemişler. Bu partiyi düzenlemek için harcadıkları parayı itfaiye binası için istedikleri şeyleri satın almak için kullanabilirlerdi. Bunların hepsi Kaptan'ı etkilemek içindi.

Lenny oyunu oynuyordu ve bunda çok iyi olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum.

"Teşekkür ederim," dedi Savannah, tepsideki küçük atıştırmalıklardan birine uzanırken ve ben de birkaç tane alıp patlattım bir tane ağzıma attım. Bir ısırık aldı ve sonra kaşlarını çatı. "Battaniyedeki domuzları severim ama bundan daha iyisini yapabiliriz. Ayrıca River herkesin bizim hakkımızda konuştuğunu söyledi.

Görünüşe göre, gelmiş geçmiş en sevimli çiftiz. Ama sanırım sana başka bir lakap takmalıyım. Woody çocukça. İşleri hızlandırmamız gerekiyor."

"İşleri hızlandırmak mı? İtfaiyede olmadığım her gece dışarıdaydık. Daha ne kadar abartmamız gerekiyor? Bazı çiftler evde kalıp birlikte rahatlayalım mı?" Kulağına doğru fısıldadım.

"Awww ... bu çok tatlı, seni koca bebek. Bir kere biz evlendiğimizde, ev hayatımızla oynayabiliriz. Ama şu anda oyun zamanı. Senin yalakalık yapman lazım, benim de akılda kalıcı

Kalbimi çalmayı başaran adamın lakabı." "Bana ne isim takacaksın, Shortcake?" Sırıttım

Çünkü her şeyi çok fazla ciddiye alıyordu.

Magnolia Falls'taki hiç kimse onun Sahte bahanelerle miras. Kasabadaki herkes Savannah Abbott'u severdi.

Kafamı kaldırdığımda Kimber ve Lenny'nin bize doğru yürüdüğünü gördüm ve sessizce homurdandım.

"Hayes! Savannah!" Kimber iyi bir günde bile çok fazlaydı ama bir şampanya flütüyle birlikte kadın yeni bir isim rahatsız edici. "Bu çok özel suareye gelebilmenize sevindim."

Çok gösterişliydiler ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

"Oh, evet. Bunu evde tutamam. Kız arkadaşını şehir dışına çıkarmaya bayılıyor," dedi Savannah, içgüdüsel olarak kollarımı ona doladığımda kışını kasıklarına bastırmadan önce başparmağını omzunun üzerinden bana doğru salladı. O

Biraz irkildi ve sikimin canlandığını hissettiğini tahmin ediyordum, ama mükemmel yuvarlak kışını oraya bastırduğunda böyle olur.

Tutuşumu sıkılaştırdım, ön kolum göğsüne bastırırken onu kilitledim ve kulağına doğru kıkırdadım. O da benimle dalga geçmek için kışını oynatarak bana karşılık verdi.

Kimber ve Lenny'nin ağzı açık bize baktığını görmek için başımı kaldırmadan önce kulağını ısırdım.

"Kadınımı dışarı çıkarmayı seviyorum ama onu eve götürmeyi de seviyorum." Boynunu öptüm, çünkü gerçekten son zamanlarda bir gösteri yapıyor.

Geçen hafta boyunca boynunu öptüm. Saçlarını. Yanaklarını. Ellerini.

Dudakları asla. Orası yasak bölge gibi görünüyordu. Aslında denemediğim halde, içgüdülerim bana bunun çok uzak olduğunu söylüyordu.

"Kimber bana ikinizin itfaiye için bir çeşit Sevgililer Günü partisi düzenlediğinizi söyledi. Bu bir bağış kampanyası değil mi? Amaçsızca ev sahipliği yapmak biraz aptalca görünüyor."

Ben daha konuşmadan Savannah cevap vermeye başlamıştı bile. "Partilerin eğlenmekten başka bir amacı olmamalı.

iyi vakit geçirmek istiyoruz. Sadece itfaiye ailemizle kutlama yapmak istiyoruz ve tüm kasabayı para dilenmek için davet etmiyoruz."

Onlarla uğraşıyordu ve ben buna bayılıyordum.

"Söz konusu itfaiyeciler olduğunda yerel halkın ne kadar cömert olduğunu bilseniz şaşırırsınız. Bu yüzden oyunumuzu bu şekilde hızlandırıyoruz, biliyor musunuz? En iyi şampanya

gerçek kristal flütlerle servis edilir. Benim sırrım, hiçbir masraftan kaçınmamam ve bu etkinlikleri düzenlemek için çok zaman harcamam, sunucuların en iyi şekilde giyindiğinden ve

Yemekler tertemiz. Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur, Savvy."

"Battaniyedeki domuzlar benim favorimdir ama kimse onlara bozulmamış diyemez," dedi Savannah, sesi tamamen alaycıydı. Tam bana baktığı sırada gülmemek için şampanyamdan bir yudum aldım. "Partimiz için büyük planlarımız var. Öyle değil mi sevgilim?"

Sevgilim. Woody'den kesinlikle bir adım öndeydi. Yine de, aletimin kotumun fermuarını zorlama şekline bakılırsa, Woody şu anda daha uygun görünüyordu.

"Evet, bebeğim. Dört gözle bekliyorum," dedim ve Lenny bana üç kafam varmış gibi baktı.

"Seni hiç böyle görmemiştim," dedi göt herif. "Ne gibi?" Bakışlarımı kısmıştı.

"Yani ... sik gibi değil." Lenny şampanyasından bir yudum aldı.

Savannah yüzünde hınzır bir sırıtişla kollarımda döndü.

"Gördün mü, sana söylemiştim. Aşk mucizeler yaratır. En büyük aleti bile yumuşatabilir."

Öne doğru ittim. "Bundan emin değilim."

Gülmekten başı geriye düştü ve Kimber bir şeyler homurdandı ama onlar uzaklaşırken biz onları tamamen görmezden geldik.

"Bu harikaydı. Kahretsin, ben bile bize vuruldum. Biz Akademi Ödülü kazanabilirdi," diye fısıldadı, elleri boynuma dolanmıştı.

Gözlerim dudaklarına takıldı ve eğilip o tatlı ağzına sahip olmak istedim.

"Selam aşk kuşları," dedi John Cook ve ikimiz de irkildik.

"Hey, Kaptan." Savannah yüzünü ona dönerken elimi uzattım ve kollarım beline dolandı, çenem başının üstünde durdu.

"Merhaba John. Seni uzun zamandır görmemiştim," dedi Savannah, öne doğru eğilip ona kocaman sarıldı. Birbirlerini tanıdık olmanın ötesinde tanıdıklarını fark etmemiştim.

"Seni görmek çok güzel, tatlım. Demek sen Rambo'nun yüzüne bu gülümsemeyi yerleştirmek, ha? Son zamanlarda biraz daha az huysuz."

"Deniyorum," dedi gülerek. "İşi kolaylaştırıyor."

Vay canına. O kadar ikna ediciydik ki, ben bile saçmalıklarımıza inanıyordum.

"Clara nasıl?" Savannah sordu.

"Harika gidiyor. O burada ve seni gördüğüne çok sevinecek. Gidip onu bulayım ve buraya getireyim. Hâlâ sürekli senden bahsediyor. Yemin ederim onunla geçirdiğin o kış onun en sevdiği kışlardan biriydi."

Savannah'nın Clara Cook'la bir kış geçirdiğini hatırlamıyorum.

Adam uzaklaştıktan sonra, "Kaptanınızın Clara Cook'un kocası olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Clara'yı nereden tanıyorsun?"

"Kros kayağı yapmayı çok seviyor. Olimpiyatçı olmak istediğim o küçük dönemi hatırlayın.

ülke kayağı oraya ulaşmak için en iyi şansım mıydı?"

Sadece ona baktım. "Kros kayağına olan ilgini hayal meyal hatırlıyorum ama bu kadar olduğunu fark etmemiştim.

ciddi."

"Çünkü o kafir Kate'le çıkmaya yeni başlamıştın. Sen seks düşkünü ve dikkati dağılmış bir haldeydin, bense Olimpiyat hayallerimin peşinden koşuyordum."

"İkinci yıl mı? Pek seksi değildim."

"Şey, ilişkimizde ilk kez üçüncü bir tekerlekle uğraşıyorduk, bu yüzden uyanık olduğumuz her dakikayı birlikte geçirmedik."

"Sen hiçbir zaman üçüncü tekerlek olmadın," dedim saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Oh, biliyorum. Kate'den bahsediyordum. O kesinlikle üçüncü tekerlekti."

Ağzımdan yüksek sesli bir kahkaha kaçtı. Kahretsin, çok komikti. "Orada olmadığımı mı iddia ediyorsun, Shortcake? Çünkü hatırladığım kadarıyla, ben Kate'le tanıştıktan kısa bir süre sonra Scotty denen o erkek özentisiyle çıkmaya başlamıştın ve sen de birdenbire her zaman meşgul."

"Öncelikle, bu doğru değil. Bekaretini ve aklını aynı anda kaybettin. Ve o yılanın her yerinde kadın."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bekaretimi on dört yaşındayken Carol Parker'a kaybettim. Bunu biliyorsunuz. Kate benim ilk ciddi ilişkimdi."

"Po-tay-to, po-tah-to. Carol Parker'ı saymıyorum çünkü o daha büyüktü ve bu sadece otuz saniye sürdü," dedi kahkahaları arasında.

"Ateş edildi. İlk seferimin çoğu hormonlu ergen gibi olmadığını bilmenizi isterim. Üç raunt yaptım ve kontrolü elimde tuttum. Sana bununla övündüğümü hatırlıyorum ama sen hiç ilgilenmedin."

"Evet. On dört yaşındaydım. O zamanlar neden bahsettiğinizi bile bilmiyordum. Her neyse... Clara'yla haftalarca birlikte kayak yaptık ve o benim gerçekten yetenekli olduğumu düşünüyordu."

Beebs utangaç bir ifadeyle yanımıza geldi. "Demek senin kız bu, ha? Onun kim olduğunu bildiğin halde ahmak gibi davranmama izin mi verdin?"

"Eh, kendine bu kadar yüklenme. Olabilirsin tüm bunların başlamasından sorumludur, çünkü Sav'ın şehirde olduğundan bahsetmişti, onu görmek için doğruca Whiskey Falls barına gittim." Savannah şaşkınlıkla bana baktı.

O kısım sahte değildi.

"Demek ki benim kıza yılan gibi sokulmuşsun. Gözüm önce ondaydı." Ona göz kırptı.

"Gözün üzerimde miydi? Bana adını bile söylemedin. Sana bir bayana nasıl asılacağını öğretmeliyiz, Beebs," dedi Savannah kahkahalarla başı geriye düşerken. Birkaç gün önce bana sürpriz yapıp itfaiye binasına Magnolia Beans'ten hepimize kurabiye getirdiğinde tüm erkeklerle tanışmıştı.

Herkesi çok etkiledi.

"Rambo seni nasıl bulmuş olabilir?" dedi ukala, ben de ona en ukala sırtışıma gösterdim.

Savannah'nın eli benimkinin üzerinde gezinirken, "Düşündüğünden daha çekiciyim," dedim.

Cap, Clara'yla birlikte geri geldi ve Savannah'yla uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlar gibi davrandılar. Çocuklardan birkaçı

Bize katıldı ve odanın bir tarafında yarım daire oluşturduk.

"Ne zamandan beri sosyal etkinliklere katılıyorsun?" Stinky elinde köfte dolu küçük bir tabakla sordu.

"Kız arkadaşını etkilemeye çalışıyor." Bones başını arkaya eğdi ve şampanya flütünü yudumladı.

"Hey, bu hepimizin başına gelir," dedi Cap. "Bu adamın ara sıra gülümsediğini görmek güzel."

Stinky bir ağız dolusu köfte yerken konuşurken gözlerimi devirdim. "Evet. Bundan çok daha iyi.

Her zaman takındığın korkutucu kaşların."

Ona ters ters baktım, o da kaşlarını salladı.

İtfaiye binasının dışındaki herkesi görmek güzeldi.

Çok çalıştık ve çok çalıştık.

Telefonum titredi ve Bones dün Bay Peters'ın kedisini aşağı indirmek için ağaca tırmanmak zorunda kaldığını ve kedinin

boynunu kaşdı.

KING

Sik kafalı Lenny'nin evindeki bağış toplantısına giden oldu mu?

NEHİR

Lenny ve Kimber'in olduğu hiçbir şeye katılmayacağım.

NASH

Aynen. Siktir et o adamı.

ROMEO

Demi taşıdığı küçük canavar yüzünden bitkin düştü, biz de bir film izliyoruz.

Romeo'nun karısı hamileydi ve birkaç ay içinde oğullarını bekliyordu.

Aslında şu an bağış toplantısındayım.

NASH

Bu beklenmedik bir şey. Bu boktan nefret ediyorsun.

NEHİR

Savannah da onunla gitti.

KING

Şimdi her şey anlam kazandı.

ROMEO

Ayakta kalan son adam düşecek.

KING

Pislik ne kadar büyükse, o kadar sert düşer.

Siktirin gidin. Siz pislikler bana oyunu oynamamı söylediniz. O yüzden buradayım.

NASH

Kız arkadaşınla.

Ensemi kaşardım. Onlara yalan söylemek doğru gelmiyordu. Bu adamlara hiç yalan söylememiştim. River gerçeği biliyordu ama ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olacağı konusunda anlaşıştık.

Karışık bir durum.

NEHİR

Fazla düşünme. Sadece tadını çıkar, kardeşim.

NASH

Yarın çiftlik evindeki tadilata başlıyoruz. Bu hafta sonu resmen açılacak olan et lokantası üzerinde çalışmayı bitirdiğim için rahatladım. Çok uzun zamandır oraya gitme arzum yok.

KING

Savvy için çiftlik evine daha çok yatırım yapıyorum. Biz burayı yenilerken onun orada kalması gerektiğinden emin değilim.

NEHİR

Whiskey Falls'ta olduğumuz o gece Hayes'le eve gittiğini fark ettim. Sanırım geceyi orada geçirdiği son sefer o değildi.

Daha sonra sana tampon bırakmamı istersen haber ver. Adet görüyor olmalısın.

KING

Birisi savunmaya geçmiş gibi.

ROMEO

Ondan hoşlandığını söylemekte utanılacak bir şey yok, kardeşim. İkinizin arkadaştan öte olduğunuzu düşünmüşümdür hep.

Her neyse. Partiye geri dönmeliyim. Ve şimdi Savvy itfaiye için bir parti düzenlemek ve Kimber'in ezik partisini geçmek istiyor.

NASH

Vay anasını. Hayes parti mi veriyor?

KING

Kız arkadaşıyla.

ROMEO

Ona altı ay veriyorum ve o koridorda yürüyor.

NEHİR

O kadar bekleyeceğini sanmıyorum. Bildiğin zaman, bilirsin.

Telefonumu arka cebime soktum ve başımı kaldırıp Savannah'nın etrafında toplanmış olan erkekleri gördüm. Hepsi gülüyordu ve ben sadece onu izliyordum.

Kadınım benim.

Sahte ya da gerçek, o anda bunun bir önemi yoktu.

Burada benimle birlikteydi ve benimmiş gibi hissediyordu.

Belki de hep benim gibi hissetmiştir.

12

Savannah

Sahte ilişkim gibi çiftlik evinin tadilatı da devam ediyordu. Yetişkin hayatımda yaşadığım üç ilişkiden en kolay olanının bu ilişki olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Belki de gerçek olmadığını ve bir son kullanma tarihi olduğunu bildiğimiz içindi.

Bununla harika vakit geçiriyordum. Koca huysuz bile buna aldırmıyordu. Ve bugün o gündü.

Son üç gündür itfaiyede çalışıyordum ve planımızı yapmıştık. Düğümü atmak için altı günüm kalmıştı ve bugünün sahte bir nikâh için en uygun gün olduğunu düşündük.

Düğün. Nash ve Kingston çiftlik evindeki tadilata başlamışlardı ve ben de bugün Hayes'in evindeki misafir odasına taşınacaktım.

Resmi olarak evlenene kadar onun yanına taşınmayı reddetmişim, son birkaç gündür bu konuda şakalaşıyorduk, çünkü ironi ikimizin de gözünden kaçmamıştı.

Evlilik gerçek değildi, o zaman neden direniyordum?

O hastanedeyken benim taşınmam gerektiğini düşündü. Böylece en azından günün sonunda sıcak bir banyo yapabilecektim. Ama zaten olduğundan daha fazla şüpheli görünmesini istemedim.

"Ailene söylememenin sorun olmayacağına emin misin?" Hayes adliyeye giderken sordu. Evlilik başvurusunda bulunmuştuk.

Bu sabah evlilik cüzdanını aldık ve şimdi bunu resmileştirmek için yola çıktık.

"Evet. Kaçarak evleniyoruz. İnsanlar bunu her zaman yapıyor," dedim, binanın arkasındaki otoparka park ederken. "Harry çünkü ona bir gün yüzük taşıyıcısı olabileceğini söyledim."

"İkinizin bir ilişkisi olmasına sevindim. Nasıl olduğunu biliyorum.

Her şey çok zor oldu ama bundan bir kardeş çıkardınız."

"Tebrikler, hubs. Bu senin için bardağın dolu tarafını gösteren bir yanıt oldu." Kıkırdadım. "Her neyse, ona kaçtığımızı söyleyeceğim."

Bana bakmak için döndü. "Kaçarak evlenmek genellikle iki kişinin lüks bir plaja gidip kumda çırılçıplak yuvarlanmadan önce düğümü atmasıdır."

"Bu hiç yapmak istemediğim bir şey." Yüzümü ona döndüğümde omuz silktim, çünkü kamyonundan inmek için hiç acelesi yoktu.

"Ne? Kaçmak mı?"

"Hayır. Kumda çıplak yuvarlanmak. Teoride kulağa çok hoş gelen şeylerden biri gibi geliyor ama sonrasında alacağın duşu düşünsene." Kıkırdadım.

İç çekti. "Bu gerçekten bir kaçış değil. O yüzden her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Aslında bu bir düğün de değil, yani ben iyiyim."

Kaşları birbirine çarptı. "Ailene ne söyleyeceksin?"

"Babama karı koca olmadan bir gün daha yaşayamayacağımızı söyleyeceğim. Seni hep sevdi ve bu onu mutlu edecek. Kanseri onu bu şekilde yumuşattı, bilirsiniz, duygusal olarak. Artık hep duygularıyla hareket ediyor.

Kolay bir satış

olacak." "Peki ya annen?"

"Annem lisedeki tiyatro öğretmenimle evlenip hamile kaldıktan sonra çok daha az yargılayıcı oldu." Devam etmeden önce ona bilmiş bir bakış attım. "Ateşli bir ilişki insana bunu yapar."

"Pekâlâ. Yani, bunu yapıyoruz."

"Senin için sorun olmadığı sürece mi?" Sordum, çünkü o bugün biraz garip görünüyordu. "Tereddütlerin mi var?" "Hiç de değil. Yapacağımı söyledim ve bunu yapmak gibi bir niyetim yok.

sözümü tutmuyorum."

"Çok romantik olmasa da çok onurlu bir davranış," dedim kahkahalarım arasında. "Peki, neden garip davranıyorsun ve

Tereddüt mü ediyorsun?"

"Ben sadece odadaki fili düşünüyorum."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. gülümsememi saklamaya çalıştım. "Evliliğimizdeki iletişim şimdiden bozulmaya başladı ve biz daha 'Evet' bile demedik.

henüz."

"Savannah, dalga geçmeyi bırak. Evlenmek üzereyiz. Bu bir şaka değil."

Sözleri karşısında irkildim. "Sen evlenecek bir tip bile değilsin. Ve bunların hepsinin sahte olduğunu biliyorsun. O zaman neden işi karmaşıktırırıyorsun? Sorun nedir?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Gelini öpmem gerektiğini söylediklerinde ne yapmamı istiyorsun?"

Göğsüm sıkıştı. Tüm bunları benim için kabul etmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk. O terfiyi alıp almaması Hayes'in umurunda bile değildi. Bu yüzden itfaiyedeki herkesi etkilemeye kararlıyım, çünkü bunun onun da yararına olmasını istiyordum.

"Beni öpmek zorunda kalma düşüncesinden iğreniyor musun?" diye sordum.

Gözleri irileşti. "Tabii ki hayır. Sadece ilk öpücüğümüzün bir mahkeme salonunda, rastgele birkaç kişinin önünde olması gerektiğini düşünmedim."

"Bana kur yapmak için biraz geç değil mi sence de?" Kıkırdadım ama o hiç gülümsemedi, ben de kendimi toparladım.

"Buraya gel," dedi, sesi sert ve emrediciydi.

Emniyet kemerimi çözmeden önce etrafıma bakındım ve Kamyonetinin koltuğuna doğru yaklaşıyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bana doğru uzandı ve beni kucağına çekti. Bir bacağım kalın kalçalarının her iki yanına düştü ve elleri kalçalarımı buldu.

Bu beklenmedik bir şeydi ama kesinlikle uzaklaşmak için acele etmiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Boğazımı temizledim ve pencereden dışarı baktım. "Burada kimse yok. Kimse izlemiyor. Gösteri yapmana gerek yok."

Yosun yeşili gözleri benimkilere kilitlendi. "Hayatımı onunla geçirmeyi kabul etmeden önce karımı öpmek isterim."

Kaşlarımı çattım. "Dramatik davranıyorsun. Sadece üç ay, sevgilim. İki buçuk ay sonra taşınacağım ve boşluğa ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim."

"Prensip bu, Shortcake. Buna inanmakta zorlanacağını biliyorum ama ben tam bir pislik değilim. Ben senin düğün günü senin için çok garip olacak."

Dişlerim alt dudağıma gömülürken başımı salladım ve sakın kalmak için her türlü çabayı gösterdim. Onun ereksiyonunu hissedebiliyordum.

Kucağına yerleştiğim kışımın altında büyüyordu. Kalbim göğsüme çarpıyordu. "Vay canına. Adamım tam bir romantik."

Komik olmaya çalıştım ama sesim mizahtan yoksundu.

Gülmedi. Gülümsemedi. Gözleri ağızıma odaklanmıştı ve bana bakma şekli ciğerlerime doluyor.

Beni tereddüt etmeden öne doğru çekerken iri elleri yüzümün her iki yanını buldu. Nasırlı parmakları Dili çenemde gezinirken alt dudağımın üzerinde bir çizgi çizdi.

"Şimdi karımı öpeceğim." Bu bir soru değildi, ama istemezsem geri çekilmem için bana bir an veriyordu.

Ama hareket edemedim. Hareket etmek istemedim.

Ağız benimkini kapladı. Güçlü ve kararlı. Dudaklarım tereddüt etmeden ayrıldı ve dili içeri kaydı. Ağızımı keşfederken önce yavaşça.

Ve elleri, her yerdeydi. Başımı yana yatırıp ona daha iyi erişim sağlarken biri saçlarıma dolandı.

Diğer eli boynumda ve çenemdeydi, sanki o anda dokunabildiği kadar çok yerime dokunmak istiyordu.

Dudakları dolgun ve yumuşaktı ama aynı zamanda da sıkıydı. Adam öpüşebiliyordu. Ağzı benimkini yuttu, dili benimkine karıştı, öpücüğü daha da derinleştirdi ve ben inledim.

Kalçalarım kendi istekleriyle hareket ediyordu ve ben Umutsuzca ona sürtünmeyi bırakmak istiyordu, çünkü bunun sadece düğün öncesi bir ilk öpücük olması gerekiyordu.

Sahte bir düğün öncesi ilk öpücük. Yine de bu farklı hissettirdi.

Ve doyamamaktan nefret ediyordum. Kalın ereksiyonu boyunca aşağı yukarı hareket ettim ve kot pantolonumun içinden bile her şeyi hissedebiliyordum.

Uzun, kalın ve sertti.

Bir erkekle öpüşmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden vücudum en utanç verici şekilde tepki veriyordu ve umurumda bile değildi.

Çok fazla takılıyor ve birlikte vakit geçiriyorduk ve tabii ki Hayes çok güzel bir adamdı. Kim tepki vermezdi ki?

Bir şeyler hissetmek normaldi. Ama belli ki bir geçmişimiz vardı ve bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordum.

Kafamda kırmızı bayraklar patlıyordu ama vücudum yanıyordu.

Arzu, istek ve ihtiyaç; bunlar her şeyi ele geçirdi.

Parmaklarım saçlarını tırmalıyordu ve duyulabilen tek ses nefeslerimizdi.

Ona sürtündüm, yukarı ve aşağı. Daha hızlı ve daha hızlı. Serbest kalmak için çaresizce.

Bir şeyler hissetmek için çaresizdi çünkü çok uzun zaman olmuştu.

Ne yapıyorum ben?

Düşüncelerim dönüyordu ve kendimi kontrol altına almam gerektiğini biliyordum ve tam vücudum karıncalanmaya başladığında aniden hareket etmeyi bıraktım.

Ağzımı onunkinden çektim ve gözleri bir kez daha benimkilere kilitlendi. Dudakları o kadar dolgun ve mükemmeldi ki onu tekrar öpmek istemem beni çileden çıkardı.

Bu. Değildi. Gerçek değildi.

O benim sahte kocamdı.

Milyonlarca dolar miras alabilmem için benimle evlenmeyi kabul eden bir adam.

Çizgileri bulanıklaştırmazdım. İkinci kez aptal yerine konmak istemem.

Elimi ağzıma sildim ve nefes alış verişimi sakınleştirdim.

"Pekâlâ, bunu aradan çıkardık. Şimdi gidip evlenelim."

Kucağından inip tekrar yolcu koltuğuna oturduğumda tek kelime etmedi. Kamyondan indi ve ben dışarı çıkıp kapıyı kapattığım sırada yanıma geldi. Denedim yanından geçtim, ama koca gövdesi beni engelledi, sırtım yolcu kapısına dayandı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki iyiyim. Her şey yolundaydı."

"İyi miydi?" Kaşlarını çattı. "Beni günlük işinmiş gibi kuru kuru becerirken sorun yokmuş gibi davranmadın."

Piç kurusuna bakakaldım. "Benim yanımdayken ereksiyonunu kontrol edemiyorsun, peki bacaklarının arasında o devasa şeyle onu kucağına çektiğinde bir kız ne yapsın?"

Sırıttı. "Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Sadece bir öpücüktü. Bir kere ve bitti. Bunun senin uzmanlık alanın olduğunu biliyorum. Şimdi, gidip anlaşmayı mühürleyelim, Aşık."

"Ne kadar da otoriter bir eş," diyerek elimi tuttu ve beni adliyenin kapısına doğru götürdü.

Sonraki bir saat oldukça olaysız geçti. Bizden önce bir çift daha evlendi. Jonathan ve Lorraine. İkinci kez evleniyorlardı. Bize evliliklerini anlattılar.

Adliyeden çıkarken tüm aşk hikayelerini öğrendik. Kendi çocuklarını, boşandıktan sonra yaptıkları evliliklerden olan çocuklarını ve torunlarını öğrendik. Birbirlerine geri dönmeleri biraz zaman almıştı ama işte buradaydılar.

İyi bir sonsuza dek mutlu sona bayılırdım.

Hayes'in ikinci kez evlenecekleri gerçeğini aklının almadığını söyleyebilirim.

"Evlenmek için Magnolia Falls'a gelmenize ne sebep oldu?" Sordum, çünkü bize buralı olmadıklarını söylemişlerdi.

"Çocuklarımız küçükken yazları buraya gelirdik. Sonra hayat yoğunlaştı ve gelmeyi bıraktık. Tekrar evlenmeye karar verdiğimizde, evlenmek istediğimiz yerin burası olduğunu biliyorduk," diyor Loraine.

"Peki ya siz ikiniz? Sanırım bu sizin ilk evliliğiniz? Uzun zamandır mı çıkıyorsunuz?" Jonathan sordu.

Soruya nasıl cevap vereceğimi düşündüm, çünkü ne de olsa evliydik. Bir hikâyemiz olmalıydı.

"Çocukluğumuzda çok iyi arkadaştık, sonra uzun süre görüşemedik," dedim, parmaklarım kocaminkilerle iç içe geçmişti.

Benim kocam.

Düğünümüz oldukça olaysız geçti ve törende kullanmak üzere internetten ucuz bir yüzük satın almıştık. Karı koca olarak ilk öpüşmemiz kamyondaki öpüşmeye hiç benzemiyordu.

düğünden önce. Hızlı bir öpüşmeydi ve işimiz bitmişti.

"Evet. Beni öylece bıraktı ve veda bile etmeden gitti." dedi, beni tamamen hazırlıksız yakalayarak.

"Ben pek öyle hatırlamıyorum, sevgilim." Kıkırdadım ama zoraki bir kıkırdama oldu. "Evde oturup gittiğim için ağlamıyordu. O zamanlar bir kız arkadaşı vardı. O zamanlar sadece arkadaştık. Daha fazlası değil."

"Oh, ama arkadaşlığın nasıl çok daha fazlasına dönüşebileceğini bilirsin. Bugün buraya geldiyseniz belli ki aranızda bir şeyler var," dedi Loraine, hepimiz dışarıya, bahçeye doğru yürürken.

Park yeri.

Güneş parlıyordu ve karların çoğu erimişti. Ancak Magnolia Falls'ta kış bitmemişi ve baharın gelmesine daha çok vardı.

"Sanırım haklısın."

"Yani, nereye gittiğini söylemeden zavallı adamı öylece bırakıp gittin mi?" Jonathan sordu ve her ne kadar

Hayes'in bu tabloyu çizme şeklinden hoşlanmamıştım.

Arabalarının önünde durduğumuzda "Hayır," dedim. Ses tonumu hafif ve esprili tutmaya çalıştım ama içten içe öfkeleniyordum. "Bu tam olarak öyle değildi. Kocam neden ayrıldığımı ve neden görüşmediğimizi biliyor."

Hayes bana baktı ve bakışlarında bir soru vardı.

O gerçek mi?

O kurban değildi.

Bu bana son on yılda ondan nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlattı.

İşte bu yüzden bu adamla sahte bir evlilik yapmayı asla kabul etmemeliydim.

"Karım herkesin zihin okuyabildiğini düşünmeyi seviyor," dedi. "Neden gittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Piç kurusu.

"Dinle, yaşlandıkça bunu öğrendim," dedi Loraine, parmaklarımızın artık iç içe geçmediğini açıkça fark ederek. Ben tırnaklarımı geçirdikten sonra elimi bırakmıştı. kurbanı oynamaya başladığında avucunun içine. "Geçmiş geçmişte kaldı. En mutlu evlilikler bugüne odaklanan evliliklerdir."

"Bilge bir hanımefendiden akıllıca sözler," dedi Jonathan ama Hayes ve ben birbirimize ters ters bakmakla meşguldük. "Şimdi ikinize harika bir gece dilerim. Gelinimi kutlamak için güzel bir akşam yemeğine götüreceğim."

Vedalaştık ve kocam benim için yolcu kapısını açtı. İçeri girdim ve benim için emniyet kemerimi çıkarmaya çalıştığında, çünkü görünüşe göre artık bu konuda her zaman yardımına ihtiyacım olduğunu düşünüyordu, elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Bana ters ters baktı ve kapıyı çarparak sürücü tarafına doğru ilerledi.

Ve sessizce onun evine geri döndük. Evli bir çift olarak ilk günümüz kutlu olsun.

13

Hayes

Düğün gecemiz birbirimizle konuşmadan geçti.
Savannah'nın veda etmeden şehri terk ettiğini paylaştığım için kızgın olduğu belliydi.

Siktir et.

Gerçekler bazen acıtır.

Yani, önümüzdeki hafta boyunca evin içinde bir çocuk gibi dolaşmak istiyorsa, bunu yapabilirdi. Ben yapmayacaktım. gerçeği söylediğim için özür dilerim.

Bütün haftayı özel olarak konuşmadan geçirmiştik, bir yandan da herkesin içinde yeni evliymişiz gibi davranıyorduk.

İtfaiyedeki herkes bu kadar çabuk evlenmemize şaşırmıştı. Asıl zor olan arkadaşlarımdı.

Sevgilileri gibi onlar da bana bitmek bilmeyen sorular yöneltiliyorlardı.

Ve eşime tüm bu soruları nasıl cevaplayacağımı soramadım, çünkü evdeyken benimle konuşmuyordu.

Evin diğer tarafındaki misafir odasında kalıyordu. Her akşam yemek yapıyordu ve çok iyi bir aşçıydı ama tabağını yatak odasına götürüyordu çünkü görünüşe göre beni görmeye dayanamıyordu.

Düğünümüzü kutlamak için herkesle birlikte Whiskey Falls'a gitmiştik ama beni sorguya çektikleri gibi onu sorguya çekmemişlerdi. Ya da belki o soruları benden daha iyi idare ediyordu.

Toplum içinde hiçbir şeyden rahatsız görünmüyordu.

Son üç günü itfaiyede geçirmiştım ve bu akşam Cutler'ı The Golden Goose'a yemeğe götürüyorduk. Hakkında en kötü hissettiğim kişi oydu,

Çünkü o yanımda olmadan evlendiğim için gerçekten kırılmış görünüyordu. Kız kardeşim Saylor mutlu olmamıştı.

Ama Savannah'yı o kadar çok seviyordu ki, günün sonunda önemli olan tek şeyin benim mutlu olmam olduğunu söyleyerek buna izin verdi.

Cutler bu düşünceyi paylaşmıyor gibiydi.

Cutler, "Babam çiftlik evinin çok güzel görüldüğünü söylüyor," dedi. "Sunny'm de senin sosyal bilgiler dersinde ünlü olduğunu söyledi."

Savannah'nın başı kahkahayla geriye eğildi. Onun kahkaha sesini neden bu kadar çok seviyordum? Belki de onu son üç gündür neredeyse hiç görmediğim ve buraya geldiğinden beri bana üç kelimedenden fazla bir şey söylemediği içindi

Bugün. İtfaiye binasına uğrayıp herkese çikolata kaplı patlamış mısır dolu küçük hediye paketleri getirdi, yani uğradığında bana pek bakmasa da pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu. Bu konuda oldukça iyiydi. Herkesin içinde numara yapıyordu, bana kocaman sarılıyordu ve şaka yaptığımda kıkırdıyordu ama yine de bana bakmıyordu.

Ve karım tarafından görmezden gelinmekten bıkmıştım. Sahte ya da değil, saçmalıktı.

"Eminim sosyal medya demek istemiştir," dedi Savannah ve Cutler birer patates kızartması alıp aynı anda ketçaplarına batırdıktan sonra birer ısırık alıp gülerken.

Izgara peynirine uzanırken "Medyada ünlü olmak ne demek?" diye sordu.

"Sosyal medyamı oluşturmaya bir süre önce büyük bir tasarım firmasında çalışırken başladım. stil beni takip etti. Sonra buraya geldiğimde bu eski çiftlik evini yenileyeceğimi paylaştım. İlk birkaç yazımda banyoya ait görüntüler vardı ve bunlar viral oldu. Ben de bununla eğleniyorum." Cutler'a gülümsedi ve sonra bana baktığında yüz hatlarını düzeltti.

Tanrı aşkına. Bu çok saçma.

"Bana dik dik bakmayı kessen nasıl olur?" dedim, sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıkarken.

Cutler'ın gözleri büyüdü ve aramıza baktı. "Hayes Amca'ya kızgın mısın, Savvy? Bazen çok huysuz olabiliyor. Ama seni seviyor. Bu yüzden seninle evlendi, değil mi?"

Bakışları yumuşadı ve boğazını temizledi. "Evet ama bazen sevdiğin insanlara da kızabilirsin."

"Hayes Amca'ya bensiz evlendiği için biraz kızgındım." Cutler omuz silkti.

"O zaman ikimiz de düğün günümüzde kızgındık." Sırıttı. Bu nasıl tekrar bana döndü?

"Beni de davet etmediği için kızgın mıydın?" Cutler sordu.

"Aslında bunun için suçu üstlenmeliyim, Beefcake. Evleneceğimiz için çok heyecanlıydık ve babama ya da kardeşime söyleyecek vaktim olmadı, bu yüzden herkesi dahil etmediğimizde kimsenin orada olmasını istemedim."

Cutler'ın başı bir kahkaha kriziyle geriye doğru eğildi. "Siz ikiniz birbirinizi gerçekten seviyor olmalısınız çünkü ailenizin düğüne gelmesini bekleyemediniz. Yani artık kızgın değilim. Sen de yeni evlendiğin için amcama kızmamalısın, değil mi?"

"Daha fazla katılamazdım. Ne de olsa yeni evliyiz." Onu kızdırdığımı bildiğim için kaşlarını çatıttım. Ama beni görmezden gelmesinden bana kızmasını tercih ederdim.

"O zaman düğün günümüzde söylediğin şeyi söylememeliydin."

Neden buna bu kadar takılmıştı?

"Ah, dostum, kızıma ne dedin, Hayes Amca?" "Başka bir çiftle tanıştık, onlar da aynı gün, ve hikayemizi sordular. Tek söylediğim beni terk ettiği ve görüşmediğimizdi, o da çok kızdı. Ama bazen gerçekler acıtır." Omuz silktim, çünkü sırf artık hikâyeden hoşlanmıyor diye bunu ballandıra ballandıra anlatacak değildim.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Savannah bana ölümcül bir bakış attı ve sonra ızgarasının köşesini ısırdı ve tabağına geri attı.

"Veda etmeden mi ayrıldın?" Cutler sordu. "Veda etmeye çalıştım. Aradım. Mesaj attım. Ve sonra Ayrılacağımı söylemek için evine gittim ve diyelim ki gerekli olan tek veda buydu."

Bu da ne demek oluyor?

"Komik. Hiç mesaj ya da ileti almadım, belki de hafızan bulanıktır." Suyumdan bir yudum aldım.

"Benim hafızam asla bulanık değildir," dedi ve sonra Cutler'a baktı ve ona baktığında öfkesinin dağıldığını görebiliyordum. "Yani, Loraine, yolda karşılaştığımız şu bayan düğün günü, evlilik hakkında sağlam tavsiyeler verdi ve belki de bunları dinlemeliyim."

"Ne dedi?" Cutler sordu, çünkü küçük adam her zaman meraklıydı.

"Geçmiş geçmişte bırakıp bugüne ve geleceğe odaklanmamızı söyledi."

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Hayes Amca?" diye sordu.

"Ben olsam onun tavsiyelerine kulak asardım. O Aynı adamla iki kez evlendi ve yeni evliliğinin beşinci dakikasında bir uzman gibi tavsiyelerde bulunuyor." Kabinde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. göğsümün üzerinde. "Belki de geçmişle yüzleşmek onu görmezden gelmekten daha iyidir."

Savannah'nın gözleri vahşi ve öfkeliydi. kafasını bana çevirdi. "Bunu uzun zamandır ilişki yaşamamış bir adam söylüyor."

"Evli olmak bir ilişki değil mi?" Cutler sordu, ben de bir kahkaha attım.

"Evet, öyle. Peki, bana atacak başka neyin var?" Sırıttım.

Kadın gözlerini devirdi. "Peki, sevgili kocacığım. Madem veda etmeden gittiğim için bu kadar üzüldüğünü iddia ediyorsun, neden elini uzatmadın?"

"Yaptım. Beni engelledin, hatırladın mı?" Dedim.

"Dostum, amcamı mı engelledin? Bu ne anlama geliyor?" Cutler sordu.

"Telefonlarına cevap vermek istemedim çünkü ikimizin de kendi yollarımıza gitmemiz gerekiyordu. Neden bu kadar incinmiş gibi davrandığını anlamıyorum. Muhtemelen o zamanlar bunu ikinci kez düşünmemiştir." Bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Gerçekten üzgün müydün?" Cutler sordu. Küçük adam ileride terapist olmayı düşünmeliyim, çünkü bu bir hafta içinde en çok konuştuğumuz andı.

"Evet. Aslında öyleydim."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı Savannah, gözleri duyguyla ıslanmıştı ve onun acı çektiğini görmek göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Ona kızgın olsam bile.

Yine de onu üzgün görmeye dayanamıyordum.

"Eve gittiğimizde bunu sana kanıtlayacağım. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Kızıma özel bir hediye mi hazırladın?" Cutler kıkırdadı.

"Dostum, amcalarım kızlarına nasıl davranacaklarını iyi bilirler."

Savannah birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra dikkatini tekrar yanındaki küçük adama çevirdi. "Bu hafta sonu yine sizinle birlikte ata binmek için sabırsızlanıyorum."

"Oh, adamım." Vaftiz oğlum bana döndü ve gülümsedi. Ağzının kenarında küçük bir ketçap damlası vardı ve tam onu temizlemek için peçeteme uzandığımda Savannah benden önce davrandı. "Savvy'yi bir de at üstünde görmelisin. Çok hızlı ve ben bütün kızlarımla ata binmeyi seviyorum. Zavallı Demi artık ata binemiyor çünkü karnında bebeği var. Siz de bir gün bebek sahibi olacak mısınız?"

Ben daha durduramadan kelime ağzımdan çıkmıştı.

"Hayır."

"Evet, büyük bir ailem olsun istiyorum," dedi Savannah aynı anda ve ikimiz de konuşmayı hemen kestik.

Cutler'ın baba olmaya en çok yaklaştığım kişi olduğunu biliyordum.

Hayatımda çok fazla kötü örnekle karşılaşmıştım ve elinizi taşın altına koymadığınızda bir çocuğu mahvetmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Bu riski asla almazdım.

"Oh, adamım, Hayes Amca. Evlendin ve karın bebek sahibi olmak istiyor gibi görünüyor."

Evet, muhtemelen bunun üç ay içinde biteceğini bilsek bile konuşmamız gereken bir şeydi. En azından şu anda aynı fikirde olmalıyız.

Ama bu aptalca tartışmayı aşamazsak bu gerçekleşmeyecekti.

Gerçekten evli değildik.

Elbette, arabada epik bir öpüşme seansı yapmıştık ve onun gelmenin eşiğinde olduğunu biliyordum, ama geri çekildi.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

"Sanırım karım ve benim bu gece konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?"

Savannah içini çekti ve konuyu değiştirdi. O ve Cutler bir milkshake paylaşmayı kabul ettiler ve ben de sonraki bir saat boyunca konuşup gülüşmelerini dinledim. Anne olmak istemesinin bir nedeni vardı ve muhtemelen Çünkü bu işte çok iyi olacağını biliyordu.

Her çocuk Savannah Abbott gibi bir annesi olduğu için şanslı olurdu.

Ya da şu anda Savannah Woodson.

Ehliyetini değiştirmenin ve yeni evli bir çiftin geçmesi gereken tüm normal adımları atmanın işleri daha inandırıcı hale getireceğini düşündüğümüz için benim adımı almayı kabul etmişti.

Cutler'ı eve götürdükten sonra evime geri döndük ve o tek kelime etmeden koridordan yatak odasına doğru ilerledi.

İlerleme kaydetmek için çok fazla.

Duş aldım ve gri joggers'ımı ve tişörtümü giydikten sonra dolabıma girdim ve kutuyu dolabın üzerinde buldum.

en üst rafta. Kutudaki yığının en üstündeki zarfı çıkardım ve üzerinde düşündüm.

Kaybedecek neyim vardı ki? Şu anda konuşmuyorduk ve sahte boşanmamızı sahneledikten sonra çiftlik evini satacak ve Magnolia Falls'tan taşınacaktı.

Neden en azından bu saçmalığa bir son vermiyorsunuz?

Uzun koridordan odasına doğru ilerledim ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi diğer taraftan.

Kapı aralığında durdum ve bakışlarım yatağın üzerinde yüzüstü yatan kızın her santimini gezdi, kitap okuyordu.

"Hey," dedim.

"Merhaba, kocacığım."

"Dinle Sav, ben her küçük şey hakkında konuşmak isteyen bir adam değilim; bunu biliyorsun."

"İstiyorum."

"Ama bana karşı taşıdığın bu öfkenin ne olduğunu bilmiyorum." Kapının çerçevesine yaslanırken bir bileğimi diğerinin üzerinden geçirdim. "Bu dürüst bir gerçek."

Oturmak için itti, bacakları şimdi yatağın kenarından sarkıyordu. "Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirisi gerçek değil zaten. Sanırım sadece buraya dönmüş olmak, sakladığımı sandığım tüm bu anıları canlandırıyor."

"Bu evlilik gerçek olmayan tek şey. Geçmişimiz.

Arkadaşlığımız. Bunların hepsi gerçektir." Odaya doğru bir adım attım ve mektubu onun yanındaki yatağa fırlattım.

"Gittiğin gün senden ne bir mesaj ne de bir mesaj aldım. Telefonunda numaramı engellemiştin, ben de sen gittikten sonra sana yazdım. Mektuplar geri döndü. Ama denedim, Sav."

Bana baktı, kehribar ve altın rengi patlamaları olan bal-kahverengi gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Neden? Gitmemi neden umursadın?"

İnanmayarak başımı salladım. "Bunu bana nasıl sorabilirsin? Sen benim en iyi arkadaşımydın. Çocuklar benim için kardeş gibidir, bunu biliyorsun. Ama sen ve ben, Sav, biz her zaman farklıydık."

Yanağından süzülen tek damla gözyaşını sildi. "Yemekte bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Beefcake daha iyisini hak ediyor." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve bir kahkaha attım.

"Yani özür sadece Beefcake için, öyle mi?"

Soruyu duymazdan geldi ve yanındaki zarfa uzandı. "Yazmaktan nefret ediyorsun. Ortaokulda ve lisede senin için kaç tane kompozisyon yazmam gerekti?"

"Hâlâ nefret ediyorum. Ama sana yazdım. Muhtemelen saçma sapan bir şey ama sana yazdığımı bilmeni istedim. Veda etmeden gitmene şaşırdığımı. Seni özlediğimi." Boğazımı temizledim. Bu tür şeyler hakkında konuşmayı sevmezdim. Ama Savannah'yla her şey hep farklı olmuştu.

"Veda etmeden gitmedim, Hayes. Sadece geldiğimde evde değildin." Omuz silkti. "Ama aradım. Ve mesaj attım."

"Mesajları hiç almadım Sav. Sonra da beni engelledin mi? Bu çok boktandı."

Ayağa kalktı ve bana doğru hışımla yürüdü. "Bu berbat bir şey değildi. Berbat olan sensin. Seni engellememin sebebi sensin. Seninle kalmamamın sebebi sensin. dokun."

"Tamam. Sadece şu lanet mektubu oku. Sen benden nefret ederken evli gibi davranamayız. Evli olmamız gerekiyordu. yeni evliler."

"Gerektiğinde çok iyi bir oyuncu olabilirim." Yatağa doğru yürüdü ve zarfı yırtarak açtı.

"Evet. Görünüşe göre, her zaman iyi bir oyuncuymuşsun. Ne zaman istersen açıp kapatabilirsin." "Birini tanımak için biri gerekir," dedi.

Mektubu zarftan çıkardığında kapıya yöneldim.
Geçmişı kurcalamak yapmak istediğim bir şey değildi.
Ama ilerleyebilmemizin tek yolu buydu.

14

Savannah

Odadan çıktı ve gittiği için minnettardım. I zarfa tekrar baktı ve adresi tanıdı.

Annemin şehirdeki adresi.

Sevgilisiyle birlikte taşındığı daireydi. Öğretmenim.

Neden mektupları Hayes'e geri versin ki?

Muhtemelen taşındıktan sonra onu görmeyi kabul etmemden aylar önceydi. Babamla arabayı toplayıp gittiğimiz gün korkunç bir kavga etmiştik. Ona her şeyi mahvettiğini söylemiştim. Babamın kalbini kırmıştı. Beni lisede alay konusu yapmıştı. Kasabadaki herkes ne yaptıklarını biliyordu.

O zamanlar aramız pek iyi değildi. Bugün her şey mükemmel değildi ama daha iyiydik. Sivil.

Bazen dostça.

Defter kağıdını açtım ve el yazısı bile bana garip bir şekilde rahatlatıcı geldi.

Tanıdık.

Hayes Woodson her zaman evim gibi hissettirdi.

Ta ki yuvam yıkılana ve o da herkes gibi bana sırtını dönene kadar. Yanağımdan süzülen gözyaşını sildim ve derin bir nefes aldım.

Sav,

Neler olduğunu anlamıyorum. Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ama benimle konuşmadan taşındığına inanamıyorum. Bu yüzden Çok şey oldu, sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum ve kendimi kaybediyorum. Barry ve annem kavga etti. Saylor yaralandı. Barry ve annem kavga etti.

Kötü. O hastaneye gitti, ben de kendimi kaybettim. Beni karakolda birkaç saat tuttular.

Hangi cehennemdesin Sav? Aradım ve mesaj attım ama görünüşe göre beni engellemişsin. Annen, babanla şehre taşındığınızı mı söyledi? Bu nasıl mümkün olabilir? Neler olduğunu bilmiyorum ama buradayım. Nash ve babasıyla kalıyorum. Saylor, King ile birlikte. Aman Tanrım, her şey boka sardı. Romeo ve River ıslahevine gönderildi. Seni bilgilendirmem gerek. Her şey karmakarışık. Annenin ilişkisi yüzünden üzgün olduğunu biliyorum. Senin için zor birkaç hafta oldu ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için çok üzgünüm. Babanla neden gittiğinizi bilmiyorum. Bana söylemeden nasıl taşınırsın? Senin için ateşin içinden bile geçerim. Bunu biliyorsun. Lütfen ara beni.

P & C, Hayes

Gözyaşlarım kâğıda dökülürken bileğime baktım. Başparmağımı bileğimin iç tarafındaki küçük turuncu havuç dövmesinin üzerinde gezdirdim.

Bezelye ve havuç.

Bir zamanlar biz de öyleydik.

Kağıdı yanımdaki yatağa fırlattım ve arkama yaslandım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve o son günü hatırlamaya çalıştım.

Her şeyin değiştiği gün.

* * *

"Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim," dedi annem kapıdan içeri girdiğimde, kimse orada olduğumu fark etmeden önce.

Okuldan sonra karanlık çökene kadar saklanmak için su kenarındaki en sevdiğim yere gitmiştim. Düşüncelerimi sakinleştirmeye ihtiyacım vardı. Bay Jones okulumuzun en popüler öğretmeni idi ve eşi Bayan Jones da çok sevilen biriydi.

Ama artık üzerimde kırmızı bir harf vardı. Anneme ait olan bir harf.

Bay Jones'la olan ilişkisi herkesin dilindeydi ve haberin duyulmasından bu yana geçen iki hafta dayanılmazdı.

Yaşayan bir cehennem.

Birisi dolabıma spreyci boyayla 'fahişec' yazmıştı. Yapışkan notlarda şöyle şeyler yazıyordu: Anne gibi, kız gibi.

Artık bir şekilde yuva yıkan biriydim.

Bayan Jones benim matematik öğretmeniimdi, bu yüzden haftada üç gün doksan dakikayı onunla sınıfta geçirmek gerçek bir keyifti.

Beni küçümsedi. Herkes beni küçümsedi.

Babam, Hayes, Abe ve Lily dışında. En azından öyle hissettim.

Eve yeni bir kavgayla dönmek de bu noktada pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Beni incitmek istemedin mi? Savunman bu mu?"

Babamın sesi düzgün ve sakindi ama acıyı duyuyordum. Orada olduğumu anlamamaları için koridora doğru ilerledim.

Daha önce hiç bu kadar çok ortadan kaybolmak istemiş miydim?

Günlerdir pek bir şey yememiştim ve hayatımla ilgili hiçbir şey artık normal değildi.

"Billy, olayları senin gibi ele alamayacağımı biliyorsun. Kanserini bir sır olarak saklamak benim için çok fazla."

Kanserini sır olarak mı saklıyorsun? O neden bahsediyordu?

"Yani, gittin ve kızının evli kocasını becerdin.

Öğretmen mi? Olaylarla böyle mi başa çıkıyorsun, Delila? En kötü zamanımda bana sırtını mı dönüyorsun?"

"Aşık olmayı beklemiyordum," dedi hıçkırıklarının arasında. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Şimdi de aşık mı olmuştu? Bu asla-

kabusu sona erdirmek.

"Peki, kim biliyordu? Kocanız kanser olduğunu öğreniyor ve size en çok ihtiyacı olduğu anda ne yapıyorsunuz? Başka bir adamla yatıp sonra da ona aşık mı oluyorsun? Bu olabildiğince alçakça. Yalan söylemeyeceğim. Sen de ailemizi yok ettin. Bak ailemize ne yaptın.

Kızım," diye tısladı ve babamın sesini daha önce hiç bu kadar öfkeli duymamıştım. "Hayes okuldan eve gönderildi.

Günler önce, çünkü onu okulda maruz kaldığı cehennemden korumaya çalışırken bir kavgaya daha karıştı."

Yanağımdan süzülen gözyaşlarımı sildim. Hayes, tıpkı annem gibi bacaklarımı açmamla ilgili kaba bir yorum yaptığı için Kory Langers'ın suratına yumruk atmıştı. Bu yüzden onu bayıltmış ve eve gönderilmişti. okuldan. Futbol koçu ondan memnun değildi ve her şey etrafımda parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Annem hıçkıra hıçkıra ağlarken ben de koridordaki duvara yaslanıp gözlerimi sıkıca kapattım. Babam Kanser mi? Annem başka bir adama mı aşıktı?

"Özür dilerim," dedi ağlarken.

"Üzgün müsün? Aylar önce Savvy'ye kanserden bahsetmek istedim ama sen beni vazgeçirdin. Söyleyeceğini söylemiştin.

yanımda olmanı ve bunu birlikte atlatacağımızı söyledim. Daha agresif bir tedaviye başlayabilmem için şehre taşınman için sana yalvardım. Ve sen burada kalmamız için ısrar ettin. Tüm bunlar sevgilinle birlikte olabilmek için miydi?" diye bağırdı ve gözlerim Sesindeki öfkeyle irkilerek açıldı.

"Savvy'nin hayatını alt üst etmek istemedim!" Durmuştu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve sesi kristal berraklığındaydı. Annemin tiyatroya karşı her zaman bir yeteneği vardı.

"Gerçekten mi? Nasıl gidiyor Delila? Okulda işkence görüyor. Sevgilinin karısıyla aynı sınıfta oturmak ve onun masum bir kız olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan akılsız gençlerin öfkesine katlanmak zorunda. kurban."

"Biliyor musun Billy? Sen ve Savannah bunu yaşayan tek iki kişi değilsiniz. Beni de yargılayanlar oldu. Bu kasabadaki herkes," dedi annem.

"Kendini duyuyor musun? Suçu işleyen sensin. Sonuçlarına katlanman gerekiyor. Kızımızın yok. Ben değilim," diye tısladı.

"Billy," diye hıçkırdı. "Son iki haftadır her gün üzgün olduğumu söyledim. Benden ne istiyorsun?"

"Ben ne istiyorum? Bilmiyorum, Delila. Belki sadık bir eş. Beni ve kızımızı yaşadığımız kasabanın alay konusu yapmayan bir eş. Hayatta kalmamı ve iyileşmemi önceliği yapan bir eş. Ailemiz için savaşıacak bir eş!" diye bağırdı.

"Ailemiz için savaşamam, Billy!"

"Tabii ki yapamazsın. Beni ya da Savvy'yi hiçbir zaman önceliğin haline getirmedi," dedi babam ve ben de kaçmak üzere olan hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

"Elimden gelse yapardım," diye bağırdı.

"Yapabilseydin yapar mıydın? Bu tam bir saçmalık. Gerçekten senin için karısını terk edeceğini mi düşünüyorsun? Bir kaçamak için her şeyi riske mi atacaksın?" Babamın sesi son kelimedede çatladı.

"Onu terk ediyor." Sesi artık ürkütücü derecede sakindi. "Onun çocuğuna hamileyim."

Hamile.

Bacaklarım güçsüzleşti ve duvardan aşağı kayarak kığım yere çarpana kadar düştüm.

Bu kabus hiç bitmeyecekti.

Duvara çarpıp kırılan camın sesi beni korkuttu ama olduğum yerde kaldım. Hareket edemedim.

Düşünemiyordum.

Babam anneme dışarı çıkması için bağırdı ve sabah gideceğini söyledi.

Ön kapının çarparak kapandığını duyana kadar onları duymamaya çalıştım.

"Savvy, bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm." Koridorun sonunda durmuş bana bakan babamın sesi beni şaşkınlığımdan kurtardı. "Bu meseleyi senin üzerine yıkmamalıydık. Ve hamileliğin sana özel olarak söylenmeliydi. Özür dilerim."

"Baba," dedim, içimi bir hıçkırık kapladı ve ayağa kalktım. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Kanser misin?"

Kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Biliyorum. İlerliyor ve sağlığını kontrol altına almam gerekiyor."

"Sabah gideceğinizi söylediğinizi duydum. Nereye gidiyorsun?"

"Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum ve keşke daha farklı olabilirdi. Ama şehirde bir daire buldum. Üçümüzün orada yeni bir başlangıç yapmasını umuyordum ama bu geceden sonra böyle bir şey olmayacak, Bilgili. Burada olup bu hastalıkla savaşamam ve ilişkiden kaynaklanan serpinti. Senin için en iyisini istiyorum ve artık burada olduğunu sanmıyorum."

Geri çekildim ve başımı salladım. "Seninle gelmek istiyorum. İyi olmanı istiyorum."

Anneme ne olacağını bilmiyordum ama babamla birlikte gitmem gerektiğini biliyordum.

"Ben de öyle. Eşyalarını topla ve sabah yola çıkaralım. Kalan eşyalarımızı gelecek hafta almaları için nakliyeciyi tutacağım. Artık burada kalamam." Gözleri çok yorgundu ama hasta görünmüyordu.

Nasıl bilemedim? Fark etmedim mi? Kendi dramıma o kadar kaptırmıştım ki kendimi, şimdi hiçbirinin önemi yoktu.

"Tamam. Eşyalarımı toplayacağım ve sabah gitmeye hazır olacağım."

Başımın üstünü öptü ve ben de odama gidip toplanmaya başladım. Telefonumu kontrol ettim ve Hayes'ten nerede olduğumu soran bir sürü mesaj vardı. Saatlerdir ortalıkta yoktum ve hiç uzun süre konuşmamıştık.

Hemen onu aradım ve doğrudan sesli mesaja düştü.

"Benim." Hıçkırıklarımın arasında zar zor konuşabiliyordum.

"Benim

Görüşürüz. Sabah gidiyorum. Babam kanser. Annem Bay Jones'a aşık ve bir bebekleri olacak. Hayatım boktan bir gösteri Woody. Sana ihtiyacım var."

Görüşmeyi sonlandırdım ve toplanmayı bitirdim.

Hâlâ kıyafetlerimle yatağıma kıvrıldım ve uykunun beni almasına izin verdim.

"Gerçekten taşıyor musun?" Annemin sesi beni derin uykumdan uyandırdı ve yerimden sıçrayıp aşağıya baktım.

Hala dünkü kıyafetlerimi giyyordum. Eve ne zaman geldi? Sesi mutfaktaymış gibi geliyordu ve yatak odamdan çıkıp koridora baktım.

"Savvy benimle gelmek istiyor. O da artık burada olmak istemiyor. Bu çok fazla. Senden gitmemize izin vermeni ve bunu seninle ilgili hale getirmemeni istiyorum Delila."

Kendimi temizlemek için acele etmeden önce onun cevabını duymayı beklemedim.

Yüzümü yıkarken annem beni banyoda karşıladı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve özür dilerim. Ben de Bunu dzelteceğim Savannah. Ben'le konuşacağım. O da şehirde bir iş bulabilir. Orada hepimiz yeni bir başlangıç yaparız, tamam mı?" diye sordu.

Ona bakamadım. Onunla konuşamıyordum. İlişkisi acımasızdı ve şimdi başka bir adamdan bebek sahibi oluyordu. Ama şu anda bunların hiçbiri benim için önemli değildi.

Babam hastaydı ve ona cehennemi yaşatmıştı. Bazı şeyler affedilemezdi.

Bavulumu n girişe götürürken o da beni takip etti. Babam yakınlarda durmuş, birkaç şeyi bir market poşetine atıyordu.

"Yan kapıya gidip Hayes'e gideceğimi söylemem gerekiyor." Başını salladı ve annem önümde ilerlemeye çalıştı, ama onu atlattım.

"Dün gece geç saatlerde ayrılırken orada bir ekip arabası vardı. Sirenlerini amamışlardı ama Barry'ye yine bir şey olmuş olmalı."

Hayes'in üvey babası en kötüsüydü.

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi? Neyin var senin anne?" Kapıyı hızla açtım ve hişımla dışarı ıktım.

"Benim de kendi işlerim var, eğer yapmadıysan fark ettim!" diye bağırdı, ben n kapıyı arkamdan çarpmadan önce.

Koşarak yan kapıya gittim ve tam n kapıları açılıp Kate omzunda sırt çantasıyla dışarı çıktığında merdivenleri hızla ıktım. O ve Hayes çıkıyorlardı ve ben

ona katlanamıyordum. Son birkaç haftadır hayatımı cehenneme çevirmişti.

"Oh, vay canına. Berbat görünüyorsun," dedi ve dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

"Bunun için teşekkürler. Hayes nerede?"

"O burada değil. Dün gece bir şeyler oldu ve o da bununla uğraşıyor."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Benim anlatacak bir hikayem yok. Senin de hayatında bir sürü şey var, değil mi Kötü Abbott?"

Kötü. Lanet olsun. Abbott.

Bezelye büyüklüğündeki beyninin bulabildiği en iyi şey buydu. "Takma adının hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorsun." "Oh, belli ki oyunu yavaş oynuyorsun. Bu bir kelime oyunu.

Kötü Elma. Kötü Abbott," dedi kapıyı kapatıp önümde dururken.

"Anlamadığımı söylemedim. Anlamsız olduğunu söyledim. Bu aptalca. Ve sen de birine tekme atmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan üzgün, kaba bir kızsın. Seninle aramızın düzeleceğini umuyordum ama sanırım En iyi arkadaşıma bana ne kadar kötü davrandığını söylemenin zamanı geldi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Neden bu konuda ağzımı kapalı tutmuştum ki? Bir şey söylersem çıldıracağını biliyordum ve o da büyük ihtimalle hıncını benden çıkaracaktı. Her şeyin bitmesini istedim.

Şu anda çok fazlaydı.

Gitmek için arkamı döndüğümde kolumu tuttu. "Beni tehdit etme. Senin de annenden farkın yok.

Abbott asla ağaçtan uzağa düşmez," dedi kıkırdayarak. Bütün bu elma meselesini gerçekten benzetme.

Elini kolumdan çektim ve ona ters ters baktım. "Bu bir tehdit değil. Bu bir söz."

"Hayes ve benim oturup senin hakkında güldüğümüzü biliyor musun?"

"Kimse sana inanmıyor, Kate. Artık evine gidebilirsin. Ben gidiyorum," diye tısladım.

"Bu sabah birine ihtiyacı olduğunda kimi aradı sanıyorsun? Seni değil. Beni aradı. Birlikteyiz ve sen buna katlanamıyorsun, değil mi?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Umurumda değil. Bunun için zamanım yok."

"Herkesin ikinizin en iyi arkadaş olduğunuzu düşünmesi onu utandırıyor, özellikle de annenin yaptıklarından sonra. Senden nasıl kurtulacağını bilmiyor. Koçu seni savunduğu için okuldan eve gönderildiği için çok kızgın. O bunu aştı, Savannah. O hayatına devam ediyor ama sen ona tutunmaya devam ediyorsun. Bu çaresiz ve üzücü."

Telefonuna bakarken sırtıttı.

"Acınası ve zayıf birisin," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Onunla olan arkadaşlığım seni tehdit ediyor. Onunla çıkmaya başladığın günden beri aramıza girmeye çalışıyorsun.

Neden bu kadar korkuyorsun?"

Ağzından manyakça bir kahkaha çıktı ve telefonunda bir şeyler okumaya başladı. "Bazen hayatımın onsuz daha kolay olurdu. Ama nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum." Durakladı ve okumaya devam etmeden önce ikimizin de ekranı görebilmesi için telefonu çevirdi. "Zor olduğunu biliyorum Hayes, ama bazen insanları unutursun."

"Sen kötüsün," dedim, nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederek.

Telefonu bana doğru itti. "Oku şunu. En iyi arkadaşının senin hakkında ne düşündüğünü oku."

HAYES

Bunu söyleyerek kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama onun dönüştüğü kişi beni hayal kırıklığına uğrattı. Tek yaptığım ona bakmakmış gibi hissediyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum.

Ve yapmamalısın. Bazen insanlardan uzaklaşmanız gerekir. Bu demek değildir ki

onları önemsemediğiniz anlamına gelir. Bu sadece kendinizi ön planda tuttuğunuz anlamına gelir.

Geri çekildim. Daha fazlasını görmek istemiyordum. Başımı salladım ve eve gidene kadar gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Bu kötü kızın önünde ağlamayacaktım.

Ve gösteri yapmakta her zaman çok iyiydi. İnsanların önünde çok tatlı davranırdı ama ben onun gerçek yüzünü birçok kez görmüştüm.

Ve açıkça Hayes'i bana karşı zehirlemişti. Başka ne olabilir ki?

Sözleri canımı yaktı. O her zaman arkamı kollayan tek kişiydi. Ama belli ki bu değişmişti.

"Bir süredir aranızda mesafe koymaya çalışıyor. Oturup senin ne kadar muhtaç olduğuna gülüyoruz." Sonra sesini değiştirdi, beni en kötü şekilde taklit etmeye çalıştı. "Şimdi de baban kanser oldu ve annen Bay Jones'tan hamile kaldı. Bu çok utanç verici. Artık senin mızımlılığınla uğraşmak istemiyor. Git kendine bir erkek arkadaş bul ve büyü artık."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Ona babamdan bahsetmiş miydi?

Annem hakkında mı?

Göğsümde ağır bir yük vardı ve nefes almakta zorlanıyordum.

Bana gülmüştü. Şirret kız arkadaşına en derin sırlarımı anlatmıştı.

Mesafe istedi.

Sorun değil. Tam olarak alacağı şey bu.

15

Hayes

İtfaiyedeki vardiyamdan dolayı çok yorgundum ve Mektubu verdikten sonra Savannah'nın konuşmak isteyip istemeyeceğini görmek için aile odasında bekledikten sonra yatağa tırmandım. Ondan hiçbir haber alamamıştım, bu yüzden yatmaya karar vermiştim.

Uzun bir kaç ay olacaktı.

Benimle konuşmayan biri. Düğün günümüze kadar aramız iyiydi, ta ki ben onun gidişinden bahsedinceye kadar.

Kızması gereken bendim, o değil.

Ama mektubu ona, gittiği için incindiğimi anlayacağını umarak vermiştim.

Ve insanların beni sık sık incitmesine izin vermedim.

Ama Savannah'nın her zaman beni incitecek gücü vardı, Çünkü kendimi bildim bileli kalbimin tam ortasına yerleşmişti.

"Woody?" Sesi kapı aralığımdan gelen bir fısıltı gibiydi ve doğruldu. Ayın panjurlardan içeri sızan azıcık ışığı dışında oda tamamen karanlıktı.

"Hey. İyi misin?"

"Evet. Sadece sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam." Gözlerimi ovuşturdum ve komodinin üzerindeki telefonuma baktığımda saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu gördüm.

Siluetinin yatağa doğru ilerlediğini görebiliyordum ve gelip yanıma oturdu. "Mektubunu okudum."

Dudaklarımdan halsiz bir kıkırdama kaçtı. "Uzun bir mektup değildi.

Bu kadar uzun sürmemeliydi."

"İşlem yapıyordum."

"İşlenecek fazla bir şey yok Sav. Sen gittin. Seni özledim. Sana birkaç mektup yazdım."

"Başka mektuplar da mı var?"

Ne kadar gerçekçi olmak istediğime karar vermek için boğazımı temizledim. Ama birbirimizi görmeden o kadar uzun zaman geçirmiştik ki, bunu açıkça söylemeye karar verdim. "Elli iki harf var."

"Hayes."

"Savannah," dedim onun ciddi ses tonunu taklit ederek. "Benimle uğraşma."

"Seninle dalga geçmiyorum. Sana bir yıl boyunca haftada bir mektup yazdım. Sanırım bir noktada geri dönmeyeceğini ve gerçekten okuyacağını umuyordum," diye itiraf ettim.

"Anlamıyorum. Benden kurtulmak için can atarken neden bana ulaşmak için bu kadar uğraştın?"

"Neden senden kurtulmak için can attığımı düşündün ki?"

"Seni o gece aradım. Taşınmadan önceki gece," diye fısıldadı. "Sana babamdan bahsettim."

Yatak başlığına yaslanmak için geriye doğru ittim ve parmağım ile başparmağımı çenesinin altına yerleştirerek onu döndürdüm.

benimle yüzleşmek için. "Senden hiç telefon almadım. Evinize gittiğimden annenizden taşındığınızı duydum.

Ertesi gün. Bana taşındığını söyledi ve sanki düşmanımıymışım gibi davranıp kapıyı yüzüme kapattı."

"Çünkü ona, her şeyi berbat ettiği için benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledim."

"Sen neden bahsediyorsun Sav? Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Annenin bir ilişkisi olması seninle olan arkadaşlığımı neden etkilesin ki? O zaman da umurumda değildi, şimdi de değil. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Babanın kanser olduğunu söyleseydin hemen gelmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Artık sinirlenmişim. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Başını sallamaya başladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Mesajları gördüm. Benim hakkımda yazdıklarını gördüm."

"Sana cevap vermediğimi söylediğini sanıyordum?" Artık sabrım tükenmeye başlamıştı.

"Kate," dedi, sesi artık neredeyse çılgınca çıkıyordu. "O

sabah ayrılmadan önce evine gittim. Evine gitmemiştin.

Babamın hasta olması, annemin hamile olması ve taşınmamla ilgili mesajlarıma yanıt verdi."

"Gittiğin gün Kate'i gördün mü?" Başparmağım çenesini okşadı.

"Evet. Sizin evdeydi ve ben kapıyı çalmak üzereyken kapıdan çıktı. Bana bir şey söyledi. ama artık benimle uğraşmak istemediğin için beni değil onu aradığını söyledi."

Göğsüm sıkışıyordu çünkü bu Kate için bile mantıksız bir davranıştı.

"Onu ben aramadım. Bana ulaşamadığı için nerede olduğumu öğrenmek için Nash'i aramış. Ona bir şeyler olduğunu söylemiş. ve telefonum yanımda değildi. Görünüşe göre evimden almaya gitmiş çünkü hepimizin Saylor'un taburcu olmasını beklediğimiz hastaneye geldi ve telefonu bana getirdi."

Savannah başını salladı. "Yani ona babamın kanser olduğundan ya da annemin hamile olduğundan hiç bahsetmedin mi?"

"Tabii ki hayır. Benim de onlardan haberim yoktu. Anneni daha sonra dedikodulardan öğrendim ve babanı da şimdiye kadar bilmiyordum. Neden bu kadar Bunu yapacağıma inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "O dinsizle çıkmaya başladığından beri biraz mesafeliydin."

"Sav, Kate yüzünden mesafeli değildim. O zamanlar o kadar ciddi bile değildik. Barry bir ton içiyordu. O günlerde her şey oldu ve ben bunu sana anlatmak istemedim çünkü sen

Annenle ilgili tüm o boktan şeylerle uğraşmak. Ben de üstesinden gelmeye çalıştım. Tam o sırada River ve Romeo'yla da her şey ters gitti ve bu çok zordu."

"Biliyorum. Ben de sadece benimle uğraşmak istemediğini düşündüm." Gözlerini sıkarak kapattı. "Kate ikinizin benim hakkımda güldüğünüzü söyledi. Benimle ilgili sorunlara

ailem. Zaten okuldaki tüm hakaretlerle uğraşıyordum ve sanırım kendimi gerçekten yalnız hissediyordum."

"Ama sen beni tanıyorsun. Beni tanıyorsun amına koyayım." İnanamayarak başımı salladım.

"Bana mesajları gösterdi, Hayes. En üstte senin adın vardı. Bunu uydurmuş olamaz."

"Ne uydurdun? Senin hakkında kötü bir şey yazmadım. Mesajlar ne diyordu?" Bir elimi yüzüme sürerek sordum.

Şimdi ayaktaydı ve yıllar öncesine ait her şeyi hatırlamaya çalışırken küçük daireler çizerek volta atıyordu.

"Hayatının bensiz daha kolay olup olmayacağını merak ettiğini söylediler. Dönüştüğüm kişi seni hayal kırıklığına uğratmış ve benden nasıl uzaklaşacağını bilemiyormuşsun. Sonra bana babamın kanser olduğunu ve annemin hamile olduğunu bildiğini söyledi."

"Ben bunu asla yazmazdım. O mesajlarda senin adını mı gördün?" Hayal kırıklığımı saklamadan sordum. Beynimi zorluyordum.

"Üzerinde bir isim olduğunu sanmıyorum ama benimle ilgili olduğunu söyledi."

O zamanı düşünmek için durdum. "Sik beni."

"Ne?"

"O zamanlar annemle zor bir dönemden geçiyordum. Barry her gün sarhoş oluyordu ve sana birkaç kez şiddete başvurduğunu, evdeki eşyaları kırdığını söylemiştim. ve bir deli gibi herkese bağıırıyordu. Saylor'ı oradan çıkarmak istedim. Bunların hepsini biliyordun Sav. O mesajlar seninle ilgili değildi. Sanırım annemle ilgiliydi. Annemle Barry arasında kavga çıktığında Kate oradaydı ve ben de Kızgın. Muhtemelen ona mesaj atıp annemden yakınmışımdır. Saylor'u maruz bıraktığı şeyler yüzünden onunla olan ilişkimde zorlandığımı biliyorsunuz. Hayal kırıklığım bir sır değildi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken. "Kandırıldım. Tam olarak biliyordu

Benimle nasıl oynayacağını. Çok kötü bir durumdaydım ve o da bunu biliyordu."

"O lanet olası bir şeytan." Elimi yüzümde gezdirdim. "Yani on yılı bir hiç uğruna mı kaybettik?"

"Kendimden şüphe etmeme neden olabilmesi çok üzücü - senden bu kadar kolay şüphe edebilmem." Başını salladı ve yanaklarını sıvazladı.

"Hey, o zamanlar gerçekten kötü bir durumdaydın. İkimiz de öyleydik. Neredeyse o kadınla evlendiğim için kendimi defalarca sorguladım," diye itiraf ettim.

Çünkü bu benim hakkımda ne söyledi?

"Bence her şeyin o sırada hayatında neler olup bittiğiyle çok ilgisi var, anlıyor musun?" Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Çok fazla şeyle uğraşıyordun. Baban seni ve Saylor'ı terk edip gitmişti. Annen tam bir dangalakla yeniden evlendi. Sen de

Kız kardeşini korumak için elinden geleni yaptın.

Bilmiyorum, belki de Kate'in sunduklarından daha fazlasını hak etmediğini düşünüyordun, çünkü tüm o olumsuzlukların içinde boğuluyordun. O da senin peşini bırakmadı. O istedi ve o da bunu gerçekleştirdi."

"Ben sadece daha iyisini bilmeyen bir aptaldım. O benim her şeyimdi ve muhtemelen bu ilgi hoşuma gidiyordu. Artık farklı biriyim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Bunu anlıyorum. Ama kendini tamamen kapatmak da iyi bir şey değil Woody." Bakışları yumuşadı ve kollarını bana dolayarak yanağını göğsüme yasladı ve bana sıkıca sarıldı.

"Senin için en kötüsüne inandığım için özür dilerim. Seni tanıyordum. Daha iyisini biliyordum. Özür dilerim."

"Hey," dedim, çenesini yukarı kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Bunu yapan sen değilsin. Şeytanı hayatımıza sokan pislik benim."

"Kate'den hep nefret ettim," dedi, dişleri alt dudağına gömülmüştü, gözleri pişmanlık doluydu, sanki bu konuda kendini kötü hissediyordu. "Uzun süre kıskandığım için endişelendim, bilirsin işte, biri gelip en iyi arkadaşımı aldı diye.

benden bir arkadaş. Mantıklı değil ama olur böyle şeyler, değil mi? Ve

İnsanlar onu çok severdi, sınıfımızın en popüler kızıydı, hatta çoğu kişi için tam bir sürtük olmasına rağmen. kapalı kapılar ardındaki insanlar."

"Kate usta bir manipölatör. Bunu anlamam uzun zaman aldı. İstedğini nasıl elde edeceğini biliyor. İnsanları nasıl çalıştıracağını, sistemi nasıl çalıştıracağını biliyor ve bu tehlikeli." Başımı salladım. "O sabah eve geldiğinizi bana hiç söylemedi. Belli ki o sabah

sesli mesajını ve mesajlarını sildi. Seni bulamadığım için çıldırdığımı biliyordu. Nash ve King ertesi gün nerede olduğunu öğrenmek için Abe ile konuşmaya bile gittiler. Ve o bütün gün orada benimle oturdu, tek kelime etmedi. Seni aramamı izledi.

ve sana defalarca mesaj attım. Tüm mesajlara yanıt vermeyince beni engellemiş olabileceğini tahmin eden de oydu."

"Kendini hırpalama. Çoğu insan onu olduğu gibi görmüyor."

"Sen yaptın."

"Evet, iyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünmeyi severim. Bu yüzden senin düşündüğüm kişi olmadığını düşündüğümde çok zorlandım. Olduğunu bildiğim kişi." Sesi titremeye başladı. "Annem de başka bir adama aşık olup ben ve babam olmadan yeni bir hayata başlayarak beni tamamen şaşkına çevirmişti. Bu yüzden her şey ve herkes hakkında kendimden şüphe ediyordum."

"Kulağa çılgınca gelecek, o yüzden bunu olduğu gibi kabul et," dedim ve başparmağımla gözyaşlarını sildim.

"Anlat bana."

"Seni kaybetmek benim için Kate'i Lenny ile yatakta bulmaktan daha zordu. O benim nişanlımdı, bu yüzden biraz endişe vericiydi. Sen gittikten sonra, sanırım açıklayamayacağım bir şekilde çok değiştim."

"Dene," diye fısıldadı. "Çünkü ben de değiştim ve yalnız olmadığımı bilmek bana yardımcı oluyor."

"İnsanların beni terk etmesine, hayal kırıklığına uğratmasına yabancı değildim. Babamın çekip gitmesi ve yeni bir aile kurması bana küçük yaşta insanlara güvenemeyeceğimi öğretti. Annemin evimizde pek çok kötü şeyin olmasına izin vermesi de ona asla güvenemeyeceğim anlamına geliyordu. Benim ölüm kalım ekibim kardeşlerim ve arkamı kolladıklarını biliyorum. Bu bir Bu kardeşliğe tamamen yatırım yapmam ve güvenmem uzun zaman aldı ama güveniyorum. Onlardan herhangi biri için ateşin içinden geçebilirim. Ve Saylor, dostum, özünde çok iyi biri ve tek yapmak istediğim onu etrafımızda olup bitenlerden korumaktı. Onun için hayatımı veririm ve o da bunu biliyor." Duraksadım ve Savannah'ya dönmeden önce birkaç saniye başka tarafa baktım. "Ama sen, Shortcake, sen her zaman farklıydın. Açıklayamayacağım bir şekilde benim bir parçamdın. Senin için her şeyi yapardım ama aynı zamanda senin de benim için her şeyi yapacağına güvenirdim. Her iki şekilde de. Sana yaslandım, sana her şeyi anlattım, umutlarımı ve korkularımı paylaştım, ki bunu genellikle yapmam. Bu yüzden seni kaybetmek birçok yönden."

"Bunu anlıyorum. Benim için de aynısı oldu. Ben sadece tüm enerjimi ve odağımı babama yönelttim. Kontrol edebileceğim şeylere. Ne kadar acı verdiğini unutmak için çok uğraştım. Sen benim insanımdın ve uzun bir süre sensiz gerçekten kayboldum, Hayes. Arkadaşlığımızın kaybına en acı şekilde üzüldüm," dedi hıçkırarak.

Onu kollarımla sardım ve başının üstünü öptüm.

"Sen ve benle ilgili olan şey bu Sav. O yılları ayrı geçirmiş olabiliriz ama bu bağı hiç kaybetmedik. Çok güçlü. Bu yüzden sahte evlilik fikri ortaya çıktığında tereddüt etmedim. Çünkü o sensin. Benim Evlenmeyi hiç istemiyorum. O hayatı istemiyorum. Kimseyi bu şekilde önemsemek istemiyorum. Bir peri masalı aramıyorum. Ama senin için yapabileceğim bir şey varsa hiç düşünmem. P ve C, değil mi?"

Başparmağını bileğimdeki küçük yeşil bezelye dövmesinin üzerinde gezdirdikten sonra bileğini bileğime bastırdı, dövmelerimiz tenimize değerken buluştu. Bu her zaman yaptığımız bir şeydi. "Sonsuza kadar bezelye ve havuç."

"Ve gezegende senden başka bu saçma sözü söylemeyi ya da bu dandik yeşil bezelye dövmesini yaptırmayı kabul edebileceğim kimse yok." Bir kahkaha attım. Dövmeleri on beşinci yaş gününde, yaşıımızı sorgulamayan arka sokaklardaki bir dövmecide yaptırmıştık çünkü Savannah dövmenin onu belalı biri gibi göstereceğini düşünüyordu. Ama bileğindeki küçük bir havuç sadece ailesi tarafından cezalandırılmasına neden olmuştu ve başka kimse bunu fark etmemişti.

Ama her zaman orada olduklarını biliyorduk.

Birbirimize sahip olduğumuzu sürekli hatırlatan bir şey.

Kıkırdadı. "Hâlâ en havalı dövmeler olduklarını

düşünüyorum." "Açıkçası, senin için her şeyi yaparım, ama hiçbir şey yok

"Bu dövmeler hakkında havalı ol, Shortcake."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Konuştuğumuza sevindim." "Evet, ben de."

"Bunlar muhtemelen tek seferde kullandığın en fazla kelime." Sesi tamamen alaycıydı.

Hızla hareket ettim, onu sırt üstü çevirip gıdıkladım.

"Bana bok atmayı seviyorsun, değil mi?"

"Bu benim karılık görevim." Güldü ve birkaç saniye bakışlarını üzerimde tuttum. Kahretsin, hayatımda gördüğüm en öpülesi dudaklara sahipti. Dili alt dudağında yavaşça gezindi,

ve aletim canlandı çünkü kendi akli vardı. Beni hızla geri itti ve ayağa fırlayarak atletini tekrar yerine yerleştirdi.

"Tuhaflaşma. Kontrol edemiyorum ve sen benim karımsın, değil mi?" Yatak başlığına yaslanmak için hareket ettiğimde güldüm.

"Sonunda senden nefret etmiyorum. İşleri karmaşıktırmamalıyım." Kaşlarını kaldırdı ve bana gülümsedi.

"Biz ayrı odalarda uyuyan yeni evlileriz. İşlerin zaten karışık olduğunu söyleyebilirim."

"İyi geceler, kocacığım." Kapiya doğru yürüdü. "Tatlı rüyalar, karıcığım."

Nedenini bilmiyordum ama odadan dışarı adımını attığı anda onu kaybettiğimi hissettim.

16

Savannah

Sabahı çiftlik evinde geçirmiş, tadilatı denetlemiş ve çevrimiçi içerik çekmişim. Sosyal medyam patlıyordu ve hatta birkaç iç tasarım firmasından kendileri için çalışmak isteyip istemediğimi soran mesajlar almıştım.

Geçen hafta fayans mağazasında mutfak ve banyo için doğru fayansları seçmek için saatler harcadım. Eski evin karakterini korumak ama aynı zamanda modernize etmek istiyordum.

Bu estetiğe kıyı çiftlik evi şıklığı adını verdim ve hashtag'im viral bile oldu.

Abe, onun ve Lily'nin evini yenilerken kendime bir isim yapmamdan çok keyif alırdı.

Sahip oldukları tüm koyu renkli ahşap ve kaplamaların aksine her şey aydınlık ve havadar olacaktı. King ve Nash'e vermem gereken sadece depozito olduğu için her bir kuruşu maksimuma çıkarıyordum ama hiç endişeli görünmüyorlardı. Ama mirasımın evliliğime bağlı olduğunu da bilmiyorlardı ve bunun sahte olduğunu da bilmiyorlardı.

Onların gözünde ben Hayes'in karısıydım ve benim için her şeyi yaparlardı.

Bu yüzden, yıkım sırasında söktüğümüz tüm dolapları sakladım ve onları eski aletler ve bazı mobilyalarla birlikte internette listeledim. Çok fazla paraya satılmıyorlardı ama birkaç yüz dolar yardımcı olabilirdi.

King ve Nash, evdeki orijinal zeminleri zımparalamak ve yeni bir renkle boyamak için bir ekip getirmişlerdi.

Daha açık renk. Yerleri kurtarmak bize bir ton para kazandırdı ve daha açık bir leke her yeri aydınlattı.

Onlara eve gitmem gerektiğini söyledim ve ikisi de Hayes'in bu gece itfaiyedeki çocuklar için bir parti vereceği konusunda benimle dalga geçti.

Saylor, Demi, Ruby, Emerson ve Peyton gelip evi dekore etmeme yardım etmeyi teklif etmişlerdi. Cumartesi günüydü, bu yüzden izin günlerinde bana yardım etmek istemeleri gerçekten cömertçe bir davranıştı.

Eve vardığımda Hayes mutfaktaydı. üzerinde gri bir eşofmandan başka bir şey yoktu. Sırtı bana dönüktü ve ben de sırtındaki Ride or Die dövmesine baktım. yontulmuş kaslar. Gözlerim geniş omuzlarından dar beline doğru kaydı. Adam kalın ve güçlüydü ve onu görünce ağzım sulandı.

"Konuşacak mısın yoksa öylece dikilip bakacak mısın Shortcake?" Sesi huysuz ve uykuluydu, itfaiyeden eve yeni geldiği için bu beni şaşırtmadı.

"Vardiyan nasıldı?"

Arkasını döndü, bacaklarını bileklerinden çaprazladı ve göğsü tamamen ortaya çıktı.

"Uzun. Birkaç tıbbi çağrı aldık ve sonra Kramer'lerin evine gitmek zorunda kaldık çünkü Sally ısınmak ve annesine sürpriz yapmak için fırına muzlu ekmek koymuş ama unutmuş. Ayrıca ambalajını çıkarmayı da unutmuş ve kağıt alev alıp tüm duman dedektörlerini çalıştırmış. Yangını söndürmeyi başardılar ancak mutfakta biraz hasar meydana geldi."

Kramer'lar çok tatlı bir aileydi ve on yaşındaki kızları Sally çok komikti. Onlarla Magnolia Beans'te birkaç kez karşılaşmıştım ve o küçük kız kesinlikle azmi ve kararlılığıyla bir gün dünyayı ele geçirecek.

"Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Evet, ben de. Gecen nasıldı?" diye sordu, ben uyumadan önce birkaç kez mesajlaşmış olmamıza rağmen. "İyiydi. Olaysızdı. King ve Nash'le evde buluştum ve işler gerçekten ilerliyor," dedim.

Kendime bir fincan kahve doldurmak için tezgâha geçtim. "Kızların partiyi hazırlamama yardım etmek için burada olması uyumamı zorlaştıracak mı? Uyuman gerektiğini biliyorum."

"Hayır. Hiç de değil. Her şeyde uyuyabilirim. Çocuklar bu gece gelecekleri için çok heyecanlılar. Görünüşe göre, çoğu daha önce hiç davet edilmemiş. Hiçbir zaman parti düzenleyen biri olmadım."

"Söylemiyor musun?"

Kıkırdadım. "Kesinlikle bana göre değil."

"Karın bunun için var." Kaşlarımı salladım.

Gözleri yavaşça başımdan ayak parmaklarıma kadar üzerimde gezinirken dili dışarı çıkıp alt dudağında gezindi. Ben de karşılık olarak kalçalarımı sıktım.

Sahte kocam neden bu kadar seksi olmak zorunda?

Bakışları bu gece için sipariş ettiğim dekorla dolu çanta ve kutu yığınının kayarken, "Bunun için gerçekten her şeyi yapıyorsun, ha?" diye sordu. "Senin partin onunkinden daha iyi olursa Kimber altına sıçacak."

"Kimber ile rekabet etmek zor değil. Onun partisi korkunç derecede sıkıcıydı. Bizde karaoke, iki yemek kamyonu, dans ve hepsinden iyisi var..." Dedim ki, önünde durmak için hareket ettim, çünkü Hayes etraftayken

Ona yakın olmak. Ona dokunmak. Onu solumak. "Sadece itfaiyeciler ve onların sevgilileri. Biz değiliz İnsanları davet edip para istiyorlar. Bu bir parti. Eğlenceli olmalı."

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın, değil mi?" diye sordu dudaklarının kenarları yukarı kalkarken.

"Eğlence olimpik bir spor olsaydı, kesinlikle altın madalya alırdım."

Gülmedi; sadece bana baktı. Bu hayranlık dolu bakış göğsümü sıkıştırdı. "Yaptığın için teşekkürler

Bu, Sav. Bunun anlamı çok büyük. Oyun oynamakta hiçbir zaman iyi olmadım."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben bu şeyler için yaşıyorum. Ama parasını senin ödemenden memnun değilim." Sipariş ettiğim her şeyi gördüğünde tartışmıştık. Faturaları istedi ve her şeyin parasını bana geri ödedi.

"Ben hiç parti vermedim. En azından parasını ödeyebilirim. Sadece planlamak istemiyorum. Ve belki de ben yaşlı bir-moda koca, ama kadınının hiçbir şey için para ödemesini istemiyorum." Burnuma şakacı bir şekilde vurdu ama Hayes'i bu şekilde şövalyece davrandığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Kate'in pençelerini ona batırmasının nedeni buydu. Hayes Woodson tam bir paketti, bunu bilmeyen tek kişi oydu.

"Bunun inandırıcı olmasını istiyorsan, mağara adamı gibi davranma. Ben modern bir kadınam."

Eli kalçama gitti ve öne doğru eğilip başımın üstünü öptü. "Karım inatçı bir kadındır. Ben gidip biraz uyuyacağım. Birkaç saat sonra görüşürüz. Bu gece için her şeyi yatak odana sakladın, değil mi? Kimsenin şüphelenmesini ve ayrı yatak odalarında uyuduğumuzu öğrenmesini istemeyiz."

"Evet. Hepsi dolabımda duruyor. Misafir odasında hiçbir yaşam belirtisi yok." O koridorda ilerlerken kıkırdadım.

Ve onun yatak odasına doğru ilerleyişini izledim.

Yürüyüşü, güçlü kollarının yanında hareket edişi çok erkeksiydi. Bacakları kalın ve uzundu. Uzakta.

Kapının çalınması beni Hayes şaşkınlığımdan kurtardı, ve aceleyle girişe yöneldim. Kapıyı açtığımda Peyton elinde iki şişe şampanya tutuyordu ve Ruby, Emerson, hamile Demi ve Saylor arkasında duruyordu.

"Parti burada!" diye bağırdı yanımdan geçerken.

"Keklerimiz de var," dedi Demi elindeki pasta kutusunu sallayarak ve en sevimli şekilde paytak paytak kapıdan içeri girerken. Kocaman çıkıntılı göbeği dışında vücudu tamamen aynı görünüyordu. Arkadan bakınca hamile olduğunu asla anlayamazdınız ama sonra arkasını dönüyordu, ve kaçırmak imkansızdı.

Ruby, "Aranjmanları yapmak için çiçekleri aldım," dedi, çünkü çiçekleri Magnolia Blooms'taki Janelle'den almaya gönüllü olmuştu, ama onları kendimiz bir araya getirmeye karar vermiştik.

"Tek boynuzlu at gevreği getirdim çünkü Cutler denemeniz için ısrar etti," dedi Emerson.

En son Saylor geldi ve yanağımdan öptü. "Portakal suyunu da getirdim. Hadi burayı süsleyelim."

Sonraki üç saatimizi aile odasının, oturma odasının ve mutfağın her santimini kırmızı ve beyaz renklerle kaplayarak geçirdik.

Sevgililer günü dekoru. Çiçek aranjmanları yaptık ve onları evin her tarafına yerleştirdik. Her şey mükemmel görünüyordu. Beklediğimden bile daha iyiydi.

Ruby kahkahalarını bastırarak, "Kahretsin, Eros buraya kusmuş gibi görünüyor," dedi. "Koltuklarda kırmızı ve beyaz yastıklar bile var. Hayes uyandığında çok şaşıracak. Hiçbir şey kaçırmamışsın."

"Instagram'ını gördünüz mü? İnsanlar onu bu yüzden takip ediyor. Kız bir evi kimsenin yapamayacağı şekilde dekore edip tasarlayabiliyor," dedi Peyton.

"Demi bu hafta bana gösterene kadar ne kadar büyük bir takipçi kitleniz olduğunu bilmiyordum," dedi Saylor. "Bu inanılmaz. Kardeşim buna bayılacak. Bunca şeyden sonra geçmişteki o karmaşayı geride bırakabildiğinize sevindim. yıl."

"Kate'le yaşadıklarımı hâlâ atlatamadım." Demi inanamayarak başını salladı.

Onlara neyi ortaya çıkardığımızı ve bunca yıldır neden konuşmadığımızı anlattım. Kadının ne kadar sinsi olduğunu öğrenince hepsi şaşkına döndü, özellikle de

O zamanlar sadece bir genç kız olduğunu düşünürsek. Ama Kate her zaman şımarık ve kendini beğenmiş biriydi ve muhtemelen bugün onunla uğraşmak zorunda olan insanlara karşı hâlâ kötü biriydi.

"İşte bu yüzden insanlar iletişimsizlik kinayesine bu kadar kızıyor." Saylor mimozasının son parçasını içerken başını arkaya eğdi.

"İletişimsizlik kinayesi de neyin nesi?" Ruby homurdandı. "Yemin ederim bu boku sen uyduruyorsun."

Saylor'ın bir aşk kitapları dükkânı vardı ve eve döndüğünden beri ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri haline gelmişti.

"Um ... bu zor bir hayır. Bu gerçek. Hem kurguda hem de görünüşe göre gerçek hayatta. İnsanlar isterlerse işleri gerçekten berbat edebilirler," dedi Peyton.

"Merak etme," dedi Saylor. "İletişimsizlik kinayesi Hayes'le olan hikâyenizin sadece küçük bir parçası. Birlikte evliliğe giden yolculuğunuzun. Senin için pek çok iyi mecaz var. En iyi arkadaştan sevgiliye ve ikinci-şans romantizmi."

"Çifte düğünü unutma. Bu da bir kinaye olmalı." Peyton bardağını şampanyayla doldurdu.

"Affedersiniz. Bir av tüfeği düğünü hamile olduğumu ima eder ve kesinlikle böyle bir durum söz konusu değil." Kaşlarımı çattım.

"Doğru. Hepimiz biliyoruz ki kardeşim Çocuklar," dedi Saylor, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi. "Oh, bunu unutmuşum. Sen de mi çocuk istemiyorsun?" Demi diye sordu, hiçbir yargıda bulunmadan, sanki sadece merak ediyormuş gibi.

"Biliyorsun, bunu hiç konuşmadık. Evleneceğimiz için çok heyecanlıydık ve şu anda tüm bunları çözmeye çalışıyoruz." Omuz silktim.

Hepsi birbirine baktı ama sonra gülümseyip başlarını salladılar. Ama Ruby bilmiş bir bakışla beni izliyordu.

Bir tanesi bana aşk hikayemize ve evlenme telaşımıza tam olarak inanmadığını söyledi.

River dışında miras sözleşmesindeki şartı bilen tek kişi oydu.

Oyunumuzu hızlandırmalı ve hikayemizi düzeltmeliyiz. Bir şeyleri değiştirmek için çoktan bu işin içine girmiştik.

Artık geri dönüş yoktu.

17

Hayes

"Hayes, uyanık mısın?" Sav'ın sesi çok seksiydi ve başımı kaldırdığımda onun yatağa tırmandığını gördüm.

"Hey, burada ne yapıyorsun?"

"Bir kız kocasını görmeye gelemiz mi?" diye sordu, eli giydiğim joggers'ın üzerinden sikimi okşarken.

"Tabii ki yapabilir."

"Sadece seni özlüyordum ve uyanık olup olmadığını görmek istedim. Ve belli ki bir parçan uyanmış," dedi dişleri alt dudağına batarak.

Beni okşamaya devam etti ve ben inledim. Daha fazlasını istiyordum. Onu istedim.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" Sesim hırçındı.

"Ne? Biz evliyiz, değil mi? Buraya gelmek istedim. ve kocamı düzgünce uyandıracağım. Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Asla. Aklında ne vardı?"

Sözcükler ağzından çıkmadan önce Eşofmanımın bel bandını çekiştirerek aşağı indirdi. Boxer giymiyordum ve sikim kalkarken bana gülümsedi. Doğruldu, sanki hayatı boyunca onu aramış gibi onu işaret etti.

"Seni tatmak için ölüyordum, Hayes," diye fısıldadı.

"Burada tartışmaya girmeyeceksin," dedim, eli Sikimin etrafına sarıldı ve birkaç kez aşağı yukarı okşadı. "Ben de seni tatmak için can atıyordum. Tek düşündüğüm şey bu," dedim, sesim zar zor seçiliyordu.

"Bana daha fazlasını anlat," diye fısıldadı, sonra eğilip diliyle aletimin ucunu okşadı ve sonra

başını daire içine aldı.

"Başımı kalçalarının arasına ne kadar çok gömmek istediğimi düşünüyorum. Tadının ne kadar tatlı olacağını. Seni yalamayı ve dudaklarıma boşalana kadar tadına bakmayı düşünüyorum. Seni bir kez olsun uçurumun kenarında görmek için ne kadar çaresizim Sav. Her santimini tatmak için."

"Sıranı beklemek zorundasın, çünkü önce ben sordum ve kocamın ne kadar centilmen olduğunu biliyoruz." Ateşli bakışları benimkileri buldu ve sonra aşağı eğilerek tatlı ağzını aletimin etrafına sardı.

Bir aşağı bir yukarı sallanıyor, bir şekilde öğürmeden beni içine alıyordu. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Çok iyi bir kızsın Sav. Aynen böyle." Ağzının içine girerken parmaklarım saçlarına dolandı.

Sıcak, tatlı ve mükemmel.

"Hayes, iyi misin?" Sesi artık daha da uzaklaşmıştı. Kapı çalındı.

"Alo? İçeri girebilir miyim?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yalnız olduğumu fark ettim. Kendi elim sikimin etrafını sarmıştı.

Hay sikeyim.

"Bir saniye," diye seslendim, ayağa fırladım ve kapıya doğru yürümeden önce kendimi içeri soktum.

vücudumu kapının arkasına sakladım, böylece ereksiyonumu fark etmeyecekti. "Hey."

"Hey? İyi misin? Kızarmış görünüyorsun." Elinin tersini alnıma koydu.

"Ben iyiyim. Sadece uyanıyordum."

"Tamamdır. Yemek kamyonları burada ve her şey hazır. Sadece uyandığından emin olmak için geldim."

"Uyandım." Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Bakışlarım giydiği, bir tarafı omzundan düşen ve bronz tenini ortaya çıkaran siyah kazağa kaydı, ardından kıvrımlarını tam olarak saran dar kot pantolona doğru ilerledim. "Görünüyorsun Harika."

"Öyle mi? Evli bir çift olarak ilk iş partimizde ne giyeceğimden emin değildim." Kıkırdadı.

Lanet olsun, onu kendime doğru çekmek ve ağzımı onunkine çarpmak istedim.

O lanet rüya kafamı karıştırıyordu.

"Sanırım başardın, Shortcake. Bana on dakika ver. Hızlıca bir duş alıp hazır olacağım." Kendimi hiç iyi hissetmesem de sesimi hafif tutmaya çalıştım.

Gözleri titredi ve başını salladı. O da benim kadar zorlanıyor muydu?

Daha yeni yola girmiştik. Onu onca yıl boyunca kaybetmiştim ve her şeyi tekrar mahvetmek istemiyordum.

Çizgiyi aşması gereken son adam bendim. Özellikle de benim için dünyalara bedel olan bir kızla.

Bu geçecek.

"Tamam. Yakında görüşürüz, kocacığım."

Göz kırptım ve kapıyı kapattım. Banyoya doğru ilerledim ve suyu açtım. Çaresizce rahatlamaya ihtiyacım vardı ve karınızı düşünerek boşalmanız pek de suç sayılmazdı, değil mi?

Evliliğimiz bir yalan üzerine kurulu olsa bile. Bir süredir seks yapmıyordum ve insandım. O burada lanet bir tanrıça gibi dolaşıyordu.

Kendime engel olamadım.

* * *

Altıncı ya da yedinci slider'ımı içtim ve bira şişemden uzun bir nefes çektim. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Karım tam bir rock yıldızıydı.

Biri slider, diğeri taco olmak üzere iki yiyecek kamyonumuz ve oturma odasında insanların şarkı söyleyip dans ettiği bir karaoke makinesi çalıştıran bir adamımız vardı.

Herkes harika vakit geçiriyordu. Ve ben gözlerimi ondan alamıyordum.

Kadınım benim.

Numara yapmama bile gerek kalmadı. Birlikte birkaç saçma karaoke şarkısı söyledik ve herkes kıcıyla gülüyordu. Daha önce el ele tutuşmuştuk ve ben sevdim.

Hiçbir zaman kadınıyla gösteriş yapmak isteyen bir adam olmadım. Ama lanet olsun, herkesin onu karım sanmasından gurur duyuyordum.

En son ne zaman böyle bir gurur hissettim?

Savannah ofisten herkesin arka bahçeye çıkması için aldığı maytapları almaya gitmişti. Kimber'in tek başına durduğunu fark ettim. Bir süredir

Gecenin çoğunda surat asıyordu ve son baktığımda kocasının da suratı asıktı. Cap ve Clara'nın benimle ve Savannah'yla konuşarak bu kadar çok zaman geçirmiş olmalarını kaldıramıyordu. Sinirlendiğini saklamadı, çünkü Bana birkaç kez ters ters baktı ve sonra yanıma gelip konuşmayı bölmeye çalıştı.

Clara onun sorusunu çabucak cevaplayıp dikkatini tekrar karıma çevirdiğinde hiç vakit kaybetmemişti. Lenny uzaklaşmıştı ve onu barda içki içerken gördüm.

"Hâlâ bir bağış kampanyasının akıllıca olacağını düşünüyorum. Bir taşla iki kuş vurmak," dedi Kimber yanıma gelirken.

Başımı kaldırdığımda Beebs ve Stinky'nin en kötü Taylor Swift şarkısı denemesini söylediklerini gördüm ve kıkırdadım. Bütün çocuklar şarkıya eşlik ediyor ve onları alkışlıyordu.

"Savannah ve ben sadece bir parti vermek istedik. Bu gece öldürülecek kuş yoktu, Kimber." Kaşlarımı kaldırdım ve odayı taramaya devam etti ve Lenny'den hiçbir iz olmadığını fark etti. "Affedersiniz."

Oradan uzaklaştım ve Savannah'yı aramak için ofisime doğru yol aldım.

Birkaç metre uzaktayken sesini duydum ve içgüdüsel olarak daha hızlı yürümeme neden olan ses tonundaki kızgınlığı kaçırmadım.

Ve sonra onu duydum. O şerefsiz onu koridorda takip etmiş olmalı.

"Ben iyiyim. Oraya geri dönmelisin. Ben hallederim," dedi Savannah ve ben kapının önünde bir an durakladım.

"Bu kadar güzel bir kadın nasıl olur da böyle bir pislikle evlenir?" Lenny'nin kelimeleri bulanıklaştı.

Tam ben öne çıkarken Savannah cevap verdi.

"Evimize gelmeye cüret ediyorsun ve kocama saygısızlık ediyorsun. Şimdi buradan defolup gidebilirsin." Tiksintisini saklamadı ve ben de sevdim.

"Oh, sadece Abbott'un hala ağaçtan uzağa düşüp düşmediğinden emin değildim. Hafızam beni yanıltmıyorsa, annen babanla uğraşmayı severdi, değil mi?" dedi ve ben kıpkırmızı kesildim.

Kendimi durduramadan hışımla odaya daldım ve Lenny yavaşça arkasını dönerken Savannah'nın gözleri büyüdü.

Beni görünce irkildi.

"Karımdan uzak dur," diye homurdandım, odanın diğer tarafına geçip onun yanında dururken.

"Sakin ol, dostum. Sadece taşımak için yardıma ihtiyacı var mı diye bakıyorum.

hiçbir şey." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece takılıyordum ve biraz eğleniyordum."

"Boğazına bir yumruk yemek istemiyorsan, gidip karını almanı ve evimden siktir olup gitmeni öneririm." I yaklaştı ve Savannah muhtemelen beni sakinleştirmek için elini koluma koydu.

"Evet, tabii. Bu parti yavaşlamış gibi görünüyor Her neyse. Partiyi benim evime taşımanın zamanı geldi" dedi.

Evet, sana iyi şanslar. Karın bir gün boyunca senin saçmalıklarından bıkmış gibi görünüyor.

"Hey, Lenny," dedi Savannah, adam odadan çıkmak için dönerken.

"Evet, güzelim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Öncelikle, bir daha benim yanımda kocama hakaret etme, yoksa sana usta karatecimi göstermekten mutluluk duyarım.

beceriler." Adam kıkırdayıp sözünü kesmeye başlayınca parmağını kaldırdı. Sonra ona yaklaştı ve ben de lanet bir gölge gibi onu takip ettim. "Abbott şakası da miadını doldurdu, sence de öyle değil mi? Çocukça ve aptalca. Ve bilgin olsun, soyadım Woodson. O yüzden yeni malzeme bul, göt herif."

Hadi gidelim.

Savannah Abbott-Woodson tam bir baş belasıydı ve ben de bunun için buradaydım.

Lenny hışımla ofisten çıktı. "İyi misin, Shortcake?"

"Evet, tabii ki. Çılgın yeteneklerimden şüphe mi ettin?" diye sordu, en iyi karateci çocuk duruşuna büründü ve ben de güldüm.

"Asla. Ama sana dokunursa onu öldürürüm."

"Ne kadar koruyucu bir koca," dedi, ellerini göğsüme koyarak yaklaşırken. Şeftali ve votka gibi kokuyordu ve bu beni çok tahrik ediyordu.

Belli ki hafif bir heyecan yaşadığı için yanakları biraz kızarmıştı.

Hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı ve bu doğru gibi görünüyordu. Bu yönden birbirimize benziyorduk. İkimiz de her zaman kontrolün bizde olmasını isterdik.

"Söz konusu sen olduğunda her zaman. Sahte ya da gerçek, sen varsın.

Bunu biliyorsun." Sesimi alçak tuttum, gözlerim ağzının üzerindeydi.

Her gün düşündüğüm o yumuşak pembe, dolgun dudaklar.

"Seviyorum." Gülümsedi, bal rengi bakışları benimkilerle kilitlendi. "Çok zaman kaybettik, değil mi?"

"Yaptık. Ama şimdi buradayız, değil mi?" Uzun, koyu dalgaları güzel yüzünden uzaklaştırdım.

"Evet. Önemli olan da bu. Benim için yaptığın her şey için teşekkürler," diye fısıldadı.

Lanet olsun. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki önümü göremiyordum.

Bu kadın bana ne yapıyordu?

Bu. Bu. Değil. Gerçek değil.

Sadece onu özledin. O senin en iyi arkadaşın.

Yasak bölge.

Bir yere varamayacağını bile bile çizgiyi aşarak onu bir on yıl daha kaybetme riskini göze alamazdım.

Ben o adam değildim. Ve o çok daha iyisini hak ediyordu.

Sunabileceğim en fazla şey sahte bir evlilik ve akıllara durgunluk veren bir seksti.

Bazıları bunu harika bir teklif olarak görürdü. Ama Savannah bunu düşünecek biri değildi.

Kendisi için hep daha fazlasını istemişti.

Lanet olsun, istediği her şeye sahip olmasını istiyordum. "Senin için her şeyi yaparım."

"Yapacağını biliyorum. Benimle Elton John ve Kiki Dee düeti yapmanı bu şekilde sağladım." Maytap kutusunu almak için dönerken kıkırdadı.

"Hatırlatma bana."

"Hadi gel. Herkes gitmeden önce maytapları dağıtalım."

Ve biz de tam olarak bunu yaptık.

Çocuklar harika vakit geçiriyordu ve Kaptan bağırdı, "Bu gecelik bu kadar yeter çocuklar! Bu genç çifte kumrular sizi dışarı atmasın. Onlar yeni evliler. Bir grup itfaiyecinin kanepelerinde sızıp kalmasını istemezler."

Omzuma vurup bana doğru eğildiğinde kıkırdadım.

"Senin bu yönünü seviyorum evlat. O senin için iyi. Bunu mahvetme."

"Öyle bir planım yok." Yalan dudaklarımdan çok kolay döküldü, ve sona erdiğinde tüm bunları nasıl başaracağımızı merak ediyordum.

"Gelecek hafta vardiyandan önce beni görmeye gel. Çıkışım ve bundan sonra olacaklar hakkında birkaç şey konuşmak istiyorum."

Başımı salladım. "Pekâlâ. Kulağa hoş geliyor."

Umarım iyi bir haberdir. Çünkü Lenny için çalışmaya hiç niyetim yoktu. Asla. Böyle bir şey olmayacaktı.

Adamların hepsi teker teker Savannah'ya sarılarak dışarı çıktılar ve her biri omzunun üzerinden bana kaşlarını sallayarak beni güldürdü.

Herkes gittikten sonra kapıyı kapattık ve o da kapıya yaslandı.

"Bu bir başarıydı."

"Evet, Lenny'nin sik kafalı olması dışında."

Tam biri kapıyı çalarken kıkırdadı. Bana bir göz kırptı.

"Birileri partinin bitmesini istemiyor olmalı."

Kapıyı açtı ve ben de hemen öne doğru ilerleyip onun önüne geçtim, çünkü

diğer tarafta duran orta yaşlı adamı tanıdı. "Yardımcı olabilir miyim?" Ses tonum sertti çünkü bir yabancı

Bu saatte burada olmak hiç iyi bir şey değildi.

"Savannah Abbott-Woodson burada mı?" Omzumun üzerinden ona baktı.

"Evet. O benim karım."

"Size hizmet edildi. İyi akşamlar." Zarfı önünde tuttu ve ben de kapıyı çarpmadan önce zarfı elinden kaptım.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve zarfı ona uzattım.

Mektubu yırtarak açtı ve gözlerini dikti. "Sheana Wilson miras için bana dava açıyor ve Abe'in vasiyetinin yeniden incelenmesini istiyor. Bunu beklemeliydim. Bir kadını avladı. Yalnız, yaşlı bir adamdı ve çok para alıp gitti. Ama belli ki daha fazlasını istiyor."

"River'ı arayacağım. Bir yolunu buluruz. Bu konuda endişelenme.

Vasiyetin bir nedeni vardır." Telefonumu çıkardım ve River'a bir mesaj yazdım.

"Babamın duruşmaya girmesi için süreci çoktan başlattım."

"Sav," dedim, sesim ciddiydi; dönüp bana baktı ve bal rengi bakışlarındaki endişeyi gördüm. "Bunu halledeceğiz. Söz veriyorum."

Ve ne pahasına olursa olsun, bu tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

Savannah

Yatak odamın kapısı çalındı. Aklımdan milyonlarca düşünce geçtiği için pek uyuyamamıştım. Ya Sheana'nın haklı bir hukuki argümanı varsa? Çiftlik evinin tadilatına başlamıştım ve en önemlisi babamın sağlığı bu paraya bağlıydı. Ayrıca Hayes'i bu karmaşaya sürüklediğim için de çok endişeliydim. Ya yakalanırsak? Bu onu nasıl etkilerdi?

Kapıyı açtım, üzerinde lacivert bir eşofman ve beyaz bir kapüşon vardı. "Herhangi bir şey aldın mı? Uyumak mı?"

"Pek sayılmaz." Başımı salladım. "Ya evliliğimizi deşerse? Seni bu işe bulaştırdığım için çok özür dilerim. Sana söz veriyorum tüm sorumluluğu alacağım."

"Hey, hey." Beni kucakladı. "Bu konuda endişelenmiyorum. Evlenmeye iznimiz var. Bir geçmişimiz var; hiçbir şey açıklamak zorunda değiliz. River, Nash ve Emerson şu anda yoldalar. Bunun önüne geçmeliyiz."

"Bunu nasıl yapacağız?" Ben sordum.

Ön kapı çalındığında ikimiz de girişe doğru yürüdük ve ilk olarak River içeri girdi, Nash ve Emerson da onun arkasındaydı. Kahve ve kek getirmişlerdi ve birbirlerini destekleme şekilleri beni hâlâ hazırlıksız yakalıyordu.

Hayes'in karısı olduğum için beni destekleme şekilleri.

En azından teoride.

Mutfağa doğru ilerlerken, "Burada olduğun için teşekkürler," dedim.

River, "Ya devam et ya da öl, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," dedi ve üç adam da birbirlerini yumrukladı.

"Yani, bu

Uzmanlık alanım değil ve bu iş için daha uygun birini getirmemiz gerekiyor. Çok fazla

Söz konusu olan para ve bunun doğru bir şekilde ele alınması gerekiyor." "Bu ne anlama geliyor?" Yanına oturduğumda Hayes sordu

büyük mutfak masasında. "Onu temsil edebilecek kimi tanıyoruz?"

"Kardeşimle tanıştın," dedi Emerson, önce Hayes'e bakıp sonra dikkatini bana çevirerek. "Sana Easton adında bir ikiz kardeşim olduğunu söylemiştim. O bir avukat ve böyle vakalarla ilgilenmiş. Bu sabah onu aradım ve birazdan bizimle burada buluşacak," dedi Emerson.

"Buraya mı geliyor?" Ailesinin Rosewood River'da yaşadığını bildiğim için inanamayarak başımı sallayarak sordum.

"Evet. Emerson'ın helikopteri olan bir kardeşi var, Easton da kısa süre içinde burada olacak. Kendisi parlak bir dava avukatıdır ve Sheana'yı gayet iyi idare edebilir." Nash kahvesinden bir yudum aldı.

"Eminim son bir kez daha para kazanmaya çalışıyordur, ama dayanacak bir ayağı yok. Ama daha önce hiç miras davasına karışmamıştım.

mümkün olan en iyi temsili sağlamaya çalışacağız," dedi River.

"Bert bir

Vasiyet avukatı, yani vasiyetnameyi okur ama anlaşmazlıklarla ilgilenmez. Easton bu noktada devreye girecek."

Emerson telefonuna baktı ve ayağa kalkmak için itti. "O burada. Gidip onu getireyim. Hemen döneceğim."

"Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel," dedim boğazımda bir yumru hissederek. Kendimden başka birine güvenmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ön kapıya doğru ilerlemeden önce gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Easton'ın belalı biri olduğunu duydum."

Hayes, masanın üzerinde duran elini benimkinin üzerine koyarak konuştu.

"Selam," dedi Emerson'ın kardeşi Easton olduğunu tahmin ettiğim adam odaya girerken. "Ben Easton Chadwick. Tanıştığımıza memnun oldum."

Nash tanışma faslını gerçekleştirdi ve Emerson, karşımdaki koltuğa otururken kardeşine bir kahve uzattı. Dügmeli bir ceket ve kot pantolon giymişti ve konuşana kadar sıradan bir adam gibi görünüyordu.

"Öğlene kadar Rosewood River'a dönmüş olmam gerekiyor, o yüzden işe koyulalım. Bana vasiyetin kopyalarını getirdin mi?" Sorusunu River'a yöneltti, River da ona bir yığın kâğıt uzattı. Easton kâğıtlara bir göz attıktan sonra bana ve Hayes'e baktı. "Pekâlâ, River bana temel bilgileri verdi. Size doğrudan anlatacağım ama şu anda bilmem gereken tek şey yalnız konuşmak isteyip istemediğiniz."

Hayes Easton'a dönmeden önce bana baktı. "Özgürce konuşmakta sorun yok. Burada hepimiz bir aileyiz."

"Kulağa hoş geliyor." Kahvesinden bir yudum aldı ve sonra Emerson'a bir bakış fırlattı. "Ciddi misin? şekersiz mi?"

Gölümsedi. "Hayır. İçinde dört yerine iki pompa tatlandırıcı var. Annem Dr. Plume'un kan şekerinin yüksek olduğunu söylediğini anlattı."

Gözlerini devirdi ve fincanını yere bıraktı. "Boş ver onu. Geç saatlere kadar kokteyl içtiğim bir gecenin ardından kan tahlili yaptırdım. Kahveyle hiçbir ilgisi yoktu."

Hepimiz kıkırdadık ve Nash Emerson'a tek boynuzlu Krispies'ine ne kadar şeker koyduğunu hatırlattı, bu da birkaç kahkaha daha aldı.

"şu dava hakkında konuşalım." Boğazını temizledi, Sözleşmeyi hızla tekrar gözden geçirdi ve kâğıtları yere bıraktı. "Paranın peşinde. Araştırdım ve biliyorum ki tuttuğu avukat. Mike Hardman, Los Angeles'lı kurnaz bir avukat. Senin için iyi haber. . . Bu hukuk işinde ondan daha iyiyim."

"Sen öyle demiyorsan," dedi Emerson, kahkahasını örtmek için elini kullanarak. "Hukuk dünyasındaki herkesin ona köpekbalığı demesinin bir nedeni var."

"Köpekbaliğı mı?" Ben sordum.

"Evet. Kot pantolonu ve kovboy çizmeleriyle çok rahat görünüyor ama adam acımasız bir avukat." Nash sırıttı.

"Pekâlâ. Ego tatmini için teşekkürler. Neyse, gerçeklere dönelim. Parayı kapmak için gidiyor. Sana çok para bıraktı ve onun önünde duran tek şey sensin. O Abe'in eski karısı ve Abe'in her şeyi ona bırakacağına dair sözlü bir söz verdiğini iddia ediyor."

"Boşandıktan sonra bir daha hiç konuşmadılar ve ayrılmasını sağlamak için ona o kadar para vermek zorunda kaldığı için kızgındı," dedim.

"Haklı olduğunuza eminim ama bu onu ateş etmekten alıkoymayacak. Belli ki, o ve avukatı bir davaları var."

"Var mı?" Ben sordum.

"Bu birkaç şeye bağlı. Eğer vasiyetteki her şey doğru bir şekilde yerine getirildiyse, bu konuda hiçbir şey yapamaz. Ama tahminimce Sheana, Abe'in vefatını kasabadaki birinden duydu ve her şeyin size kaldığını öğrendi. Burası küçük bir kasaba. Eminim insanlar konuşuyordur. Magnolia Falls'a döndükten kısa bir süre sonra evlendiğinizi öğrenmiş olmalı. Belki de veraset avukatı ile irtibat halindeydi ve o da ona mirasla ilgili şartı bildirdi."

"Şartname mi?" Nash sordu.

Hayes tartışmaya başlayınca ellerini kaldırarak, "Savannah'nın otuz gün içinde evlenmesi şartını koymuştun ama sen bunu elinin altından kaçırdın," dedi. "Ben senin tarafındayım. Burada bir yargılama yok. Ben bariz olanı söylüyorum. Oraya girip tekneyi sallamak için yer olduğunu düşünmeseydi dava açmazdı."

"Ne tür bir oda?" Ben sordum.

"Dediğim gibi, aralarında sözlü bir tartışma olduğunu iddia ediyor."

Abe'nin ona her şeyin kendisine bırakılacağına dair verdiği söz, vasiyetinin

son üç ay içinde güncellendi." Easton kahvesine uzandı.

"Ve eğer bunlardan herhangi biri doğru olsaydı, cenazesine katılmaz mıydı? Onunla iletişim halinde değildi, onu hiç umursamıyordu," dedim, konuşurken kelimelerim biraz titriyordu.

"Dinle, davası en iyi ihtimalle zayıf. Sözlü anlaşma mahkemede geçerli olmayacak ve cenazesine katılmaması onun için kötü görünüyor. Ama büyük olasılıkla sadece mirası almak için evlendiğinizi kanıtlamaya çalışacak ve sonra da sözlü bir anlaşma yaptığını öne sürecektir," dedi, sanki yasayı çiğnediğimiz gerçeğini değil de hava durumunu tartışıyormuşuz gibi. Emerson gözlerini masaya dikti ve Nash de Hayes'e bilmiş bir bakış fırlattı. Artık tüm ayrıntıları duyduklarına göre onlar da açıkça şüpheleniyorlardı - ya da belki

zaten biliyorlardı ve hiçbir şey söylemiyorlardı. "Savannah, Hayes, aşık olduğunuz ve evlendiğiniz gerçeğinden başka bir şey bilmeme gerek yok. Olabileceklere hazırlanmanıza yardım etmek için buradayım. Hiçbir şey olmayabilir. Şutunu çekip paranızdan pay almaya çalışabilir ki buna izin vermeyeceğiz. Dayanacak bir ayağı yok."

"Sahtekâr olduğumuzu kanıtlamadığı sürece mi?" Hayes sanki bu fikirden tamamen rahatsız olmuş gibi tısladı.

Biz sahtekârız. O kadar da saldırgan değil.

"Doğru. Eğer bir dava açarsa ve herhangi bir yanlışlık olduğuna dair bir kanıtı olursa, o zaman sözleşme geçersiz olur ve sözlü anlaşma savunmasıyla teknik olarak paranın peşine düşebilir. Bahse giren biri olsaydım, yaptıkları şeyin bu olduğunu söylerdim. Size kağıtları tebliğ ettirdi, bu yüzden peşinizden geliyor. Ama sözlü bir anlaşmanın mahkeme salonunda imzalı bir yasal belgeye karşı kazandığını hiç görmedim. Kesinlikle elini uzatıyor. Ama yine de başına geleceklere hazırlıklı olmalısın."

"Ne yapmalıyım?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak sordum.

"Diyelim ki bir şeylerin peşindeyse, onun yanıldığını kanıtlamak için elinizden gelen her şeyi yapmanız gerekir. Büyük olasılıkla hayatınızı araştırmak üzere birilerini getireceklerdir. Örneğin, eğer evde uyumuyorsanız Aynı yatak odası," dedi ve devam etmeden önce kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçek bir konuşma. Biz aynı takımdayız. Eğer yeniden bir araya geldiğiniz için evlenmeye gittiyseniz ve aranızda eski duygular varsa, bu harika. Ama başka bir şeyse, ve bunu bilmek istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok, yargılamak için burada değilim. Ancak en kötü senaryo için hazırlanmamız gerekiyor. Hazırlıklı olmak her zaman daha iyidir."

"Peki bu neye benziyor?" Hayes sordu.

"İnsanları işe alacaklar. Hayatınızdaki insanlarla arkanızdan bağlantı kuracaklar. Para teklif edecekler ve sizi bir yalanın içinde yakalamaya çalışacaklar. Temel bilgilerle başlayalım. Bir arkadaşınız var mı? Temizlikçi kadın mı?" diye sordu aramıza bakarak.

"Evet. Yarın dönüyor. Son iki haftadır tatildeydi," dedi Hayes ve ben nefesimi içime çektim

Çünkü temizlikçi bir kadınıymız olduğunu bile

bilmiyordum. "Mükemmel bir örnek. Ona ulaşmaya çalışacaklar. Ona ulaşmaya çalışacaklar.

aynı odada uyuyorsanız. Eğer onun önünde sevecen davranırsanız. Bildiğim kadarıyla, pencerelerinize bakan insanlar olacak. İşyerinizi gözetliyorlardır.

Peyzajcılar. Çalışanlar. Her şeyi deneyecekler."

Parmaklarını çıtlattı, bakışları Hayes'ten bana doğru kayıyordu. "Sadece aynı odada uyuduğunuzdan ve bunun gerçek olduğundan şüphe etmeleri için tek bir neden olmadığından emin olun. Misafir odasındaki dolapta saklı kıyafetler olmamalı. İçinde uyumuş gibi görünen tek yatak sizin yatak odanızda.

Paylaştığınızı. İnanın bana, insanlar para için çıldırır ve sizin aklınıza bile gelmeyecek şeyleri bulmaya çalışırlar."

"Bu bir sorun değil," dedi Hayes. "Ama itfaiyedeki vardiyalarım sırasında haftada üç gece yokum."

"Bu senin işin; bunu tartışamazlar. Savannah itfaiyede

görülmeli ve sen de dışarıda görülmelisin.

Kasabaya da sık sık geliyorlar," dedi Easton. "Eğer onlara sizi sorgulamak için bir sebepleri yoksa, hiçbir şey yapamazlar. Kendinizi korumak için ne yapmanız gerektiğini söylemek için buradayım. Eğer dinlerseniz iyi olacaksın."

Başımı salladım. Midemde kocaman bir düğüm vardı ve ellerim terliyordu.

"Ailene de gidecekler, bu yüzden sadece Herkes evlilik konusunda çok heyecanlı." Az önce çörek almak için uzanan kız kardeşine baktı ve kız kardeşi kıkırdatarak çöreği ona uzattı.

"Oh, aileme söylemedim." Haklı olma ihtimaline karşı ona karşı dürüst olmam gerekiyordu.

Hayes'in konuşması dışında oda sessizliğe gömüldü Hemen. "Hızlı evlendik ve ailesinin onlar olmadan evlenmemizi onaylamayacağından korkuyordu. Hafta sonu onları görmek ve yakında yüz yüze söylemek için bir gezi planlıyorduk." Elimi sıktı çünkü ikimiz de onlara şahsen söylemeye niyetimiz olmadığını biliyorduk.

"Babam kanser." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. "Buraya gelmek zorunda kalmasını istemedim. Biz de evlenmek için beklemek istemedik."

Easton'ın bakışlarında bir şey vardı ve tam olarak okuyamadım. Ama orada bir anlayış vardı ve başını salladı. "Ailene bugün ya da bu ayın sonuna kadar Hafta sonu. FaceTime ya da Zoom'a bağlanıp yüz yüze görüşebilirsiniz. Yakında oraya bir seyahat planlamak istiyorsanız, sorun değil. Ama mümkün olan en kısa sürede bilmeleri gerekiyor, yoksa şüpheli görünecektir. Onlara ulaşabilirler; sadece bilmiyoruz. O yüzden bir an önce bu işi halledelim.

Hemen. Peki ya ailen, Hayes?"

"Babamla yıllardır konuşmuyoruz, dolayısıyla ona söylemem için bir neden yok. Annem biliyor ve o Sav'la evleneceğimiz için çok heyecanlıyız, kız kardeşim de öyle. Arkadaşlarımız da bu konuda çok mutlular," dedi Hayes.

"Güzel. Savannah en kısa zamanda ailesini arar ve bunu listeden çıkarır. Tartışsanız bile aynı yatak odasında kalmaya devam edin. Burada açıklıklara yer yok. Ve kesinlikle

herhangi bir patavatsızlık." Tüm kâğıtları topladı ve evrak çantasına yerleştirdi. "Bugün ilerleyen saatlerde bunları okuyacağım ve sorularınız için sizinle temasa geçeceğim."

"İkimizin de patavatsızlık yapması konusunda endişelenmenize gerek yok. Gülünç derecede mutluyuz," diye tısladı Hayes ve herkes kıkırdadı.

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedim sesim kısık bir şekilde.

"Hey, Savannah, dinle. Abe parayı ve evi senin almanı istedi. Neden böyle saçma bir madde koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ikinizin birbirinize geri dönmenize sevindim." Easton sırtıttı. "Parayı Sheana'nın almasını isteseydi, ona bırakırdı. O yüzden endişelenmeyin. Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım ve Hayes elimi hafifçe sıktı. Çoğu kişi fark etmezdi ama ben fark ettim. Sarmalda olduğumu anlayabiliyordu. Her şeyin yoluna gireceğine inanmamı istedi.

Ama öyle mi?

Hayes bana yardım etmeyi kabul etmişti. Bu sırrı korumak için başka kadınlarla seks yapmıyordu ve şimdi daha da büyüteç altında olacaktı. Ve ben de onun yatak odasına taşınmak zorunda kalırdım.

Bu tam bir karmaşaydı.

Easton ile telefon numaralarımızı değiştirdik. ne beklememiz gerektiği hakkında daha fazla açıklama yaptı ve bize herkesin bu konuda emin olmasının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya devam etti. mutlu bir şekilde aşık olduğumuzu biliyordu.

Hayes ona endişelenecek bir şey olmadığını, çünkü sahte kocamın ne isterse yapacağını söyledi. bu sırrı koruyabilirdi.

Benim sırrım.

"Pekala, bir saat içinde görüşmem gereken bir müşterim var, bu yüzden buradan çıkmam gerekiyor. Sizinle irtibata geçeceğim."

Vedalaştık ve kapıdan çıktı.

"Merak etmeyin. O en iyisidir. Emin ellerdesiniz," dedi Nash.

"Herkesin hayatını zorlaştırdığım için özür dilerim, Özellikle de seninkini," dedim ve Hayes'e bakarken başımı salladım. Nash ve Emerson'ın bir şeyler döndüğünden şüphelendikleri çok açıktı, Hayes'in tüm yakın arkadaşlarının da öyle olduğundan eminim.

Adam ilişki bile kurmadı.

Gerçekten de birkaç hafta içinde evlenmesini garip bulmayacaklarını mı düşündük?

Her şeyin basit olması gerekiyordu ama şimdi her şey çok karmaşık geliyordu.

"Savvy," dedi Emerson ve ben de dönüp ona baktım.

"Buraya yargılamak için gelmedik. Ne olursa olsun ikinizi de destekliyoruz."

"Anlaştık." Nash başını salladı.

"Biz evliyiz. Mutluyuz. Herkesin bilmesi gereken tek şey bu. Önemli olan tek şey bu." Hayes ayağa kalktı ve elindeki boş kahve fincanını çöp kutusuna fırlattı. "Ve sen o parayı alacaksın. Ve baban o davaya girecek ve iyi olacak. Çünkü sen

Bunu hak ediyorsun Sav. Sen tanıdığım en iyi insansın. Sen benim karımsın ve iyi olan her şeyi hak ediyorsun."

Herkes genellikle kısa konuşan adama bakakaldı.

"Lanetleneceğim. Oğlumuz karısı için bir aptal ve ben bunun için buradayım." River ayağa kalktı. "Şimdi onların yakasından düşelim. Ne de olsa yeni evliler."

Hastalığı hakkında kısa bir bilgi verdikten sonra Emerson kulağıma babamın davası hakkında biraz araştırma yapacağını fısıldadı. Hepimiz birbirimize sarılıp vedalaştık ve sonra evinin girişinde sadece Hayes ve ben kaldık.

Evimizin.

Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım.
"Eşyalarını misafir odasından çıkaralım.
Bu gece benim yatağımda uyuyacaksın. Bizim yatağımızda.
Benimle tartışmaya kalkma bile, çünkü bunu yapıyoruz."
Ve benden tek bir itiraz bile alamayacaktı.
Artık kararları kocam veriyordu.

19

Hayes

Bir g n olmuştu. Ger ekten nazik bir yaşlı adamdan yararlanmış olan para avcısı bir pisliğin a tığı davayla uğraşıyorduk.

Ve yaptığımız bu evlilik mercek altına alınacaktı.

Savannah beni bu işe bulaştırdığı i in kendine kızıyordu ama bilmediği şey burada olmaktan mutlu olduğumdu.

Onunla birlikte.

Onu  zlemiştim. Ayrı ge irdiğimiz onca yıl, bir şeyler eksikti. Ve şimdi hayatıma geri d nm şt  ve ben onu burada tutmak istiyordum.

Belinda bu hafta temizlik i in eve gelmeden  nce onun misafir odasında vakit ge irdiğine dair t m işaretleri temizleyerek t m eşyalarını benim odama taşı mıştık.

 ok gri bir alandaydık.

Ondan  ok etkilenmiştim ama onu ka ıracak bir şey yapmaktan da  ok korkuyordum.

Bilmediğim bir b lgedeydim.

Banyo kapısı a ıldığında yatağın kenarına oturdum. Savannah k   k uyku şortu ve atletiyile dışarı  ıktı. Teni parlıyordu, sa ları nemli ve uzundu ve omzundan  n koluna, sa larının olduğu yere doğru bir damla su akıyordu.

Ani bir yalayıp  ıkarma d rt s  hissettim.

Sikeyim. şimdi benim yatağımda olacaktı. Aylarca buna nasıl dayanacaktım?

"Yerde bir uyku tulumunun i inde uyuyabilirim. Kim bilebilir ki?" diye sordu beni incelerken.

"Sana bu konuda benimle tartışmamamı söylediğimi sanıyordum." Sözlerim sertti ama sert değildi. Espri yoktu çünkü dalga geçmiyordum.

"Ahhh ... benim otoriter kocam yine esniyor, ha?"

"Ne zaman istersen esneme yapabilirim, karıcığım." Üzerimde sadece külotum varken ayağa kalktım ve gözleri göğsümde gezindi.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve etrafımda dolaşıp yatağa tırmandı. "Sanki yıllar boyunca onlarca kez aynı yatakta yatmamışız gibi, değil mi?"

"Evet. Önemli bir şey değil." Duvardaki ışık düğmesini kapatmak için hareket ettim.

"Hala kapiya en yakın tarafa mı ihtiyacınız var?"

İşığı kapattım ve yatağa doğru ilerledim. "Evet."

Oda karanlıktı. Sessizdi. Yorganın altına, onun yanına girdim.

"Odamda yattığım tarafın o taraf olduğunu bildiğin halde neden hep o tarafta ısrar ettin?"

Anne ve babası bana birkaç kez mesaj atmıştı. acımasız çığlık kavgaları yaparlardı ve ben de evimden gizlice çıkıp onun yatak odasının penceresinden içeri girerdim.

Çünkü Savannah'nın bana ihtiyacı olduğunda, ben hep oradaydım. Ve tam tersi.

"Çünkü eğer biri odana girerse, sana ulaşmak için beni geçmek zorunda kalacak," dedim dürüstçe. Ben de Gençlik yıllarımda şiddet uygulayan bir adamla yaşadım, bu yüzden bunun sadece onu güvende tutmak isteyen içgüdülerim olduğunu varsaydım.

Yan dönerek bana yaklaştı ve bacağı bacağıma sürtündü.

"Çok sıcaksın," diye fısıldadı. Vanilya ve lavanta sistemime doldu ve kalçasına uzanıp onu daha yakına çektim.

Vücudumla aynı hizada.

"Üşümüşsün. İzin ver seni ısıtayım." Sesim hırçındı ve nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım.

Kontrolü elden bırakmayın.

"Her zaman çok ateşliydin. Yemin ederim vücut ısınız normal değil," diye fısıldadı ama geri çekilmedi. Parmakları pazumun kasları boyunca gezindi.

"Belki de sadece senin yanında ateşliyimdir. Bunu hiç düşündün mü?"

"Benimle flört mü ediyorsun, kocacığım? Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun. Ben de bu işin içindeyim. Kur yapmaya gerek yok." Kıkırdadı ama onu tanıyordum. Gergindi.

"Bu sana kur yapmakla ilgili değil. Biz evliyiz."

"Sahte evlilik."

"Bunu söyleyip durmana gerek yok, biliyorsun değil mi? Anlaşmamızın farkındayım. Sürekli bunu söylemeni rahatsız edici buluyorum.

bana hatırlatıyor," diye homurdandım.

Elini yanağıma götürdü. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum. Belki de unutmamak için kendime hatırlatıyorumdur. İşler biraz karışık."

Sözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Anlıyorum."

"Peki, söyle bana... neden benim yanımdayken hep bu kadar ateşlisin?" Sesi artık tamamen alaycıydı.

"Emin değilim, Shortcake. Muhtemelen sana hep aşık olmuşumdur."

"Hayes."

"Savannah." Onun ciddi ses tonunu taklit ettim.

"Yapmadın. Birçok kez yatağımda uyudun. Hep beraberdik. Asla bir hamle yapmadın. Ve hepimiz bunun tecrübe eksikliğinden kaynaklanmadığını biliyoruz. Bir kızıdan hoşlandığında, her zaman onun peşinden giderdin. O yüzden bana saçmalama."

"Seninle kafa bulmuyorum Sav. Dürüst davranıyorum. Sana aşıktım. Ve ayrı çok yıl geçirdik, bu yüzden sanırım -Bilmiyorum. Kim bilir ne zaman beni yüzüstü bırakıp şehirden defolup gideceksin? Her şeyi ortaya koyuyorum çünkü kaybedecek neyimiz var ki?"

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı.

"Peki o zaman neden hiç harekete geçmedin?" diye fısıldadı.

Harika bir soruydu. Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok kez düşünmüştüm.

"Emin değilim."

"Dene."

Düşündüm. "Şey, bunu açıklamamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Sen gitmeden önceki yaz gölün aşağısında beni ikna ettiğin kumdan kale yarışmasını hatırlıyor musun?"

"Hani şu beş yüz dolarlık büyük ödülü kazandığımız ve domine ettiğimiz?" dedi.

"Evet. Yedi saat boyunca sana yardım etmemi istediğin. Ve yemek için mola vermeme izin vermedin.

su, eğer hafızam beni yanıltmıyorsa." Bir kahkaha attım, elimle saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırdım.

"Elbette, hatırlıyorum. Gazetenin ön sayfasına çıkmıştık. Magnolia Falls Chronicles."

"Çünkü kasabadaki herkes basit bir kumdan kale yapıyordu. Sen kumdan devasa bir çiftlik evi şaheseri inşa ettin." Bu anıya gülümsemekten kendimi alamadım. Planını çizmişti ve ben de ona deli olduğunu söylemiştim. Bu çok büyük. Çok karmaşık. Ama Savannah Abbott'ın olayı bu. Asla havlu atmaz. Her zaman denediği her şeyde ustalaşmaya kararlıydı.

"Ve bu senin sözde aşkınla nasıl karşılaştırılabilir?" Alaycılığını gizlemedi.

"O ön verandayı kumdan inşa etmek için ne kadar zaman harcadığınızı hatırlıyor musun? verandada oturur muydu?"

"Evet," dedi göğsü benimkine çarparken.

"Ama sonra ikimiz de bu haliyle zaten mükemmel olduğuna karar verdik ve üzerinde oynayarak onu mahvetme riskini almak istemedik."

"Doğru. Doğru karardı."

Boğazımı temizledim. "Sana baktığımda ben de öyle hissettim. Mükemmelmışsin gibi. En sevdiğim insan. En iyi arkadaşım. Ve ben kaybolmuş bir çocuktum, anlıyor musun? Kavgalara karışıp başımı belaya sokuyordum. Elimdeki en iyi şeyi mahvedecek bir şey yapmak istemedim. Bu yüzden

Benim için pek de iyi olmayan insanlarla çıktım. Çünkü kaybedecek bir şeyin olmadığı değişken durumlarda kendimi daha rahat hissettiğimi düşünüyorum."

Sessizdi ve sonra birkaç kez burnunu çekti. "Sen benim de en sevdiğim kişiydin. Ve çok etkileyici bir adam oldun."

"Sav, bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Beni olmadığım biri haline getir. İçime kapalıyım. Düşmanca. Etkileyici olmaktan çok uzak."

"Sana baktığımda gördüğüm bu değil," diye fısıldadı. "Kız kardeşini korumak için her şeyi yapabilecek bir adam görüyorum.

Çünkü onu çok şiddetli seviyor. Arkadaşları için ateşin içinden geçebilecek bir adam. Arkadaşları için Cutler'ın vaftiz babası olma sorumluluğunu çok ciddiye alıyordu, dolayısıyla buzdolabında sonsuz miktarda çikolatalı süt vardı. On yıldan uzun bir süredir görmediği bir kadınla evlenmeye razı olan bir adam çünkü kadının ona ihtiyacı vardı. Kadın onu terk ettikten ve onun hakkında en kötü şeylere inanmaya başladıktan sonra bile. Tüm bu seksi kaslarının ardına sakladığı kocaman bir kalbi olan bir adam." dedi, küçük bir kıkırdamayla.

Cevap vermedim. Hâlâ sözlerini sindirmeye çalışıyordum ve o bana yaslanmışken bu çok zordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, sıcak küçük vücudun benimkine sürtünürken, paylaştığımız o öpücüğü düşünüyorum. Tek düşündüğüm

Çoğu gece yatağa girdiğimde aklıma geliyor." "Ben de düşünüyorum."

"Öyle mi? Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordum, parmaklarım parmaklarımın arasındaki ipeksi ten şeridinde geziniyordu.

Uyku şortunun bel bandını ve atletinin eteklerini.

"Sanırım bu senin karından, benim de kocamdan etkilendiğim anlamına geliyor," diye fısıldadı.

"Bu işleri karmaşıktırır çünkü bir öpücüğün yeterli olup olmayacağını bilmiyorum," diye itiraf ettim. Onu istiyordum. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok.

"Ben bir kumdan kale değilim, Hayes. Beni kıramayacaksın. Seni istiyorum."

Seni istiyorum.

Duymak istediğim tek şey buydu.

Ağzım onunkine çarptı, elim saçlarına dolandı, Bana daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi. Dudakları aralanarak beni içeri davet etti ve ben de hayatım buna bağlıymış gibi o tatlı ağzı keşfettim.

Kalçaları benimkilere sürtünmeye başladı ve aletim külotumun içinde zonklamaya başladı. Elim atletinin altından sırtına doğru ilerledi, tenini okşarken onu kendime doğru bastırdım.

Nefesler ve iniltieler etrafımızı sardı ve dillerimiz Aramızda sadece biraz pamuk varken, sikimi aşağı yukarı indirip kaldırırken birbirine karıştı. Ve lanet olsun, bu kadını istiyordum.

Daha hızlı hareket

etti. Daha sert.

Çok yakındı.

Dudaklarımızın teması kesilince başı geriye düştü ve nefes nefese kalarak tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Bir taraftan kalçasını kavradım ve neye ihtiyacı olduğunu bilerek bana daha sert binmesine yardım ettim.

"Şimdi benim için gel Sav," dedim.

Ve o da tam olarak bunu yaptı. O doğru gitti ve vücudunun kollarımın arasında titreyip sarsılmasına bayılıyordum. Onu yukarı ve aşağı hareket ettirmeye devam ettim, böylece her zevki son parçasına kadar sürebilirdi.

Ve lanet olsun ki, gördüğüm en ateşli şey değildi.

Nefes alış verişini yavaşladı ve panjurların arasından sızan ay ışığında bakışları benimkine kilitlendi.

"Çok güzelsin," dedim. Hiçbir zaman duygusal bir adam olmamıştım. Bu Kate'in şikâyetlerinden biriydi ve bu konuda haklıydı. Bir şeyler hissetmedim ya da diğerlerinin yaptığı gibi duygularla boğulmuş.

Ama Savannah'nın o şekilde dağıldığını görmek beni çok etkiledi.

Eli, artık kaya gibi sertleşmiş olan ereksiyonuma gitti.

"Seni iyi hissettirmeme izin vermeye ne dersin?"

Hareketi durdurmak için elimi bileğine doladım. "Bunu istiyorum ama önce bir şeye ihtiyacım var."

"Söyle bana," dedi, sesi titrek ve toktu.

"Şu an karımın tadına bakmam lazım. Yüzümü kalçalarının arasına gömmek ve dudaklarıma boşaldığını hissetmek istiyorum. Bunu birçok kez düşündüm Sav."

"Birlikte yapmaya ne dersin? Sen beni tat, ben de seni tadayım. Bunu düşünen tek kişi sen değilsin."

Hay sikeyim.

Yavaşça başımı salladım, dişleri alt dudağına batarken neredeyse boşalıyordum.

"Giysilerinizi çıkarın. Şimdi." Kollarını başının üzerine kaldırdığında dizlerimin üzerinde doğruldum ve atletini çıkardım,

Başparmaklarımı mükemmel memelerinin üzerinde gezdiriyordum. "Bu güzel memeleri yalamak ve emmek için saatlerimi harcayabilirim. Bunu biliyor musun? Biri senin göğüslerinden kumdan bir kale yapmalı. İşte bu kadar mükemmeller."

Uzun saçları omuzlarına dökülürken dudaklarından seksi bir kahkaha kaçtı. "Çok gülünçsün."

Şortunun kemerine uzandım ve kalçalarından aşağı çektim. Onu içime çekerken nefesimi içime çektim, Benim için orada çıplak yatıyordu.

Bu oluyor.

Onun her muhteşem santimini ezberlemek istedim. Tekrar ortadan kaybolduğunda her şeyi hatırlayabilirdim. Bu sefer hazırlıklı olurdum.

Ve sonra beni sırtüstü yatmaya iterken dizlerinin üzerine bastırarak yuvarlandı. Külotumu aşağı doğru çekti ve aletim dimdik yukarı fırladığında nefesi kesildi.

Hevesli ve hazır.

Gözleri benimkileri bulana kadar bakışlarını vücudumda gezdirdi.

"Şimdi kocana bir iyilik yap ve yüzüme otur. Beni boğmanı istiyorum. O kadar sert boşalmanı istiyorum ki, amının üzerinde ağzımdan başka bir şey düşünemeyeceksin."

Gülümsedi, yanaklarını koyu bir allık kapladı, eğilip beni son bir kez sertçe öpmeden önce.

Ve sonra hareket etti, yüzüme oturdu ve tüm o tatlılığı dudaklarıma yasladı.

Kalçalarını kavradım ve dilim dikişinin üzerinde gezinerek inlemesine neden oldu. Ama onu orada tuttum. Ve yaladım ve öne doğru eğilirken onu emdi ve kızdırdı.

elini sikimin etrafına sardı. Bana karşı sallanmasını seviyordum, muhtaç ve çaresizdi.

Onu daha yakına çektim ve ağzı sikimi kapladığı gibi dilim de içine kaydı.

Ve mükemmel ritmimizi bulduk. Dudakları zonklayan sikimde aşağı yukarı kayarken, dilim onun dar, ıslak amına girip çıkıyordu.

Önce ben gelmeyeceğim.

Hayatta olmaz.

Dili sikimin etrafında dönerken inledi ve daha sert emdi. Daha hızlı.

Dilim onu yutarken başparmağımın ucunu klitorisine götürdüm. O da bana karşı direndi.

Yakın olduğunu biliyordum.

Kalçaları yüzümün etrafında sıkılaştı ve parmakları kalçalarıma battı.

Daha

sert.

Daha

hızlı.

Peşini bırakmadım.

Sikim ağızındayken ve amı dudaklarımdayken adımı haykırdı.
Ve hepsi bu kadar sürdü.

Boşalacağımı haber vermek için kafasına uzandım ama o
orada kaldı.

Dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir ses çıkarken ağızına
boşalmıştım ve o bana karşı sallanmaya devam etti.

Ve hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

Savannah

Tamamen doymuş bir şekilde öne doğru düştüm. Bedenim havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Hayes sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi bana manevra yaptırdı, vücudumu ayarladı, böylece ona yaslandım, başım göğsündeydi.

İkimiz de hâlâ nefes nefeseydik. Bir kolunu omzuma dolayarak beni kendine yakın tuttu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

Ona bakmak için dirseğimin üzerinde doğruldum. "Oh. Benim. Kutsal. Kocacığım. Yıllar önce sahte bir evlilik yapmalıydık."

Dudaklarının köşeleri yukarı kalkmıştı. Hayes gülümsediğinde, bunda ekstra seksi bir şey vardı. Bunu herkese sunmazdı ve size gülümsediğinde şanslı olduğunuzu anlardınız. "Buna son kez sahte diyorsun ve sana bir daha hatırlatmayacağım, kadın."

Kıkırdarak başımı geriye attım. "Güzel. Her ne yapıyorsak, bunu yıllar önce yapmalıydık."

"Dilimi amında seviyorsun-" dedi ve elimle ağzını kapattım.

"Çok pis bir ağzın var, Woody. Çok yeteneklisin."

"Aletimle neler yapabildiğimi görene kadar bekle." Göğsüne yatmam için beni geri çekti.

"İyi haber şu ki, bizim için çok endişeleniyordum. aynı odada kalmak, ama bu bir kazan-kazan gibi hissettiriyor. Evliymiş gibi davranıyoruz, her yönden gerçek bir çift gibi davranıyoruz ve birbirimize destansı orgazmlar yaşıyoruz. Bundan daha iyisi olamaz."

"Dikkatli ol, Shortcake. Orgazmlara kendini fazla kaptırma, yoksa bana aşık olabilirsin."

"Pfft . . . lütfen. Biz gençken bana aşık olan sendin. Ve sadece birkaç dakika önce ağzından çıkan o yoğun zevk hırıltısı bana erkeğimi nasıl memnun edeceğimi bildiğimi söylüyor. Bu yüzden, dikkatli olması gereken sensin," dedim, ses tonum mizahla süslenmişti. "Ve ben ulaşılmaz bir erkeği gördüğümde tanırım. Sence neden bu evlilik olayını Sen?"

"Neden?"

"Kimsenin incinme riski yok. Kâfirden beri bir ilişkin olmadı. Bekar olmak için uzun bir süre."

Saçımı tuttu ve ona bakmam için başımı çevirdi. "Peki senin hikayen ne? Seni bir kadınla görmüyorum. erkek arkadaş."

"Doğru. Ben terk edilme sorunları olan bir kızım. Annem babamı ve beni sevgilisi için terk etti ve yeni bir ailemle birlikte. Elbette şu anda hepimizin arası iyi ama bu o acı dolu yılları unuttuğum anlamına gelmiyor. Ayrıca, yakın zamanda bunların hiçbirinin gerçek olmadığını öğrenene kadar hayatım boyunca en iyi arkadaşımın bana en kötü şekilde ihanet ettiğini düşündüm. Ama bunlar şu anda sahip olduğum bazı köklü korkular.

Açıkçası, bağılılık sorunları olan bir erkekle çıkamam. Yani evet, uzun zamandır bekâрім, evlenmek istemediğim için değil, doğru erkek olması gerektiği için. Beni güvende hissettiren ama aynı zamanda meydan okuyan ve sevilen bir erkek."

"Vay canına. Bu işe çok kafa yormuşsun. ilişki meselesi, yine de River'ın ofisinde on beş dakika içinde, ne kadar korkunç bir koca olacağımı bile bile benimle evlenmeyi kabul ettin?"

Sesi neden bu kadar yaralı geliyordu?

"Kocam tam bir mağara adamı," dedim gülerek. "O çok etkileyici vücudunun altında çok hassas bir kalbin var."

"Kalbim hassas değil ve sorudan kaçmayı bırak."

"Evet. Ne istediğimi çok düşündüm. Ailemin yaşadığı gibi bir ilişki içinde olmayacağım. Arabamı beni istemeyen bir adama bağlamayacağım. O hikâyenin nasıl bittiğini biliyorum. Her zaman büyük bir aile istedim çünkü tek çocuk olmaktan nefret ettim ve sevgisiz bir evlilik çocuklar için berbat bir şey. Bu yüzden çocuklarım sevgi dolu bir evde yaşayacaklar. Güvenli bol kahkahalı ve mutlu ebeveynler mide bulandırıcı bir şekilde aşık. Muhtemelen Abe bu yüzden vasiyetine o saçma şartı koydu."

"Neden?"

"Çünkü çok seçici olduğumu düşünüyordu."

"Ne sıklıkla çıkıyorsun?" diye sordu, bakışları merakla doluydu.

"Genellikle haftada üç kez."

Gözleri büyüdü. "Haftada üç kez mi? Farklı adamlar mı?"

"Evet. Şehirde yaşıyorum. Bir sürü müşteri adayı var. Ve erkekler nedense beni çok sağa kaydırıyor."

"Tabii ki öyle. Şu haline bak." Beni üzerinden iterek ayağa kalktı ve yatağın etrafında dolanarak külotunu aldı. Öne doğru oturdum, yorganı üzerime çektim ve o örtmeden önce tonlanmış kışını inceledim.

Yine gülüyordum. "Kıskanmış gibisin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve onlarla sadece bir kez mi çıkıyorsun? Tekrar randevu yok mu?"

Gözlerimi devirdim, neden bu konuyu konuştuğumuzdan emin değildim ama Hayes ve ben her zaman her şey hakkında konuşurduk. "Genellikle bir kez. Beni almalarına izin vermem. Biz normalde

Akşam yemeği ya da happy hour için bir restoranda buluşmak. Bazen bir futbol ya da hokey maçına gitmem isteniyor. Ama her zaman kendi arabamı kullanırım."

"Araba dediğin o hurda yığını mı?" diye homurdandı.

"Büyük Kırmızı'ya hakaret etme. Şimdi de bir arabayı kıskanıyor gibisin,

ve bu hiç yakışık almıyor." Gülümsedim ve ağzı seğirdi.

"Genelde öyle olur. Sanırım iki erkekle ikinci kez çıktım."

ve geri kalanların hepsi tek seferlikti."

"Bir süredir seks yapmadığını söylediğini sanıyordum?" diye üsteledi, çünkü açıkça meraklı bir piçti.

"Ben yaşamadım. Son ciddi ilişkim iki yıl önceydi. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Bana bön bön baktı. "Peki ya beş milyon randevun? Biriyle bile yatmadın mı?"

"Hayır. Gerçekten çıkacağımı düşünmediğim biriyle seks yapmam. Yani biriyle çıkanlar şanslıysa bir öpücük alabiliyor." Omuz silktilim.

"Zavallı piçler." Kıkırdadı ama nedense bu haber onu heyecanlandırmışa benziyordu. Sanki bu adamlara işkence etmem fikri hoşuna gitmişti. "Peki ya şu iki adam? ikinci randevular?"

"İyi bir öpüşme seansı geçirdiler. Biraz süveter altı aksiyonu. Hepsi bu."

"Yine de sana iki orgazm yaşatmama ve üzerine inmememe izin mi veriyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Sen benim kocamsın." İçimi çektim. "Dinle, kuralları sorgulama. Ben kuralları kendim koyarım. Ama madem bu kadar açık konuşuyoruz, ne sıklıkla çıkıyorsun?"

"Ben yapmam. Bir bara giderim ve bir kadınla çıkarım. Öpüşme seansı ya da her ne diyorsan o yok. Eğer evine gidersem, genellikle sevişiriz. Trish Windsor hariç, o çizgiyi aştı, ben de oradan siktir olup gittim."

"O ne yaptı?"

"Beni yatağına kelepçelemeye çalıştı."

"Ve sen bundan hoşlanmadın mı?" Konuşmadan tamamen büyülenmiş bir halde sordum.

"Ben kelepçelenmem. Bir kadını bağlamak hoşuna gidecekse seve seve bağlarım ama beni yatağına kilitlemesi için tanımadığım bir kadına güvenemem. Ya kelepçelerimi hiç çözmezse? Beni seks tutsağı yaparsa? Böyle bir şey olmayacak."

Başım kahkahalarla geriye düştü. "Seni yatağına kelepçelemek istediğine inanamıyorum. Ve neden her zaman

kadının evi mi? Bayanları buraya getirmiyor musunuz?"

"Hayır. Çünkü zaten evdeysem, gecenin bitmesini istersem gidemem."

"Yine de önümüzdeki birkaç ay boyunca senin yatağında uyumamı kabul ettin."

"Sen benim karımsın." Kaşlarını çatı. "Ve iki yıl seks yapmadan geçirmek için uzun bir süre, Shortcake. Bunu senin için düzeltmemi istiyorsan söylemen yeterli."

"Yani, bu evliliği eninde sonunda tamamlamalıyız, değil mi?" Yatağın üzerinde sürünerek giysilerimi buldum ve pijamalarımı geri çektim. Olaylı bir akşam olmuştu ve muhtemelen frene basmam gerekiyordu.

Tekrar yatağa tırmandı ve elini yanındaki şilteye vurdu.

"Şuna ne dersin? Bir tane alırsın

her seferinde bir gün. Eğer her sabah ve her gece yüzümü kalçalarının arasına gömmemi istiyorsan.

başka bir şey yapmazsam, bu düzenlemeden çok memnun bir koca olurum. Senin için işleri zorlaştıracaksa hiç seks yapmamıza gerek yok."

"Vay be. Kendimi beğenmişlik etmek istemem ama peri tozuyla kaplı sihirli bir vajinam varmış gibi hissediyorum. Senden boşanıp bekar hayatıma dönene kadar her gün şehir merkezine gitmemi istiyorsun."

"Buna hiç şüphe yok. Ödüllü bir amcığın var, Shortcake."

Şimdi ikimiz de histerik bir şekilde gülüyorduk ve ben yüzümü ona dönmek için yan döndüm. Tüm orgazmlardan önce başladığımız gibi.

Artık sessizdi ve oda karanlıktı.

"Seni özledim Hayes," dedim o kadar yumuşak bir sesle ki beni duyduğundan bile emin değildim.

Ama sonra beni kendine çekti, kollarını bana doladı ve başımın üstünü öptü.

Beni kesinlikle duymuştu.

Ve onun da beni özlediğini biliyordum.

Yorgunluk beni ele geçirdi ve günlerce gibi gelen bir süre uyudum ama gerçekte ertesi sabah güneşle birlikte uyandım.

Kollarımı başımın üzerine uzattım ve nerede olduğumu düşünürken birkaç kez göz kırptım.

Öne fırladım ve yanıma baktım. Hayes yoktu. Aramızda olanlardan sonra çıldırmış mıydı?

Dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim, saçlarımı başımın üstünde dağınık bir şekilde düğümledim ve koridordan mutfağa ve aile odasına doğru ilerledim.

"Kocacığım? Uyandın mı?" Mutfakta hareket eden tencere ve tavaların sesini duyduğumda seslendim.

"Çalışıyorum. Zaten çalışmıştım, şimdi de yumurta çırpıyorum." Ocağın başında durdu, sırtı bana dönüktü, üzerinde basketbol şortu ve tişörtsüz.

Lanet olsun. Bu adamın vücudu bir sanat eseri olabilir.

Omzunun üzerinden baktı ve ne yaptığımı biliyormuş gibi sırttı.

Etrafında dolaşıp dolaptaki kahve fincanına uzandım ve gözlerini üzerimde hissettim.

Kocam ve ben tehlikeli bir cazibe oyunu oynuyorduk.

Fincanımı kahveyle doldurdum ve tezgahta onun yanında dururken onunkini de doldurdum. Sonra yanından geçerken vücudumu kasıtlı olarak onunkine değdirdim.

Yumurtaları tabağa koyarken, "Sözlerini kullanıp istediğini isteyebileceğini biliyorsun," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben bar taburesini çekip oturdum, o da benim yanıma oturdu ve iki tabağı da önümüze koydu.

"Sadece söylüyorum, biz evliyiz. Eğer bir şey istiyorsak, tek yapmamız gereken istemek. Evlilik eşini memnun etmektir, değil mi?"

"Katılıyorum. Bu harika bir plan. Yumurtalar için de teşekkürler. Bu sabah sizin için ne yapabilirim?" Çırpılmış yumurtaları çatallayıp yuttuktan sonra inleyerek sordum.

"Şu anda yaptığın gibi yine inlediğini duymak isterdim ama inlemenin sebebi o yumurtalar yerine ben olmak isterdim." Sırıttı. "Ama önce ailene FaceTime atıp o bandajı yırtıp atacağız. Sana daha fazla orgazm yaşatmadan önce benim karım olduğunu bilmeleri gerek."

"İlişki bile yaşamayan bir adam için bu evlilikle ilgili çok fazla kuralın var," dedim, yumurtadan bir ısırık daha alıp bilerek yüksek sesle inledim çünkü onun sinirine dokunduğunu biliyordum.

"Bunu kabullen. Benimle evlenmeyi kabul eden sensin. Ve eğer bir isteğin varsa, can kulağıyla dinliyorum."

"İstedikim bir şey var mı?" Kahvemi yudumlarken sordum. "Elbette. Hepsi anlaşmanın bir parçası."

"Harika. Ailemi ararız ve sonra beni istediğin gibi inletebilirsin, tercihen duşta çünkü garip bir şekilde, bir erkekle hiç duş almadım ve bu evliliğin listeden bir şeyler çıkarmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum. Ve isteğim için, başka bir kitap okumak istiyorum. mektup."

Gözlerini sıkarak kapattı, ben de şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, sonra aşağıya bakıp şortunu gördüm ve kahkahalarımı elimle kapattım.

"Hiç bir erkekle duş almadın mı?"

"Hayır. Yalnız duş alma eğilimindeyim. Ama mektubu istiyorum, o yüzden duşu sonraya bırakmam gerekirse mektubu alırım."

Ayağa kalkmadan önce düşündü. "Biz aramaları yaptıktan sonra ikisini de alabilirsin."

Tabağıma uzandı ama ben elinden aldım. "Sen pişirdin. Bulaşıkları ben yıkarım."

"Tamam." Koridorda koştu ve şimdi üzerinde bir tişört ve elinde dizüstü bilgisayarım ile koşarak geri geldi.

"Ne yapıyorsun?" Bulaşık makinesini doldurmayı bitirdiğimde sordum.

"Zoom'unuzu hazırlıyorum." Ellerini birbirine vurdu. "Chop chop, kadın."

Yemek odasına geçtim, bilgisayarım açıktı ve giriş yapmam için hazırды. Annemle babama mesaj atıp hızlı bir Zoom görüşmesi yapıp yapamayacağımızı sordum ve babam hemen cevap verdi, ben de ona bağlantıyı gönderdim.

"Çok acelen var," dedim bağlantıya tıklayıp babamın oturum açmasını beklerken.

Hayes kulağıma doğru eğildi. "Tek düşünebildiğim seni duşta boşaltma düşüncesi."

Perde açıldığında nefes alış verişlerim hızlanmıştı ve Hayes babam görüldüğünde kıkırdadı, sonra da tavrını tamamen değiştirdi. "Bay Abbott, sizi görmek çok güzel."

Kocam istediği zaman kendini beğenmiş bir piç olabiliyor.

Nadia onun yanında oturuyordu ve onu Hayes'le tanıştırdım. Son birkaç haftadır onun hakkında birçok kez konuştuğumu duymuştu.

Babam, "Bunca yıl ayrı kaldıktan sonra ikinizi tekrar bir arada görmek çok güzel," dedi.

Bu biraz garip olacak.

"Bu konuda baba." Boğazımı temizledim ve Hayes masanın altında elimi buldu ve bana açıklamak istediğini belli eden bir bakış attı.

"Bay Abbott, önce size gelmediğim için özür dilerim. Size bu saygıyı borçluydum ama kendimizi kaptırdık."

Tırnaklarımı eline geçirdim çünkü bunu söyleyen ben olacaktım. İsteddiği kadar özür dilesin, benim bu bandajı yırtıp atmam gerekiyordu. "Biz evlendik. Biz sadece-" Başımı salladım ve omuz silktim. "Bekleyemedik."

"Bir dakika daha bekleyemezdik. Ve kimsenin bizi bundan vazgeçirmeye çalışmasını istemedik," diye ekledi Hayes. "Biz gülünç derecede aşık."

Babamın gözleri iki kat büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Siz ikiniz evlendiniz mi?"

"Evli mi?" Nadia papağan gibi tekrarladı.

"Yaptık," dedim. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Büyük bir düğün ya da süslü bir şey istemedim ama sana söylemeliydim."

"O zaman büyük bir davet vermemiz gerekecek," dedi Nadia, babamın omzuna yaslanarak.

Yanağından tek bir damla yaş süzülüyordu.

Nefesimi içime çekerek kızmasına hazırlandım.

"İkinizin birbirine ait olduğunu hep biliyordum. Daha mutlu olamazdım." Babam kıkırdadı, tüm tavrı şimdi daha hafifti. "Şimdi, ben hâlâ buralardayken bana birkaç torun ver de tadını çıkarayım."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Babama yalan söylemek iyi hissettirmiyordu, tüm bunları yapmak istememin nedeni o olsa bile.

Konuşamıyordum çünkü Hayes ve benim ona asla veremeyeceğimiz bir şey umuyordu.

Ama sonra yanımdaki adam herkesi şaşırttı. "Bize biraz zaman verin, ama üzerinde çalışıyoruz."

Babam gülümsedi ve ben de tırnaklarımı Hayes'in avucuna geçirdim.

Çok ileri gidiyordu.

Babamdan daha fazla kahkaha geldi ve sonraki yarım saat boyunca sohbet ettik, biz konuşmadan önce Hayes'e bitmek bilmeyen sorular sordu.

Sonunda vedalaştık.

Bilgisayar ekranımı kapattığımda ona bakmak için döndüm. "Bunu söylememeliydin."

"Neden?"

"Çünkü bu bir yalan." Kaşlarımı kaldırdım. "Bebek sahibi olmaya çalışmıyoruz."

"Ayrıca gerçek anlamda evli değiliz. Yani zaten bu işin içindeyiz.

Ve bu onu mutlu etti."

"Peki tüm bunlar sona erdiğinde ve o üzgün olduğunda ne olacak?" "Paranın satın alabileceği en iyi tedaviyi göreceksin ve

ilişkimiz patlarsa bile umurunda olmaz. Ona kısır olduğumu söyleyebilirsin."

"Bu inandırıcı. Biraz soğuk olabiliyorsun." Sırıttım.

O kadar hızlı hareket etti ki beni kucağına çekerken
ciyakladım. "Bir çağrı daha, Shortcake, ve sonra ben

seni duşa taşıyorum." "Mektubu unutma."

"Tabii. Orgazmdan sonra biraz kitap okumak kulağa harika geliyor," diye homurdandı ve telefonuma baktığımda annemin sohbete hazır olduğuna dair bir mesaj gördüm ve Harry de oradaydı.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

"Merhaba Savannah. İyi görünüyorsun," dedi annem yüzü görüldüğünde.

"Selam, Savvy. Seni özledim!" Harry bağırdı.

"Harry, bağırmana gerek yok tatlım. Normal bir ses kullanabilirsin. İç sesini." Annem bana karşı hiç sabırlı olmamıştı ama Harry'ye karşı çok farklıydı. Annem her şeyi konuşarak halletmek istiyordu. Bana karşı böyle davranmadığı için minnettardım, her ne kadar bu sefer daha çok çaballıyor gibi görünse de zaman geçirdim. Sadece çok can sıkıcı buldum.

"Hey, dostum. Ben de seni özledim. Seni biriyle tanıştırmak istedim." Gülümsedim ve başımı Hayes'in omzuna yasladım.

"Bu Hayes Woodson mı?" Annem soluk soluğa kaldı, sesi daha da alaycıydı. "İlk dövmeni yaptırdığın çocuk mu?"

"Vay canına. Sizi görmek de güzel Bayan Jones."

Bandajı çıkarmaya hazırdım çünkü yargılayıcı bakışları beni çileden çıkarıyordu. Kendi payına düşen hataları yapmış bir kadın olarak, hiç kimseyi rahat bırakmazdı. Delila Jones'tan kimse kaçamazdı. Benim de buna sıfır toleransım vardı.

"Oh, bebeğim. Formaliteleri bırak. Ona anne diyebilirsin." Kıkırdadım. "Anne. Har. Kocama merhaba de." Elimi kaldırdım ve alyansımı göstererek ekranın önünde elimi sıktım.

"Kocan mı?" dedi annem. "Evlendin mi?"

"Elbette evlendim."

"Evet, biz evliyiz." Hayes elimi öyle sıkı sıkı ki neredeyse ciyaklıyordum. "Bir dakika daha bekleyemezdik."

"Harika. Hep bir kardeşim olsun istemişimdir." Harry yumruğunu tavana vurdu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Harry. Senin hakkında çok şey duydum." "Bu nasıl oldu? Yıllar önce irtibatı kaybetmiştiniz,"

dedi ve boynunu kaşımaya başladı. Gergin olduğunu böyle belli ederdi.

"Evet. Sanırım yıllar önce kendisine iade edilen tüm o mektupları bana yazmış olması ikimizi de şaşırttı. Biliyor musun anne?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, evet, mektuplar. O sırada ikinizin konuşmadığını biliyordum, bu yüzden size daha fazla acı çektirmek istemedim, Savannah."

"Hiç düşünme anne," dedi Hayes, ondan hiç duymadığım tatlı bir sesle. "Sanırım bunca yıl sonra benim için anlaşılmayı gerçekten mühürleyen şey buydu. Onları kurtarmama bayıldım. Son on yıldır ikimize de işkence ettiğin için teşekkür ederim."

Annem sadece ekrana baktı. "Elbette. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. İkiniz adına da mutluyum. Her zaman çok ilginç bir arkadaşlığınız oldu. Şehre bir dahaki gelişinizde akşam yemeği yemeliyiz. Pickleball oynamak için Ben'le buluşmaya gidiyoruz, o yüzden gitmemiz gerek."

İşte bu yüzden onu aramaktan nefret ediyordum. Aramızda hiçbir şey yoktu ve daha çok tanıdık olduğumuz gerçeği bu kadar açıkken beni kötü hissettiriyordu her konuştuğumuzda.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum Savvy. Ben de yeni kardeşim Hayes'le takılmak için sabırsızlanıyorum." Harry kameraya el salladı.

"Hoşça kal, Har. Seni seviyorum."

Annem aramayı sonlandırırken, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Hatırladığım kadar büyüleyici biri." Hayes anneme döndü.

Her zamanki gibi alaycı bir tavırla yüzüme baktı. "İyi misin?" "Evet. İyiyim."

"İyi mi? Kulağa hiç iyi gelmiyor." O kadar hızlı hareket etti ki, koridorda koşarken omzunun üzerinden fırlatılmadan önce neler olduğunu anlamam için bir dakikam bile olmadı.

"I

Sanırım uzun boylu bir adamla ilk duşunuz sizi neşelendirecektir."

Kıçını tokatladım ve güldüm.

Ama haklıydı.

Uzun boylu bir adamla duş almak beni kesinlikle neşelendirdi.

21

Hayes

"Evlilik hayatı sana yakışmış," dedi Cap, omzuma vurup masasının etrafından dolaşarak karşıma otururken.

"Teşekkürler."

"Yukarıda gördüğüm Priscilla Larson size kurabiye getiren kişi miydi?"

Güldüm. "Evet. Henüz bir yılı bile kaçırmadı. O huysuz ergenlik yıllarının devreye girmesini ve Her yıl bana teşekkür etmesine gerek olmadığını anlaması için." "Onun hayatını kurtardın, Hayes. Bu kimsenin yapabileceği bir şey değil.

unutur."

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Bu yüzden sizinle bu pozisyon hakkında konuşmak ve neyle karşı karşıya olduğunuzu bildiğinizden emin olmak istedim."

Üç günlük bir vardiyadan yeni çıkmıştım ve yorgundum, ama terfiden söz edilince canlandım.

"Sanırım karşımda Lenny var." Sandalyede arkama yaslandım, bacaklarımı gerdim ve ayak bileklerimden çaprazladım. "Onun berbat bir lider olacağını düşünsem de, ikimiz de teğmen olduğumuz için neden ikimizin de bu pozisyon için düşünüldüğünü anlıyorum."

"Lenny yarışta değil. Pek sayılmaz. Yani, pozisyon için başvurdu elbette ama hiçbir zaman benim desteğimi almadı.

Benim yerimi dolduran hep sen oldun. İstiyorsan iş senindir."

Bunu beklemiyordum.

"Ne demek istiyorsun? İkimiz de teğmeniz. İkimiz de kaptan olmak istiyoruz. Herkes aynı pozisyon için yarıştığımızı biliyor."

"Günün sonunda, ikinizle de çok zaman geçirdim. Bu itfaiye binası için en iyisinin ne olduğunu biliyorum ve bu konuda utangaç değilim." Öne doğru eğildi, ellerini birleştirdi ve masasının üzerine koydu. "Lenny kötü bir adam değil. İyi bir teğmen. İnsanların düşündüğünden daha iyi bir itfaiyeci ve böyle düşünmelerinin nedeni çoğunlukla tembelleşmiş olması. Ama yetenekli ve bu yüzden hâlâ burada. Ama bu pozisyon için hiçbir zaman aday olmadı."

"Bu benim için yeni bir haber. Bir süredir Kimber ile birlikte kampanya yürütüyordu."

Kıkırdadı. "Ne yaptığının fazlasıyla farkındayım. Ama bağış kampanyaları düzenleyen bir eşe sahip olmak insanı itfaiye şefi yapmaz. Bu evde her zaman dikkate alınan tek kişi sen oldun. Şehir dışından bazı adaylar var ama bizim istediğimiz adam sensin.

Her zaman öyleydi."

"Ciddi misin?"

"Sana şakacı biri gibi mi görünüyorum?" Sırıttı. Birçok yönden birbirimize benziyorduk. İkimiz de daha sessiz ve işimize odaklanmıştık.

Ellerimi birbirine sürttüm. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu beklemiyordum."

"Karısı parti vermeyi seviyor diye Lenny'yi terfi ettireceğimi mi düşündünüz?"

"Sanırım herkes yaptı." Omuz silktim. "Aile ortamının senin için önemli olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Bir aile ortamı yaratmak, birileri birkaç parti verdi diye gerçekleşmez. Çocuklarla bu bağı kurmak orada olmaktan geçer. Aşlamak istediğiniz davranışları modelleyerek.

Mücadele ettiklerinde ya da zorlandıklarında yanlarında olmak. Örnek olarak liderlik etmek ve bu

Tam olarak yaptığın şey, Hayes. Her zaman yaptığın şeyi.

İşe geldiğiniz her lanet gün, işe gidiyorsunuz. Sıkı çalışıyorsunuz. Adamlar buna saygı duyuyor. Stinky, Beebs ve Bones'u kanatlarının altına alıp onlara yangınla mücadele etmenin doğru yolunu öğretiyorsun. Burada, itfaiyede aileniz için doğru yolu göstermeniz. Önemli olan bu."

Elimi yüzümde gezdirdim. Hazırlıksız yakalanmaya alışık değildim ama bunu beklemiyordum.

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Öyle olduğunu biliyorum." Sırıttı. "Ve Savannah'yla birlikte yolunuzu bulmanız harika. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Bu."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Biliyor musun, yüzünde ara sıra bir gülümseme oluyor." Bir kahkaha attı. "Bunun senin itfaiyeci olmanla bir ilgisi yok, Hayes. Hayatın boyunca bekâr kalsan da umurumda olmaz, işini nasıl yaptığınla ilgilenirim. Ama bir arkadaş olarak. Senin büyümeni izleyen ve sana oğlu gibi bakan bir adam olarak. Eve gidebileceğin bir şeyin, birinin olması hoşuma gidiyor. Ve senin de bundan hoşlandığını söyleyebilirim."

"Ne zaman bu kadar hüzünlü bir adama dönüştün?" Başımı salladım ve gülmemi engellemek için elimi kullandım.

"Görünüşe göre, yaşlandıkça daha da hüzünleniyorum." Kahvesine uzandı ve bir yudum aldıktan sonra kupa masaya. "Seninle konuşmak istediğim şey, işin sevmeyebileceğin kısmı."

"Hangisi?"

"Bazen lanet bir bebek bakıcısı olacaksın. Kavgaları ayıracaksın ve erkeklere binmek zorunda kalacaksın. gevşerler. Onlara pislik deyip çenenizi kapatamazsınız. Öfkenizi kapıda kontrol etmeniz ve canınız istemediğinde bile herkesin tüm sorunları için başvurduğu kişi olmanız gerekecek. Ve inanın bana, her zaman bir şey."

"Pekâlâ. Bunu halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden buradasın."

"Peki Lenny'ye ne olacak?" Bunu iyi karşılamayacağını bildiğim için sordum.

"Dinle, eğer Lenny terfi ettirilseydi, ayrılacağını biliyorum. Çünkü onun bu evi gerektiği gibi yönetemeyeceğini biliyorsun. Ama bence o senin bu iş için doğru kişi olduğunu biliyor. Bence bunu kabul edecektir."

"Pffft." Kaşlarımı çattım. "Bence birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi hafife alıyorsun."

"Bu ona bağlı. Ona karşı bir pislik olmadan patronu olmanın üstesinden gelebilir misin? Ya da en azından başkalarına olduğundan daha fazla pislik olmadan?"

"Evet. Eğer işini yaparsa, onunla bir sorunum olmaz. Hatta şimdi beni rahat bıraksa, bir sorunumuz olmaz. Ama genelde benimle taşak geçiyor. Beni kışkırtmaya çalışıyor, anlıyor musun?"

"O yüzden ısırmayın. İlk başta alınacaktır. Ve günün sonunda, bu ev Lenny olmadan da ayakta kalabilir. Sensiz hayatta kalamaz. Eğer ayrılmaya karar verirse, ona bir parti verir ve iyi dileklerimizi sunarız. Ama bu onun kararı olacak."

"Bu resmi mi? Yoksa hala aşılması gereken bir bürokrasi mi var?"

"Hayır. İş senin, Hayes. Bunu duyuruyoruz kabul ettiğin dakika. Tabii ki henüz gitmiyorum ama önümüzdeki birkaç hafta içinde seni eğitmeye başlayacağım." Ayağa kalktı, ben de aynısını yaptım.

Bir kolunu uzattı ve elim onunkine dolandı. "Teşekkür ederim, Kaptan. Benim için anlamı çok büyük."

"Bunu Savannah ile konuşman gerekiyor mu? Yoksa istediğinin bu olup olmadığına karar vermek için biraz zamana mı ihtiyacın var?"

"Hayır. Ben her zaman ne istediğimi bilirim. O da bunu destekliyor."

Bunu benim için istedi. Bu itfaiye binası benim evim. Bu çocuklar benim ailem. Sizin yerinizde yürümekten onur duyarım ve sizi gururlandırmak için elimden geleni yapacağım."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve omzuma sertçe vurdu. "Zaten oradasın, evlat."

Beni ofisinden mutfağa doğru götürdü; Bisküvi ocağın başında durmuş, tavadaki yumurtaları karıştırıyordu.

"Dinleyin," dedi Kaptan, herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle. Herkes sessizleşti ve Kaptan onlara şu bilgiyi verdi

birkaç hafta içinde emekli olduğunda onun yerini alacağımı söyledim.

Tüm masa alkışlar, ısıklar ve kutlamalarla inledi. Bu kadar heyecanlı olacaklarını tahmin edemezdim. Ben dahil kimse Cap'in emekli olmasını istemiyordu. Ama eğer burada bu adamlara liderlik eden o değilse, bunun ben olmak istediğimi biliyordum.

"Burada neler oluyor?" Lenny söyledi. Ceketini çıkardı ve mutfağa doğru yürüdü, çünkü ben çıkarken o da mesaisine başlayacaktı.

Bakışlarım Kaptan'ın kilerle kilitlendi ve sonra Lenny'ye dönüp düşmanımın nefret edeceğini bildiğim sözleri söyledi.

"Rambo bu itfaiyenin bir sonraki kaptanı olacak.

Şu anda herkes onu tebrik ediyor."

Lenny bakışlarını daralttı ve öfkesini gördüm, ama o yüzünü düzeltti ve gülümsemeye zorladı. "Tebrikler dostum. Bu harika."

Başımı salladım. "Evet, teşekkür ederim. Ben çıkıyorum."

Kaptan orada oturmuş, şu anki pozisyonuma kimin geçebileceği konusunda kendisine yöneltilen tüm soruları yanıtlarken elimi kaldırdım. Koridorda ilerlerken güldüm ve ceketimi buldum, her seferinde bir kolumu kaydırarak kolların içine.

"Dur tahmin edeyim... karın bir tür saçma sapan sosyal medya yıldızı ve şimdi de işi sen mi aldın? Way to

"Adil oyna, Hayes." Lenny orada duruyordu, tam da olmasını beklediğim gibi kızgındı.

Fermuarıma uzandım ve cevap vermek için acele etmedim. Çünkü şu anda bir kavga çıkarmak istiyordu. Benim sinirlenmemi ve sonra da kurbanı oynamamı istiyordu. Ama benden bunu alamayacaktı.

Evet, Savannah'nın çiftlik evi tadilatı sosyal medyada patlamış ve milyonlarca görüntülenme almıştı. Şehirdeki herkes onun ne kadar yetenekli olduğundan bahsediyordu ve şehirdeki birkaç tasarım firmasından teklif almıştı,

Bu projeyi tamamladığında onun kendileri için çalışmasıyla ilgileniyorlardı.

O gidiyordu.

İkimiz de
biliyorduk.

Ama bunu düşünmeyi bırakmıştım çünkü durumumuzla iyi vakit geçiriyordum.

Döndüm, soğukkanlılığımı koruyarak ona yaklaştım. Omuzlar dik, gözler onunkilere kilitlenmişti. "Karım hakkında konuşmayacağın konusunda anlaşmamıza ne dersin? Onun hakkında düşünmeyeceksin. Onun hakkında konuşmayacaksın. Ve bir sorunumuz olmayacak."

Bana eğlendiğini belli edecek kadar gülümsedi. "Vay canına. Görünüşe göre herkesin bir kriptoniti var ve ben seninkini buldum."

Bir adım geri çekildim ve kapıya doğru ilerledim. Bu pislikle uğraşmayacaktım. Bugün güzel bir gündü ve lanet olası Lenny Davis'in bunu değiştirmesine izin vermeyecektim.

"İyi vardiyalar."

Kamyonetime atladım ve Savvy'yi aramaya çalıştım ama telesekretere düştü.

Çocuklara mesaj attım.

İşi aldım.

NEHIR

Hadi gidelim.

KING

Yeni itfaiye şefi misiniz yoksa evin kocası mı? Karınız bugün erken saatlerde eve bir muhabir çağırdı. Yerel bir şöhret olmaya başladı.

İtfaiye şefi, sik kafalı.

Ama Savannah'nın başına gelen onca güzel şeye gülümsemekten kendimi alamıyordum. O bunu hak etmişti. Çok çalıştı. Ve konu tasarım tutkusuna geldiğinde, fazla düşünmesine gerek yoktu. Sadece kameraya çıktı ve çalışmasını paylaştı ve insanlar da buna bayıldı.

Onu sevdim.

Anlamıştım.

Çünkü ben de onun için deli oluyordum.

NASH

Tebrikler, kardeşim.

ROMEO

Senin adına sevindim. Bunu hak ettin. Lenny haberi nasıl karşıladı?

Beklendiği gibi. Eninde sonunda sakinleşecektir.

KING

Bu, gittiğim her yerde tüm yangın alarmlarını çalıştırabileceğim ve tutuklanmayacağım anlamına mı geliyor?

Seni arayıp vatandaş tutuklaması yapacak ilk kişi ben olacağım. Beni aramaya başlamaya ne dersiniz, Yüzbaşı.

KING

Kaptan Dick Banana?

NASH

Savvy'ye söyledin mi? Bugün evde senden övgüyle bahsediyordu.

KING

Koca kafalı olma. Senin ... muzunla övünmüyordu. Muhabire senin ateş etme becerilerini anlatıyordu.

NEHİR

Evde çok fazla yangın mı söndürüyorsunuz?

ROMEO

Hey, o kocasını seviyor. Bunda bir hata yok.

KING

Bugün beni videosuna koydu. Bahse girerim bu interneti havaya uçurur.

NASH

Arka cepheyi döşüyormuş gibi yapıyordun. Gömleğin açıkken kamera. Bunun viral olacağını sanmıyorum.

ROMEO

Kimse viral olmayı King kadar isteyemez.

KING

Karın kaslarımı gördün mü?

Karın kasların kimsenin umurunda değil.

KING

Sanırım kız kardeşin aynı fikirde değİl.

NEHİR

İtfaiyeyi ne zaman devralacaksın?

Birkaç hafta.

NEHİR

Şu haline bak, Hayes. Senin için her şey yerli yerine oturuyor. İşi kaptın. Kızı kaptın.

KING

Birinin isteyebileceği en iyi arkadaşlara sahipsin.

NASH

Altılı paketler ve hepsi.

Bu sürükleyici sohbeti bölmekten nefret ediyorum ama gidip karımı bulmalı ve ona haberleri vermeliyim.

NASH

Yarım saat önce ayrıldık, o da eve gidiyordu. Senin adına sevindim, kardeşim.

KING

Bu arada, o çiftlik evini satmak istediğinizden emin misiniz? Bence orayı seviyor, kardeşim. Belki de orayı tutmayı düşünmelisiniz, Kaptan. 😊

Telefonumu orta konsola koydum ve evimize doğru sürmeye başladım. Artık bizim evimizdi, değil mi? Bu ilişkinin gerçek olmaması önemli değildi; haberi vermek istediğim ilk kişi oydu. Görmek istediğim ilk kişi.

Artık ne olduğumuzu bilmiyordum. Birkaç haftadır aynı yatakta yatıyor, gençler gibi öpüşüyor, birlikte duş alıyorduk - hayal edebileceğinizden çok daha fazla orgazm takas etmiştik, ama seks yapmamıştık. Ve artık neden kendimizi tuttuğumuzu bile bilmiyordum.

O bile bandajı yırtıp atmamızı önerdi.

O adımı atmaktan korkan bendim. Ve bu hiç mantıklı değildi.

İkimiz de aynı fikirdeydik.

Eğleniyorduk.

Bunun nasıl biteceğini biliyorduk. Dostane boşanmamızdan sonra arkadaş kalacağımız konusunda anlaşmıştık ama şu anda evcilik oynamak çok eğlenceliydi.

Aramızdaki çekimi fark etmemek imkânsızdı. Birbirimizi istiyorduk. Biz rızası olan iki yetişkindik.

Bunu o istedi.

Ben istedim.

Ve kendimi tutmayı bırakmıştım.

Benim ve eşimin işleri bir sonraki seviyeye taşımamızın zamanı gelmişti.

Savannah

Sosyal medya için bir grup içerik makarası yüklemeyi yeni bitirmiştim ve bu evde işlerin benim için nasıl geliştiğine ben bile şaşırmıştım. Bir tasarım yapıyordum Bu proje sayesinde kendime bir isim buldum ve kaç kişinin bu yolculuğu takip ettiğine inanamadım.

Abe çok gurur duyardı.

Bu düşünce göğsümü sıktı.

Hayes evdeyken yemeklerin çoğunu yaptığı için akşam yemeği hazırlamayı teklif etmiştim. Ama biliyordum ki uzun bir

İtfaiyede birkaç gün geçirdikten sonra dışarı çıkma ve görünme ihtiyacı hissetmeyi bırakmıştık, çünkü kasabadaki herkes artık bir çift olduğumuza inanıyordu.

Bugün evi temizlemek için gelen Belinda bile Hayes'le beni bir arada görmenin onu ne kadar mutlu ettiğini paylaşıyordu. Bana onun şimdi ne kadar farklı olduğunu ve ben taşınmadan önce hiç gülümsemediğini ya da fazla konuşmadığını anlatırdı.

Yani artık hiçbir şey sahte gelmiyordu.

Easton davayı sonlandırmak için avukatıyla görüşmüş olsa da Sheana davasından vazgeçmemiştir. O da Yatağımızı paylaşma ve toplum içindeyken birbirimize yakın olma konusunda ne yapıyorsak aynen yapmaya devam etmemizi tavsiye etti, ancak bunun dışında aşırıya kaçmamız gerektiğini düşünmüyordu.

Ve gerçek şu ki, artık rol bile yapmıyorduk.

Çalışmadığı zamanlarda beraberdik. Ben çalışırken o çiftlik evine gelir ve takılırdı. Ben her zaman Çalışırken itfaiyeye uğrardı. Birlikte dışarı çıktık.

Arkadaşlar ve normal bir çiftin yapacağı normal şeyleri yaptık.

Aslında bu sahte ilişki, yaşadığım en iyi ilişki olarak kayıtlara geçecekti.

Hayes ve ben ayrı yıllar geçirmiş olabilirdik ama o hâlâ benim en iyi arkadaşımdı. Bu hiç değişmemişti. Ve yatağında geçirdiğim her gece beni orgazm ettiği gerçeği sadece

her şeyi daha iyi hale getirdi.

Ama seks yapmamıştık. Ve bunu durduran ben değildim. Kendini tutan oydu. Belki de o son çizgiyi geçerse fazla bağlanacağımı düşünüyordu. Ve belki de haklıydı.

Ama bu beni sürekli bunu düşünmekten alıkoymadı.

Seks ve aşkı birbirinden ayırabilirim.

Daha önceki erkek arkadaşlarımla da seks yapmıştım ve o ilişkileri bitirmekte bir sakınca görmemiştim.

Ön kapının arkasından kapandığını duyduğumda derin sesi "Karıcığım!" diye bağırdı.

Güldüm ve mutfağa girdiğini görmek için döndüm.

Saçlarını normalden biraz daha fazla uzatmıştı ve saç dipleri gittiğinden beri birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu. Gözleri sert, dudakları dolgundu ve onun bu ruh halini okuyamıyordum.

Normalde Hayes'in hissettiği her şeyi deşifre edebilirdim.

Ama bir şey farklıydı.

"Sorun nedir?" diye sordum. Makarna kutusunu tezgâha bırakıp ona doğru ilerleyerek sordum. "Bir şey mi oldu?"

"Evet. Sen oldun."

"Ben mi oldum?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Sen oldun." Yavaşça başını salladı, dili kayarak alt dudağı boyunca ilerledi. "İşi aldım. Ve tek yapmak istediğim seninle konuşmaktı. Görüşmek."

"İşi aldın!" Ciyakladım ve ileri atıldım, Kollarımı boynuna doladım. "Bu demek oluyor ki

Şimdi sana kaptan mı diyeceğim?"

Yeşil gözleri yüzümün her santimetresinde gezinirken kıkırdadı, sanki her bir çizgiyi ve kıvrımı ezberlemeye çalışıyordu. "Bana ne istersen diyebilirsin."

"Peki neden bu kadar..." Durakladım ve ona bakarken bir adım geri çekildim. "Çok gergin görünüyorsun. Bizim de kutluyor musun?"

"Gerginim çünkü buraya gelip sana söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Nefes nefese kaldı. "Kendimi sana gömmeden bir gece daha yatağımızda uyuyamam. Tek düşündüğüm şey bu Sav. Seni ne kadar çok istediğimi. Ve bu arkadaşlığı mahvetmek istemiyorum, çünkü seni çok özledim ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sana karşı hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı." Sanki daha fazla içinde tutamıyormuş gibi, telaşlı bir şekilde kelimeler ağzından döküldü.

Şaşırmıştım, çünkü Hayes ne duygulara önem verirdi ne de bir şeyleri konuşarak halletmeyi seven bir adamdı. Yani bu-

Beklenmedik.

Ellerini ellerimin arasına alarak yaklaştım. "O zaman söyle bana. Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

"Karmaşık bir durum," dedi, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Uzun zamandır kendi başıma iyiydim ve şimdi sen buradasın ve tek gördüğüm sensin. Belki de hep sendin ve bu yüzden sen yokken başka hiçbir şey işe yaramadı. Belki de başından beri eksik olan sendin."

Boğazımda bir yumru oluştu ve sesimi çıkarmaya çalışırken nefes almamı zorlaştırdı. "En iyi arkadaşını geri aldın."

"Sen benim en iyi arkadaşımdan daha fazlasısın Sav. Eve sana gelmeyi seviyorum. Yanında olmasam bile yatağımızda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Beni beklediğini bilmek. Herkesin senin benim olduğunu düşündüğünü bilmek. Çünkü sen benimsin, Savannah Woodson. Ve biliyorum ki sen sadece benimle evlendin.

Çünkü mecburdun ve farklı bir durumda seçeceğin adam ben

değilim çünkü sana her şeyi veremem.

istediğin gibi. Ama ben seni seviyorum. Ve birkaç ay içinde benden boşansan bile, yine de seninle çıkmak isterim."

Çenem açık kaldı, sözleri karşısında tamamen afallamıştım. "Benimle çıkmak istiyorsun, ha?"

Gözlerini devirdi. "Tüm bunları söyledim ve tek söyleyeceğın bu mu?"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, Hayes. Seninle olmadığım zamanlarda seni düşünüyorum. Ve tabii ki fazla bağlandığım için endişeleniyorum, çünkü bunun nasıl biteceğini bilmiyorum. Sadece arkadaş olmaya nasıl geri döneceğimizi."

"Neden yapmak zorundayız ki? Bunu istediğini bilseydim seninle evli kalırdım. Bunun bitmesini istemiyorum Sav. Artık seni geri kazandığıma göre, gitmene izin vermek istemiyorum. Ne şimdi, ne bir ay sonra, ne de bir yıl sonra. Ben. İstiyorum. Seni istiyorum. Sana ne şekilde sahip olursam olayım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve o da gözyaşı mı

Başparmağının ucuyla. "Ben varım. Şu anda her şeyi çözmek zorunda değiliz. Her şeyi tersinden yaptık ve bu muhtemelen işleri karıştırdı, ama kimin umurunda? At Günün sonunda birlikte olmak istiyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım kocamla çıkmak istediğim anlamına geliyor." Güldüm ve beni kendine çekti. "O zaman benden uzak durmaya ne dersin ve bunu fazla düşünmeyelim. Seni seviyorum. Seni istiyorum. Sen de beni seviyorsun. Sen de beni istiyorsun. Şu anda bu kadarı yeterli."

"Öyle mi? Çünkü seni bir daha kaybedemem Sav."

"Ben de seni kaybedemem." Son kelimedede sesim çatallaştı. Bir elini dizlerimin altına, diğerini de boynumun dibine uzattı ve beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

"İstesen de beni kaybedemezsin. Hiçbir yere gitmiyorum," dedi beni koridorda taşırken.

Bu anı milyonlarca kez düşünmüştüm. Ben Hayes'in iddialı olduğunu, biraz vahşi ve kontrolcü olduğunu hayal ettim, şimdiye kadar olduğu gibi

her gece başını kalçalarımın arasına gömdüğünde. Beni defalarca adını haykırmaya zorladığında.

Ama bu farklıydı. Beni camdan yapılmışım gibi yatağa yatırdı. Nasırlı parmakları Kazağımı yavaşça başımın üzerinden çekip yere attı. Acele etmeden parmaklarını lavanta dantelli sütyenimin üzerinde gezdirdi.

"Bu memeleri hayal ediyorum. Bu vücut hakkında. Mükemmel şeftali şeklindeki kışını," diye fısıldadı, bakışları şimdi benimkindeydi. "Boşaldığında çıkardığın sesleri ezberledim. Seni uçurumun kenarına götürdüğümde bal rengi gözlerinin nasıl parladığını. Nefes nefese kaldığında dudaklarının ayrılışını. Ve Sana dokunduğumda teninin kızarması. Beni öptüğünde kulak mememi okşaman ve daha fazlasını istediğinde tırnaklarını kafa derime geçirmen. Hepsini ezberledim, Sav."

Sözlerinden etkilenererek nefesimi içime çektim. "Hayes."

"Seni hak etmediğimi biliyorum. Bir aile istediğini biliyorum.

Beyaz çitli peri masalı. Ve ben sana bunu veremem, bebeğim. Ben o hayat için doğru adam değilim. Ama seni her şeyimle sevebilirim, sen istediğin sürece."

Nefes alamıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve bir elimi yüzünün her iki yanına koydum. "Beyaz çitleri sevmiyorum. Açık alanları severim."

Bir kahkaha attı ve ben de kıkırdadım. Bu adamı nasıl güldüreceğimi her zaman biliyordum, o kadar gergin olmasına rağmen çoğu insan ondan korkardı. Ben korkmuyordum. Onun kim olduğunu biliyordum.

Herkes gösterdiği huysuz dış görünüşünün altındaki adamı tanıyordum.

"Seni seviyorum, Hayes Woodson. Ve burası tam olarak olmak istediğim yer. O yüzden şu anda gelecek için endişelenme. Her zaman iyi olacağız, çünkü biz Hayes ve Sav'ız, değil mi? Bezelye ve havuç." Sesim titriyordu. "O zaman sen sadece

Sözüne sadık kal ve bugün beni her şeyinle sev?"

"Bunu yapabilirim."

"Bana karşı ne hissettiğini göster," diye fısıldadım.

Yapacağı şeyin tam olarak bu olduğunu anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu. Beni soymak için acele etmedi, önce kot pantolonumu sonra da sütyenimi ve külotumu çıkardı. Bunu yaparken her yerimi öpüyordu.

Dudakları vücudumda gezinirken tenim arzuyla yanıyordu. Kazağını çekiştirdim, tenini hissetmek istiyordum.

benimkine karşı. Ayağa kalktı ve bakışları benimkilerden ayrılmadan kazağını çıkardı. Fermuara uzanmadan önce kot pantolonunun düğmelerini açmasını izlerken öne doğru oturdum. Onu görünce ağzım sulandı. Kalbim bu güçlü adamın bana karşı olan savunmasız tavrı karşısında çarpıyordu.

Benim için.

Onu severdim.

Onu daha önce kimseyi sevmediğim bir şekilde sevdim. Bunun yeterli olmasını istedim.

Ve bu gece, bu kadarı yeterliydi. Komodine doğru ilerledi ve çekmeceyi açtı.

"Hiç çıplak biriyle birlikte oldun mu?" Ben sordum.

Eli çekmecenin kolunda dondu kaldı ve dönüp bana baktı. "Asla."

"Ben de," diye fısıldadım. "Ama doğum kontrol hapi kullanıyorum. Ve seni hissetmek istiyorum. Hepinizi."

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Karıma hayır diyemem, değil mi?"

"Henüz yapmadın."

Yatağa tırmandı, uzun, kalın ereksiyonu karnımın alt kısmına dayanırken üzerimde durdu. Ağız benimkini kapladı ve ellerim saçlarına gidip onu daha da yaklaştırırken dillerimiz birbirine karıştı.

Ağızını geri çekti ve kulak mememi ısırırken dudakları çenemde ve boynumda gezindi. Köprücük kemiğim boyunca ve göğsüme doğru bir iz yaladı ve emdi. Onun

Dili her sert tepe noktasının etrafında dönüyordu ve ben ona doğru eğildim, bacaklarımı daha geniş açtım, böylece uyluklarımın arasına yerleşebildi. Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda daha fazlası için çaresizce kıpırdandım.

"Bundan emin misin?" diye sordu, gözleri o kadar ciddiye ki neredeyse beni kırıyordu. Beni incitmekten o kadar endişeleniyordu ki. Hiç kimse bana Hayes gibi değer vermiş miydi?

"Evet. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

"Bana sahipsın Sav." Yer değiştirdi ve ereksiyonunun ucunun girişimi okşadığını hissettim. "Bana her zaman sahip oldun."

Birazcık ileri ittiğinde yataktan doğruldum ve nefes nefese kaldım. "Sığacağını sanmıyorum."

Sesimdeki paniği duyabiliyordum ve onun da bunu duyduğu açıktı.

"Hey, iyi olacaksın."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bizi ters çevirdi ve bir bacağım iki yana düşecek şekilde beni üstüne oturttu. "Hızını sen belirleyeceksin. Beni santim santim içine al, bebeğim. Bunu yapabilirsin."

Lanet olsun. Kocam çok seksi bir adam.

Başımı salladım ve kendimi onun hemen üzerinde konumlandırırken derin bir nefes aldım. Elimi ereksiyonunun etrafına sardım ve aşağı doğru hareket ettim.

Yavaşça.

Önce ucundan tutup sonra santim santim aşağı doğru kaydırarak.

Beni iyice gererken nefes nefese kaldım.

Elleri her yerdeydi; kollarımı, boynumu, saçlarımı okşuyor, ben aşağıya doğru kaydıkça beni yatıştırıyor ve rahatlatıyordu.

"Ne kadar iyi bir kızsın, beni sonuna kadar içine alıyorsun Sav. Keşke seni böyle doldururken ne kadar seksi göründüğünü görebilseydin."

Son parçasını da içime çekerken iç çektim ve büyüklüğüne alışırken başım bir solukta geriye düştü. Hiç hareket etmedi; kontrolü bana bıraktı. Eliyle saçlarımı

kavradı ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırmaya zorladı.

İyi olduğumu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Hey," diye fısıldadım.

"Hey." O seksi gülümseme yüzüne yayıldı. "İyi misin?"

"Gerçekten iyiyim, aslında." Dişlerim alt dudağıma battı ve geri kaymadan önce şaftını yukarı doğru hareket ettirdim.

İlk başta yavaşça. Elleri kalçalarımaya giderken bir inilti çıkardı ve beni bir dakika boyunca hareketsiz tuttu.

"Lanet olsun, bebeğim. Sen mükemmelsin. Şimdi sikimin her yerine boşalana kadar sür beni."

"Senin pis ağzını seviyorum, kocacığım." "Ben de senin daracık amını seviyorum, karıcığım." Aman Tanrım.

Hızımızı, ritmimizi bulduk. Sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi. Birlikte hareket ettik.

Acelemiz yoktu, bu coşğunun her dakikasının tadını çıkarıyorduk.

Vücudum beklentiyle karıncalandı ve başım geriye düşerken elleri ve dudakları her yerdeydi ve arkamdaki kalın uyluklarını kavradım. Onun itişine karşılık verdim. Gözlerimin arkasında beyaz ışıklar patladı ve uçurumun kenarından geçerken bedenimi kontrol edemiyordum.

Adını haykırdım ve bir kez daha içime girerken kalçalarımı oynatmaya devam etti.

Ve sonra bir tane daha.

Sonra gırtlaktan gelen bir ses boğazını terk etti ve beni unutuşa kadar takip etti.

23

Hayes

Haberlerim var.

NEHİR

Sanırım grup mesaj zincirimizin tarihinde ilk kez Hayes bir konuşma başlattı.

ROMEO

N'aber, kardeşim?

Karıma aşığım.

NASH

Bunu yeni mi fark ediyorsun?

Bana zorluk çıkarmayın diye şimdi size söylüyorum. Haklıydın.

KING

Bum. Zamanı gelmişti, seni cahil orospu çocuğu.

Bunu görmezden geleceğim çünkü sizinle aynı fikirdeyim.

ROMEO

Özür dilerim. Bir dakikalığına bayılmışım. Hayes kaçırıldı mı? Telefonu birinde mi?

NASH

LOL. Bu işlemek için çok fazla. Ona sorsak nasıl olur? O olduğundan emin olmak için kimsenin bilmeyeceği bir şey mi?

NEHİR

King'in üç korkusu nedir?

Gezegendeki herkes bunu artık biliyor. Arılar. Palyaçolar. Beyaz minibüsler.

KING

Neden oraya gidelim ki? Ne dersin?
O olduğunu daha açık hale getirecek bir şey?

ROMEO

Bunun için sabırsızlanıyorum.

KING

Dün gece hiç uyumadım çünkü karıma bir bebek koymaya çalışıyorum.

Oraya geleceğim ve o lanet kafanı tuvalete sokup sifonu çekeceğim.
Mükemmel bir şekilde taranmış saçlarınız tuvalet suyuyla kaplanmış ve nefes alamıyorsunuz. Hakkında konuşma

Yine kardeşimin içine bebek koyuyorsun, orospu çocuğu.

NASH

Kesinlikle o.

KING

Güvende olmana çok sevindim kardeşim.

ROMEO

Bu Hayes'in aşkı. Şimdiden yumuşadı, değil mi?

Benimle ilgili yumuşak bir şey yok, sizi sık kafalılar.

NEHİR

Sahip olduğun için mutluyum, çünkü Easton Bu sabah aradı. Sheana ve avukatı şehirdeymiş. İkiniz hakkında yerel halkı sorguluyorlarmış. Karına aşık olman harika bir zamanlama. Hazırlıklı olun. Onun en iyi arkadaşları olarak bizim için gelecekler.

ROMEO

Ne istiyorlarsa sorsunlar. Saklayacak bir şeyimiz yok.

NASH

İşin içine para girince insanlar çıldırıyor. Arkandayız kardeşim.

KING

Sür ya da öl.

NEHİR

Sonuna kadar kardeşiz.

NASH

Her zaman sadakat.

ROMEO

Sonsuza kadar arkadaşım.

Sheana'nın avukatıyla birlikte şehirde olduğunu bildirmek için Savannah'ya kısa bir mesaj attım. Cevap verdi ve Easton'ın onu arayıp haber verdiğini söyledi.

Endişeli değildi.

Saklayacak bir şeyimiz yoktu.

Bu sahte başlamış olabilir, ama artık öyle değil.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum ama karımı sevdiğimi biliyordum. Onu ve sadece onu istediğimi. Hatta ona kutudan beş mektup daha vermeyi kabul etmiştim ve o da ilk gece seviştikten sonra bunları yatakta yüksek sesle okuyarak bana işkence etmişti.

Ve şimdi ona sahip olduğum için, doyamıyordum.

İlk kez seks yapan iki azgın genç gibiydik. Bütün gün yatakta kaldığımız için ertesi gün evden çıkmadık. Yemek siparişi vermiştik.

yatakta seks ve ardından duşta seks.

Bu kadın söz konusu olduğunda ağgözlüydüm. Daha önce hiç böyle olmamıştım ve bunu sorgulamayı bırakmıştım.

Anı yaşıyorduk.

Yani ilişkimizi sorgulamak isteyen herkes bir sık yalayabilir.

Onun için deli oluyordum ve bunu saklamıyordum. Rol de yapmıyordum.

"Rambo, burada seni görmek isteyen bazı insanlar var. Onları beklemleri için çalışma odasına gönderdim," dedi Santa. Ekibimizin en yaşlı üyesiydi ve bu adamı çok severdim. Beni kanatları altına alıp aylak olarak eğiten adam oydu.

"Kim o?"

"Abe'in servet avcısı eski sevgilisi ve çık takım elbiseli bir adam. Adamlara soru sormaya çalışıyorlardı ama onları çalışma odasına götürdüm ve kimseye onlarla konuşmamalarını söyledim."

İşte başlıyoruz.

"Teşekkürler." Onu omzundan alkışladım ve Savannah içeri girdiği sırada mutfağa doğru ilerledim. Arada sırada uğruyordu ve zamanlaması bundan daha mükemmel olamazdı.

"Hey, hubs. Burada bir gecen daha olduğunu biliyorum. herkes için biraz tortilla orbası bırakmak istedim." Tencereyi tezgâhın üzerine koydu ve parmak uçlarına kalkarak beni öptü.

Sanki bunu yapmak çok doğalmış gibi.

Ayrı kaldığımız onca yıl boyunca hayatımda eksik olan bir rahatlık vardı onda.

Ve şimdi onu geri aldığımda, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

O.

Ona ihtiyacım vardı.

Elim boynunun kenarına dolandı, başparmağım çenesinde geziniyor. "Sheana ve avukatı burada. Noel Baba onları çalışma odasına gönderdi, sen de benimle gelsen ve bu işi birlikte yapsak nasıl olur?"

Gözlerindeki endişeyi gördüm ve gülümsedim. Sorun yoktu. Biz iyiydik.

"İşinize geldikleri için üzgünüm. Bu çok saçma. Bizi taciz edemezler."

"Hey. Ben üzgün değilim. Seni etkilemelerine izin verme. İstedikleri bu. İstedikleri her şeyi sorabilirler. Biz birlikteyiz. Mutluyuz. Önemli olan tek şey bu."

Parmaklarım onunkilerle iç içe geçerken başını salladı ve ben de onu bir kat daha aşağıya, çalışma odasına götürdüm. İçeri girdiğimizde ikisi de kanepede oturmuş bir şeyler fısıldaşıyorlardı ki dönüp bizi gördüler.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum Savannah. Bir sonraki durağımız sendin. Evimdeki tadilatı sosyal medya hesaplarınızdan herkese duyurduğunuz için sizi bulmak oldukça kolay.

medya," dedi Sheana ve ayağa kalkıp bize doğru yürüdü. Kolunu uzattı ve ikimiz de ona bakakaldık.

Bu istediğimiz bir ziyaret değildi ve ona hiçbir şey borçlu değildik.

Abe boşandıklarında ona yüklü bir çek verdi çünkü onun hayatından çıkmasını istiyordu. Sheana'nın vasiyette adı yoktu ve cenazeye katılmadı, ne bir kart, ne bir çiçek, hiçbir şey göndermedi.

Savannah elini görmezden gelerek onun yanından geçti ve o ve ben avukatının oturduğu yerin karşısındaki koltuğa oturduk.

"Burası kocamın iş yeri ve burada olup onu rahatsız etmen için hiçbir neden yok," dedi Savannah, eli hâlâ benim elimdeydi ve kot kaplı kalçasının üzerinde duruyordu.

"Hayes, Savannah, sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Mike.

Hardman." Sheana'ya tekrar yanına oturmasını işaret etti.

Sheana ile Hardman arasında sevgi olmadığı açıktı.

ve Savannah. "Buralardaydık ve kısa bir sohbet için müsait olup olmadığınızı sormak istedik. İkinizin de burada olmanızı beklemiyorduk."

"Doğru," diye tısladım. "Çünkü bunun gerçek olmasını istemiyorsun. Ama karım her zaman uğrar ve bugün de farklı değil. Bana ve çocuklara çorba getirdi. Ama görüştüğünüz avukatımız Easton Chadwick, o olmadan bizimle konuşmaya çalışmamanızı söylemiş.

Ama yine de geldiniz, bizi hazırlıksız yakalayacağınızı düşündünüz."

"Madem saklayacak bir şeyiniz yok, neden bir avukata ihtiyacınız var?" Sheana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak konuştu,

Mike ona uyarı niteliğinde bir bakış attı, ben de bunun sessiz kalmasını isteme şekli olduğunu düşündüm.

"Çünkü bu taciz gibi geliyor," dedi Savannah.

"Müvekkilim o ev ve evdeki eşyalar üzerinde hakkı olduğunu düşünüyor.

Çünkü Abe ona sözlü olarak bir söz vermişti. Ve o vasiyette bazı ilginç şartlar olduğunu öğrendik.

Abe'nin sizden istediği sözleşmedeki yönergelere uyduğunuzdan emin olun. Bu kadar basit. Sadece birkaç sorumuz var ve eğer saklayacak bir şeyiniz yoksa, bu bir sorun olmayacaktır," dedi Mike ve yüzünde sinsi bir sırıtma vardı.

"İronik, gerçekten." Savannah doğrudan Sheana'ya baktı. "Yani, senden çok daha yaşlı bir adamla evlendin ve sadece üç ay kaldın. Ondan tamamen faydalandın ve cebinde bir sürü parayla ayrıldın. Sana sözlü bir söz verdiği bir an bile inanmıyorum, çünkü orada sizi vasiyetine dahil etmemesi için bir sebep yok. Ama hayatının son dönemlerinde onu hiç kontrol etmediğinizi biliyorum. Cenazesine katılmadın ya da başsağlığı bile dilemedin. Yine de o öldükten sonra buraya gelip beni mi sorguluyorsun? Onu severdim. Benim için bir büyükbaba gibiydi ve sen bunu biliyordun. Onunla her gün konuşurdum. Onu küçüklüğümden beri tanırım. Evini yeniliyorum. Abe ve Lily'ye ait olan çiftlik evi, çünkü onun istediği buydu. Onların istediği. Ne onu ne de onun ölümünden para kazanmaktan başka bir şeyi umursuyorsunuz. Ve bu, Sheana, iğrenç bir şey."

Oda sessizliğe gömüldü ve Sheana ayağa kalktı.

"Bil bakalım ne oldu? O senin deden değil. Sana hiçbir borcu yoktu. Ve sen ona ve Lily'e sarıldın çünkü kendi Ailen berbat durumda. Duyduğuma göre baban acınası bir adammış. Karısı onu açıkça aldatmış ve kasabadaki herkes bunu biliyormuş. Abe senin için üzüldü ve

Bu çok üzücü. Onunla evlendim. O benim kocamdı. O ev, o para benim olmalıydı. Ve sen kaçtın ve bunu yapmaya istekli ilk adamla evlendin, muhtemelen ona paradan pay vererek rüşvet verdin. Bunu kanıtlayacağım Savannah. bekleyin."

"Sheana." Mike'ın sesi sertti ve ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğinde irkildi. "Konuşmayı kes. Bunun kimseye faydası yok."

Savannah soğukkanlılığını korudu ama ben ayağa kalkarken boşa kalan elim yanımda yumruk oldu. aşk koltuğunda kaldı.

"Eğer bir daha karımla bu şekilde konuşursan, pişman olursun." Savannah'ya uzandım, o da ayağa kalktı. "Evlilik sözleşmesi imzaladım, seni aptal. Bir dahaki sefere ödevini yap. Abe o parayı karımın almasını istedi, o da ne istiyorsa onu yapmalı. Eğer senin almanı isteseydi, vasiyetinde senin adını da yazardı. Bu konuşma bitmiştir. İtfaiye binamdan defolup gidin, yoksa polisi arayıp ikinizi de uzaklaştırtırım."

Sheana konuşmaya başladı ve avukatı onu durdurmak için elini kaldırdı. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

Odadan çıktılar ve Savannah yaklaşırken döndüm ve kollarımı ona doladım. "İyi misin?"

"Evet. Yine de o kadından nefret ediyorum. Hiç kalbi yok. Abe onunla evlendiğine hemen pişman oldu ve ondan aldığı paraya her zaman içerledi. Yalnız olan gerçekten iyi bir adamdan faydalandı." Omuzları titriyordu ve ben onu öylece tuttum.

"Biliyorum. Sadece atışını yapıyor. Elllerinde hiçbir şey yok ve sanırım avukatı da bunu yeni fark etti."

Bana baktı, gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Beni hiçbir şeyin içine sürüklemedin. Burası tam da olmak istediğim yer."

"Sen çok iyi bir kocasın." Gülümsedi. "Ama bu gece evde yalnız olduğuma göre, bana bir tane daha

mektubu okumak için?"

Bu mektuplar konusunda çok acımasızdı. Onu özlediğim için sızlanmam ve beni araması için yalvarmam beni zayıf bir korkak gibi gösteriyordu.

"Neden o mektuplara bu kadar takıntılısın? Sadece nerede olduğunu merak ediyorum."

"Doğru değil. O mektuplarda çok şey var. Ben ayrıldıktan sonra hayatında neler olduğunu duymak hoşuma gidiyor."

"Hayatımın en kötü yılı," diye itiraf ettim. Savannah gitmişti. River ve Romeo islahevine gönderildiler. Kız kardeşim ve ben neredeyse koruyucu aileye gönderiliyorduk ve sonra ben Nash ve babasıyla, Saylor ise River ve Kingston'ın büyükannesi ve büyükbabasıyla kalarak ayrı yaşadık.

"Biliyorum. Ama neler yaşadığını anlamama yardımcı oluyor."

İnledim. "Ben gittiğimden beri hiç gözetlemedin mi?"

Dolabımın üst rafındaki bir kutuda olduklarını biliyordu. Ama bu Savannah'nın tarzı değildi. Onları ona vermemi istedi.

Bileğini tuttu ve benimkini çevirip birbirine bastırdı.

"Bezelye ve havuç, kocacığım. Sen onaylamadan onları okumazdım."

"Seninle evlendiğim için nasıl bu kadar şanslıyım?" Kulağına doğru fısıldadım.

"Sana seçme şansı vermedim," dedi geri çekilip bana gülümserken. "Ama belki de tüm bunlar yolculuğumuzun bir parçasıydı, ha?"

"Belki de öyleydi, Shortcake."

Çünkü burada onunla olsaydım her şeyi tekrar yapardım.

Savannah

"Bu çok şirin," dedim, bir taburenin üzerine çıkıp Saylor pankartın bir ucundan tutarken ben de diğer ucundan tuttum.

Demi için Saylor'un kitapçısı Love Ever After'da bir bebek partisi düzenliyorduk. Demi'nin kahve dükkanı Magnolia Beans'e bağlıydı ve Peyton her türlü hamur işini getirip hazırlıyordu. Emerson yemek pişirmeyi çok severdi ve cupcake'lerden ve tek boynuzlu Krispie'lerden oluşan kuleler getirmişti. Ruby, insanların oturup yemek yiyebilmeleri için kiraladığımız masalara örtüler yerleştiriyordu. Janelle tüm çiçekleri Magnolia Blooms'tan getirmişti ve Midge yeni gelmişti ve küçük ızgaraları hazırlıyordu. Arka duvardaki dikdörtgen masa boyunca şeffaf kaplarda peynirli sandviçler ve domates çorbası.

"Sandviçleri sipariş ettiğim sevimli yağlı kağıda sarmakla ilgili talimatlarıma uyduğunuz için teşekkür ederim. üzerinde küçük boks eldivenleri var." Peyton sandviçleri inceledi ve sonra Midge'e baktı.

"Bana fazla seçenek bırakmadın, değil mi? Ve bence atacağın yağlı kâğıt üzerindeki resimler biraz aptalca," diye tersledi Midge. The Golden'ın sahibiydi Goose lokantası, ve kadını tüm hayatım boyunca tanıyordum. Komik ve tuhaf biriydi ve onu hep sevmişimdir.

"Hey, bu bir bebek partisi. Negatif kasabaya gitmiyoruz. Ve biz burada tamamen temalarla ilgileniyoruz." Peyton ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Saylor, "Biz de burada sevgiden yanayız," dedi. İkimiz de az önce astığımız pankarta hayranlıkla bakmak için geri çekildik: Küçük Altın Oğlumuzu Kutluyoruz!

Boksör temalı bir bebek partisiydi çünkü Romeo artık profesyonel olarak yapmasa da bir dövüşçüydü.

"Bu dövmeler çok komik," dedi Ruby, elindeki dövmeyi göstererek.

İnsanların alması için masalara serptiğimiz geçici dövmeler.

Sür ya da öl. Sonuna kadar kardeşiz. Her zaman sadakat. Sonsuza dek dostum.

"Bu Beefcake'in fikriydi," dedi Emerson. "O her zaman tüm erkeklerle aynı dövmeyi yaptıracığından bahsediyor, bu yüzden Romeo ve Demi'nin küçük adamının da onunla birlikte bir dövme yaptıracığına ikna olmuş."

"Bu çok şirin. Hepsinin aynı dövmeye sahip olmasına bayılıyorum." Janelle'in bıraktığı çiçek aranjmanlarını her masanın ortasına yerleştirmeye başladım.

"Peki ya sen ve şu ateşli kocan?" Midge sordu. "Çocuk sahibi olacak mısınız? Hayes'i bir bebekle düşünemiyorum. Çok huysuz biri. Ama gözleri kolay görüyor."

"Kardeşim harika bir baba olurdu. Sadece bunu bilmiyor çünkü bir babayla büyümedi ve kafasına bunu başaramayacağını yerleştirdi," dedi Saylor, bakışları benimkilerle kilitlendi, sanki konunun bu olduğunu biliyormuş gibi

Aynı şeyleri hissetmediğimiz bir şey.

"River ve ben çocuk sahibi olmak için acele etmiyoruz. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz." Ruby omzuyla bana çarptı ve göz kırptı.

"Evet, işte sana bir huysuzluk daha." Midge kıkırdadı.

"River ve Hayes muhtemelen kızlarına aşık olan herhangi bir çocuğu dövdükleri için tutuklanırlardı."

Bu düşünce beni gülümsetti.

Bunu görebiliyordum. Bir baba olarak Hayes. Ama arzularınızı başkasına zorla kabul ettirmeye de inanmıyordum. İnsanlar kendi hayatlarını yaşamalı ve kim olduklarına sadık kalmalılar. Ben de bunu yapmaya kararlıydım. Bu yüzden çocuk istemeyen bir adamı iyi bir baba olacağına ikna edemezdim. İkna etmek zorundaydı. buna kendisi karar verir.

Ve o kadar da geleceğe gitmiyorduk. Anı yaşıyorduk. Ben onu asla geride tutmazdım, o da beni asla geride tutmazdı. Birbirimizi bunu yapamayacak kadar çok seviyorduk.

"Buna hiç şüphe yok," dedi Peyton. "Ama bu ikisinin yakında hamile kalacağını tahmin ediyorum." Başparmağını Emerson ve Saylor'a doğru uzattı.

"Bir düğün planlıyoruz ve şu anda Cutler'a odaklandığımız için çok mutluyuz. Ama elbette ailemizi genişletmek istiyoruz," diyor Emerson. "Ama acelemiz yok."

"King ve ben kesinlikle deniyoruz," dedi Saylor. Yanakları pembeleşti, bu da hepimizi güldürdü.

"Tatlım, utanacak bir şey yok. Bazen o adamın lokantamda elbiselerini yırtacağını düşünüyorum. Sana sürekli takıntılı bir erkek gibi bakıyor," dedi Midge ve hepimiz bir kahkaha krizine girdik.

"Peki ya sen?" Ruby sorusunu Peyton'a yönelterek sordu. "Sen ve Slade son zamanlarda birbirinizden hiç ayrılmıyor gibisiniz."

"Benim adamım çok seksi. Onunla bugün evlenirdim, ama o ayık kalmaya çalışıyor ve ben de bunu destekliyorum. Acelemiz yok." Peyton güzel mavi ve şeftali çiçekli kâğıt tabakları ve peçeteleri büfe masasına yerleştirdi.

"Bu iyi bir plan," dedim. "Aceleye gerek yok." "Bunu, evlendikten birkaç hafta sonra şehre geri döndü." Midge ıslık çaldı. "Magnolia Falls'un en gözde bekârını kaptın kendine. Kimsenin evleneceğini düşünmediği adamı."

"Hey, biliyorsan biliyorsundur. Hadi hepimiz şu fotoğraf kabinine doluşalım ve başlamadan önce birkaç fotoğraf çektirelim," dedi Ruby.

Peyton sinema salonu tarzı bir fotoğraf kabini kiralamıştı, böylece eve götürebileceğimiz eğlenceli fotoğraf şeritlerimiz olacaktı.

Midge bizimle birlikte tırmanmayı reddetti ama beşimiz birlikte oraya sıkışmayı başardık.

Kapı çalındı ve Emerson elinde yaptığı pasta ile Nash'in durduğu yere doğru koştu.

Bu sabah geldiğinde hepsini arabasına sığdıramamış, bu yüzden Nash'e Cutler'ı bırakırken getirmesini söylemişti.

Pasta üç katlıydı ve beyaz krema ile kaplıydı, üzerinde fondan yapılmış büyük bir lacivert boks eldiveni vardı. Eldivenin üzerinde beyaz fondan bağcıklar bile vardı. Hepimiz pastanın ne kadar profesyonel ve muhteşem olduğuna hayret ettik.

"Vay be, kızım. Eğer şu doktorluk işi yürümezse, düğün pastası yaparak hayatını kazanabilirsin," dedi Peyton, Nash'i tatlı masasına doğru yönlendirirken.

Cutler, "Benim Sunny'm en iyi doktor, en iyi fırıncı ve en iyi annedir," dedi ve Emerson'ın elinin göğsüne gitmesi gözümünden kaçmadı.

duygusallıktan bunaldım.

Birlikte olmaları gereken bir ailenin mükemmel bir örneğiydiler. Emerson benimle neredeyse başka bir adamla evlenmek üzere olduğu hikayesini paylaşmıştı, ama neyse ki,

onu en iyi arkadaşıyla aldattığını öğrenmişti. Magnolia Falls'a bir süreliğine saklanmak için gelmişti ve asla ayrılmamıştı. Sonsuzluğunu burada bulmuştu.

Hiç beklemediği bir yerde.

Hayes'te de aynı şeyi hissettim. Sanki uzun zamandır hayatımda eksik olan şey oymuş gibi. Bu kasabadan ayrıldığımdan beri, dolduramadığım bir boşluk varmış gibi hissediyordum ve bir şekilde o bu boşluğu doldurmuştu.

Ama iyi olan her şey sonsuza kadar sürmüyordu ve bunu herkesten iyi biliyordum.

Şehirde birkaç ay önce uğruna cinayet işleyebileceğim iş teklifleri aldım. Şu anda sosyal medya tasarımı işiyle eğleniyordum ama bu geçici bir durumdu.

Evliliğimin olması gerektiği gibi.

Kocam benimle çıkmak istiyordu, hayatını benimle geçirmek değil.

Ben bir aile

istedim. O

istemedi.

Cutler elimi çekiştirdiğinde elimi salladım. "Bu dövmeıı bana yapar mısın, Savvy?"

"Tabii ki yapacağım. Bir tane de bana yapar mısın?" Onu tuvalete götürüp tek kullanımlık havluyu ılık suıun altına tuttuktan sonra dövmeıı küçük koluna bastırırken sordum.

"Oh, adamım, bu harika olurdu. Henüz hiçbir kııda bu dövme yok. Sen ilk olacaksın." Sıcak bezi kolundaki dövmenin üzerine tutarken kıkırdadı. "Hayes Amca bana senin farklı olduğunu söylemişti."

"Öyle mi?" Daha ne kadar beklemesi gerektiğini görmek için telefonumun saatini kontrol ederek sordum.

"Evet. Düşününe gidemediğim için ne kadar üzgün olduğumu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Bu konuda ne kadar kötü hissettiğimizi biliyorsun, değil mi?" "Sorun değil Savvy. Artık benim kıızımsın. Ama Hayes Amca, Bana açıkladı," dedi Cutler, kağıdı görebileceği şekilde geri sıyırdığımda yere baktı ve nefesi kesildi. kelimeler geçici olarak koluna kazınmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı ve bana bakarken kaşlarını oynattı. "Biliyor musun, Hayes amcam evleneceğini hiç düşünmemişti. Ama seninle evlenmek için bir saniye daha bekleyemeyeceğini çünkü senin farklı olduğunu söyledi. Senin her zaman farklı olduğunu söyledi."

"Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum." Sıcak bezi dövmemin üzerinde tutarken kıkırdadım.

"Oh, bu iyi bir şey. Bana senin onun en iyi arkadaşı olduğunu ve sonra gittiğini ve çok üzöldüğünü söyledi, Savvy. Ve geri döndüğünde seninle evlenme şansı varken, beklerse tekrar gideceğinden korktuğunu söyledi. Ve seni bir kez kaybetmenin korkunç olduğunu söyledi." Kollarını havaya kaldırdı. "Sadece korkunç! Ama seni iki kez kaybetmek çok fazla olurdu.

Bu yüzden artık kıızgın değildim. O seni bekledi ve sen geri döndün." Pembe yuvarlak yanakları ve herkesin kalbini eritebilecek o çikolata gözleriyle bana gülümsedi.

Ve onun sözleri benimkileri eritti.

"Kocamın bu kadar tatlı olduğunu kim bilebilirdi?"
Boğazımdaki yumruyu iterken sesim alaycı bir tonda çıkıyordu.

Cutler'ın başı kahkahalarla geriye düştü. "Sen ve ben hariç kimse Hayes Amca'ya tatlı diyemez. Seni ve beni sevdiğini biliyorum, Savvy. Hayes Amca'nın tatlı olabileceğini de biliyoruz, değil mi?"

"Evet, var," dedim, kendi kolumdaki kâğıdı sıyrırken ve ikimiz de eşleşen dövmelerimize hayranlıkla bakarken.

"Seni amcamla seviyorum."

"Ben de," dedim küçük burnunun ucuna dokunarak. "Bu, sonsuza dek benim kızım olduğun anlamına geliyor."

"Evet. Bana mahkumsun, Beefcake."

Onun küçük elini kendi elime aldım ve partiye geri döndük.

"Tamam, Demi geldi," dedi Peyton, kitapçıya son bir kez daha bakarken. Büyüleyici görünüyordu. Gördüğüm en rüya gibi bebek partisiydi.

Kapı açıldı ve Demi'nin annesi ve büyükannesi Demi'nin yanında içeri girdi ve Demi'nin ağzı açık kaldı.

"Bu çok şirin. Şu detaylara bak!" diye bağırdı. "Çok teşekkür ederim."

"Dostum, yeni kardeşimle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Cutler elimi sıkarken. "Bildiğim her şeyi ona öğreteceğim."

"Eminim yapacaksın." Ona gülümsedim.

İnsanlar gelmeye başladı ve Demi'nin bebek yumrusunun boyutunu tahmin ettiğimiz oyunlar oynadık, tavsiye ve teşvik içeren kartlar doldurduk ve güldük, yedik ve eğlendik. en iyi zaman.

O anda Magnolia Falls'u tahmin ettiğimden çok daha fazla özlediğimi fark ettim. Bu kasabayı, evimi çok kötü koşullar altında terk etmişim ve bunun burada büyürken yaşadığım tüm güzel anıları engellemesine izin vermişim.

Demi ve Romeo'nun oğlunun Magnolia Falls'ta sevgi ve büyümlü bir ortamda büyüyeceğı için ne kadar şanslı olduğunu biliyordum.

küçük kasaba hayatı.

Geleceğim hakkında hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

Son on yılımı bu kasabaya lanet ederek geçirdim.

Kendimi buradan nefret ettiğime inandırırken, aslında burayı seviyordum.

Magnolia Falls evimiz.

Sonraki birkaç saati herkesle sohbet ederek ve bir masadan diğerine geçerek geçirdim. Tüm konuklar dağıldıktan sonra Demi'nin arabasını hediyelerle doldurmasına yardım ettik ve kitapçıyı temizleyip normale döndürdük.

Kızlara sarılıp vedalaştım ve eve doğru yola çıktım.

Sokağımıza döndüm ve uzaktaki evi gördüm.

Ve her ne sebeple olursa olsun, koşmaya başladım.

Botlarım ritmik bir sesle kaldırıma vuruyordu.

Çünkü aniden, oraya gitmek için

sabırsızlanmaya başladım. Ona.

Home.

25

Hayes

Birkaç mum yakmadan önce dışarıdan yemek sipariş etmiştim. Onun için güzel bir şey yapmak istedim. Haftalar önce yapmam gereken bir şey.

Kapının açılıp kapandığını duydum ve onu karşılamak için aceleyle girişe yöneldim.

"Hey," dedi Savannah, ceketini çıkarıp merakla etrafına bakınarak. "Burası çok güzel kokuyor."

"Bize pizza ve salata söyledim."

"Vay canına. Bu çok hoştu. Bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyorsun." Kıkırdadı.

"Hadi, sana küçük bir sürprizim var."

Onu, tezgahın üzerinde birkaç titrek mumun durduğu mutfığa götürdüm. Mektup kutusu masanın üzerinde duruyordu.

Kanepenin yanındaki sehpa bir şişe şarapla birlikte yemeği koymuştum.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu ve doğruca mektup kutusuna yöneldi. "Hepsini okumama izin mi veriyorsun?"

"Kutu senin. Ne zaman istersen okuyabilirsin. istiyorum." Ben deri koltuğa oturdum, o da yanıma oturdu.

"Teşekkür ederim. Birkaç günde bir bana bir tane vererek işkence etmekten hoşlandığını sanıyordum."

"Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum ve bunlar her şeyle bağlantılı."

Parmaklarını kutunun üstünde gezdirdi ve bana baktı.

"Burası seninle evlenmek istemediğini söylediğin yer mi? Artık arabayı benimkine bağladın ve bu da benim veda hediyem mi?"

Sesi hafif ve mizah doluydu, ama aynı zamanda sesinin biraz titrediğini fark ettim. Belirsizlik içindeydik. Ona denediğimi göstermem gerekiyordu. Bizim için savaşmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Hayır, hayır. Sana deli olduğumu söylüyorum. Nerede olduğun önemli değil, çünkü sen burada yaşıyorsun Sav. Tam burada." Elini uzattım ve kalbimin üzerine koydum. "Bu işte iyi olmadığımı biliyorum. Biliyorum Muhtemelen her şeyi mahvedeceğim. Ama seni seviyorum. Bu yüzden sana bu mektupları vermek benim sana her şeyimi gösterme şeklim. İçinde hatırlamak istemediğim şeyler var ama belki sana neden böyle olduğumu gösterir."

Öne atıldı ve bana sarıldı. Kollarım geldi Onu yakınımda tutmak istiyordum. "Seni olduğun gibi seviyorum, Hayes."

"Biliyorum. Ama benim bahsettiğim bu değil."

Gözyaşlarını uzak tutmaya çalışmak için birkaç kez gözlerini kırptırarak geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birlikte bir hayattan bahsediyorum. Burada kalmanı istiyorum. Benimle birlikte. Magnolia Falls'ta kendi işini açman için sana destek olabilirim."

Flanel gömleğimin cebine uzanıp oraya sakladığım küçük siyah kutuyu çıkarırken konuşmadı. Kutuyu açtığımda üzerinde prenses kesim bir pırlanta olan platin bir yüzük vardı. Klasik ve güzeldi, tıpkı onun gibi.

"Hayes," diye fısıldadı. "Nedir bu?"

"Taktığın o yüzük sana layık değil." Kıkırdadım, çünkü Amazon'dan yirmi dolara almıştık, çünkü sadece görünüş için bir şeye ihtiyacımız vardı. "Yüzüğümü parmağında istiyorum. Biliyorum. Farklı şeyler istiyoruz, ama belki de bunların hiçbiri düşündüğümüz kadar önemli değildir. Belki de önemli olan tek şey sen ve benim. Çünkü seninleyken hiç olmadığım kadar mutluyum. Ve başka biri sana istediğin her şeyi verebilecekken benimle birlikte olmanı istemenin bencillik olduğunu biliyorum. Ama ben bir

Söz konusu sen olunca bencil bir adam oluyorum. Gitmene izin vermek istemiyorum." Sesim titriyordu, bu da beni ürkütüyordu. Alışkın değildim savunmasız olmak, ama bunun gerekli olduğunu biliyordum. Taşınmasını istemiyordum. Magnolia Falls'u terk etmesini istemiyordum.

Beni terk etmesini istemiyorum.

"Bunu beni bir arkadaş olarak tekrar kaybetmek istemediğin için mi yapıyorsun?" diye sordu. "Çünkü artık her şey farklı. Bu sefer iletişimimizi kaybetmeyeceğiz. Benimle kalacaksın," dedi gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzülürken.

"Bunu iletişimimizi kaybetmekten korktuğum için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü sensiz yaşayamam. İstemiyorum. takılan arkadaşlar olmak. Benim olmanı istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Hayallerinin peşinden koşmanı izlemek ve her adımında seni desteklemek istiyorum. Seni istiyorum Sav. Bizi istiyorum." Akan gözyaşlarını silmek için başparmaklarımın ucunu kullandım. "Seninle bir hayat istiyorum."

Başını salladı, gözyaşları akmaya devam ederken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hiç gerçekten evlenmek istemediğini sanıyordum? Hiç kimseyle sonsuza dek birlikte olmak istemediğini?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuz silktim. "Ama sonra sen bir orman yangını gibi kasabaya geri döndün ve beni hayata döndürdün. Dünyamı ateşe verdin. Ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki biz birbirimize aitiz. Mükemmel olmayabiliriz ve işler karışabilir ama benimle bu şans denersen her gün bizim için savaşacağım."

"Seninle bu riski göze alacağım," diye fısıldadı. "Çünkü tek istediğim sensin, Hayes Woodson. İhtiyacım olan tek şey sensin. Sen yeterlisin."

Bunlar duyacağımı hiç düşünmediğim kelimelerdi.

Sahte yüzüğü parmağından çıkardı ve yerine yeni yüzüğü taktım.

Odada açıkça tartışmamaya karar verdiğimiz bir fil vardı. O bir aile istiyordu.

Ben de onu istedim.

Günün sonunda bir yolunu buluruz.

Mektupları okuduktan sonra neden böyle olduğumu anlayacağını umuyordum.

Sevdiğim insanlar söz konusu olduğuunda başarısız olmaktan duyduğum yoğun korku.

Ve şu anda, her şeyi kabul ettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Eline baktı ve gülümsedi. "Bu muhteşem." "Sen de harikasin, Shortcake."

"Bu hayatın geri kalanında sadece sen ve ben olursak, bununla yaşayabileceğimi bilmeni istiyorum, Hayes. Sadece senin de aynı şekilde hissettiğini bilmem gerekiyordu. Sen benim ailemsin ve bu benim için yeterli." Sesi titriyordu ve ben ne dediğini biliyordum.

Benim için aile hayalinden vazgeçerdi.

Ve ben de bunu yapmasına izin veren bencil bir pisliktim.

Çünkü onu o kadar çok seviyordum.

"Bugün hiçbir şeye karar vermemize gerek yok. Tek bilmemiz gereken bu işi başaracağımız. Ne pahasına olursa olsun. Mektupları okumanın da yardımcı olacağını düşünüyorum." Uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve o da başını salladı.

Onu aşağı çektim ve sertçe öptüm, dilim onu keşfetmek ve sahiplenmek için yanıp tutuşuyordum.

Geri çekildiğimde bana gülümsüyordu.

"Bugün eve gitmek için sabırsızlanıyordum ama bana sürpriz yaptın ve sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim." İç çekti. "Magnolia Falls'ta kalıyorum. Bunu gerçekten yapıyoruz."

"Evet, öyle. Eğer bunu istiyorsan Sav, senin yanında olacağım. Bana nasıl ihtiyacın olursa."

Başını salladı, dişleri alt dudağına batıyordu. "Bunu istiyorum."

"Duymak istediğim tek şey bu." Onu arkaya yatırdım ve kahkahaları etrafımızdaki havayı doldururken onu gıdıkladım.

Ona bakmak için durakladığımda, midesinden yüksek bir gümbürtü geldi ve bu onu daha çok güldürdü.

"Özür dilerim. Duşta pek bir şey yemedim, sanırım acıktım."

Onu oturması için öne doğru çektim ve bir tabağa uzanarak salata ve bir dilim pizza ile doldurdum. "Bununla başla. Yemek yemelisin kadın. Son zamanlarda çok zorluyorsun."

Evde uzun saatler çalışıyordu ve Dallas'taki doktorlarla her gün saatlerce telefonda konuşarak babası için işleri yoluna koymaya çalışıyordu.

"Bugün bir telefon aldım," dedi çiğnemeyi bitirdikten sonra. "Dr. Dorsey'den."

"Ne dedi?"

"Babam onayladı. Bir sonraki yer açılır açılmaz Dallas'a gidecek. Artık sadece bir bekleme oyunu. Yer onun." Gözleri yine duyguyla ıslanmıştı. "Bu onun hayat şansı."

"Vay anasını. Bu inanılmaz. Onu içeri almışsın. Neden bana hemen söylemedin?"

"Söyleyecektim ama kapıdan içeri girdiğimde gizemli bir haliniz vardı." Güldü. "Ve sonra tekrar evlenme teklif ettin, bu biraz dikkat dağıtıcıydı."

"Görünüşe göre her şey yolunda gidiyor, ha? Babana söyledin mi?"

"Hayır. Ama yapacaktır. Bunun en iyi şansı olduğunu biliyor. Ona her gün bu konuyla ilgili materyaller gönderiyorum. Nadia ve ben sürekli iletişim halindeyiz ve o da onu bilgilendiriyor. Kendisine yer verilirse kabul edeceğini söyledi."

"Parasını senin ödediğini biliyor mu?" Sordum, çünkü babası gururlu bir adamdı. İşin bu tarafıyla mücadele edeceğini biliyordum.

"Sigortasının bir kısmını ödeyeceğini biliyor ve program her hasta için belirli bir miktarı karşılıyor. duruşma için seçildi. Ama bunun masrafları karşılamaya yetmeyeceğini biliyor. Önümüzdeki hafta miras çekimin geleceğinin farkında, ancak duruşmanın maliyetini bilmiyor ve dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum. Bu yüzden hepsini bir kenara koyacağım ve ne kadara mal olursa olsun, bunu gerçekleştireceğiz."

"Bu iyi bir plan. Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Ne oldu?"

"Çiftlik evini satmak istediğine emin misin? Orayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ve orayı kendinin yaptın. İstersen burayı satıp orayı tutabiliriz. Mutlu olmanı istiyorum Sav."

"Kendiniz söylediniz. Çok fazla ev var. Çok büyük ve bir sürü arazisi var. Bence bir aile orada yaşamalı ve tadını çıkarmalı." Gülümsedi.

Ona vermeye niyetim olmadığını bildiği bir aile.

"Biliyorum ki bu işe kalbini koydun.

yer," dedim. "Paraya ihtiyacımız yok. Bu yeni pozisyonla birlikte zam alacağım ve bu evin parası da ödendi."

"Çiftlik evinin satışından elde edeceğim parayı kendi işimi kurmak için kullanabilirim. Mirastan kalan parayı babamın tedavisi için bir kenara ayırmak istiyorum. Duruşma hepsini ve daha fazlasını tüketebilir. Yani evin parası ayaklarımın üzerinde durmak için kullandığım bir şey."

"Ayağa kalkmana gerek yok. Ben bunun için varım." "Hayes."

Gözleri artık sertleşmişti.

"Savannah."

"Ben bunu yapıyorum. Bizim için savaşıyorum. Ama ben hala benim. İşimi seviyorum ve eğer gelen iş tekliflerini kabul etmeyeceksem, burada kendi işimi kurmam gerekecek.

Magnolia Falls, işleri yoluna koyana kadar biraz paraya mal olacak. Çiftlik evi tüm bunları mümkün kılacak. Bir yer kiralamak pahalı olacak ve ben henüz para gelmedi."

İç çektim. Benim için her şeyden vazgeçiyordu. Peki ben onun için ne yapıyordum?

"Sadece size yardım etmek istiyorum. Bir takım olmak istiyorum. Bu işte yalnız değilsin."

"Bunu biliyorum." Elini kaldırdı ve sonra mektup kutusuna uzanıp ona dokundu. "Bana sandığından çok daha fazlasını verdin."

Umarım yeterli olur.

Sonraki bir saati yemek yiyerek ve geleceğimiz hakkında konuşarak geçirdik.

O tuvalete gittiğinde çocuklara mesaj atıp şehir merkezinde onun için bir ofis ayarlamalarını istedim.

En azından bunu yapabilirdim.

Hızlı bir şekilde yanıt verdiler ve beni arayıp haberdar edeceklerini söylediler.

Kapı çalındı ve Savannah geri döndüğünde ayağa kalktım.

"Kim olabilir ki? Geç oldu," diyerek yanımda adımlarını hızlandırdı.

Kapıyı açtım ve onu görünce irkildim. Kate Campbell diğer tarafta duruyordu.

Ve böylece, mükemmel gecemiz boka sardı.

Savannah

"Hey, millet. Görünüşe göre söylentiler doğru, ha?" Kate "Şeytan" Campbell kapımızın eşiğinde duruyordu.

Bu kadından nefret ettiğimi söylemiş miydim?

"Burada ne halt ediyorsun?" Hayes homurdandı, Beni kendine çekti ve bir kolunu omzuma doladı. "Ne?

Öylece gelip nasıl olduğuna bakamaz mıyım?" diye sordu, gözleri beni tepeden tırnağa taradı ve yüzüğüme odaklanırken elimin kalçamda durduğu yerde durdu.

"Hayır. Geç oldu. Yıllardır konuşmadık. Neden buradasın?" Sinirlendiğini saklamadı.

"Eski bir arkadaşımı görmek için şehre geldim ve Whiskey Falls'ta Lenny'ye rastladım. Bana ikinizin evlendiğini söyledi ve ben de benimle dalga geçtiğini düşündüm. Sadece kendi gözlerimle görmek istedim." Bana ters ters bakmadan önce sırttı. "Onu her zaman istediğini biliyordum. Sadece bir süre daha beklemen gerekiyordu. on yıl."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Asla olmadı, olmayacak."

"Abe'in eski karısının bu evliliğin gerçek olup olmadığını merak ettiğini duydum. İnsanlar para için her zaman umutsuz şeyler yaparlar.

Hayes senin için hep üzölmüştür."

Ben daha tek kelime edemedim Hayes öne çıktı, sanki beni tüm o kötölüklerden korumaya çalışıyormuş gibi omzunu önüme doğru kaydıldı. "Beni iyi dinle Kate. Savannah benim karım. Gerçekten sevdiğim tek kadın o. O geri gelip yanıldığımı kanıtlayana kadar ona layık olduğumu hiç düşünmemiştim. Böylece sen de

kıçını kaldır ve mülkümüzden defol git. Anladın mı beni?"

Kate bir adım geri çekilip sonunda bir cümle kurarken birkaç kez kekeledi. "Sana ihtiyacın olan Geyi asla vermeyecek. Onun duyguları yok. Tıpkı benim yaptığım gibi yoldan sapacaksın."

"Bunca ay yatağımda kaldıktan sonra, onu terk etmek yapmayı düşüneceğim en son şey olur. Ama ilginiz için teşekkürler," dedim, bu kadının bana yaşattığı onca cehennemi düşünerek. Hayes'in yanına gittim, o hâlâ ağzı bir karış açık bize bakıyordu. "Hey, Kate?" "Evet?" diye tısladı.

"Bir sik ye." Kapıyı suratına kapattım.

Hayes'in başı kahkahalarla geriye düştü. "Lanet olsun, kadın. Bu çok kötüydü."

"Oldukça iyi hissettirdi." Omuz silktim. "Sence buraya neden geldi?"

"Duyduğuma göre arada bir şehre geliyormuş. Sefil bir insan, bu yüzden Lenny ile hâlâ görüştüklerini tahmin ediyorum, çünkü ikisi de boktan insanlar. Muhtemelen ona evli olduğumu söylemiştir ve o da gelip kendi gözleriyle görmek zorunda kalmıştır. Bunu iyi idare ettiğimizi söyleyebilirim."

Başımı salladım. "Belli ki hiç değişmemiş."

"Asla olmayacak." Beni inceledi. "Yorgun görünüyorsun, Shortcake. Hadi yatağa gidelim."

Başımı salladım ve mutfakta durup yiyecekleri kaldırdık ve yatak odasına doğru yol aldık. Bu gece yüzümü bile yıkayamayacak kadar yorgundum.

Geç saatlere kadar babamın tedavisi hakkında bulabildiğim her şeyi araştırıyordum ve genellikle sabah ilk iş olarak çiftlik evine gidip çocuklarla buluşuyor ve tadilatı denetliyordum.

Uyumam gerektiğini biliyordum. Hayes beni kollarına çekti ve başımı göğsüne yasladım. Onun kalp atışlarının sesiyle uykuya dalmayı seviyordum.

"Beni hayata döndürdüğün için teşekkürler Sav," dedi, sesi sessiz ve sakinleştiriciydi.

"Keşke daha önce gelip seni bulsaydım."

"Ne zaman geldiğinin bir önemi yoktu. Ben hep senin oldum." Başımın üstünü öptü. "Her zaman senin olmak için elimden geleni yapacağım.

hak ettiğin koca." "Zaten

öylesin," diye fısıldadım.

Ve uyku beni almadan önce hatırladığım son şey buydu.

Ertesi sabah uyandığımda Hayes'e uzandım ama orada değildi. Yastığının üzerinde bir kâğıt parçası buldum ve odaya dolan güneş ışığına alışmaya çalışırken birkaç kez göz kırparak doğruldum.

Sav,

Uyumaya ihtiyacın olduğunu biliyordum, o yüzden seni uyandırmadım. İtfaiyeye gidiyorum. Uyandığında beni ara. Seni seviyorum. H

Telefonumdaki saate baktım ve aceleyle yataktan çıktım. Zaten geç kalmıştım ve çocuklar bir saat önce başlamış olacaktı. Dişlerimi fırçaladım, giyindim, saçlarımı başımın üstünde dağınık bir düğüm haline getirdim ve mektup kutusunu aldım.

Onları okumak için ölüyordum.

Eve gittiğimde işler gayet iyi gidiyordu. Fransız kapılar takılıyordu ve ön bahçedeki peyzaj, evi listelediğimizde önemli olacak kaldırım çekiciliği için güzel bir şekilde yenileniyordu. Ev bir araya geliyordu.

İşleri bu kadar çabuk hallettiklerine inanamadım. Ama kemikler oradaydı; hepsi kozmetikti. Bu Ev dekore edilip düzenlendiğinde küçük bir servete satılacaktı. Her yerden mobilya parçaları bulup garajda saklıyordum ve her oda tamamlandıkça onları eve getiriyordum. Tüm yatak odaları bir araya getirilmişti. Çünkü tek gereken yeni bir kat boya ve yerlerin boyanmasıydı. Halılar, perdeler ekledim,

mobilya ve dekor. Her odanın kendine özgü bir havası vardı ve bu evin bir araya geliş biçimini çok sevdim.

"Hey, iyi misin?" Kingston beni kucaklamak için kendine çekerken sordu.

"Evet. Uyuyakalmışım."

"Yorgun görünüyorsun, Savvy. Çok fazla çalışıyorsun," dedi ve bana Magnolia Beans'ten bir çörek ve buzlu çay uzattı.

"Ben iyiyim."

"Hey, buradasın," dedi Nash. "Öğle yemeğine kadar bu Fransız kapıları takmış oluruz."

"Harika. Ben üst kattaki yatak odasında biraz iş yapacağım. Birkaç saat sonra sizi tekrar kontrol ederim."

"Kulağa hoş geliyor." Nash, ekibindeki adamlardan biri adını söylemeden önce omzumu okşadı.

Kutumu aldım ve üst kata çıktım. Onu masanın üzerine koydum.

ve kapağını açtım. Bana yazdığı ilk yedi mektubu okumuştum ve daha fazlası için can atıyordum.

Kutudaki bir sonrakini çıkardım.

Bu mektuplar yıllar önce bana ulaşmış olsaydı ne olurdu diye merak ediyordum. Her şey farklı mı olurdu? Birimizi kaybetmez miydik?

On yıl mı?

Defter kağıdını açtım.

Sav,

Bugün sen gideli iki ay oldu. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama mücadele ediyorum. Sana Saylor'un burada kaldığını söylediğimi biliyorum.

Ben de Nash ve babasıyla kalıyorum. Romeo ve River o boktan yerde mahsur kaldılar ve onları göremiyoruz. Ama bize mektup yazıyorlar. Bu yüzden, sen bir tanesini okuyup bana cevap yazmaya karar verene kadar sana yazmaya devam edeceğim.

Babamın Saylor ve benim koruyucu aileye verileceğimizi bile bile adım atmadığına inanamıyorum. O kadar parası var, Sav, ve zahmet edemez. Bunu kim yapar? Ve annem, o piçle kalıyor. Saylor'ı hastanelik etti ve annem hâlâ onunla. Çocuklarını kaybetti ve hala onunla birlikte.

Kendilerine nasıl ebeveyn diyebiliyorlar anlamıyorum. Onlardan nefret ediyorum.

Saylor'a bunu yapmak. Korktuğunu biliyorum çünkü daha önce hiç

Ayrılmış. Neyse ki onu her gün görebiliyorum ve King'in ona göz kulak olacağım. Mezun olur olmaz kendi evimizi alacağım söz verdim. Onu o evden çıkarmalıyım.

Sözlerimi bir kenara yazın. Asla ailem gibi bencil olmayacağım. Saylor'a göz kulak olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu pislikler kendilerine nasıl ebeveyn diyebiliyorlar?

Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Neden gittiğini anlamıyorum. Sensiz ölüyorum Sav. Beni gerçekten tanıyan tek kişi sensin. Sana ihtiyacım var. Lütfen ara beni. Sonsuza kadar bezelye ve havuç, değil mi? Bunu kanıtlayacak dövmem var. Seni özledim.

Hayes

Kalbim ağırlaşmıştı, çünkü acısını kelimelerinden hissedebiliyordum. Sonraki bir düzine mektubu açtım ve her biri aynı şeyi soruyordu. Eve ne zaman dönecektim? Onu neden aramamıştım? Acısının kanadığını hissedebiliyordum. Kağıdın üzerindeki mürekkebi. Sonra bir sonrakini açtım ve onun sözlerini okurken gözyaşlarımla savaştım.

Sav,

Konuşmamızın üzerinden beş ay geçti. Perişan haldeyim. Yapamıyorum. uyuyamıyorum çünkü sürekli senin için endişeleniyorum. Saylor iyi gidiyor ve bence Pierce'larla yaşamak onun için iyi oldu. O ve Pearl birbirlerine bağlandılar. Her gün birlikte bahçeye çıkıyorlar.

Biraz istikrarlı olması onun için iyi. Ama senin için endişeleniyorum. Ben Jones'un karısını terk edip annenle birlikte şehre taşındığını duydum. Eminim bu senin için çok kötü bir durumdur, çünkü muhtemelen babanın evi ile annenin evi arasında gidip geliyordur. Ailelerimizin nesi var böyle, Sav? Hepsi çok bencil.

bizi nasıl etkilediğinin farkında değiller. Onların berbat seçimlerinin bedelini ödeyen bizleriz.

Yemin ederim Sav, asla çocuk sahibi olmayacağım. Bugünlerde her aptal çocuk sahibi olabiliyor ve verebilecekleri zarar hakkında en ufak bir fikirleri bile yok. Bana ve Saylor'a yaptıkları için ailemden nefret ediyorum ve seni benden aldıkları için senin aileden de nefret ediyorum.

İyi değilim Sav. Sen gittiğinden beri biri kalbimin yarısını kesip atmış gibi. Kate'le konuşamıyorum ve bana sürekli huysuz olmak. Şimdi benden nefret edersin. Eskiden olduğumdan daha huysuzum, ki buna inanmak zor.

Her zaman seni kolladığımı düşündüm, ama gerçek şu ki beni kollayan sendin. Beni öfkemden uzaklaştıran. Beni kontrol altında tutuyormuşsun. Sen benim kutup yıldızımsın, Shortcake. Ve sensiz, ben kayboldum.

Kayboldum, Sav. Lütfen ara beni. Nerede olursan ol sana gelirim. Bir araba ödünç alıp seni görmeye geleceğim. Lütfen. Bu hayatı sensiz yaşayamam. Bezelye ve havuç.
Hayes

Mektubu katlayıp bir sonrakine uzanırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Mektupta yazdığını fark etmek acı vericiydi.

benim kadar acı çekmişti. Nedense, ben babamla kemoterapi randevularında boğulurken ve annem hamileyken ve tamamen yeni ailesine odaklanmışken, onun ateşli kız arkadaşıyla etrafta koşuşturduğunu ve erkeklerle takıldığını, en iyi hayatını yaşadığını hayal etmiştim. O zamanlar sadece hayatta kalmaya, büyük bir şehirde yaşamaya alışmaya çalışıyordum.

Kimseyi tanımadığım bir şehir.

Ama o da benim gibi acı çekmişti.

Ve bu onu da bir şekilde sertleştirmişti.

Birkaç mektup daha okudum ve kapı çalındığında bir tanesine daha uzandım.

"İçeri gel," dedim yüzümü temizleyip yüz hatlarımı düzelterek.

"Hey, her şey yolunda mı?" King kapı aralığında dururken bakışları endişeyle doluydu.

"Evet, tabii ki. Sadece geçmişten kalan bazı eski şeyleri gözden geçiriyorum."

"Bunlar Hayes'ten gelen mektuplar mı?" diye sordu, kimsenin dinlemediğinden emin olmak istercesine omzunun üzerinden bakarak.

"Mektuplardan haberin var mı?"

"Saylor bana liseden mezun olduktan sonra o daireye taşındıklarında sana yazdığı mektuplardan oluşan bir kutu bulduğunu söyledi. Onun velayetini aldığını ve futbol bursundan vazgeçtiğini biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Evet. Bana söyledi."

"Mektuplardan haberdar olduğumu bilmiyor, o yüzden bundan bahsetme. Utanır. O gururlu bir adam, Sav."

Başımı salladım. "Tek kelime etmeyeceğim."

"Onları sana vermesinden etkilendim. Bu çok büyük bir şey. Seninle farklı, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kapı çerçevesine yaslandı ve beni inceledi. "Sanki bunca yıldır bir parçası eksikmiş ve eksik olan senmişsin gibi. Hepimiz onu nasıl hayata döndürdüğünü görüyoruz."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Teşekkür ederim. Sanırım ikimiz de kendimizden bir parça kaybediyorduk, çünkü o beni de hayata döndürdü."

"Birbirinize geri dönmenin yolunu bulduğunuza sevindim." Birisi adını haykırırken, "Tamam," dedi. "Pekâlâ, bize on dakika verip sonra gelip Fransız kapılarını kontrol etmeye ne dersiniz?"

"Tamamdır." Kapıyı kapatırken gülümsedim ve bir sonraki mektubu açtım.

Sav,

Altı lanet ay. Açıp okumadığın halde sana hâlâ mektup yazdığımı inanamıyorum. Ama bir şekilde, yazmak yardımcı oluyor sana. Bu beni sana yakın hissettiriyor. Beni terk ettiğin için senden nefret etmek istiyorum. Senden nefret etmeye çalışıyorum Sav, ama yapamıyorum. Kate senin yerini doldurmaya çalışıyor ama onunla konuşamıyorum. Seninle konuştuğum gibi değil. Ve o soğuk biri, bu yüzden ona güvenmiyorum. Bir parçam belki de bunu hak ettiğimi düşünüyor.

İncitemeyeceğim biri çünkü bazen onun gerçek duyguları olmadığını düşünüyorum. Onun için endişelenmeme gerek yok. Belki de birbirimizi hak ediyoruzdur.

Annem hala Barry ile birlikte. Saylor için korkunç bir örnek. Çocuklarının üzerine sıçan iki adamla evlendi. Tüm bu olanlardan sonra onu nasıl affedebilirim ya da ona nasıl saygı duyabilirim? Bana bir gün kendi çocuklarım olduğunda doğru şeyi yapmanın ne kadar zor olduğunu anlayacağımı söyleme cüretini gösterdi. Sav, onun yüzüne güldüm. Asla çocuk sahibi olmayacağım. Ailemin bana ve Saylor'a yaptıklarını asla kimseye yapmayacağım.

Bana nasıl olduğunu söyle. Lütfen. İyi olduğunu bilmem gerek. Neden benimle konuşmuyorsun? Beni terk edip hayatından çıkarman için ne yaptım? Etrafında olunması kolay biri olmadığımı biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama beni ben olduğum için takdir eden tek kişi sendin. Seni özlüyorum. Senden vazgeçmeyeceğim, Sav. Bezelye ve havuç. Bana her gün seni hatırlatacak bir dövmem var. Bizi. Lütfen ara beni.

Hayes

Kağıdı katlayıp kutuya geri koydum, yatağa uzandım ve okuduklarımı gözden geçirdim.

Ailesine karşı çok öfkeliydi ve haklı olarak öfkeliydi. Bana ihtiyacı vardı ve ben yanında değildim.

Ama birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk ve bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecektim.

Hayes

"Neden annemi akşam yemeğine çağırıyoruz?" Kollarımı Savannah'nın beline dolamış, sırtını ona dönmüşken sordum göğsümü. Makarna sosunu karıştırmaya devam ederken boynunu öptüm ve kulak memesini ısırdım.

Bu ev artık sadece bir bekar evi değildi.

Ben evdeyken çöktü. Her şeyi değiştirmişti. Güzel kokuyordu. Kanepede renkli yastıklar ve pencerelerde perdeler vardı.

Artık bir evdi.

Dönüşüm bana biraz kendimi hatırlattı. Ben Artık bir erkek kabuğu değildim. Ben de bir bakıma farklıydım, sanki ruhuma renkli yastıklar ve perdeler koymuştu.

Savannah Woodson'ın etrafındaki herkese hayat verme konusunda bir yeteneği vardı.

"Çünkü Saylor'la birlikte onu görmeye gittim ve o Seni bir süredir görmediğinden bahsetti," dedi kollarımda dönerken ve kaşığı avucunun üzerinde tutarak tadına bakmama izin verdi.

Sıcak sos dilime çarptığında inledim. "Kahretsin, bebeğim. Çok lezzetli."

"Değil mi? Bu Lily'nin tarifi," dedi kaşlarını sallayarak. "Bu sosun nasıl yapılacağını bana lisedeki ilk yılımda öğretmişti."

"Çok güzel. Ama birkaç gün önce eve geldiğimde seni aynı önlükle ve altında hiçbir şey olmadan yemek yaparken bulduğumda daha çok hoşuma gitti." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Hey, her gün Noel olamaz," dedi yüzünde seksi bir sırıtışla. "Annen geliyor ve sanırım

Beni altında hiçbir şey olmayan bir önlükle bulması onu ürkütebilir."

"Onun için sorun olmazdı." Sırıttım.

"Seni özlüyor. Artık Barry ile birlikte değil ve Barry gideli birkaç ay oldu. Hatalar yaptı ama onunla bir ilişki kurmak için çok geç değil. Bunun nasıl olacağına sen karar verebilirsin ama o bir şansı hak ediyor, değil mi? O mu?"

"Bu o lanet mektuplar yüzünden, değil mi?" Homurdandım.

Her gün birkaç mektup okuyordu ve sonra onlar hakkında konuşuyorduk. Cehennemde geçirdiğim bir yıl hakkında. o yıllar önce.

Hayatımın en kötü zamanıydı. Kate'i davet ettiğim bir zaman dünyama daha da fazla girdi çünkü o oradaydı. Ve ben mücadele eden aptal bir gençtim.

"Çünkü hayat iyileşmekle ilgilidir, Hayes. Ve sen ve ben, birlikte iyileşiyoruz."

Bunu nasıl yaptı? Her seferinde mi? Bu kadının yanında kızgın bile olamıyordum çünkü çok fazla şey yapıyordu. çok mantıklı. Ve özünde iyi biriydi, bu yüzden hayatımı daha iyi hale getirmeye çalıştığı için onu suçlamak zordu.

"Sen yanımda olduğun sürece iyileştim. Benim için önemli olan tek şey bu." Lanet olası gerçek buydu.

"Hayes."

"Sav." Onun ciddi ses tonunu taklit ettim.

"Bu akşam yemeği. Aile yemeği. Çaba gösterirsiniz çünkü bazen insanlar çaba göstermeye değerdir."

İçimi çektim. "Senin için yapacağım."

"Benim için sorun değil." Kıkırdadı ve sosu karıştırmak için arkasını döndü.

Kapı çaldı ve tek kelime etmeden bana bir bakış attı.

Tavrını bırak ve kapıyı aç.

Karım ve benim kelimelere ihtiyacımız yoktu. Hiç olmadı.

Girişe doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Magnolia Falls'ta yerde artık kar yoktu ama akşamlar hâlâ serindi.

"İşte benim yakışıklı oğlum," dedi annem büyük bir Yüzünde bir gülümseme vardı, sanki çok iyi arkadaşmışız gibi. Elindeki turtayı uzattı, ben de kapıyı daha geniş açmadan önce aldım ve Onu içeri davet ediyor.

"Selam anne. Geldiğin için teşekkürler." Boğazımı temizledim. "Vay canına. Şuraya bak. Savannah harikalar yaratmış. ısıt. Ve çok güzel kokuyor." Ellerini birbirine sürttü ve beni mutfağa kadar takip etti.

Savannah, "Stella, seni görmek çok güzel," dedi. adaya geldi ve anneme sanki gezegendeki en sevdiği kişiymiş gibi sarıldı.

"Davetiniz için çok teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bir kadeh şarap ister misiniz?"

"Ben de bir tane isterim," dedi annem ve ben de Savannah'nın ona bir bardak uzatmadan önce hazırladığı chardonnay şişesini aldım.

Savannah çay içmeye devam ediyordu, ben de bir bira açtım. Gerginliğimi atmam gerekiyordu.

Masaya gitmeden önce biraz sohbet ettik. Yer minderleri, tabaklar, peçeteler ve çiçekler hazır. Kızımın yaptığı şeylerin yarısını ne zaman yaptığını bilmiyordum. O hep gidiyordu. Çiftlik evinde çalışır, babasının tedavisi için doktorlarla telefonda konuşurdu, yeni işi için hazırlık yapıyor, itfaiyedeki çocuklar için yemek pişiriyor, kızlarla vakit geçiriyor ve evimizi onarıyor.

Onun kadar çok çalışan birini daha önce hiç tanımamıştım. Sevdiği insanlara kendinden çok şey verirdi ve ben burada annemle akşam yemeği yemek zorunda olduğum için sinirleniyordum.

"Hayes, yakında kaptanlık görevini devralacaksın, değil mi?" "Evet. İki hafta içinde."

"Bu inanılmaz. Bir itfaiyenin kaptanı olacağını hiç düşünmüş müydün? Ve hala çok gençsin."

Makarna eriştelerini çatalımın etrafında döndürürken düşündüm. "Pek sayılmaz. İtfaiyeci olacağımı hiç düşünmemiştim, dürüstçe."

Durakladı ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Gençken hep veteriner olmak istemiştin, değil mi?"

Omuz silktilim. "Evet. O zamanlar hayvanları insanlardan daha çok severdim."

Savannah güldü. "Gerçekten güldün. İşte bu yüzden

Şimdiye kadar kendi hayvanınız olmadığına şaşırdım."

"Katılıyorum. Bir köpek almam için bana yalvarırdın. Yıllarca sürdü bu. Ama babanın çoğu hayvana alerjisi vardı ve sonra

Barry başka bir ağız getirmeyi düşünmeyi reddetti.
besleyi
n."

Boğazımı temizledim ve dilimi ısırdım çünkü bu konu beni hâlâ sinirlendiriyordu. Bu küçük bir istekti. Saylor ve ben ona bir köpek için yalvarmıştık ama onun her zaman bir bahanesi vardı.

Babamın alerjisi var.

Çok pahalıya mal oluyorlar.

Çok fazla iş var.

Barry buna izin vermez.

Büyüdüğünde bir tane alabilirsin.

"Evet. Hatırlıyorum."

"Artık bir köpeğiniz olmadığına göre Muhtemelen bu işe değmediklerini fark etmişlerdir. Bir köpeğe sahip olmak çok büyük bir sorumluluk."

Gerçekten öyle miydi? İşte bu yüzden bu kadınla konuşamıyordum. Sorumluluklar hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bakışlarım Savannah'ninkilere kilitlendi. Bal rengi gözleri empatiyle doluydu ve beni susmamaya çağırıyordu.

Konuş onunla.

"Köpeğimin olmamasının sebebi bu değil anne." Boğazımı temizledim. "Köpeğim yok çünkü ben bir itfaiyeciyim ve haftada üç dört gece yokum, bu yüzden

köpeğe. Sorumluluk sahibi olmak hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Eminim bu konuda hemfikirsinizdir."

Masa sessizleşti ama başımı kaldırdığımda karımın bana gülümsediğini gördüm. Gözleri duygularla ıslanmıştı. Açılmamı istiyordu. Daha önce de bunu yaptığımı hissetmişti.

mektuplar yazmıştım, ama geçmiş geçmişte kalmıştı ve o zamanlar olanlar hakkında konuşmaya ihtiyacım yoktu. Hayatıma devam etmiştim. Hepimiz aşmıştık.

"Sorumluluk sahibi bir adam olduğumu biliyorum, Hayes. Sen küçükken baban bizi terk ettiğinde yıkıldığımı biliyorum. Barry ile evlenmenin büyük bir hata olduğumu biliyorum. Bana ihtiyacınız olduğunda sen ve Saylor için orada değildim. Ve bunun için gerçekten üzgünüm." Şarabından bir yudum aldı ve ben konuşmanın bitmesini istedim. O konuya girmek istemedim. Değiştirilemeyecek şeyleri deşmek istemiyordum. Ama o bitirmemişti. "Liseyi bitirir bitirmez itfaiyeci olmak istemedin. Ama bunu ailemiz için yaptın."

"Bunu kız kardeşim için yaptım," dedim, ses tonum sertti. "Bizi güvenli olmayan bir eve yerleştirdin anne. Saylor'un güvende olmadığını bilerek üniversiteye gidemezdin. Bu yüzden ne yaptıysam yapmam gerekiyordu çünkü sen adım atmadın. Sen bizim annemizdin. Bu senin görevindi."

Başını yana eğdi, gözleri normalden daha yumuşaktı ama kırılgan görünmüyordu. "Evet. Bu benim işimdi. Ve başarısız oldum. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Saylor'ı hayal kırıklığına uğrattım. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi de hayal kırıklığına uğrattım. Ama şimdi değişiklikler yaptım ve tek yapabileceğim ilerlemek. Geçmişini değiştiremem, Hayes. Ama ileriye dönük olarak yaptıklarımı değiştirebilirim ve bu yüzden buradayım."

Onca yıl ne olduğu hakkında hiç konuşmamıştık. Daha önce. Bunca zaman içinde değil. Bu yüzden onun bizi ve kendisini hayal kırıklığına uğrattığını söylemesinin bir anlamı vardı.

"Bunu takdir ediyorum."

"Şimdi üniversiteye geri dönmek ister miydin?" diye sordu

ve gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Hayır. Üniversiteden nefret ederdim." Kıkırdadım ve Savannah gülümsemesini eliyle örttü. "Aslında bence

İtfaiyeci olmak benim için bir görevdi. Yaptığım işi seviyorum anne. Buraya nasıl geldiğimi sevmiyorum. Bu kadar hızlı büyümek zorunda kalmamı sevmiyorum. Ama bu beni ben yaptı ve hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. John Cook'a göre sen harika bir itfaiyecisin. Bana bazı şeyleri herkesten önce gördüğünü söyledi. Sanki yangın daha hareket etmeden nereye gideceğini tahmin edebiliyormuşsun gibi."

Yemeğimi çiğnemeyi bitirdim ve kaşlarımı çattım. "John'u nerede gördün?"

"Geçen gün ben çalışırken o ve Clara kitapçıya geldiler. O birkaç kitap alıyordu, ben de onunla sohbet ediyordum."

Annem kız kardeşimin yanında çalışıyordu ve onlar da ilişkilerini onarmaya çalışıyorlardı.

"Bunu söylemesi çok hoş." Omuz silktim.

"Bu şaşırtıcı değil. Sen her zaman bir lider oldun. Çocukken seninle ilk tanıştığımız andan itibaren hep ilgimi çeken bir şeydi bu." Savannah salatayı çatalladı ve ağzına attı.

"Oh, öyle mi? Her zaman bir fikrim olması hoşuna gidiyordu, değil mi?" "Kim olduğunu bilmen hoşuma gidiyordu ve asla

Dalgalandı," dedi ve annem aramıza baktı.

"Her zaman ikinizin sonunda birlikte olacağınızı düşünmüştüm. Küçük bir çocukken bile aranızda bir bağ vardı. Sanki kendi dilinizi konuşuyormuşsunuz gibi." Annem gülümsedi ve başını salladı.

"Ayrı kaldığımızda en çok özlediğim şey buydu," dedi Savannah. "Sadece beni anlayan biri vardı. Kim arkamı kolladı."

"Evet, sen gittikten sonra Hayes sarmal oldu." Annemin sözleri üzerine sanki üç kafası varmış gibi dönüp ona baktım.

"Sen neden bahsediyorsun? Seninle yaşamıyordum bile."

"Biliyorum. Ama sen değiştin. Sanırım güvenli yerini kaybettin. Nash ve babasıyla kaldığın için değildi. Saylor'dan ayrıldığın için de değildi. Bu

Romeo ve River gönderildiği için değildi. Savvy sizin kişiliğiniz olduğu içindi ve o gitmişti."

"Sanırım her şeyin bir karışımıydı," dedim.

"Hiç sanmıyorum." Annem şarabına uzandı. "Çünkü sonunda eve döndün. Saylor geldi Seninle eve dönmek. Romeo ve River eve döndüler. Ama sen asla eskisi gibi olmadın, Hayes. Ve bence bunun sebebi İkiniz birbirinizin insanıydınız ve bunu kaybettiniz. Yani, o kötü kadınla zaman geçirdin, Kate. Onunla evlenmeyi bile kabul ettin ki bu çok ediciydi. Ve ben sadece mutlu oldum Sen o hatayı yapmadan önce gerçek yüzünü gösterdi."

Biramdan uzun bir yudum aldım. Annemin o zamanlar dikkat ettiğini bile sanmıyordum. Bu kadar dikkatli olduğunu duymak beni şaşırttı. "Kate'i hiç sevmedin, o kadarını biliyordum."

Savannah başını tiksintiyle sallayarak, "Kate'i kimse sevmezdi," deyince masadakiler kahkahaya boğuldu.

"Kate'den hoşlanmadım çünkü kalıbı tanıdım." Annem ellerini birleştirdi ve bakışları benimkilere kilitlendi. "Hayatımda iki korkunç adamla birlikte oldum çünkü daha iyisini hak etmediğimi düşünüyordum. Bu yüzden Kate'i almana izin verdim.

Saylor'ın velayetini al ve henüz on sekiz yaşındayken kendi daireni al."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. Yıllar önce kız kardeşimi o evden çıkarmam konusunda benimle mücadele etmemesine şaşırmıştım.

"Fedakarlık yaptığını biliyordum ama buna izin verdim. çünkü çok derine batmıştım. Ama Saylor için bunu istemedim ve senin ona daha iyi bir yuva sağlayacağını biliyordum. Onun için daha güvenli bir yuva. Ve inanıyorum ki Kate'le birlikteydin çünkü tek bildiğin buydu. İlişkiler söz konusu olduğunda sadece çirkinliği ve istikrarsızlığı biliyordun. Ve Savannah hayatında her zaman ışık olan tek kişiydi. O gittikten sonra senin için çok endişelendim."

Hay sikeyim.

Karıma baktım. Gözleri duygusallıktan ıslanmıştı. Bana gülümsedi ve bileğini kaldırdı. "Bezelye ve havuç, bebeğim."

Kıkırdadım. "Bu dövmeleri güncellesek ve ne olduğunu söylesek nasıl olur?"

"Siz ikiniz gerçekten bezelye ve havuç gibiydiniz."

"Şimdi buna ne diyorsun?" Savannah bana sordu. "Hiç inanmadığım bir şey. Ama bu Gerçek. Biz ruh eşiyiz. Yakın ya da uzak yaşıyor olmamız fark etmezdi. Biz birbirimize aittik."

"Ruh eşleri kulağa bezelye ve havuçtan biraz daha romantik geliyor." Kıkırdadı.

Annem iç çekti. "Hayat bir yolculuktur. Ve yol inişli çıkışlı. Ancak engibeli yerlerden geçmeye istekliyseniz, diğer taraftan iyi bir şekilde çıkabilirsiniz."

Ona doğru baktım. "Yaptığın bu muydu? Diğer taraftan mı çıktın?"

"Umarım öyledir. Buraya gelmemin uzun zaman aldığını biliyorum ama deniyorum. Oğlum ve gelinimle bir ilişki kurmak istiyorum, bu yüzden denemeye devam edeceğim." Omuz silkti.

Sözleri üzerinde düşündüm. Annemle bir şeyler üzerinde çalışmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. İnsanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmaya alışmışım. Duvarlarımı örmeye alışmışım.

Ama belki de Savannah haklıydı.

Belki de bazı insanlar ikinci bir şansı hak ediyordu.

"Denemeye devam et anne. Senin bu yönünü görmek güzel."

Savannah kutlama için ellerini çırpı. Annem güldü, ben de gözlerimi devirdim.

Ama mutluydum, sinirlenmiş gibi davransam da.

Mutlu olmayı hiç planlamamıştım.

Ama işte

buradaydım.

Yaşamak.

Savannah

"Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?" River, çiftlik evinin mutfığında dururken sordu yenilenmesi tamamlandı.

"Evet. Ama bunu sevecek. değil," dedim herkesi mutfığa doğru yönlendirirken. "Beş dakika içinde burada olacak."

Hayes'in buraya gelmesini bekleyemedim. Büyürken doğum gününü hiç önemsememişti. Genellikle, o ve ben gölde takılırdık. Bulduğumuz ve temizlemeye çalıştığımız eski kanoyu alır, gölde yüzerdik.

su. Annesi doğum günü kutlamazdı ve o da bunu hiç umursamamıştı.

Benim doğum günümü her zaman özel kılardı, tıpkı Saylor'un doğum gününde yaptığı gibi.

Ama kendi kutlamasını yapmak istemedi.

Ben de ona en sevdiği kekten alır, "Mutlu Yıllar" şarkısını söylerdim ve teknede oturup konuşur ve gülerdik.

Ama bu bizim evli bir çift olarak ilk doğum günümüzdü.

Hâlâ evli bir çift olduğumuz gerçeğini kafamda oturtamıyordum.

Gerçekten.

Sahte değildi. Birlikte olmak istememizden başka bir nedeni yoktu.

Saylor bir kolunu omzuma atarak, "Kardeşim için bunu yapman gerçekten çok hoş," dedi.

"Nefret ediyormuş gibi yapacak ama ikimiz de biliyoruz ki her saniyesini sevecek."

"Ve onun sürprizini çamaşır odasında mı saklıyorsun?"
Ruby yukarı çıkarken kıkırdadı.

"Evet. Ona vermek için sabırsızlanıyorum."

"Oradan yeni çıktım. Çıldıracak," dedi Demi, iki elini beline koymuş ve bebeğinin yumrularını bize doğru kaldırırken.

"Umarım öyledir," dedim. "Ve sen de patlamaya hazır gibi görünüyorsun."

"Her an olabilir." Omuz silkti.

"Koca göbeğini parti için buraya kadar getirebildiğine sevindim. Huysuzluğunu yumuşatmana da bayıldım, Sav," dedi Peyton en yakın arkadaşına ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Daha önce Hayes'in dişleri olduğunu bile bilmiyordum.

Savvy şehre geri döndü."

Bu herkesi güldürdü ve ben de telefonuma bakıp Nest kamerasının çalıştığını gördüm. "O burada."

Tüm ışıkları kapatmıştım ve kapının açılıp kapandığını duyduğumda herkes sessizleşti.

"Sav? Burada mısın?"

"Evet, mutfaktayım," diye seslendim heyecanımı bastırmaya çalışarak.

"Neden bu kadar karanlık?" diye homurdandı, tam ışıkları açtığında hepimizin orada toplandığını gördü.

"Sürpriz!" diye bağırdık ve orada öylece durup ağzı açık bir şekilde bize baktı.

"Sürprizlerden nefret ederim," dedi bana doğru ilerlerken yüzünde seksi bir sırıtışla. Beni kendine çekti, bacaklarım beline dolanırken beni yerden kaldırdı. "Ama ben seviyorum yaptığınız her şey."

Herkes ıslık çalıp tezahürat yaptı ve o da grubun içinde dolaşp tüm arkadaşlarından kucaklamalar ve doğum günü dilekleri alırken beni tekrar ayağa kaldırdı.

Fransız kapılarını arka bahçeye açmıştık ve serin esinti etrafımızda dolaşıyordu. Dönümlerce yeşil çimen ve büyük ağaçlar vardı ve bir tabloda görebileceğiniz bir şeye benziyordu.

Herkes yemeye ve içmeye başladı ve Hayes bana doğru geldi ve kollarını bana doladı, sırtımı göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Kollarında döndüm. "Bundan ne kadar nefret ettiğini bana söylemeyecek misin?"

"Yani. Yalnız kalmanı tercih ederdim ama birkaç saatliğine bununla başa çıkabilirim."

"Seni duyabildiğimizi biliyorsun, değil mi?" Kingston bir kahkaha attı.

Cutler yanında dururken Nash, "Hepimiz adamın partilerden nefret ettiğini biliyoruz," dedi.

"Artık değil. Amcam bizim kız Savvy'nin yapar." Cutler'ın yüzü gülüyordu. Beyaz bir tişört, siyah deri bir mont, bir kot pantolon ve bot giymişti. Saçları ekstra jöleyle geriye doğru taranmıştı ve hayatımda gördüğüm en şirin küçük adamdı.

"Bunu biliyorsun, küçük dostum." Hayes ona beşlik çaktı.

Ruby müziği başlattı ve herkes harika vakit geçiriyor ve çiftlik evindeki son gelişmeleri görmek için etrafta dolaşıyordu.

"Hey, sana hediyeni vermek istiyorum. Benimle gelir misin?" Elini tutup onu çamaşır odasına doğru götürürken sordum.

"Bu, çamaşır odasında dizlerimin üzerine çöküp yüzümü kalçalarının arasına gömeceğim anlamına mı geliyor? Çünkü ben bunun için buradayım," diye fısıldadı kulağıma.

"Hayır. Parti veriyoruz. Ama sonra tamamen seninim."

"Peki. Burada ne saklıyorsun?" Kapıyı açtım. ve onu içeri çekti.

Orada öylece durmuş, ağzı açık bir şekilde sevimli çikolata labradoru seyrediyordu. odanın köşesinde oturuyordu. Yavru bir köpekti, bu yüzden hala oldukça küçüktü, ama çok sevimliydi.

"Sav," diye fısıldadı. "Nedir bu?"

"O bir köpek." Güldüm ve başımı salladım.

"Onun bir köpek olduğunu biliyorum. Ama neden mavi bir fiyonk takıyor ve çamaşır odasında oturuyor?"

"O senin doğum günü hediyen."

"Hayatta olmaz. Bana köpek mi aldın?"

"Evet." Yüzümü ona döndüm. "Artık bir karın var, bu yüzden sen itfaiyede yokken o benimle olacak. Küçük ailemizin bir parçası olacak. Ben Dallas'a gittiğimde ve senin vardığın anda Saylor ona bakmayı kabul etti bile."

Bakışları yumuşadı ve orada çok fazla duygu vardı.

"Ailemiz," diye fısıldadı.

Yavru tırıs tırıs geldi ve Hayes'in ayak bileklerini ısırmaya başladı, bir yandan da etrafta zıplıyor, ciyaklıyor ve havlamaya çalışıyordu.

"Çok tatlı amına koyayım." Küçük adam üzerine tırmanırken yere tamamen oturmadan önce eğildi.

"Doğum günün kutlu olsun, kocacığım. Daha nicelerinin şerefine." Yanına oturmaya gittim ve Saylor kapıyı çalmadan önce birkaç dakika orada kaldık.

"Hey, hepimiz yeni üyenizle tanışmak istiyoruz," diye seslendi kapıdan.

Dışarı çıktık ve herkes sırayla yeni yavrumuzu kucağına aldı ama Hayes onu geri götürüp yakınında tutmaya devam etti.

Onu şimdiden seviyordu ve umarım bu, birlikte geçireceğimiz daha birçok doğum gününün başlangıcı olur. Onu kutlayın.

Oğlu onu kucağında tutarken annesi yanına geldi ve yavrunun başının üstünü okşadı.

"Sonunda köpeğini aldın," dedi. "Ona ne isim vereceksin?"

Hayes önce bana sonra da yanında duran Cutler'a baktı. "Beefcake ve ben de şimdi konuşuyorduk. Onlara ne bulduğunu söyle."

"Tüm amcalarım için ölüm kalım meselesi Rod'dur, tıpkı babam ve

King Amca'nın işi. Ama bir köpek yavrusunun daha iyi bir isme ihtiyacı var, bu yüzden ona Roddy adını vermemiz gerektiğini düşünüyoruz!" Cutler bağırdı.

"Hoşuma gitti." Küçük yavruyu ensesinden okşadım. "Onu bir bebek gibi kucaklamayı bırak," dedi River. "O bir köpek."

Güldüm çünkü bu koca adamın bu küçük yavruyu kucakladığını görmek göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Hayes River'a, "Şşşt... uyuyakaldı," diye tısladı ve herkes güldü.

Birkaç dakika sonra onu köpeği kafesine koymaya ikna ettim, böylece pasta yiyebilecektik.

"Mutlu Yıllar" şarkısını söyledik ve Hayes sinirlenmiş gibi davrandı ama ben her şeyin altında bir şey gördüm. Çok hoşuna gitmişti. Herkes şarkı söylerken gözlerinin sürekli benimkileri bulması ve dudaklarının köşelerinin hafifçe yukarı kalkması.

"Teşekkür ederim," dedi ve mumları üfledikten sonra pastadan çıkarıp altındaki kremi yaladı.

Kingston, "Bir dilek tutmadın," dedi.

"Siz ikinizin ve karahindibalarınızın dileklerle ilgili olduğunu unutmuşum. Belki benimki çoktan gerçekleşmiştir." Hayes bana göz kırptı.

"Oh, oğlum." Demi'nin sesi gürültülü kutlamayı böldü ve hepimiz dönüp ona baktık. Gözlerini suyla kaplı yere dikmişti. "Sanırım bir bebeğimiz olacak, Altın Çocuk."

"Lanet olası taşaklar!" Romeo bağırdı, sanki az önce bir kaza geçirmiş gibi ellerini kızın vücudunda gezdirdi.

"Bebeğim. Yaralandın mı?"

Cutler Romeo'ya bakarken Emerson da onun yanındaydı. "Ro Amca korkmuş olmalı çünkü az önce bütün o kötü sözleri söyledi."

"Sorun yok. Sadece biraz gergin," dedi Nash Romeo'nun omzuna vurarak.

"O iyi, ama hemen hastaneye gitmemiz gerekiyor. Görünüşe göre bu gece bir bebeğimiz olacak," dedi

Emerson. "Dağınıklık için çok üzgünüm." Demi gözlerini yere dikmiş

yerde su. "Siz burada kalın. Partiyi mahvetmek istemiyorum. Sizi haberdar edeceğiz."

"Olamaz." Hayes pastayı aldı ve King'e tabakları almasını söyledi. "Hepimiz hastaneye gidiyoruz. Yemek yiyebiliriz.

kek orada."

Demi gitmemize gerek olmadığını savunmaya çalıştı ama kimse kabul etmedi. Herkesin çılgınca anahtarlarını kapma şekli üç halkalı bir sirk gibiydi.

"Peki ya Roddy?" Cutler sordu ve Hayes'le ben durup onun kafesine baktık.

"Onu yakaladım. Sen git. Burada asılı kalabilir ya da onu evinize getirip orada onunla oturabilirim," dedi Stella ve herkesi şaşırttı.

Hayes eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sağ ol anne. Arka bahçedeki turuncu saksının altında bir anahtar var. Onu bizim eve götürebilirsin, sonra seninle orada buluşuruz."

"Tamamdır. Gidin." Bizi aceleyle kapıdan çıkardı.

Peyton ve Slade Romeo'nun kamyonetini kullanmakta ısrar ettiler ve Emerson da herhangi bir sorun çıkma ihtimaline karşı onlarla birlikte kamyonete bindi ve hepimiz büyük bir karavan gibi onları hastaneye kadar takip ettik.

"Bu gece bir bebekleri olacağına inanamıyorum. Hem de senin doğum gününde," dedim hastaneye giden kısa mesafeyi kat ederken.

"Sence o iyi mi? Bir hafta daha doğurmayacak, değil mi? Bu iyi mi? Çok mu erken?" diye sordu ve sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Bu onun ailesiydi.

Bizim ailemiz.

"Birkaç gün erken olması tamamen normal. Doktor geçen hafta ona bunun her an olabileceğini söyledi."

"Pekâlâ. Bu çok iyi. Bu kadar sakin olduğuna inanamıyorum. Romeo bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu."

Kingston ve Saylor'ın yanındaki park yerine girdiğimizde kıkırdadım. Ruby ve River diğer tarafımıza park etmişlerdi, Nash ve Cutler da onların yanındaydı.

Hepimiz aceleyle bekleme odasına girdik ve Kingston'ın yanında pasta ve tabaklar vardı.

Peyton ve Slade oradaydı, bekleme odasında volta atıyorlardı. Slade telefonda ailesiyle konuşuyordu, Peyton da bizi bilgilendirdi. "Onu geri götürdüler. Emerson da onlarla gitti."

"Baba, Sunny yeni kardeşimi doğuracak mı?" Cutler sordu.

"Bebeği doğurtacağını sanmıyorum ama her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onlarla birlikte olacağını düşünüyorum."

"Pasta yemek için birden fazla nedenimiz var, değil mi?" Kingston, bekleme odasındaki küçük masanın üzerindeki pastayı kesmeye ve dilimleri dağıtmaya başlarken sordu.

"Görünüşe göre bu yıl tüm hediyeleri sen alıyorsun, ha?" Saylor, her ikisi de pasta tabaklarını tutarken kardeşinin diğer tarafına yerleşerek sordu.

"Evet. Bunu aşmak zor olacak." Hayes başını kaldırıp bana baktı, bakışları benimkilerle kilitlenmişti.

Saylor gülerek, "İkimiz de hep bir köpek istemiştik ve artık yavrularımız en iyi arkadaşlarımız olabilir," dedi. "Ve kutlamak için yeni bir bebeğe sahip olmak, ki o da senin doğum gününde doğuyor, eğer o bebeği gece yarısından önce çıkarırlar. Bu çok özel bir şey."

"Buna hiç şüphe yok. Hayat son zamanlarda sürprizlerle dolu." Tabağını yere koydu ve oturmam için kucağını sıvazladı. "Bu hepsinden daha iyi."

Saylor gülümsedi. "Sizin adınıza sevindim çocuklar. Annemin sizinle vakit geçirdiğini görmek de çok güzel."

Orada oturup konuştuk, sonraki birkaç saat geçerken herkes bebekten haber almak için sabırsızlanıyordu. Hayes annesini aramıştı ve yavru köpeğin durumu gayet iyiydi.

Nash Cutler'ı eve götürmeye çalışmıştı ama Cutler kalmak istemiş ve bekleme odasında babasının kucağında uyuyakalmıştı.

Romeo, yanında Emerson olduğu halde dışarı çıktığında saat gece yarısından hemen önceydi. Demi'nin annesi ve babası Romeo'nun annesi ve büyükannesiyle birlikte otururken, Peyton ve

Slade bekleme odasında volta atarken hepimiz ayağa kalktık.

"Başardı. Sağlıklı küçük bir oğlumuz oldu. Yedi kilo, sekiz ons ve şimdiden küçük bir yiğit gibi görünüyor," dedi Romeo ve hepimiz sırayla ona sarıldık.

"Tebrikler kardeşim." Hayes onu kucaklamak için kendine çekti ve herkes sırayla aynı şeyi yaptı.

"Bu küçük çocuğun bir adı var mı?" Peyton sordu.

Romeo arkadaşlarının arasına baktı. "Şey, bu adamın doğum gününde doğduğunu düşünürsek, bu mirası devam ettirmek uygun görünüyordu. Ama Demi ve ben, her adımda benim kardeşim olan adamlardan bir parça almasını istedik."

"Ona da köpek yavrusu gibi Roddy adını mı verdin?" Cutler, babası onu kalçasından tutarken gözlerini ovuşturarak sordu.

"Hayır." Romeo kıkırdadı ve dönüp kocama baktı. "Adı Hayes Pierce Heart Knight. Bu küçük adamın yaşaması gereken çok şey var. İçinde senin adaşın da var, Beefcake. Biraz daha büyüdüğünde ona havalı bir isim bulacağınızı umuyorum."

Cutler'in yanı sıra tüm çocukları bir araya getirmenin bir yolunu bulmuşlardı.

"Kardeşim Ro Amca için en iyi tutamağı bulacağım."

Hayes'e baktım, orada durmuş Romeo'ya bakıyordu, gözleri duygusallıktan ıslanmıştı. bu jestten çok etkilendi.

"Oğlumun doğum gününü ve ismini seninle paylaşacak olmasından onur duyuyorum, Hayes. Eğer senin yarısı kadar adam olursa.

Hayatta kazanmak." Romeo onu bir kez daha kucakladı ve eve gitmeden önce hepimize kreşe gidip bir göz atabileceğimizi söyledi.

Ve biz de tam olarak bunu yaptık.

Kocam camın arkasından o küçük çocuğa baktı, sanki daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiş gibiydi.

Hayes

Mutfak masasında oturmuş bilgisayar ekranına bakarken Easton, "Hey, benimle telefonda konuştuğun için teşekkürler," dedi.

"Tabii ki. Her şey yolunda mı?" Savannah sordu. "Evet. Çok iyi olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden bunu yapmak istedim.

bilgisayar ekranından da olsa yüz yüze görüşmek istiyorum." Kıkırdadı. "Sheana'nın davası kapandı ve artık dava açmayacak."

"Bu harika. Ne oldu?" Ben sordum.

"Şu anki kocasının ailesi tarafından dava ediliyor. Adam Teksaslı bir milyarder ve seksenlerinin sonunda."

"Sheana evli mi?" Savannah nefesi kesilerek sordu. "Bunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Görünüşe göre adamla çalıştığı yaşlı tesisinde yaşarken tanışmış ve aşık olduklarını iddia ediyor. Birkaç hafta önce evlenmişler.

Ailesi bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve şikayette bulundu Çünkü adam Abe'den çok daha fazla para ediyor. Bu dolandırıcılıkla adından oldukça söz ettiriyor ve şu anda baş edebileceğinden çok daha fazlasıyla uğraşıyor. Muhtemelen Abe'in kendisine sözlü bir söz verdiğini iddia etmenin mahkemede geçerli olmayacağını anlamıştır. Özellikle de Abe'in yakın zamanda vasiyetini güncelledi ve o dahil edilmedi. Bu yüzden size karşı açtıkları davayı geri çektiler."

"Bu çok iyi bir haber. Umarım birileri onu bunu yapmaktan alıkoyar. Yaşlıları avlaması çok iğrenç," dedi eşim, Roddy yanıma gelip dikkatimi çekmek için zıplamaya çalışırken.

"Özellikle zengin ve yaşlı erkekleri avlıyor gibi görünüyor. Bunu yapan insanlar için cehennemde özel bir yer var." Omuz silktim.

"Katılıyorum. Ve avukatı da şu anki siciliyle onu savunmak için elinden geleni ardına koymuyor.

Abe ile üç numaralı kocası arasında da bir adam vardı ve o öldükten sonra Abe'e birkaç yüz bin miras kaldı."

"Bu korkunç." Savannah tekrar ekrana bakmadan önce Roddy'nin başını okşadı. "Bizim için her şeyi hallettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Romeo ve Demi'nin birkaç gün önce bebekleri olduğunu duydum. Ona senin adını mı verdiler, Hayes?" Easton sordu.

"Evet. Hâlâ aklım almıyor. Çok tatlı bir çocuk. Anne babasının mükemmel bir karışımı gibi görünüyor." Başımı salladım.

Doğduktan bir gün sonra onu kucağıma aldım. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri olan bu küçük yumak, çok masum ve mükemmeldi. Cutler'ın doğduğu günü dün gibi hatırlıyordum. O anda fark ettim ki zaten kendi çocuğum gibi sevdiğim iki çocuğum vardı. Sırf kendi çocuğum yok diye onlara bakmaktan vazgeçecek değildim.

Zaten

önemsiyordum.

Çok fazla.

Ama önemsemenin sorun olmadığını öğreniyordum. Sadece ortaya çıkmaya ve orada olmaya devam etmeniz gerekiyordu.

Bunu yapabilirim.

"Hepinize tebrikler. Magnolia Falls'ta heyecan verici zamanlar. Umarım bir sonraki ziyaretimde sizleri de görürüm. Akşam yemeği yeriz."

"Evet. Bunu çok isteriz. Her şey için teşekkürler Easton." Biz vedalaşırken Savannah kameraya el salladı.

Bilgisayarını kapattıktan sonra dönüp bana baktı.

"Vardiyanız için yakında ayrılmanız gerekiyor, değil mi Kaptan?"

Kaptan olarak ilk resmi vardiyamdı ve ben hazırdım.
"Evet. Karımdan üç gün uzak kalmak benim için iyi olmayacak."

Kucağıma tırmandı ve bana sarıldı. Eğilip beni öperken parmakları saçlarıma dolandı.

"İşler kesat giderse belki Roddy ve ben seni ziyarete geliriz." "Buna güveniyorum." Onu son bir kez daha aşağı çektim.

ve onu sertçe öptü.

Kaptan olarak ilk günüme geç kalamazdım ve onu kucağımdan kaydırıp ayağa kalkmak beni öldürdü.

"Sabrina'yla çiftlik evinde buluşacaksın, değil mi?" "Evet."

Başını salladı. Ev tamamlanmıştı ve Savannah yeni işini açacak parayı bulmak için bir an önce listeye girmeye kararlıydı. Şehir merkezinde henüz işe yarayacak bir ofis alanı bulamamıştık.

Bakıyorum. Abe'den gelen tüm para babasının tedavisi için bir tasarruf hesabına yatırılmıştı. "Bugün satışa çıkarıyoruz."

"İş için doğru yeri bulduğunuzda birikmiş bol miktarda paramız olduğunu söylemiştim."

"Ve sana birikimlerinden o parayı almak istemediğimi söyledim."

"Birikimlerimiz. Biz evliyiz, unuttun mu?"

"Ahhh ... kocam itfaiye şefi iken nasıl unutabilirim? Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı?" O

Bana gülümsedi ve ellerim onun mükemmel yuvarlak kıkına indi.

"Beni öldürüyorsun. Gitmek istemiyorum." Ona doğru hamle yaparak ne kadar tahrik olduğumu gösterdim. Üzerimdeki etkisini bilmesini istedim.

"İşine git, kocacığım. Ben sonra uğrarım."

"Çiftlik evini satmak için acelemiz olmadığını bil yeter." Burnunun ucunu öptüm.

"Bazen işleri kendi bildiğim gibi yapmam gerekiyor, Hayes. Şu anda gelirim yok. Abe'den babam için aldığım tüm parayı bir kenara koydum."

şimdiye kadar yaşadım. Çiftlik evi, iç tasarım işimi başlatmak için kullanmak istediğim para."

"Biliyorum bebeğim. Ama o evi seviyorsun. Onu satmak için acele etmeni istemiyorum."

"İşinizin başına, Kaptan." Kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Pekâlâ. Beni sonra ara."

"Yapacağım."

Anahtarlarımı aldım ve son bir kez Roddy'yi kucağına almış olan karıma baktım.

Onu
kucaklamak.
Benim ailem.

Benim bütün dünyam.

Kendimi toparladım ve beş dakikadan kısa bir sürede itfaiye binasına varıp Kaptan yazan yere park ettim.

Artık programımda daha fazla esneklik olacaktı, ancak işleri yoluna koyana kadar çok ciddi bir şey yapmak istemedim.

İçeri girdiğimde sessizdi ve çantamı koridora bırakıp mutfağa doğru döndüğümde herkes aynı anda bağırdı.

"Kaptan Rambo burada!"

Gözlerimi devirdim ve Cap'in her zaman oturduğu masanın başındaki sandalyeyi çektim. Orayı bir taht gibi dekore etmişlerdi, bu yüzden beni orada istediklerini varsaydım.

Bones önüme bir tabak koydu, üzerinde yarım düzine kadar dev krep üst üste dizilmiş, şurup ve serpintiler vardı.

"Bu kadar şekerle beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Alay ettim.

Beebs ukala bir sırıtışla, "Artık evli olduğu için sağlıklı besleniyor ve kendine bakıyor," dedi.

"Hey, kadını için formda kalmalıyım." Göz kırptım ve tüm masa kahkahalara boğuldu.

Beebs ve Bones bugün yemek pişiriyordu ve Stinky, Stretch, Biscuit ve Santa tabaklarına yemek doldurup daldılar.

"Lenny'ye ne oldu? Son üç gündür vardiyasına gelmedi. Ne oldu?" Santa sordu.

Adam her zaman açık sözlüydü ve herkesin bilmek istediği ama her zaman sormaya cesaret edemediği soruları sordu.

"Bilmiyorum. Hasta olduğunu söyledi. Şu anda ona şüpheyile yaklaşmak zorundayım. Nasıl sonuçlanacağını görecekiz. Her iki durumda da iyiyiz."

"Bu işi hak ediyorsun Hayes," dedi Santa, beni hazırlıksız yakalayarak. Duygusal şeyler yapmazdı ve bu yüzden her zaman çok iyi anlaşmıştık. "Sen bunun için yaratılmışsın."

Çiğnemeyi bitirdim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. Kaptan'ın yerini doldurmak için elimden geleni yapacağım. Ama burada hiçbir şey değişmeyecek, tamam mı? Biz bir takımız. Ben hâlâ orada olacağım. yanınızda yangınlarla savaşacağım. Ben sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için her şeyi denetleyeceğim."

"Yani hem yangınlarla savaşacak hem de bebek bakıcılığı mı yapacaksın?" Biscuit bir ağız dolusu krepin üzerine konuştu.

"Dostum. Az önce üzerime serpintiler tükürdün," diye inledi Stretch, bu da herkesi biraz daha güldürdü.

"Ve şimdi kralın süitini alıyor." Beebs yanımdaki sandalyeye oturdu ve kaşlarını salladı.

"Kral dairesi mi? Bu biraz dramatik, değil mi?" Ben sordum.

Kendime ait bir odam olacaktı ve bunun dört gözle beklediğim bir avantaj olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Kendi duşum ve bir grup geveze adamın yanında olmayan bir yatak.

"Bu, küçük hanımın sende kalabileceği anlamına geliyor." Ona bir parça krep fırlattığımda Bones ayağa fırladı ve bir kahkaha kriziyle başı geriye düştü.

"Pekala, ben ofise gidiyorum ve sizleri teker teker çağırıp bu ayki programın üzerinden geçeceğim. Eğer herhangi bir talebiniz varsa, ben sizi çağırmadan önce bunları bir araya getirin. Bunu bugün halletmek istiyorum."

"Vay be. Noel Baba haklıymış. Sen bunun için yaratılmışsın," dedi Beebs, ses tonunu hafif tutarak, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu.

Komiklik yapmıyordu. Çok içtendi ve onun için bir anlamı vardı. Benim için de öyle.

Başımı salladım ve aşağıya koşmadan önce çantamı aldım. ve yeni odama bıraktım. Süslü ya da büyük değildi ama kendime ait bir yerdi ve bunun değerini biliyordum.

Sonraki birkaç saat evrak işleri ve toplantılarla geçti.

Çocuklar bazı eğitim tatbikatları yaparken, ben de evimizi iyi stoklamak için siparişler veriyordum.

Akşam yemeği yedik ve günün benden ne kadar çabuk uzaklaştığına şaşırımdı.

Siren sesi duyulduğunda Conley çiftliğindeki küçük bir yangına doğru yola çıkmıştık. Hepimizin orada olması gerekmiyordu ama neyin içine girdiğinizi asla bilemezsiniz, bu yüzden hepimiz yüklendik.

Hızlı bir geri dönüş oldu ve yarım saatten kısa bir sürede oraya girip çıktık.

"Hey, tebrikler. İtfaiye binasına geri dönerken Noel Baba, "Kaptanlık kirazını patlattın," diye takıldı.

Yangına giderken Savannah'ya bir mesaj göndermişim çünkü endişelendiğini biliyordum ve itfaiyeye geri dönerken de ona bir mesaj göndermişim.

Artık bana güvenen biri vardı ve geç saatlere kadar endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

"Sabah görüşürüz Rambo," diye seslendi birkaç çocuk ve ben aşağı inerken elimi kaldırdım ve üst kata çıktılar.

Kapıyı iterek açtığımda gülümsemekten kendimi alamadım. Karım yatağımda oturuyordu, üzerinde taba rengi bir trençkot vardı, altın sarısı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Dr. Dorsey'den bir telefon aldım. Bir açıkları varmış. Babamı yarın sabah orada istiyorlar. Sabah ilk iş Dallas'a biletimi ayırttım. Roddy, sen vardiyadan çıkana kadar King ve Saylor'la kalacak. Bu yüzden gitmeden önce seni görmek istedim."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Seninle gelmek istedim."

"Bu senin kaptan olarak ilk haftan. Burada olman gerekiyor. Bir ya da iki hafta yokum, babamı yerleştireceğim. O ve Nadia bu gece uçtu. Yarın tedaviye başlamadan önce yerleşmeleri için onlara zaman kazandıracak." Ayağa kalktı ve ceketinin kemerine uzanarak, pembe dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şey giymemiş muhteşem vücudunu ortaya çıkarmak için ceketini çekiştirerek açtı.

"Tanrım. Çok güzelsin bebeğim." Onu kendime doğru çektim, ellerim sırtından aşağı kayarken kollarım ona dolandı ve kığını sıktım.

"Seninle hep bir itfaiye aracının içinde seks yapmak istemişimdir," diye mırıldandı.

Çenesini yukarı kaldırdım, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bir O pisliklerden herhangi birinin seni çıplak görmesine izin verme şansım yok. Ama seninle yeni odamda sevişmeme ne dersin? Olur mu?"

"Ahhh... kaptanın kamarası," dedi, geri adım atıp odamda yavaşça ilerlerken ateş şapkamı alıp başına taktı. Trençkotunu yere bıraktı.

dişleri alt dudağına gömülürken bir yığın halinde yere yığıldı. Bana doğru yürüdü ve pantolonumun düğmelerini açıp külotumu indirmeden önce askıları omuzlarımdan çekti. Yere düştüler ve beni geri itti.

yatağın üzerine. Dizlerinin üzerine çöktü ve botlarımla bağcıklarını teker teker çözdü ve onları çıkarıp yana fırlattı.

"Lanet olsun, kadın. Kendi iyiliğin için fazla seksisin."

"Çünkü kocamın dışarıda yangınlarla savaştığını ve insanları koruduğunu düşünmeden edemiyorum." Ayağa kalktı, bir bacağını iki yanıma koydu ve üstüme çıktı.

Kalçalarına uzandım ve dantelle kaplı amını ereksiyonumun üzerinde kaydırdım. İnlerken yukarı ve aşağı. Ritmini buldu ve şaftım boyunca sürtünmeye devam etti,

Sütyenine uzandığımda ve kuplarını çekiştirdiğimde beni kızdırıyordu.

yandan. Ağzım önce onun mükemmel göğüslerinden birine geldi. Emdim ve sırayla birinden diğerine geçtim.

O kadar tahrik olmuşum ki doğru düzgün göremiyordum. Nefesleri sert ve hızlı geliyordu ve ellerim aramızda hareket ederken dantel bel bandını buldum ve vücudundan kolayca yırttım. Kumaşı bacaklarının arasından çekip görmesi için yukarı kaldırdığımda nefesi kesildi. "Sana yeni bir çift alacağım ama şu anda içinde olmam gerekiyor."

Yukarı doğru iterken gülümsedi, aletimin ucunu girişiyle hizaladı ve yavaşça aşağı kayd.

"Buna ihtiyacım vardı, Hayes," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım vardı."

Kendimi onun içine gömdüm ve kalçalarını kavrayıp onu sikimde yukarı aşağı kaydırırken inledim - ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Ben seninim, bebeğim. Aletimin her yerine boşalana kadar sür beni."

Ağzını kendime doğru çekerken, "Niyetim o, Kaptan," diye mırıldandı.

Her santimini hissetmeye ihtiyaç duyarak tekrar tekrar içine girdim.

Çünkü Savannah Woodson benim her şeyime sahipti. O benimdi, ben de onun.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Savannah

Dallas'a varmış ve Uber'le babamın önümüzdeki birkaç ay boyunca tedavi göreceği hastaneye gitmiştim. O ve Nadia hastaneye bitişik olan daireye çoktan yerleşmişlerdi. Babam hastanede kalacaktı, Nadia ve ben de dairede kalacaktık.

Tedaviye başlaması için depozitoyu ben ödemiştim ve bunu onun için yapabildiğim için gurur duyuyordum.

Yıllar sonra ilk kez babamın geleceği konusunda umutlu hissediyordum.

Uzun yıllardır üzerimizde kara bulutlar dolaşıyordu. Elime geçen her fırsatta araştırdım ve kendimi eğittim. Ve bu beni buraya getirdi.

Nadia beni kollarına çekti ve sarıldı. "Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkürler, tatlım."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak gülümsedim, çünkü bu sadece babamı endişelendirirdi.

Ama burada olmak çok duygusaldı.

Umut tehlikeli bir şeydi. Hiçbir garantinin olmadığını bile bile inanmanızı, her şeyin daha iyi olabileceğini hayal etmenizi sağlardı.

Bunu mümkün kıldıkları için Abe ve Lily'ye sessizce teşekkür ettim. Babama bu para olmadan sahip olamayacağı bir şans verdikleri için.

"Tabii ki. Seni şimdiden eve yerleştirdikleri için çok mutluyum."

"Bu sabah ilk iş olarak başlamak istediler. Dün gece gelmek iyi bir karardı," dedi. "Dün gece

İşten izin aldık ve birkaç ay boyunca evimizin kirasını karşılayacak kadar birikimimiz var."

"Ve o buradayken tüm masraflarına yardımcı olmak için kenara ayırdığım bu para var. Yani neye ihtiyacın olursa olsun, yanındayım, tamam mı?" Haklı olduğumu umduğumdan emindim. Bunu biliyordum.

yedi rakamlı fiyat aralığına çıkabilirdi, bu yüzden tutamayacağım sözler vermekten korktum. Ama zamanım da vardı,

Çünkü her şeyin peşin ödenmesi gerekmiyordu ve gerekirse her şey bittiğinde ödeme yapabiliyorduk.

"Teşekkür ederim, aşkım. Gel Dr. Dorsey ile tanış ve babanı gör."

Dr. Dorsey ile birkaç Zoom görüşmesi yapmıştım ama onunla yüz yüze görüşmeyi dört gözle bekliyordum.

"İşte benim kızım," dedi babam ve ne kadar zayıf görüldüğünü görünce biraz irkildim. FaceTime görüşmelerimizde bunu çok iyi saklamıştı. Yüzümü düzelttim ve ona sarıldım.

"Hey, Daddy-O. Burada olmana çok sevindim."

"Ben de," dedi, sesi ne kadar yorgun olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Seninle şahsen tanıştığıma memnun oldum Savannah. Ben Grant Dorsey." Elini uzattı, ben de onun yerine sarıldım.

Bu adam bunun gerçekleşmesine yardım etmişti ve sonsuza dek minnettar kalacaktım. Kıkırdadı ve omzumu sıvazladı.

Kırkılı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordum, tuzlu ve biberli saçları ve nazik gözleri vardı.

"Bunun gerçekleşmesini sağladığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Bana teşekkür etme. Bütün zor işi sen yaptın. O mükemmel bir aday ve burada olabilmek için gereken her şeyi yaptın." Mali durumu gizli tutmayı kabul etmişti, çünkü babam Abe'in tüm mirasını tedavi masraflarını karşılamak için kullanmamı asla onaylamazdı.

Nadia, Dr. Dorsey ve ben detayları kendimize saklamayı kabul etmiştik. Sigorta küçük bir kısmını ödeyecekti, ilaç şirketi bazı masrafları karşılamayı kabul etmişti ve geri

kalanını ben karşılayacaktım.

Babamın hayatını kurtarmak için yapmayacağım şey yoktu. Günün sonunda, başka ne vardı ki?

Önemli olan tek şey sevdiğiniz insanlardı.

Böylece işe koyulduk. Sonsuz miktarda kan aldılar ve önümüzdeki birkaç gün boyunca bir sürü test yaptılar.

Her bir numaranın güncel olmasını istediler, böylece tam olarak nereden başladığını bilecektik.

Temel çizgisinin nerede olduğunu.

İşlerin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceği konusunda uyarılmıştık.

Babam burada hastanede olacaktı, Nadia ve ben ise günlerimizi burada, akşamlarımızı da evde geçirecektik.

Nadia tam zamanlı olarak burada babamla kalacaktı ve ben de Magnolia Falls'a gidip gelecektim. Hayes Buraya gelir ve sonunda bir program belirlerdik ama şu anda ona evde, bana da burada ihtiyaç vardı.

Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacaktım.

Sonraki birkaç gün babam için yorucu olmuştu. Bir rutine girmiştim ve burada olabildiğim için minnettardım.

Tüm bunların nasıl işlediğini görmek için. Babamın bana en çok ihtiyacı olduğu anda sorular sorup notlar alabilmem ve orada bulunabilmem için.

Havanın tekrar karardığına inanamıyordum. Günler birbirine karışıyordu. Odak noktam babam olduğu için bugün pek bir şey yememiştim.

Nadia bize birkaç sandviç almak için kafeteryaya gitti ve Dr. Dorsey beni odanın dışına çekerek önümüzdeki birkaç günün planını anlattı.

Yapılacak birkaç test daha vardı ve sonra nasıl tepki verdiğini görmek için tedaviye yavaş yavaş başlayacaklardı ve sonra

Her şey yolunda giderse daha da yükseltiriz.

"Bu hafta da hemşireye kanınızı aldıracağım," dedi, bir yandan da çizelgesine bir şeyler not ediyordu.

"Benim kanım mı?"

Başını kaldırdı, soru karşısında şaşırmıştı. "Sen onun tek çocuğusun. Aynı aileden gelen ebeveynlerin çocuklarının

Hastalık var ama güvenlik önlemi olarak bunu elemek istiyorum."

Onun sözleriyle göğsüme bir ağırlık çöktü, çünkü ikimizin de bu hastalığa yakalanma düşüncesi dehşet vericiydi. Benim hayat nihayet yeni başlamıştı. Babam için güçlü olmalıydım. Hayes'in yanında olmalıydım. İşimi kurmalıydım.

Hayatımı yaşıyorum.

Ama başımı salladım, çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? "Tamam, tabii."

Babam uyumaya başladığında Nadia ve ben yemeğimizi yedik.

O da

Geç saate kadar kalıp onun yanında kitabını okumak istedi, ben de Hayes'i arayıp onunla konuşmak istediğim için dairenin anahtarlarını bana verdi. Bugün birkaç aramasını cevapsız bırakmıştım ve gün boyunca konuşmaya alışmıştık.

"Selam güzelim," dedi telefonu açarken. "Bugün nasıl geçti?"

"Oldukça iyi geçti. Tüm testleri neredeyse bitti, Yarın ya da ertesi gün tedaviye başlayabilirler. Çok zayıf görünüyor ve kesinlikle yorgun," dedim kapalı köprü yolundan geçip aile üyelerinin kaldığı küçük apartmanlara doğru yürürken.

"İşte bu yüzden orada. Tedaviye ihtiyacı var ve ona yardım edebilirler. Şu anki görüntüsünün sizi korkutmasına izin vermeyin. Bu sadece olması gereken yerde olduğunun kanıtı."

Dairenin içine girdim ve küçük çekyatın üzerine oturdum. Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Biliyorum."

Kelimeler gerçek kelimelerden çok bir gıcırta gibi geliyordu.

Kulağımda tuttuğum telefonum çaldı ve Hayes'ten gelen FaceTime çağrısını görüp cevapladım.

"Hey," diye fısıldadım gözyaşlarımı silerken.

"Hey, Sav." Gülümsedi ve gözlerindeki endişeyi fark etmedim. "Yüzünü görmek istedim. Yalnız değilsin, tamam mı? Ben buradayım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben iyiyim. Sadece kötü görünüyor. Ve seni özledim."

"Ben de seni özledim. O iyi olacak. O savaşıyor. Tek isteyebileceğin bu."

Onun yüzünü görmek beni sakinleştirdi. "Evet, haklısın. Haklısın. Sadece uzun bir gündü."

"Eğer istersen yarın oraya gelebilirim."

"Hayır. Saçmalama. Yarın itfaiyeye geri dönüyorsun. Ben iyiyim. Bu aylarca sürecektir ve ben geleceğim. Tedavi ile ritmini bulduğunda eve dönecek. Yakında benimle geri gelebilirsin. Ama şu anda yapacak pek bir şey yok." Kan tahlillerimi de yaptıklarından bahsetmedim, çünkü Hayes'i çıldırıp endişeleneceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. "Bana Roddy'nin nasıl olduğunu söyle."

Endişeli
değildim.

Kendimi iyi
hissediyordum.

Genetik olarak geçen bir hastalık değildi.

İki aile üyesinin birden bu hastalığa yakalanması nadir görülen bir durumdu ve pek olası değildi.

"Pekâlâ. Bana haber ver yeter. Bana ihtiyacın olursa, oradayım."

Kanepede arkasına yaslandı ve yavrumuzu yukarı çekti, böylece ben

onu telefondan görebiliyordu. "Bu adam iş botumu biraz çiğnedi ama onun dışında iyi gidiyor. Annesini özlüyor."

"Ben gideli sadece birkaç gün olmuşken nasıl daha büyük görünüyor?"

"Belki de lanet olası bir at gibi yediği içindir. Yemeğini yutuyor. Sonra da daha fazlası için yalvarıyor." Hayes güldü ve ben de bugün ilk kez kendimi rahatlamış hissettim.

"Bana kaptan olarak son vardiyanın nasıl geçtiğini anlat. Burası çok yoğun; sanki beni hiç bilgilendirmemişsin gibi hissediyorum.

her şeyi." Bana yaptıkları görüşmeleri ve adamlarıyla ne kadar gurur duyduğunu anlatırken kanepede arkama yaslandım.

"Lenny'den haber aldın mı?" Ben sordum.

"Hayır. Ama Thomas Creek'teki bir itfaiyeden onu soran bir telefon aldım. Belli ki bir şeyler hissediyor."

Hayes bir elini yüzünde gezdirdi. "Anlıyorum. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Onu soran adama ne söyledin?"

"Onun çok iyi bir itfaiyeci olduğunu söyledim, çünkü istediği zaman öyle olabiliyor. Pisliğin teki ama iş bulmasına engel olmayacağım."

"Sen iyi bir adamsın, Hayes Woodson."

"Teşekkür ederim bebeğim. Yüzünü özledim. Vücudunu özledim. Gülüşünü özledim."

Kıkırdadım. "Ben de seni özlüyorum. O kadar çok acıtıyor ki. Roddy Dandelion'la oynamayı seviyor mu?"

"Evet, bugün oraya uğradık. Kesinlikle seviyor Dandelion ile oynuyordu. Winnie de oradaydı ve üçü bahçede çılgınca koşturuyordu." Dandelion King ve Saylor'ın, Winnie ise Emerson ve Nash'in köpeğiydi.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Çok yorgunsun bebeğim. Biraz uyu," dedi ve yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. İyi olduğuna emin misin?" "Evet. İyiyim, söz veriyorum. Biraz uyu." "Tamam. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Her zaman," dedim.

Telefonu kapattım ve duşa doğru ilerledim. Suyun başımdan aşağı akmasına izin verdim. Hayes'le konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. O haklıydı. Babam tam olarak olmam gerekiyordu. Kocamı özlemiş olsam da ben de tam olarak olmam gereken yerdeydim.

Yatağa girmeden önce bavuluma gittim ve bir mektup daha çıkardım. Yanımda birkaç tane getirmiştım, çünkü her nedense kendimi kocama yakın hissetmemi sağlıyorlardı. Okunmamış mektup yığını gittikçe küçülüyordu. Neredeyse çok sevdiğiniz bir kitabı okumak gibiydi, hemen bitirmek istemiyordunuz ama daha fazlasını okumak için de sabırsızlanıyordunuz.

Hey Sav,

Yedi ay oldu ve senden haber yok. Saylor ve ben birkaç haftadır eve döndük ve tabii ki Barry de burada. Annem büyük, mutlu bir aileymişiz gibi davranıyor. Bu tamamen delilik. Bu herif Saylor'a zarar verdi ve şimdi burada yaşamak zorundayız.

Eğer yan komşum olsaydın bununla başa çıkabilirdim Sav. Ya da sadece bir mektuba cevap versen bile. Lanet olası bir mektup. Aklımı kaybediyorum. Seni özlüyorum. Çok şey oldu ve kafamı toparlayamıyorum.

Sensiz asla yapamayacağımı fark ettiğim tüm bu ilkler. Sensiz ilk doğum günüm geldi ve geçti. Arayacağından emindim. Kate benim için ailesinin evinde bir parti verdi.

Çocuklar. Yani oradaki insanların hiçbiri arkadaşım değildi. Her dakikasından nefret ettim. Erkenden sıvıştım ve Romeo'nun babasının spor salonunda çocuklarla buluştum ve ara sokakta bira içtik. Kate üç gün boyunca benimle konuşmadı ve buna aldırıldığımı söyleyemem.

Ama şimdi geri döndü. Birden ortaya çıktı, anlıyor musun? Belki de bana gerçekten tahammül edebilen birkaç kişiden biridir.

Her neyse, ilk futbol maçına çıktım. İlk defa senin orada olmadığı bir maç oynadığımı fark ettim. Adamlarım var. Orada, benim için tezahürat yapıyor. Kate de bir amigo, o da orada benim için avazı çıktığı kadar bağıyor. Yine de kendimi tamamen yalnız hissediyorum çünkü sen burada değilsin.

Lanet olsun. Muhtemelen sadece yorgunum. Asla okumayacağın mektuplar yazmaktan yoruldu. Maçta birkaç gözlemcim vardı ama artık üniversitenin bir seçenek olup olmadığını bile bilmiyorum. Hep birlikte gitmeyi planlamıştık. Bunu hatırlıyor musun Sav? Hani şu planımız vardı ya?

Gerçek şu ki, Saylor'ı bu evde yalnız bırakamam. Okula gitmek için Magnolia Falls'tan ayrılmak istiyorsam bir şeyler bulmam gerekecek.

Bu konuyu genelde konuştuğum tek kişi sensin. Bu tür kararlar söz konusu olduğunda güvendiğim tek kişi. Kate üniversitenin aptalca olduğunu düşünüyor, işte böyle.

Belki de üniversite aptalcadır. Artık pek umurumda olduğunu sanmıyorum.

Umarım bunu okuyorsundur. Hala bileğimdeki aptal yeşil bezelyeye bakıyorum ve ne anlama geldiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

Çünkü asla geri dönmeyeceğini ve senden bir daha haber alamayacağımı düşünmeye başladım.

Bir süre daha denemeye devam edeceğim.

Bana bir şey vermelisin Sav. Bize olan inancımı kaybediyorum. Belki de ben deliyim ve asla düşündüğüm kadar yakın olmadık.

Hayes

İki damla gözyaşı mürekkepli kâğıda damlayıp onu kanatırken kalbim sızladı. Kollarımı sarmak için sabırsızlanıyordum.

Magnolia Falls'tan ayrıldıktan sonra onu düşünmediğim tek bir gün bile olmadı.

Çünkü gerçek buydu.

* * *

Sonraki birkaç gün çok yoğundu. On gündür buradaydık ve babam tedaviye başlamıştı. Kemoterapi söz konusu olduğunda aşına olduğumuz tüm yan etkilerle uğraşıyordu. Bu daha yoğun bir kemoterapi türüydü ve kusuyor, midesi bulanıyor ve kendini korkunç hissediyordu.

Nadia ve ben sırayla onunla oturuyorduk ve hastaneden çıkmak istediğimde dışarıda yürüyüşe çıkıyordum. Duygusal olarak, sevdiğiniz birinin bu şekilde acı çekmesini izlemek yorucuydu.

Buna hazırlıklıydım ama kesinlikle zarar veriyordu.

Babamın romanının bir bölümünü daha okumayı yeni bitirmiştım. Ben okurken o uyurdu, sonra da tartışırdık. Çok güzel bir hikâyeydi ve ilk sayfadan itibaren duygulanmışım; çünkü babamın, her yönüyle bana uyan bir genç kız hakkında bir kitap yazdığını ama buna kurgu dediğini fark etmişim. Babasıyla olan ilişkisi bizimkine benziyordu ve genç kızın kendi mutluluğunu bulma yolculuğunu anlatıyordu. Kitabı yere bıraktım ve gözlerimi ovuştururken kısa bir süre uyandı ve su için bana hırladı. Huysuz ve dünyaya karşı öfkeliydi ve bu adil bir durumdu. Bizi her şeye hazırlamışlardı, bu yüzden Nadia ve ben vardiyalar ve molalar aldık.

Hayes'i özledim. Magnolia Falls'daki hayatımı özledim.

Telefonum çaldı ve arayan kocamdı. Onu ne zaman düşündüğümü hep bilirdi.

Son birkaç gecedir telefonlarımız yanımızda uyuyorduk, çünkü son zamanlarda uyumakta zorlanıyordum.

"Hey, bebeğim," dedi, sesi yorgun geliyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Yakışıklı yüzünü görebilmek için telefonu kaldırdım. Çocuklardan üçü

Mide gribiydi ve onların yerini doldurmak için fazladan vardiya almak zorunda kalmıştı.

Kaptan olarak yeni pozisyonunu bir rock yıldızı gibi idare ediyordu. Şu anda ona çorba götürmek ve destek olmak için orada olamamaktan nefret ediyordum.

"Evet, yorgunum. Sadece yorgunum. Bugün bir sürü telefon aldık ve çok yoğunduk."

"Keşke orada olsaydım da sana yemek getirseydim."

"Keşke orada olsaydım da yanında uyusaydım. Sensiz iyi uyuyamıyorum," dedi, sesi gergin ve bitkin çıkıyordu.

İkimiz de ayrı kalmakta zorlanıyorduk ve en az bir hafta daha burada kalacağımı biliyordum.

İyi uyuyamıyordu. Ben de öyle.

On yıl boyunca ayrı yaşamışken şimdi bir ya da iki hafta ayrı kalmayı kaldıramamamız inanılmazdı.

Şu anda ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. "Ben de."

"İtfaiyede olduğum zamanlarda bile, yatağımızda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Ben de."

"Bana babanın bugün nasıl olduğunu anlat."

Sonraki yirmi dakikayı ona her şeyi anlatarak geçirdim ve sonra arka planda siren sesini duydum.

"Bir telefonum var, bebeğim. Seni daha sonra ya da çok geç olursa sabah ararım."

"Tamam. Dikkatli ol. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırdım ve tam Dr. Dorsey akşam vizitinden çıkarken babamın odasına geri döndüm.

"O nasıl?"

"Mutsuz ama bu beklenen bir şey ve bu iyiye işaret çünkü yapması gerekeni yapıyor." Boğazını temizledi. "Ofisime gelmek için bir dakikan var mı?"

Midem bulandı. Neden ofisine gelmemi istiyordu ki?
Bildiğimden daha fazlası mı vardı?
Tedavi maliyeti beklediğimizden daha mı fazlaydı?
Onu koridordan ofisine kadar takip ederken aklım
başımdan gitti.

Kapıyı kapattı ve masasının karşısındaki sandalyeye
oturmamı işaret etti, kendisi de diğer tarafa geçip oturdu.

Klavyesinde bir şeyler yazıp monitörünü uyandırdı ve ben
de sinirli bir şekilde ellerimi birleştirdim.

"Kötü mü?"

"Sanırım bu, bunu bekleyip beklemediğinize bağlı." "Bunu
bekliyor muydum? Komplikasyonları var mı?" Ovuşturdum
Parmaklarımla şakaklarımı sıkıyordum çünkü daha ne kadar
dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Herhangi bir komplikasyonu yok Savannah. En azından
hazırlandığımızdan daha fazla değil ve tüm bunları seninle
zaten paylaştım."

"Tamam. O zaman bu neyle ilgili?" Öne doğru eğilerek sordum,
sesimdeki endişeyi gizleyemiyordum.

"Bu seninle ilgili." Bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi.
"Hamilesin."

Hamile misin?

"Hamile mi? Bu imkansız. Doğum kontrol hapi
kullanıyorum. Hamile olamam." Derimin altında panik
patlak verdi. Kalbim hızla çarpıyordu. Avuçlarım aniden
gülünç derecede terledi.

"İnsan doğum kontrol hapi kullanırken hamile kalabilir.
Arada bir gün kaçırdığınız oluyor mu? Bu senin
şans."

Yaşanan onca şeyden sonra bu konuda pek de iyi
değildim.

"Muhtemelen bir ya da iki gün kaçırmışşımdır. Ya da üç,"
diye irkildim. Aman Tanrım. Ne yapmıştım ben?

"Ben jinekolog değilim ama kan tahlillerini okuyabilirim.
HCG seviyeleriniz alışılmadık derecede yüksek."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama bu genellikle ikiz bebek sahibi olma ihtimaliniz olduğu anlamına gelir."

"İkizler mi?" Kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Birden fazla bebek.

İki bebek.

İki bebeğe hamile olma ihtimalim vardı. Çocuk istemeyen bir adamdan.

Başım dönüyordu. Bunu sindiremiyordum. Her şeyi berbat etmiştim.

Dr. Dorsey masaya geldi ve bana bakmak için eğildi. "İyi haber şu ki, kan tahlilleriniz başka türlü mükemmeldi."

Nedense bu bir rahatlama gibi gelmiyor.

Çünkü hayatımın aşkını kaybetmiş olabilirim.

Ve artık onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

31

Hayes

"Burası harika bir mülk. Magnolia Falls'ta buna benzer başka bir yer yok," dedi Nash ahıra doğru yürürken.

Cutler önümüzden koştu, Winnie ve Roddy de peşinden. Etrafta koşuşturduğunu ve kendini iyi hissettiğini görmek güzeldi ve şimdi kullandıkları astım ilacı çok daha iyi çalışıyor gibiydi. Aylardır hiç atak geçirmemişti ama Emerson'ın bir çocuk doktoru olması ve her şeyin üstünde durması ona zarar vermemişti.

"Evet. Savannah'nın burayı ne kadar sevdiğini biliyorum, o yüzden senin bakış açını öğrenmek istedim."

"Hızlı satılacak çünkü benzersiz. Eğer bırakma konusunda emin değilseniz, hemen piyasadan çekmeniz gerekir." Nash ahırın önünde durdu ve

Cutler'ın yerde yuvarlandığını ve Roddy ile Winnie'nin ne yaptıklarını anlayamamış gibi onları izlediğini görünce kıkırdadı.

"Kendini iyi hissediyor, ha? Son zamanlarda sorun yaşamadı mı?"

"Hayır. O harikaydı. Ama asla bilemezsiniz, bu yüzden her zaman hazırlıklıyım ve her ihtimale karşı solunum cihazını her zaman yanımda taşıyorum. Bir anda ortaya çıkabilir."

Onun ve Emerson'ın bunu ne kadar ciddiye aldıklarını biliyordum. Hepimiz astım eylem planından haberdardık ve Cutler evimizdeyken inhaler her zaman yanımızdaydı.

"Lanet olsun, kardeşim. Ebeveynlik kalbi zayıf olanlara göre değil." "Buna hiç şüphe yok. Sen ve Savvy'nin çocuk sahibi olacak mı? Cutler'la çok iyi anlaşıyor." Ahırın kapısını açtı.

"Geleceğimde çocuk olmadığını biliyor. Bu beni öldürüyor, çünkü onun bir aile istediğini biliyorum ve yapabileceğim tek şey

ona ben ve Roddy'yi öneriyorum." Kıkırdadım ama gerçek hep aklımdaydı.

Gözlerimi kapattığımda burada, çiftlik evinde yaşadığımızı görebiliyordum. Ve ne zaman kendime geleceği düşünmek için bir an izin versem, arazide koşuşturan bir grup çocuk görüyordum. Hayvanlar, kahkahalar ve sevgi vardı.

Hiç sahip olmadığım şeyler.

Kız kardeşimin hiç sahip
olmadığı şeyler.

"Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Ve bu işte başarısız olmak çok riskli, anlıyor musun?" Onu ahıra kadar takip ederken enseme kaşıdım.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, ikimiz de ahırdaki muazzam geniş açık alanı görmek için yavaşça dönerken.

"Neyi anlamadın?" Cutler ve köpekler hızla içeri girerken sordum.

"Hey, Cutler," diye seslendi Nash ve küçük adam koşarak yanına geldi.

"Burası harika bir yer, babalık."

"Öyle." Nash kıkırdadı. "Hayes Amca'ya büyükbabamdan sonra tanıdığım en iyi baba olduğunu söyle."

Cutler bana gülümsedi. "Hayes Amca tanıdığın en iyi baba. İşler kötü gittiğinde hep onu düşünürsün ve her şeyin yoluna gireceğini bilirsin."

Ne sikimden bahsediyorlar bunlar?

"Tamamdır, ufaklık." Nash, Winnie ve Roddy'nin peşinden tekrar koşmaya başlamadan önce Cutler'ın başının üstünde bir el gezdirdi.

"Ne demek istediğinden emin değilim ama sanırım ikimiz de ebeveynlik konusunda berbat bir örneğim olduğunu biliyoruz.

Ne yazık ki riskleri biliyorum. İş batırdığınızda nasıl bir sonuçla karşılaşacağınızı biliyorum."

"Dostum. Lanet aynaya bak. Sen çuvallamazsın. Asla. Sen tanıdığım en güvenilir adamsın. Çoğu kişiden nefret ediyor olabilirsin.

Ama sevdiğinizde herkesten daha çok seversiniz.

Değer verdiğin insanları şiddetle koruyorsun ve bunu fark etmemek imkânsız." Ahırın içindeki duvara vurdu ve elini tahtada gezdirdi. "Burası iyi inşa edilmiş."

Hâlâ söylediklerinin etkisindeydim ama cevap vermedim. Halkımı şiddetle sevdiğime şüphe yoktu, ama aynı zamanda insanlara ısınması uzun zaman alan huysuz bir piçtim. Başkalarına güvenme konusunda her zaman temkinli davranmışımdır.

"Pekâlâ. Sizin için heceleyeceğim, çünkü açıkça görmüyorsunuz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, "Sabırsızlanıyorum," diye homurdandım.

"Cutler'a senin tanıdığım en iyi baba olduğunu söylememin nedeni, bana genç yaşta ebeveyn olmanın ne demek olduğunu öğretmiş olman. Baba olacağımı öğrendiğim ve bunu tek başıma yapacağımı fark ettiğim andan itibaren seni düşündüm. Saylor'u korumak için nasıl fedakârlık yaptığını ve ne gerekiyorsa yaptığını. Futbol bursundan, üniversiteye gitme ve bencil bir pislik olma şansından vazgeçtin. On sekiz yaşında bir daire aldın. Böylece küçük kız kardeşinin velayetini alabildin. Ona sahip olmasını istediğin hayatı verdin. Üniversiteye gitmesini ve hak ettiğini düşündüğün tüm deneyimleri yaşamasını sağlamak için kışını yırttın."

Bir nefes üfledim. Sevdiğiniz insanlar için yaptığınız şey buydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, asla çocuk sahibi olamayacağınızı çünkü babalığa uygun olmadığınızı söylemeyi seviyorsunuz. Ama gerçek şu ki, sen zaten bir babaydın. Hem de çok iyi bir baba. Saylor her zaman senin onun için bir kardeşten çok bir ebeveyn olduğunu söyler. Başarısını, ona kendi geleceğini vermek için çok fazla fedakârlık yapmana bağlıyor.

hak ettiğini düşündü. Kız kardeşin onu destekleyen bir ebeveyni olduğu için kış tekmeliyor. Ve sana haberlerim var, pislik. O senin annen ya da baban değildi. Hepsi sendin.

Bu yüzden, bence zaten bir baba olduğun gerçeğini kabullenmenin zamanı geldi. Hem de çok iyi bir baba."

Sözleri beni çok sert vurdu. Tam göğsümün ortasına. Kalp krizi geçirecekmişsiniz gibi hissedersiniz ve sonra bunun sadece içinizde kıpırdanan tüm bu duygular olduğunu fark edersiniz.

"Sabahın bu saatinde bu saçmalığı yaptığın için seni bir güzel pataklamalıyım," diye tısladım ve boğazımı temizleyerek yumruyu uzaklaştırdım.

Kıkırdadı. "Öğlen oldu. Sen iyi bir adamsın, Hayes Woodson. Sadece kabullen ve savaşmayı bırak. Bu yüzden Savvy seni istemediğin hiçbir şeye zorlamayacak."

"Nedenmiş o, yaşlı bilge?"

"Çünkü o da tıpkı senin gibi. Sevdiği adam için kendi hayallerini feda etmeye hazır. Bunu hepimiz görüyoruz." Omuz silkti. "Sana ne yapman gerektiğini söylemek bana düşmez kardeşim. O seninle birlikte olmak istiyor, sen de onunla birlikte olmak istiyorsun. Ama korktuğun için büyüğü bir şeyi kaçırmak, sen böyle biri değilsin. Sen tanıdığım en cesur piçsin."

"Siktir git," dedim kuru bir sesle, bu da onu daha çok güldürdü. "Bırak gitsin, Hayes. Geçmiş. Öfkeyi. Korkuyu Solda kalacaksın, başarısız olacaksın ya da her ne haltla boğuşuyorsan onunla boğuşacaksın. Sen bundan daha iyisin. Sen baban değilsin. Annen de değilsin. Sen gerçekten iyi bir adamsın. Oğluma sonuna kadar güvendiğim bir adamsın." Omzuma vurdu. "Bunu hepimiz görüyoruz. Cutler görüyor. Karın da görüyor. Bunu görmeyen tek kişi sensin. O yüzden aç gözlerini kapat ve mutlu olmana izin ver. Bunu hak ettin."

Gözlerimi kaçırdım, etrafımda dönüp duran tüm bu duyguları uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimin sulanmasını engellemek için burnumun kenarını sıktım. "Lanet olası mevsimsel alerjiler."

Bir kahkaha attı. "Evet, biliyorum kardeşim."

"Pekâlâ. Şunu bir inceleyeyim."

"Vay canına. Gerçekten duyguların olduğunu itiraf mı ediyorsun? Bu büyük bir gelişme." Kaşlarını çatı.

"Eğer birine söylersen, King'e uykunda taşaklarını tıraş ettiririm." Uzaktaki suyun berrak görüntüsüne bakmak için pencereye doğru ilerledim.

Burası aklımdaki şey için mükemmel olurdu. "Bu bizim sırrımız." Mezurasını çıkardı ve başladı farklı alanları ölçüyor ve ölçümleri iPad'ine not ediyor.

"Sunny'yi buraya getirmeliyiz, babalık. Buna bayılacaktır." Cutler dönüp bana baktı. "Hey, Hayes Amca, Sunny'ne anne demeye başlamak istediğimi duydun mu?"

Gülümsemekten kendimi alamadım, çünkü bu çocuk o kadar dürüst ve açıktı ki her zaman göğsüm sıkıştırdı.

"Bence buna bayılırdı. Ona söyledin mi?"

"Hayır. Ona Anneler Günü'nde söyleyeceğim. Gelmiş geçmiş en güzel sürpriz olacak." Ayağa fırladı ve en sağ köşedeki saman yığınının doğru koşup içine daldı.

Nash'e döndüm. "Emerson ikinizin de hayatında eksik olan şeydi, değil mi? O sizin ihtiyacınız olan her şeydi. Sen ve Cutler da onun için tam olarak buydunuz."

"Biliyor musun, huysuz bir herife göre, etrafında olup biten her şeyi çok iyi anlıyorsun."

"Her neyse. Ben sadece değer verdiğim insanlar söz konusu olduğunda dikkat ederim," dedim ve telefonumu çıkarıp Cutler'ın samanlıktaki fotoğrafını çektim. Bunu Savannah'ya daha sonra planımı anlattığımda gösterecektim. Şu anda onun yeterince derdi vardı.

Son birkaç gündür biraz mesafeliydi. Aramalarımızda daha sessizdi. Normalde endişelenirdim ama Ruby bana Savannah'nın babasının yanında olduğu için çok şeyle uğraştığını hatırlattı.

Planım buradaki her şeyi halletmektir. Sevdiğini bildiğim çiftlik evini korumak için bir plan yapmak.

Savannah herkes için her şeyi yapmakla meşguldü ve kimsenin kendisi için aynı şeyi yapmasına alışık değildi.

Ona o adam olduğumu göstermek için buradaydım.

"Sence yapılabilir mi?" Nash birkaç ölçüyü daha not ederken ona sordum.

"Her şey yapılabilir kardeşim. Sana pahalıya patlayacak ama King ve ben bunu mümkün olduğunca makul bir fiyata halledeceğiz ve günün sonunda bu gerçekten iyi bir yatırım." Bana baktı ve sırtıttı. "Geleceğinize yatırım yapmak iyi bir şeydir. Bir gelecek gördüğün anlamına gelir. Ve bu bir Sadece iki kişi için çok büyük bir ev. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Ona ters ters baktım ve pencereden dışarı, büyük açık alana baktım.

Aile kurmak için mükemmel bir yer.

Ve hayatımda ilk kez gerçekten gördüm. İstedim.

Ama planımı eşime sunmadan önce çözmem gereken çok şey vardı.

Bugün bu planı hayata geçirmenin başlangıcıydı.

"Hayes Amca!" Cutler bağırdı. "Gel samana atla benimle."

"Saman bir alerjen değil mi? Bunu yapmalı mı?" Nash'e sordum.

Kıkırdadı. "Bunlar bir babanın sözleri, seni sik kafalı. Ama Cutler yaşamaktan ve eğlenmekten korkmaz. O yüzden git çocukla birlikte samana atla. İhtiyacımız olursa cebimde astım spreyi var."

"Vay be. Emerson sana da bulaşmış. Artık eskisi kadar gergin değilsin," dedim gülerek ve koşarak en sevdiğim küçük dostumun yanına gidip yanındaki samanlığa daldım.

Kahkahalar ahırı doldurdu ve ben orada sırtüstü yatarak mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayatı hayal ettim.

Ve tam burada, avucumun içindeydi.

Ya da belki zaten onu yaşıyordum ve tüm bu diğer şeyler onu daha da güzelleştirecekti.

Telefonumu çıkardım ve Savannah'ya bir mesaj gönderdim.

Seni düşünüyorum. Seni seviyorum bebeğim.

Metni okuduğunu görebiliyordum ve üç küçük nokta kaybolmadan önce ekranda hareket ediyordu.

Hiçbir mesaj gelmedi.

Kesinlikle mücadele ediyordu ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Emlakçımızın numarasını çevirdim ve öne doğru oturdum.

"Ben Sabrina," dedi telefonun diğer ucundaki kadın.

"Selam Sabrina. Ben Hayes Woodson. Benimle bir saat içinde evime gelir misin? Sanırım diğer evimizi de listelemek istiyorum ve sizinle çiftlik evi hakkında konuşmak istiyorum."

"Ben de tam seni ve Savannah'yı aramak üzereydim. Bir teklif aldık ve iyi bir teklif," dedi ve heyecanını gizlemedi.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum. Birlikte büyüdüğümüz için onu ilkokuldan beri tanıyordum.

"Elbette. Adını söyle."

"Teklifi henüz karıma göndermeyin. Babasıyla ilgili bir sürü sorunu var ve öğleden sonra sizi gördüğümde konuşmak istediğim birkaç şey var."

"Tamam. Teklife yanıt vermek için kırk sekiz saatiniz var, yani zamanımız var."

İsmim listede olmamasına rağmen Savannah'nın beni listeye karar verici olarak eklemesine minnettardım.

Evin adı. Kocası olarak, Dallas'ta işlerin yoğun olacağını bildiği için ilk teması benim kurmamı istemişti.

Ve bu teklifi kabul etmeye hiç niyetim yoktu.

Çünkü bu evi satmıyorduk.

Hayatımıza burada başlayacaktık.

Aklımda hiç şüphe yoktu.

Her şey bir anda kristal berraklığına kavuştu.

Savannah

"Yani iki kalp atışı var. Kesinlikle ikizleriniz olacak," dedi Dr. Shaker. Dr. Dorsey beni bir nezaketen sokağın yukarısında ofisi olan bir arkadaşını aradım.

Gözlerim yaşardı çünkü karnımda büyüyen iki küçük insanın düşüncesi en iyi şekilde ve en kötü şekilde bunaltıcıydı. Duygularım karmakarışıktı.

Anne olacağım için çok heyecanlıydim.

Ama bunun bana sevdiğim adama mal olmasından korkuyordum.

Emin olana kadar onunla bu konuda konuşmak istemedim. Bunun bir hata olmadığını anlayana kadar.

Hamileydim.

İkizlere.

Ben anne olacaktım, Hayes de baba olacaktı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve Dr. Shaker bir mendil alıp karnımdaki jeli temizlerken bana uzattı. Henüz görünmüyordum ama yandan bakıldığında doyurucu bir öğle yemeği yemiş gibi görünüyordum. Henüz kimse hamile olduğumu bile bilmiyordu ama işte buradaydık.

Az önce iki kalp atışı duydum.

Doğruldu ve gömleğimi aşağı çektim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Sadece bir değil, iki bebek taşıdığınızı öğrenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Evden uzakta olmanın ve bu haberi öğrenmenin zor olduğuna eminim ama Dr. Dorsey bir iyilik istedi ve ben de seve seve yardım ettim," dedi. Uzun boylu, uzun kıvılcı saçlı ve kesinlikle büyüleyici bir kadındı. Onunla hemen bir rahatlık hissettim.

"Kocam ve ben o kadar uzun süredir evli değiliz, bu yüzden bunu tam olarak planlamıyorduk," dedim. "Doğum kontrol hapi kullandığım için bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim."

Başını salladı, bakışlarında yargılama yoktu. "Çok fazla. Ona henüz söylemedin mi?"

"Hayır. Yüz yüze yapmayı tercih ederim." Ellerimi kıpırdattım. Bu konuşmayı nasıl yapacağımı bile bilmiyordum.

dürüst olmak. Duygularını açıkça belli etmişti. Ben de sorun etmediğimi söyledim. Ve şimdi her şeyi değiştiriyordum.

Elini zorluyor.

"Al bakalım," dedi bana daha fazla mendil uzatırken, ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ettim. "Korkmak normal. Şüphelerin olması normal. Yaptığın her şey hissetmek tamamen normaldir."

"Teşekkür ederim." Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Ben sadece- Şaşırdım ve kafam karıştı. Gerçekten mutluyum ve sonra hissediyorum ki mutlu olduğum için suçluluk duyuyorum çünkü planım bu değildi. Sonra gerçekten üzülüyorum ve üzüldüğüm için kendimi suçlu hissediyorum çünkü hamileyim. İki bebeğe. Ne kadar şanslıyım?" Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Ama buraya babama odaklanmak için geldim, yeni evlendim ve çocuk sahibi olmayı planlamıyorduk ve şimdi ikizlere mi hamileyim?"

Bugüne kadar hiç tanımadığım bir doktorun muayene odasında hüngür hüngür ağlıyordum. Ve en beklenmedik şeyi yaptı.

Kollarını bana doladı ve sarıldı.

"Bu duyguların hepsi geçerli Savannah. Aynı anda hem mutlu, hem üzgün, hem şaşkın hem de sevinçli olman normal. Ama sana büyükannemin bana uzun zaman önce söylediği küçük bir tavsiyede bulunacağım ve onun tanıdığım en bilge kadın olduğunu söylediğimde bana güven."

"Tamam," diye mırıldandım, çünkü geri çekildi ve tam önüme kayarak tekerlekli taburesine oturdu.

"Hamile kalmak ya da çocuk sahibi olmak için mükemmel bir zaman yoktur. Asla yeterli paranız ya da çocuğunuz varmış gibi hissetmeyeceksiniz.

dünyaya bir bebek getirmek için yeterli zaman. Ancak bu doğru zaman olmadığı anlamına gelmiyor ve ben tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

"Çocuğunuz var mı?"

"Üç çocuğum var. Bana kaç çocuk yapmayı planladığımı sorar mısın?"

"İki mi?" Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim.

"Hayır. Sıfır. Antrenmanlarıma başlamak ve kariyerim için. Kocam da doktor olduğu için bunu sorun etmedi ve çocuk istemesine rağmen, ona istemediğimi söylediğimde bu bir anlaşma kırıcı olmadı."

Bunu aklım almıyordu. "Bütün gün bebek doğurtuyorsun ve kendi çocuğun olsun istemiyor musun?"

"Hayır. Onlara sahip olma ihtiyacını hiç hissetmedim ama onları dünyaya getirmeyi ve hastalarımın yüzündeki o sevinci izlemeyi seviyorum." Omuz silktili. "Ve sonra Benson'a hamile kaldım. İlk öğrendiğimde çok bunalmıştım. Ağladım ve ne yapacağımı düşündüm. Kocam her iki durumda da beni destekledi. Ama sonra oğlumun hareket ettiğini hissettim ve bilmiyorum, içimde bir şeyler değişti. Ama bir ortağım vardı.

beni destekledi, benim de desteklediğim biri. Bunu konuştuk ve bir çocuğumuz olmasına karar verdik. Bir tane yeterli olur." Kıkırdadı.

Güldüm ve başımı salladım. "Ve şimdi üç tane mi var?" "Evet.

O küçük cehennem zebanilerini bu kadar sevebileceğimi kim bilebilirdi?

çok mu?" Kadın başını salladı. "Üç oğlan. Gürültücü, dağınık ve muhteşemler. Demek istediğim, korkmakta bir sorun yok. Bu kötü bir şey olduğu anlamına gelmez. Seçimleriniz ve seçenekleriniz var ve isterseniz bunları tartışmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim. Bu bebekleri istediğimi biliyorum. Umarım evliliğim pahasına olmaz."

İşte. Söyledim işte.

Korkum buydu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bazen insanlar sizi şaşırtır, bilirsiniz."

"Hayes'in beni sevdiğini biliyorum. Benim için her şeyi

yapar. Ama ben onun kendi hayatı pahasına bir şey yapmasını istemiyorum.

kendi mutluluğum." Sözlerim yine bir hıçkırıkla kesildi ve bu kadar dağınık olduğum için utandım.

"Hazır olduğunda onunla konuşacaksın. Bana ihtiyacın olursa ben buradayım." Geri döndü ve ayağa kalkarak bir kartvizitin arkasına telefon numarasını karaladı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, tamam mı?"

"Teşekkür ederim. Beni kabul ettiğiniz için gerçekten minnettarım." Burnumu silmeden önce elimdeki mendille yüzümü temizledim.

"Elbette. Yakında konuşuruz." Ultrason fotoğraflarını bana uzattı ve odadan çıkmadan önce el salladı.

Fotoğraflara baktım ve ayağa kalktım.

Asansöre adımımı attığımda telefonumu çıkardım ve Hayes, Saylor, Demi ve Ruby'den gelen cevapsız çağrıları gördüm,

Peyton ve Emerson. Kalbim hızla çarpıyordu çünkü hepimiz sık sık konuşsak da, genellikle hepsi aynı anda aramazdı.

Sesli mesajları dinlemeye gittiğimde bir kısa mesaj belirdi.

SICAK KOCAM

Selam. Birkaç kez aradım. Başka birinden duymanı istemedim. Bu sabah erken saatlerde bir yangın çıktı ve ben de artık sağlam olmayan bir döşemeden düştüm. Ben iyiyim. Hastanede kontrolden geçiyorum, ama herkesin olayları büyütmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin. Baban nasıl? Sabah mı?

Binadan çıkar çıkmaz bir banka oturdum ve FaceTime yapmak için telefonumu çıkardım. Telefon yüzünü görmeyeli günler olmuştu. Ondan kaçıyordum.

Çünkü onu görmenin beni daha duygusal yapacağını biliyordum.

Hemen toparlandı. Yüzü is içindeydi ve saçları dağınıktı.

"Hey, güzelim. Yüzünü özledim." Gülümsemesi zoraki oldu ve bir hemşire ona bir şişe su uzattı.

Başımı salladım, son zamanlarda gün boyu dökölmek isteyen gözyaşlarımla savaştım. İlk başta hiçbir kelime gelmedi ve ben sadece nefes alıp vermeye ve kendimi tutmaya çalıştım.

"Her şey yolunda Sav. Ben buradayım."

"İyi misin?" Ciyakladım ve başımı çılgınca salladım. "İyi olmana ihtiyacım var."

"Tamamen iyi hissediyorum. Birkaç sıyrık ve morluk var. Birkaç gün içinde iyileşmeyecek bir şey değil" dedi.

"Ve kırık bir bilek ve beyin sarsıntısı," diye homurdandı yanındaki hemşire.

"Kırık bir bileğin ve beyin sarsıntın mı var?" Nefes nefese kaldım ve gözyaşlarımı saklamak için elimi gözlerime götürdüm.

Son zamanlarda her şey çok fazlaydı.

Babamın acıları. Beklenmedik ikiz hamileliğim. Ve şimdi Hayes de mi incinmişti?

Hangi evrende bunların herhangi biri adil hissettiriyordu?

"Savannah." Sesi sertti, beni çöküşümden çekip çıkardı ve elimi gözlerimden uzaklaştırdım.

"Evet."

"Ben iyiyim. İyiyim." Yan tarafa baktı ve ben bunun hemşireye yönelik olduğunu düşündüm. "Ne zaman biri kafasını çarpsa beyin sarsıntısı geçirdiğini söylerler."

Hemşirenin onunla aynı fikirde olmadığını duydum ve hemşireden kendisine bir dakika izin vermesini istedi.

"Bebeğim. Bana bak. Senin için endişeleniyorum. Kendim için endişelenmiyorum. Ben bir itfaiyeciyim. Bazen düşeriz. O kadar da kötü değildi. Daha kötülerini de yaşadım. Ama sen mesafeliydin. Babanla çok şey yaşadığını biliyorum ve bunu anlıyorum ama biz bir takımız. Ve sen üzüldüğünde, ben de üzülüyorum. O yüzden benimle konuşup neler olduğunu anlatmalısın."

Başımı salladım ve omuz silktim. "Sadece çok şey oldu. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Bu umurumda bile değil. Beni dışlamayı istemiyorum. Bunu on yıl önce yaptık ve çok zaman kaybettik. Biz böyle değiliz. Bana orada ihtiyacın varsa, vardiyalarımı

tamamlarım. Mola vermek için eve gelmek istersen

sana hemen bir uçak bileti ayarlayabilirim. Ama bana neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin." Yeşil gözleri telefonun içinden benimkilere kilitlendi.

Neye ihtiyacım var?

"Zamana ihtiyacım var," dedim fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Zaman mı? Bu da ne demek oluyor? Zaman için Ne? Zaten farklı bir durumdasın. Bana neler olduğu hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun. Ve zamana mı ihtiyacın var?"

Başımı salladım. Çünkü gerçek buydu. Ona söylemeye hazır değildim.

Çünkü ona söylemek her şeyin şu anda bitebileceği anlamına geliyordu.

Ve ben bununla başa çıkamadım.

"Seni seviyorum," dedim, çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bunu söylemem gerekiyordu.

Onu çok seviyordum ve hayatımda olup bitenleri kabullenmekte zorlanıyordum. Kabul etmekte zorlanıyordum.

onun istemediği bir şeyi istiyordu. Bizi ayırabilecek bir şey.

"Tamam. Sana zaman vereceğim." Omuz silkti. "Bana neler olduğunu anlatmak istediğinde buradayım."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre birbirimize baktık. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefon görüşmesini sonlandırdım ve sonraki bir saat boyunca parktaki banka oturup içimi döktüm. Beni kimin gördüğü umurumda değildi. İnsanlar yanımdan geçerken bazıları tepki vermedi, bazıları empati kurarak gülümsedi ve birkaçı da yetişkin bir kadının parktaki bir bankta hüngür hüngür ağladığını görünce rahatsız olmuş gibi baktı. yoğun bir şehirde gün ortasında.

Ve hiç umurumda değildi.

Çünkü bazen içinizdekileri dökmeniz gerekir.

Her şeyi uzun süre içimde tutmuştum ve Magnolia Falls'a geri dönüp Hayes'e giden yolu bulduğumdan beri kaçtığım her şeyle yüzleşmeye başlamıştım.

Hayes'i bulmak beni açtı.

Ve Şimdi her Şeyi hissediyordum.
Bileğimdeki k    k havu   d  vmesine baktım ve
başparmağımı   zerinde gezdirdim.

O benim ruhumun diğer yarısıydı ve onsuz
yaŐayamazdım.

Bu y  zden itiraf etmek zorundayım.

Beni se mesini   ok isterdim. Bizi se mesini.

Telefonuma uzandım ve bana yangından ve Hayes'in
hastanede olduğundan bahseden kızlarla yaptığım grup
sohbetine baktım. Her g  n kontrol ediyorlardı ve ben
Bu harika kadınlarla kurduğum yeni arkadaşlığın değerini
biliyordum.

Az   nce onunla konuştum. Bana doğruyu mu
s  yl  yor? O iyi mi?

SAYLOR

Hastanedeyim ve o iyi. S  z veriyorum. O inat  ı bir g  t
ve işe geri d  nmek istiyor, ama
birka   g  n izin almasını istiyorlar.

YAKUT

Kim cayır cayır yanan bir yangın sırasında zemine
d  Őer ve işine geri d  nmek ister? İnat  ı demek hafif
kalır. Ama River da hastanede ve iyi g  r  nd  ğ  n  
s  yledi. İŞten   ıkar   ıkmaz onu kontrol etmeye
gideceğim.

DEMI

Romeo kendisinden   ok senin i in endişelendiğini
s  yledi. Sen iyi misin? Seni   zledim.

PEYTON

Tabii ki, ateşli karısını özlüyor. Özlenmeyecek ne var ki? Eve ne zaman geliyorsun?

EMERSON

Hastaneye yeni geldim. Birkaç gün içinde iyileşecek. Bileği kırılmış ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş. O olacak
Sen farkına bile varmadan yeni gibi olacaksın. Sen nasılsın?
Babanla çok şey yaşadığını biliyorum Savvy. Hiçbir zaman
Sevdiğiniz birinin acı çekmesini izlemek çok kolay.
Bize ihtiyacınız olursa yanınızdayız.

Saylor, kendisinin ve Emerson'ın hastanede gülümserken, huysuz Hayes'in de hastanenin kapısında kuş çevirirken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.
kamera arkalarında. Kıkırdadım. Yüzündeki ifadeden iyi olduğunu anladım.

YAKUT

Dipsiz mimoza brunch'ına çok ihtiyacımız var. Ve şimdi Demi de bize katılabilir.

DEMI

Emziriyorum. Bebek Hayes'in gazlı olmasına gerek yok. O zaten gezegendeki en gazlı bebek.

Bugün bebek Hayes'in günlük fotoğrafını alamadım. Lütfen yakında bir tane gönder. O fotoğraflar çoğu günü atlatmamı sağlıyor.

Demi, bebek Hayes'in üzerinde bezden başka bir şey yokken, sırt üstü yatmış uyurken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

PEYTON

Bu çocuk tam bir domuz.

EMERSON

O sağlıklı, mutlu bir bebek.

SAYLOR

O tıknaz küçük kalçaları sıkamak istiyorum.

YAKUT

Ve her zaman bebek pudrası ve güneş ışığı gibi kokar.

O mükemmel biri. Sizi seviyorum çocuklar.

YAKUT

Seni seviyorum. Eve gelir gelmez mimozalar.

Geleceğimde mimoza yoktu. Ama bunu henüz söyleyemezdin. Kocama söyleyene kadar hamile olduğumu kimseye söyleyemezdin.

Ve bu sır beni öldürüyordu.

33

Hayes

KING

Başın nasıl, Hayes? İyileşene kadar bizimle kalmayı reddettiğine inanamıyorum. Kız kardeşin senin için endişeleniyor. Hep böyle inatçı bir göt müydün?

NEHİR

Bu hileli bir soru mu? Bu adam tanıdığım en inatçı adam. Bu hiç şaşırtıcı değil.

NASH

Birkaç kez evine gittim, kara kara düşünüyordu. Ben oradayken iki kelimedenden fazla konuşmadı.

ROMEO

Sanırım Savvy onu yumuşattı. Onun gitmesine dayanamıyor.

Gitmesini kaldıramıyor muyum? Bu onun gitmesiyle ilgili değil. Babasının yanında olması benim için sorun değil. Bu farklı bir şey. Zaman istedi. Bana herhangi bir durum söyle zaman isteyen birinin sonu iyi bitti.

KING

İyi pişmiş olmasını istediğiniz orta pişmiş bir biftek. Parçalarına ayıramadığınız bir bomba. Sıçarken ve rahatlamanız gerektiğinde. Bitmesini istemediğiniz sıcak bir banyodayken. Bir kadın orgazmın eşiğindeyken ve sadece biraz daha zamana ihtiyaç duyduğunda.

NASH

Vay canına. Bunları kışından mı çıkardın?

KING

Soruyu o sordu. Zaman kötü bir şey değil. Surat asmayı bırakıp biraz dinlenmesine izin versen nasıl olur? Babası hasta. Bu çok fazla.

Siktir git, dicksnout. Babasının hasta olduğunu biliyorum.

Oraya gitmeyi teklif ettim ve onu kontrol ettim.

Her gün. Bu örnekler, kocasından uzak kalmak isteyen birinin karısı değildir. Yazı duvarda asılı. Bunun babasıyla bir ilgisi yok.

ROMEO

Bundan emin misin?

Evet. Benimle hep babası hakkında konuşur. Bir şeyler değişti. Belki de benden uzakta biraz "zaman" geçirmiştir. bu evliliğin sahte olduğunu anladı.

KING

Bu Savvy'nin yapacağı bir şey değil.

NEHİR

Katılıyorum. Bu bir düzmece olarak başlamış olabilir ama kesinlikle öyle bitmedi. Bence sen Bunu fazla düşünüyorsun. Babası yüzünden stresli olduğunu tahmin ediyorum. Ve çiftlik evini satıyor, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor. Ve yeni bir işe başlıyor. Hepsi aynı anda çok fazla.

ROMEO

Belki de ona çiftlik evini satmayacağını söylemelisin. Bu onu neşelendirebilir. Demi ona her gün bebek Hayes'in fotoğraflarını gönderiyor ve bunların günü atlatmasına yardımcı olduğunu söylüyor.

Demi'ye karşı bana olduğundan daha duyarlı. Mesajla ancak birkaç kelimedenden fazla yanıt alabiliyorum. Neredeyse bir haftadır bana FaceTimed atmadı. Benden ayrılmak istediği günden beri.

KING

Yüzün is içindeydi. Bu beni de korkuttu. Yüzü olmayan şu ürkütücü Cadılar Bayramı maskelerinden birine benziyordun.

NEHİR

Yüzünde biraz is vardı, seni drama kraliçesi.

KING

Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz. Belki bir duş alır ve ona bir selfie gönderirsin, böylece ne kadar iyi olduğunu hatırlar-kocası gibi görünüyor.

NASH

Gezegendeki en kötü tavsiyeyi veriyor olman mümkün mü, King? Bunun onun yüzüyle bir ilgisi yok.

NEHİR

Katılıyorum. Hayes'i çok yakışıklı buluyorum.

NASH

Aynısından.

ROMEO

Çocuğuma o adamın adını verdim, yani aynı fikirdeyim.

KING

Madem paylaşıyoruz. Dün Demi'nin anne sütünün tadına baktım. Bana göre değil.

Sen neden bahsediyorsun be?

KING

Bebeği görmeye gittim. Bilirsin, daha şirin, daha güzel Hayes. LOL. Her neyse, buzdolabında anne sütü vardı ve Romeo bana denediğini söyledi, ben de beğenip beğenmediğimi görmek istedim.

NEHİR

Tabii ki yaptın.

ROMEO

Kıçım la gülüyordum çünkü sonra sessizleşti. Sanki Demi'nin göğüslerini görmüş gibi.

KING

Onun memesinden gelen sütü içtiğim gerçeğini kabullenmem gerekiyordu.

NASH

Sen delinin tekisin.

NEHİR

Hayes'e geri dönelim. Senin için ne yapabiliriz, kardeşim?

Onu Hayes'e geri getiremezsin. Bu beni mutlu ederdi.

ROMEO

Mümkün değil. Eğer sen kötü bir yerdeysen, hepimiz kötü bir yerdeyiz demektir.

KING

Katılıyorum. Birimiz çalışmadığında gelişemiyorum. Ruh halimi bozuyor.

NEHİR

Dinle. Gururunu bir kenara bırak ve onu ara. Korkakça mesaj atma. Aç şu lanet telefonu ve karını ara.

ROMEO

Bu konuda River'a katılıyorum.

KING

Onu aramamı ve senin için onu yoklamamı ister misin?

Hayır. Bu işe karışmamamı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?

NASH

Ne yapacaksın?

İsteklerine saygı duyuyorum ve ona zaman tanıyorum.

NEHİR

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

ROMEO

Katılıyorum. Zaman kimsenin dostu değildir.

KING

Zamanın nasıl iyi bir şey olabileceğine dair daha fazla örnek vermek zorunda bırakmayın beni.

Telefonumu bırakıyorum. Köpeği yürüyüşe çıkarıyorum. Ben iyiyim.

Roddy'yi yürüyüşe hazırladım ve ben yokken telefonumu sekiz yüz kez kontrol etmeyi başardım, Beni arayıp neler olduğunu anlatmasını umuyordum. Aşık olmuş ezik bir genç kız gibiydim.

Acınası.

Zayıf bir amcık.

Savannah beni kendi etrafında döndürüyordu ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Eve geldikten sonra büyük bir bardak su içtim ve masaya oturmak için düştü. Sabrina beni arayıp Bu ev için iki teklif almıştık ve bu beni şok etmişti. Ev sadece birkaç günlüğüne listeye alınmıştı ama o evi birçok kez göstermişti. Teklifleri bana e-postayla gönderdiğini söyledi.

İlkini gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tam fiyat teklifi. İkinci teklif fiyatın birkaç bin dolar altındaydı ama nakit teklif etmişlerdi.

Cevap verdim ve ilk teklifin ön yeterlilik almış biri olup olmadığını kontrol etmesini istedim, o da öyle olduğunu söyledi.

Savannah'ya sormak istedim ama o sırada evi listeye aldığımı bile bilmiyordu.

O zaman isterken, ben planlar yapıyordum.

Geleceğimiz için planlar.

Tutmaya niyetlendiğim planlar.

Savannah

İyi uyuyamıyordum ve işlerin düzelmesinin tek yolunun Hayes'le konuşmak olduğunu biliyordum.

Bandajı sökmek için.

Konuşmaktan kaçmak, kocamdan, sevdiğim adamdan kaçmak kesinlikle işe yaramıyordu.

Bu telefonda yapabileceğim bir konuşma değildi.

Kendimi geri çekmemin onu incittiğini biliyordum ve bu yüzden kendimi kötü hissediyordum. Saylor bana her gün mesaj atıyordu ve Hayes'in içine kapandığını haber veriyordu. Benim yokluğumla mücadele ettiğini düşünüyordu ama işin aslını bilmiyordu.

Pisliğin tekiydim.

Koca, hamile bir pislik.

Kocamla sohbet bile edemezsem nasıl bir anne olurum? Evet, zor bir konuşma olacaktı ama bundan kaçmak işleri daha iyi hale getirmeyecekti.

Dr. Dorsey tam arkamdan içeri girerken babamın odasına doğru ilerledim.

"Bu sabah herkes nasıl?" diye sordu.

"Aslında kahvaltıyı azalttım, yani bu iyi bir şey."

Babam oturuyordu, kel kafası Nadia'nın derisini korumak için kafasına sürmeyi sevdiği kremden dolayı parlıyordu. dökülüyor.

"Bu harika bir haber. Ama daha da iyi haber son rakamlar. Vücudun birlikte kullanılan iki ilacın kombinasyonuna yanıt veriyor. Bunlar sana teşhis konulduğundan beri elde ettiğin en iyi rakamlar Billy."

Ağzım açık kaldı ve ellerimi birbirine vurdum.

İyi haberlerim var.

İyi haber almalı ne kadar olmuştu? Evet, Davaya girmek çok önemliydi ama babamın hastalığıyla ilgili olumlu bir geri bildirim almalı yıllar olmuştu.

Tedaviye yanıt veriyordu.

Tedaviye cevap vermekte zorlanıyordu.

Torunlarını tanımak için gerçekten etrafta olabilirdi.

Ellerimle yüzümü kapattım ve ağladım.

Ama uzun zamandır ilk kez bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Nadia ayağa kalkmış, gözyaşları yüzünden akarken beni kollarının arasına almıştı.

"Tedaviye yanıt veriyor," dedi. "Bu gerçekten oluyor, Savvy."

"Vay canına. İyi haberlere sevindim ama iki kızımı böyle ıslıl ıslıl görmek tedavi için yeterli bir sebep olurdu," dedi babam.

"Size boş yere umut vermek istemiyorum. Daha önümüzde uzun bir yol var. Ama evet, bu iyi bir haber ve bence

Bunu kutlamak için. Umudumuz her şeyin daha iyiye gitmesi ve bu noktada bunun gerçekleşmeyeceğine inanmak için hiçbir neden yok" dedi Dr. Dorsey.

"Teşekkür ederim. Bazen sadece iyi haberler almak bile savaşmaya devam etmenize yardımcı olmaya yeter," dedim.

"Peki, Dr. Dorsey, kızıma hayatına geri dönebileceğini söyleyebilir misiniz? Yeni evli olduğunu biliyorsunuz," dedi babam. "Komşu çocukla evlendi. Aralarında bir ilişki olduğunu hep biliyordum. birbirimiz için bir şey."

"Aman Tanrım, baba." Başımı salladım ve kıkırdadım. "Dr. Dorsey'nin tüm bu bilgilere ihtiyacı yok."

"Daha bitirmemiştin." Babam kaşlarını kaldırdı ve bana sırtıttı. "O çok yetenekli bir iç mimar ve kendi işini kuruyor. Bütün gün hastanede benimle oturamaz. Dışarıda hayatını yaşaması gerekiyor."

"Katılıyorum. Burada her şeyi hallettim ve bence sen ayda bir ziyarete gelmeli. Bu zaman alacak, Savvy. Sen de evde kocanla birlikte olmalı, işini açmalı ve her gün heyecan verici haberlerle bizi aramalısın," dedi Nadia. "Baban bu telefonlar için yaşıyor. Onun da dışarıda hayatını yaşadığını hissetmesine yardımcı oluyorlar."

Boğazımda bir yumru oluştu ve elini tutarken başımı salladım. "Olacaksın baba. Bunu içimde hissedebiliyorum. Bunu da atlatacaksın."

"Bu konuda ailenin tarafını tutmak zorundayım Savannah," Dr. Dorsey dedi ki. "Sık sık ziyarete gelebilirsiniz. Ama otururken Bu hastalıkla savaştığını izlemek onun iyileşmesine yardımcı olmayacak. Ben de bir ebeveyn olarak, çocuklarınızın parladığını görmekten büyük keyif alırım. Bu yüzden oraya gidin ve babanızı gururlandırın."

"Aslında şimdi seninle konuşmaya geliyordum, çünkü bugün eve dönüş uçağı ayırttım. Ama bir hafta içinde geri geleceğim." Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim.

"Ortada buluşsak ve sen iki hafta sonra gelsen nasıl olur?" Babam söyledi.

"Nadia'yı daha erken rahatlatabilirim."

"Tatlım, şu anda nişanlımı içermeyen bir hayat yaşamak istemiyorum. Ve eminim ki Hayes bu durumda olsaydı, sen de burada olmak isterdin. Olmak istediğin yer. olması gerekiyor. Ama bu bende var. O benimle kaldı," dedi Nadia kıkırdayarak. Babam kendisini böylesine şiddetle seven bir kadın bulduğu için şanslıydı.

"Bekle. Az önce nişanlı mı dedin?" Dr. olarak onlara bakakaldım.

Dorsey kıkırdadı ve odadan çıktı. "Evet. Dün gece bana sordu. Bu konu hakkında konuşuyorduk.

Bir sürelğine bunu resmileştirmek istedim," dedi yüzüğü bana göstererek. "Onu bir erkeğe bağlamak istemedim. gelecek. Yüzük altı aydır yanımdaydı. Ve dün gece bir şeylerin değiştiğini hissettim. Ve bunu hissettiğinizde harekete geçersiniz," dedi babam.

Yüzüğe baktım ve babama sarılmadan önce Nadia'ya sarıldım. "İkiniz için de çok mutluyum."

"Evet, evet, evet. Git buradan da düğün planımızı yapalım, tamam mı?" Babam söyledi.

"Tamam. İki hafta. Herhangi bir nedenle eve gitmen gerekirse ve beni birkaç günlüğüne burada istersen, söylemen yeterli. Kendim için çalışacağım, bu yüzden kendi programımı ayarlayabilirim."

"Anlaştık." Nadia kollarını bana doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Baban bu programa girmesi için çok mücadele eden bir kızı olduğu için çok şanslı. Ondan asla vazgeçmeyen bir kızı. Havlu atmamasının sebebi sensin Savvy."

Duygularıma yenik düştüğüm için konuşamıyordum, bu yüzden ona sarılmakla yetindim.

"Sana sahip olduğu için çok mutluyum, Nadia. O şanslı bir adam."

Hemşire odaya girdi ve sözümüzü kesti. "Bu Güne başlama zamanı. Karnınızda biraz yemek var, hadi başlayalım. Dr. Dorsey Bugün aldığın ilaçların miktarını artır, nasıl tepki vereceğini göreceğiz. Hadi aşağı inelim. tedavi odası." Odadan çıktı ve üçümüzü yalnız bıraktı.

"Pekala, bebeğim. Çık git buradan. Çantalarını al ve havaalanına git. Eve, kocanın yanına git ve Kendin için yarattığın bu güzel hayatı yaşıyorsun. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez," dedi babam.

Elimi kel kafasında gezdirirken yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum baba."

"Sevdiğini biliyorum. Ve ben de seni seviyorum." Gülümsedi ve kapıyı işaret etti. "Git."

Odasından çıkıp daireye giden köprüye doğru ilerlemeden önce Nadia'ya bir kez daha sarıldım.

Birdenbire eve yeterince hızlı gidemedim ve koşmaya başladım.

Başımı kaldırıp diğer uca baktığımda, omzuna atılmış bir spor çantasıyla köşeden dönen birini gördüm.

Onu içime çekerken gözlerim büyüdü. Uzun boylu. Geniş omuzlar.

Güzel yeşil gözler. Aşırı uzamış saçları günlerdir tıraş olmadığını belli ediyordu.

Hayes Woodson.

Benim kocam.

Benim için gelirdi.

Ne yaptığının farkına varmadan köprüden aşağı koşmaya başladım. Spor çantasını yere bırakırken dudaklarının kenarları yukarı kalktı, tam o sırada ben kendimi ona doğru fırlattım.

Kollarını belime doladı, bir tanesi belimdeydi.

Bir tane de kafamın arkasına, sanki beni orada tutmak ister gibiydi.

Ona bakmak için geri çekilmeden önce uzunca bir süre kucaklaşarak öylece durduk. "Hey, kocacığım."

"Hey, karıcığım."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sana zaman tanımaktan bıktım Sav. Seni özledim, bu yüzden bir bilet ayırttım ve gelip seni kendim bulmaya karar verdim."

Gözlerim ateli görmek için bileğine takıldı ve az önce üzerine atladığım için hayıflanırken parmaklarımı hafifçe kumaşta gezdirdim. "Aman Tanrım. Seni incittim mi?"

"Kollarıma atılmaktan değil. Ama telefonlarıma çıkmamak, bana neler olduğunu anlatmamak... evet, beni incittin bebeğim." Kaşlarını çattı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Etrafımıza bakındım, görünürde kimseyi göremedim. Sanırım bunu tam burada yapıyorduk.

"Bugün eve dönüş bileti ayırttım. Seninle konuşmaya geliyordum.

Ben de tam çantamı alıp havaalanına gidecektim." "İşte buradayım Sav. Bana ne olduğunu söylemeye ne dersin? neler oluyor?" Boğazını temizledi. "Bu senin için çok mu fazla? Evlilik mi? Kurduğumuz hayat? Bana mı? Çok mu fazla?"

"Sence bu benim için çok mu fazla?" İnanmayarak başımı

salladım.

"Bilmiyorum amına koyayım. Sen gittiğinde her şey yolundaydı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sonra sen buraya geldin ve

her şey yolunda görünüyordu, ve sonra bana sessiz kaldın. Aramayı bıraktım. Mesajların kısa. Bana lanet bir tanıdıkmişim gibi davranıyorsun. Yani, eğer bu iş bittiyse. bana burada söylemen gerekiyor. Hemen şimdi. Sonra da beni, bu işi yapmamamızın bir sebebi olduğuna ikna etmen gerekecek.

Çünkü ben bunu göremiyorum. Seni çok seviyorum ve senden uzaklaşıyor olmak beni öldürüyor."

Bu, onu tanıdığım onca yıl boyunca en savunmasız olduğu andı. Göğsüm sıkıştı ve ellerini ellerimin arasına aldım.

"Geri çekilmiyorum."

"Bana yalan söyleme. Bir şeyler oluyor ve bunu içimde hissedebiliyorum. O yüzden benimle konuşana kadar buradan gitmiyoruz. Seninle bir on yıl daha kaybetmeyeceğim. Çünkü eve döndüm ve geleceğimiz için planlar yapıyorum. Seninle birlikte istediğim bir gelecek."

"İki haftadır yoktum. Ne tür planlar yapmış olabilirsin ki?" Güldüm ve düşen gözyaşlarımın arasından görmeye çalışırken birkaç kez gözlerimi kırptım.

"Hayır. Benimle konuşana kadar sana başka bir şey vermeyeceğim." Omuz silkti, ellerini ellerime doladı ve bana bakarken adaçayı yeşili bakışları yoğun ve tereddütsüzdü.

"Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Bana bazı testler yapmak istediler; hastalığın erken belirtilerini göstermediğimden emin olmak için kan değerlerimi kontrol etmek istediler."

"Hasta mısın?" Gözleri yumuşadı ve endişesini fark etmedim. "Hasta olduğunda yanında olmayacağımı mı sandın? Senin için dağları yerinden oynatırım Sav. Bu işte beraberiz."

"Hayes, ben hasta değilim."

"Tamam. Peki, ne oldu?" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı.

Söyle. Sadece söyle. O burada. Bilmek zorunda.

"Ben-" Gözlerimi kaçırdım çünkü onu hayal kırıklığına uğramış görmek ikimizin de sonu olurdu. "Ben hamileyim."

"Hamile misin?" diye sordu ve bu sözlerde hiç korku yoktu. Sesi rahatlamış gibiydi. Mutluydu.

Dönüp ona baktım. "Evet. Bir bebeğim olacak. Bizim bebeğimiz." "Bu yüzden mi benimle konuşmadın?"

"Çocuk istemiyorsun, değil mi? Bu yüzden hamile olduğumu öğrendiğimde çok şaşırdım ve sonra panikledim çünkü seni kaybetmek istemiyorum."

"Bebeğim, beni asla kaybetmezsin. Senden ya da ikimizden uzaklaşacağımı düşündürdüysem özür dilerim. çocuk."

"Ama bu senin çocuk istemediğin gerçeğini değiştirmiyor, Hayes. Ve şimdi hamileyim," dedim. "Peki, bu bizi nereye götürüyor?"

"Bizi tam burada bırakıyor. Tam olarak sen gittiğinde olduğumuz yerde." Beni kendine çekti, bir eli yüzümün yan tarafına gitti. "Sav, seninle birlikte olmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Evlendim ve şimdi senin karım olmadığın bir hayatı hayal bile edemiyorum. İnsanlar değişir. Sen beni değiştirdin. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyleri istememi sağladın. Bebeğimi taşıman bana mutluluktan başka bir şey hissettirmiyor. Gelecek için heyecanlıyım, seninle birlikte. Ailemizi birlikte büyütmek."

"Ciddi misin?" Gözlerim onunkileri ararken sordum.

"Aslında benim de kendime göre bazı düşüncelerim var. Seninle hayal bile edemediğim bir geleceği düşünüyorum. Ve bu beni korkutmuyor, bebeğim. Sadece

"Beni korkutan şey, içinde senin olmadığın bir gelecek."

Diğer elini tuttum ve karnıma götürdüm. "Peki, Böyle hissetmenize sevindim, çünkü görünüşe göre burada iki bebek var."

"İkizler mi?" Gülümsemesi genişledi ve yüksek sesle kahkaha atarken başını salladı. "Bu tam senlik, bebeğim. Tam bir rock yıldızısın. Spermlerim de hayranlık uyandırıcı olmalı.

iki bebeği aynı anda doğurabilirsin."

Başım bir kıkırdamayla geriye düştü. "Beklediğim tepki kesinlikle bu değildi."

"Her zaman doğru şeyi söylemeyeceğim ya da doğru şeyi yapmayacağım ama sana söz veriyorum, her zaman senin yanında olacağım. Çocuklarımız için. Senin istediğin gibi çocuk istediğimi bilmiyor olabilirim ama şimdi iki çocuğumuz olduğuna göre bu doğru geliyor. Zaten hiçbir şeyi kitabına göre yapmıyoruz. Sahte bahanelerle evlendik ve sonra aşık olduk. Bir ailemiz olmayacağına karar vermiştik ama şimdi iki bebek. Bil bakalım ne oldu?" dedi ve başparmağının ucuyla yüzünden akan yaşları sildi.

"Ne?" Kelimenin sesi titrek çıkıyordu.

"Harika ebeveynler olacağız. Çünkü sevgi dolu bir evde yaşıyoruz. Ve ihtiyacınız olan tek şey de bu."

"Sen kimsin ve benim huysuz kocama ne yaptın?" Ona gülümseyerek sordum.

"Nash ile bir konuşma yaptık ve bana bir şeyi hatırlattı."

"O da ne?"

"Çocuk istemememin nedeni başarısız olacağımdan korkmamdı. Baba olmakta başarısız olmak. Büyürken yaşadıklarımı çocuklarıma yaşatmak istemedim. Ama o Saylor'a sandığımdan daha iyi bir baba olduğumu hatırlattı. Bu konuda ailemden daha iyi olabileceğimi çoktan kanıtlamıştım, çünkü o harika biri. Yani, ben Bunu anladım Sav. Çocuklarımıza iyi bir baba olmak için elimden geleni yapacağım ve onlar zaten kazanıyor çünkü Birinin isteyebileceği en iyi anneye sahibim."

"Duymak istediğim tek şey buydu," dedim boğazımdan kaçan hıçkırıkların üzerine. "Sadece kalmanı istedim. Burada bizimle olmanı."

"Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim." Beni kendine çekti ve kollarını etrafıma doladı. "Seni seviyorum ve karnında büyüyen bebeklerimizi seviyorum. Yaşadığımız hayatı seviyorum.

birlikte inşa ediyoruz. Hiç hayal etmediğim bir hayat ve hepsi senin sayende."

"Ben de."

"Bu, babanızın da uğruna mücadele edeceği olumlu bir şey olacak. Torunlarının yolda olduğunu bilmek. Yaşlı insanlar

bu bok için yaşıyorum." Kıkırdadı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ona henüz söylemedim. Kimseye söylemedim. Önce sana söylemek istedim ama bunu telefon."

"O zaman gidip ona iyi haberi verelim, sonra da kendime bir bilet alıp seni eve bırakayım."

Spor çantasını alıp parmaklarımızı birbirine geçirirken başımı salladım.

"Hadi gidelim."

Ve köprü yolundan babamın tedavi gördüğü yere doğru el ele yürüdük.

Bugün herkesin beklediğinden daha iyi haberlerle dolu bir gün oldu.

Ve bu çok iyi hissettirdi.

Hayes

"Buraya taşındığımıza hâlâ inanamıyorum. Bensiz çok büyük kararlar almışsınız Kaptan," dedi ahıra doğru yürürken.

"Telefonlarıma cevap vermediğin için haklısın." Dönüp ona bakmadan önce kıkırdadım. "Nash ve ben Sana göstereceğim birkaç şey hakkında konuşmak için buraya geldim, onu gördüm Sav."

"Ne gördün?"

"Bu çiftlik evindeki hayatımız. O yatak odalarını bir grup halı faresiyle doldurduğumuzu gördüm ve-" Ensemi kaşıdım ve dönüşlerce yeşil alana baktım, "-Ailemizin burada büyüdüğünü görebiliyordum. Sen bana hamile olduğunu söylemeden önce bile bunu görebiliyordum. Ve bu çok iyi bir hayat."

Başını yana eğdi ve gülümsedi. "Bu çok güzel bir hayat, kocacığım."

"Gel, sana ahır için planımı göstereyim." Onu içeri götürdüm, içeride dikdörtgen bir masa vardı. Nash ve King'in mimarlarına hazırlattıkları çizimlerle ortada.

"Bana at istediğini söyleme. Ata binmekten nefret ediyorsun." Kıkırdadı.

"Hayır. Bir noktada at istiyorsanız, başka bir ahır inşa etmek için bol miktarda arazimiz var. Ama bu yapı sağlam, Ve şu anda daha önemli bir ihtiyacı karşılıyor."

Masada durdum ve çizimlere dokundum. "Biz kuru duvar ve özel bir araba yolu ekleyip burayı tamamen yenileyebiliriz. Böylece işiniz tam burada, bizim mülkümüzde olacak."

Gözleri büyüdü ve planları inceledi. "Aman Tanrım, burayı ofisime mi çevirmek istiyorsun? Bu harika bir şey. Bayıldım."

"Siz bana bebeklerden bahsettikten sonra mimara şuradaki küçük kapalı alanı eklettim. Bir tane yapabiliriz Burada küçük bir çocuk odası var, böylece çalışırken bebekleri burada yanınızda tutabilirsiniz. İtfaiyede olmadığım zamanlarda da ana evde benimle olacaklar. Eğer çalıştığın ve benim olmadığım günlerde bir bakıcı tutmak istersen, o da olur. Sadece seçeneklerin olsun istedim."

Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Vay be. Her şeyi düşünmüştünüz."

"Bu işte birlikte olduğumuzu bilmeni istiyorum."

"Öyle olduğumuzu biliyorum. Çalışmayı bırakacağımı düşünmemeni ve tüm farklı senaryoları düşünmek için zaman ayırmanı seviyorum."

"İki çocuk çok fazla, Shortcake."

"Biliyorum. Biz iki kişiyiz ve onlar da iki kişi. Bizi diken üstünde tutacaklar," dedi, alan boyunca yürümeye başlarken. "Ben kesinlikle bir erkek arkadaşımın olması fikrini seviyorum."

Onlar için burada bir kreş. Açıkçası, anne olmaya alışmak ve onlarla birkaç ayın tadını çıkarmak için biraz izin alacağım, ancak onların da bir parçası olduğu bir iş kurmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum. Ben çalışırken onlar burada olabilir, ve eğer çok yoğun olursa, yardım tutacağız."

"Saylor'ın da hamile olduğuna inanamıyorum."

Kıkırdadım. "Siktiğimin King'i bana söylemek için sabırsızlanıyordu."

"Biliyorum. Birlikte hamile kalacak olmamız çok güzel. ve bu çocukları birlikte büyütmek. Cutler meşgul bir adam olacak." Pencereden dışarı bakmak için durakladı. "Burası çok güzel. Burayı satmama izin vermediğin için çok mutluyum. Ve ofisin arazide olması mükemmel olacak. Tadilatın ne kadar süreceğini söylediler?"

"Çok uzun değil. İyi kemikleri var ve arkada küçük bir banyo var, yani burada zaten su tesisatı vardı. Sen tasarımı kısmını halledeceksin, onlar da

hepsi bitmiş ve iş için hazır. Birkaç hafta içinde size hazır hale getirebileceklerini söylediler, eğer döşeme ya da geri sipariş edilen malzemeleri seçmezseniz."

"Bu zaman çizelgesiyle kesinlikle çalışabilirim. Umarım oldukça hızlı bir şekilde müşteri bulabilirim, çünkü burada bir tasarım firması yok.
Kasaba."

"İyi olacaksın bebeğim. Acelemiz yok. Maddi durumumuz iyi, özellikle de burası ödendiği için. Benim gelirim ve kapandığında diğer evden gelecek para var. İyi bir birikimimiz var."

"Dallas'taki hastanenin fatura departmanı ile da konuştum ve duruşmanın tahmin ettiğim kadar cepten çıkacağını sanmıyorum. Görünüşe göre, babamın sigortası iyi bir miktar ödüyor ve araştırmanın kendisi de seçilen hastalar için bir kısmını karşılıyor. İlk faturayı aldım ve hiç de fena değildi. Mirası da bir kenara koyacağız."

"O parayı şimdilik babanızın tedavisi için bir hesapta tutun. Onu iyileştirelim ki torunlarının büyümesini izleyebilsin."

"Ona haberi verdiğimizden beri hala bulutların üzerinde. Sanırım davayı bitirdikten sonra Magnolia Falls'a geri dönme konusunda ciddi. Nadia da küçük kasaba hayatını seveceğini söyledi ve bebeklere yakın olmak istiyorlar."

"Bence harika," dedim onu kollarıma çekerken. "Hey, bizi burada yendin," dedi Nash, o ve Kingston bize doğru yürüdü.

Kingston onu sıkıca kucakladı ve etrafında döndürdü. "İyi görünüyorsun, küçük anne."

Daha sonra Nash ona sarıldı ve sonra hepimiz etrafta durduk, tasarım planlarına bakıyordu. Çocuklar da en az Savannah kadar heyecanlıydı.

Kingston, "Biliyor musun, Nash'le konuşuyorduk ve aklımıza sana danışmak istediğimiz bir fikir geldi," dedi. Yüzleş bizimle.

"Elbette. Ne oldu?" Savannah sordu.

"Sizinle ortak çalışabileceğimizi düşünüyorduk. Ekibimizde bir tasarımcı yok ve insanlar buradaki yenilemede tasarımınız için çıldırırken ve mevcut müşteri listemiz çok yedeklenmişken, bazı şeyler yapabiliriz. Birlikte iyi şeyler yapacağız," dedi Nash.

"Bunu çok isterim. Ve şimdi başlamaya hazırım. Hafta sonları ayda iki kez Dallas'a gideceğim ama onun dışında buradayım ve hazırım. Çalışmaya başlamak için bu alanın tamamlanmasına ihtiyacım yok. Bu evin şu anda ne yapacağımızı bildiğimizden daha fazla odası var, bu yüzden misafir odalarından birinde çalışabilirim."

"İkizlere hamilesin, o yüzden aşırıya kaçmana da gerek yok," dedim ve herkes bana bakakaldı.

Kingston fısıltıyla, "Hayır, yapmadı," diye bağırınca herkes güldü.

"Hayes." Karım bana kaşlarını kaldırdı.

"Ne? Karnında iki insan büyüyor." "Evet, oldukça farkındayım. Birkaç haftalık hamileyim. Planım Bu yüzden bana mağara adamı gibi davranmayı aklından bile geçirme."

Kingston histerik bir şekilde gülüyordu ve Nash bana özür dileyen bir bakış attı. "Evet, arkamı kolladığın için teşekkürler, pislikler."

Nash, "Tamam, karınıza bebek bezelye büyüklüğündeyken çalışmaması gerektiğini söyleme konusundaki başarısız girişimi bir kenara bırakırsak, bence harika olacak bir ortaklığımız var," dedi.

"Hey, onun içinde iki bezelye var, dostum. Dikkatli olması gerekiyor," diye homurdandım.

Savannah bana uyarıcı bir bakış attı. "Seni duyabiliyor. Ve gayet iyi çalışıyor. Yaşamak için yangınlarla savaştan sensin. Senden ben hamileyken ve çocuklarımız olduktan sonra işini yapmamamı mı isteyeyim?"

"İyi bir noktaya değindi. Bu işten kendi başına sıyrılmana izin vereceğiz kardeşim," dedi Kingston.

"Anlaştık. Savannah, tadilata başlamak için yarın buraya bir ekip göndereceğiz ve ben de önümüzdeki hafta başlayacağımız evin planlarını getireceğim. Bu Windsor çiftliği ve karısı dekor konusunda ne istediğini bilmiyor ve bize her şeyi seçmemizi söyledi," dedi Nash.

"Evet, nelerden hoşlandıklarını tahmin etmeye çalışmak her zaman eğlencelidir." Kingston kollarını havaya kaldırdı. "Sonra da seçtiğin şeyden nefret ederler ve seni suçlarlar."

"Müşteriyle oturup onlara birkaç farklı resim göstererek tarzlarının ne olduğunu anlamak her zaman iyidir. Ne olduğunu bilmeseler bile, neyi sevip sevmediklerine bakarak çok şey öğrenebilir, ardından herhangi bir malzeme sipariş etmeden önce işe yarayan bir estetik bulabilirsin" dedi eşim.

"Vay canına, ortağımız ne kadar da büyük kelimeler kullanıyor. Bizi olduğumuzdan çok daha zeki göstereceksin." Kingston kapıya doğru geri geri yürürken gülüyordu.

"Bence bu gerçekten iyi bir ortaklık olacak. Yarın görüşürüz." Nash gitmek için döndü ve sonra bana seslendi.

"Hey, Hayes?"

"Öyle mi?"

"Eğer yarın köpek kulübesinden çıkmazsan, bana haber ver. Sen ve Roddy için arka bahçede birbirinize uygun evler inşa edebiliriz."

Karım gülmekten başını geriye atarken ben de ona ters ters baktım.

Elini tuttum ve onu eve doğru götürdüm, yavrumuz da arkamızdan geliyordu. "Peki, ne zaman taşınmak istiyorsun?"

"Sen ne zaman hazır olursan ben de hazırım. Diğer evi çabucak toparlayabiliriz. Bu evden ve diğer evden ihtiyacımız olmayan mobilyaları, projeleri sahnelemek istediğimde veya birkaç ev çevirmeye karar verirsek saklayabilirim."

"Şu halinize bakın, Bayan Woodson. Şimdiden bir kadın gibi konuşuyorsunuz. İş kadını." Kapıyı açtım ve birlikte

İçeride.

"Burası eviniz gibi, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Ama bunu resmileştirmek için her odayı vaftiz etmemiz gerekiyor."

"Peki, şimdi bir odayla başlamaya ne dersiniz?" Kaşlarını salladı. "Hamilelik hormonları bir kadını çok azdırabilir."

"Seni hamile bırakmaya nasıl karşı çıkabilirim ki kadın?" Bir kahkaha attım ve onu omzuma attım. "Nereden başlayalım?"

"Sen seç. Seninle olduğum sürece nereye gittiğimiz umurumda değil." Kıçımı tokatladı ve ben de koridordan yatak odasına doğru koştum ve onu yavaşça yatağa yatırdım.

"Hayes, bana porselenden yapılmışım gibi davranmak zorunda değilsin. Ben iyiyim."

Üstüne çıktım ve eğildim, burnum onunkine sürtündü. "Hiç birini, hiçbir şeyin onu incitmediğinden emin olmak isteyecek kadar çok sevdin mi?"

Nefesini içine çekti ve bakışları yumuşadı. "Evet." "Sana baktığımda çok fazla şey hissediyorum ve Bu. Bu yüzden sadece seni korumak ve sevmek istiyorum. seni bir kutuya koyup orada güvende tutabilseydim, bunu yapardım. Ve eğer bu beni bir pislik ya da mağara adamı yapıyorsa, öyle olsun."

"Tamam, ben de seni seviyorum. Ne zaman işe gitsen heyecanlanıyorum. Ama tahmin et ne oldu?"

"Ne?" diye sordum. Bir hayat dersi alacağımı bilerek sordum.

"Seni olduğun gibi seviyorum. Seni seviyorum işine tutkuyla bağlısın. Sanırım ikimiz de her şeyin iyi olacağına güvenmeyi öğrenmeliyiz. Ve unutma, kadınlar uzun zamandır bebek sahibi oluyorlar, Hayes. Ben ilk ya da son değilim." Kıkırdadı.

"Ama iki tane doğuracaksın ve bu senin için çok fazla yük demek."

Kahkahaları etrafımızdaki odayı dolduruyordu ve ben buna bayılıyordum.

o.

"Taşımak için çok fazla. Ama bir taşla iki kuş vuruyoruz, değil mi?" dedi yüzünde aptalca bir gülümsemeyle. "Ben sadece bir kez hamile kalmak zorunda ve bu anlaşmadan iki bebeğimiz olacak."

"Bu doğru." Omuz silktim. "Geri çekileceğim. Sadece alışmam için bana zaman ver."

"Buna alışmak için bir ömrün var. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Seni küçük bir kutuya koymama izin vermeyeceğine göre, başımı kalçalarının arasına gömmeme ve bunun tadını çıkarmama ne dersin?"

"Güzel geçiş. Bana istediğin gibi davranmaktan çekinme, kocacığım."

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Çünkü kadınımlı memnun etmek benim günlük işim olabilir. Ve asla doymazdım.

* * *

KING

Köpek kulübesinden çıktın mı, Kaptan?

ROMEO

Ne kaçırdım? Onu daha yeni eve getirdi. Nasıl oldu da şimdiden köpek kulübesine girdi?

NASH

Çünkü o Hayes ve hiçbir filtresi yok. Savvy'ye hamileyken çalışmaması gerektiğini söylemeye çalıştı.

NEHİR

Böyle bir şey yapsaydım Ruby taşaklarımı keserdi.

KING

Ruby de mi hamile?

NEHİR

Hayır, seni dinkledick. Henüz o çılgınlığa hazır değiliz. Ama ona ne yapması gerektiğini söylersem, hamile olsun ya da olmasın.

KING

Bu iki emojiyi bir arada görmek beni çok rahatsız ediyor.

Bunlardan daha fazla mı?

KING

Bu çok ileri gitmek olur. Sohbeta hoş geldin, seni korkak piç.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben köpek kulübesinde değilim. Ona çalışmamasını da söylemedim. Sadece ikinizin çok fazla iş üstlenmeyi sevdiğinizi biliyorum ve onun çok fazla çalışmasını istemiyorum.

ROMEO

Evet, Demi ve ben bu tartışmayı birkaç kez yaptık. Sana iyi şanslar. Hepimiz güçlü kadınlara aşık olduk, bu da onlara ne yapacaklarını söyleyemeyeceğimiz anlamına geliyor.

NASH

Buna ne dersiniz? Beşimiz de artık evliyiz. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ben evlenmedim. Ve King'in küçük kız kardeşimle evleneceğini tahmin edemezdim.

ROMEO

Sürün ya da ölün, kardeşlerim.

NEHİR

Aynen öyle. Şimdi hepiniz kadınlarınızı hamile bırakıp aile kuruyorsunuz. Hayes, HGTV'de gösterilebilecek kadar süslü bir çiftlik evinde yaşıyor.

Bu ifadeyi öylesine söylemedin. Şimdi HGTV mi izliyorsun? Bana haber ver, sonra bir kutu tampon ve biraz oje bırakırım.

NEHİR

Ruby o kanala bayılıyor. Sen kim oluyorsun da konuşuyorsun? O yavruyu bebek gibi taşıyorsun.

KING

Bu konuyu açmak istemezdim ama Hayes, Roddy'yi yürüyüşe götürdüğümüzde patik giydirdi.

Bir köpeğin patilerini korumaya sorumlu bir evcil hayvan sahibi olmak denir.

NASH

Bu konuşmaları yapacağımızı hiç düşünmemiştim.

ROMEO

Pek umursadığımı söyleyemem. Birlikte büyüdüğümüz dramdan çok daha iyi. Kimse tutuklanmıyor ya da hapse atılmıyor.

NEHİR

Aynen öyle, kardeşim. Gençken hayal bile edemediğimiz hayatları yaşıyoruz.

KING

İyi kadınlar. İyi işler. İyi arkadaşlar. Ben buna çok iyi bir hayat derdim.

Sarhoş musun sen?

KING

Hayır. Sadece mutluyum.

Evet, kardeşim. Sanırım hepimiz öyleyiz.

Gerçek bu değil mi?

Savannah

Hayes'le birlikte Dallas'tan yeni dönmüştüm. Hafta sonu izin alıp benimle gelebilmek için programını ayarlamıştı. Hastaneye yakın bir otel tutmuştuk ve günlerimizi babam ve Nadia'yla geçiriyor, gecelerimizi birbirimize sarılarak geçiriyorduk.

Kocamın yanımda olması tüm bu deneyimin stresini çok daha iyi hale getirdi. Babam tedaviye başlayalı dört hafta olmuştu ve iyi yanıt verdiğini söylemek yetersiz kalırdı.

Sayıları artıyordu. Daha iyi hissediyordu.

Daha iyi yemek.

Daha iyi uyuyacağım.

Bu küçük bir kazançtı ve bunu kabul edebilirdim. İyileşiyordu ve bunda umut vardı. Bunun bir gecede iyileşeceği anlamına gelmediğini biliyordum ama umut şuydu

Sonunda iyileşecekti.

Babamın çocuklarımı tanımak için yanımda olmasını istedim.

O ve Nadia Magnolia Falls'ta ev bakmaya başlamışlardı bile. Evlenmeyi ve oraya taşınmayı planlıyorlardı.

Dallas'tan ayrıldılar. Daha fazlasını

isteyemezdim. Hayatın garip bir işleyişi vardı.

Hayes kızlarla öğle yemeğinde buluşmak için beni Golden Goose'a bırakmıştı ve birkaç ayak işi yapacaktı.

"Merhaba Midge," dedim, beni Demi, Ruby, Saylor, Emerson ve Peyton'ın oturduğu arka tarafa götürürken.

"Neden o seksi kocanı da yanında getirmedi?" diye homurdandı.

"Beni almak için geri dönecek. Eminim içeri girip merhaba demekten mutluluk duyacaktır," dedim gülerek.

"Hey," dedi Peyton. "Doğruca havaalanından mı geldin?"

"Evet. Beni Hayes bıraktı."

"Bunu yapmayı ve gözlerini senden ayırmamayı seviyor. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri çok komik biri oldu." Saylor kıkırdadı ve siparişlerimizi vermek için durakladık. Letty.

"Lütfen. King'in sürekli kitapçıda olduğunu fark ettim. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri," dedi Demi ve masa kahkahalara boğuldu.

"Size söylemeliyim ki, su içmeye korkuyorum. Magnolia Falls son zamanlarda. İkiniz hamilesiniz ve sırada Emerson varmış gibi hissediyorum. Peyt, sen ve ben direnen son kişileriz." Ruby kolasına uzandı ve bir yudum aldıktan sonra bardağı geri koyarak.

"Sanırım Nash ve ben düğünden sonra denemeye başlayacağız ama şu anda daha önemli bir şey var." Emerson ellerini birleştirdi ve hepimiz ona doğru eğildik çünkü büyük bir haberi varmış gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Biz harikayız. Ama kardeşim Easton, Tara ile görüşmeye başlamamıza yardım ediyor." Tara Cutler'ın biyolojik annesiydi ve Hayes ile kızlardan onun hakkında korkunç hikâyeler duymuştum.

"Ne tartışması?" Ruby sordu.

"Cutler'ı evlat edinmek istiyorum. Evlat edinmenin ne olduğunu duydu ve eve gelip Nash'e ve bana bunu sordu. O zamandan beri araştırıyorum ve doğru olduğunu hissediyorum, anlıyor musunuz? Easton Tara'ya ulaştı, bakalım o da bunu düşünecek mi?"

"Vay canına. Bu harika olurdu," dedi Demi, gözleri duyguyla ıslanmıştı.

"Evet. Her şeyden önce bu, sonra düşün, sonra da başka bir bebek için denemeye başlayacağız."

"Vay be. Hepinizi bebek ateşi sarmış," dedi Peyton. "Aslında haberlerim var, ama kesinlikle çılgılık atan bir çocukla ilgili değil, çünkü, ewwww. Alınmayın. Eminim Hepinizin harika çocukları olacak ve vajinalarınız kendini toparlayacak." Letty tabaklarımızı bırakırken masada daha fazla kahkaha patladı.

"Haberleriniz nedir?" Saylor bir patates kızartmasının üst kısmını ısıtırken sordu.

"Slade ve ben birlikte yaşayacağız." Omuz silkti. "Demi'nin kardeşiyle birlikte yaşayacağım!"

Güldüm ve Demi'nin tüm yüzü aydınlandı. "Bana sana soracağını söyledi."

"Sanırım biz gerçekten kardeşiz, ha?" Peyton söyledi.

"Elbette öyleyiz. Bunun olması için kardeşimle birlikte olmana gerek yoktu. Ama birlikte olmanıza sevindim. İkinizi birlikte bu kadar mutlu görmek hoşuma gidiyor."

"Bize bakın," dedi Saylor. "Biz sadece gülünç derecede mutlu bir grup kadınız."

"Kimin aklına gelirdi ki?" Demi, sesi mizahla karışık, "Kimin aklına gelirdi ki?" dedi.

"Ben değil." Ruby omuz silkti. "Her zaman mutlu olmanın abartıldığını düşünmüşümdür. Ama bir de bana bakın. Mide bulandırıcı derecede mutluyum, değil mi?"

"Öylesin. Senin adına utanıyorum," dedi Peyton, Ruby'ye omzuyla vurarak. "Her zaman gülümsüyorsun. Vampir ailen senin hakkında ne düşünür?"

"Hayes'e baksana. İş huysuzluğa gelince bana kök söktürdü ama sonra Küçük Güneşli kasabaya geri döndü ve artık yepyeni bir adam."

"Gerçekten de elinizde oyuncak olmuş." Saylor bana gülümsedi. "King ahırdaki tadilatın ilerlediğini söyledi, ve ofisiniz birkaç hafta içinde hazır olacak."

"Evet. Eve taşındığımızdan beri hala kutuları yerleştiriyoruz ama oldukça yerleştik. Ve şimdilik, sadece çalışıyorum

evin. İşi büyütmek biraz zaman alacak." "Evet, ama zaten birkaç proje üstleniyorsun.

çocuklar, değil mi?" Emerson sordu.

"Evet. Ve bunu seviyorum. İnsanların hayallerindeki evleri veya hayallerindeki işletmeleri yaratmalarına yardımcı olmak çok eğlenceli, biliyor musunuz?"

Saylor, "Bebeğin cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlanıyorum, böylece çocuk odasını tasarlamamda bana yardımcı olabilirsin," dedi.

"Evet, ben de ikizlerin cinsiyetini öğreneceğim için çok heyecanlıyım." Izgara peynirli sandviçime uzandım ve bir ısırık aldım. Son zamanlarda iştahım oldukça açılmıştı.

"Demi'nin küçük Hayes'i emzirmesini izlerken hayretler içinde kalıyorum, ama nasıl olur da bir insan aynı anda iki bebeği emzirebilir?

zaman?" Peyton'ın nefesi kesildi.

"Okuduğum kadarıyla bu yapılabilir bir şey. Ama ben elimden gelenin en iyisini yapacağımı düşünerek yola çıkıyorum. Eğer işe yararsa, bu harika olur. Olmazsa, pompalayabilirim ve bir yolunu buluruz."

"Bütün gün birinin göğüslerime baktığını hayal bile edemiyorum." Peyton inanamayarak başını salladı.

"Bebeğinizi besliyorsunuz. Bu doğal ve güzel bir şey." Demi kıkırdadı.

"Oh, gerçekten. Gömleğine bak kızım. Sızdırıyorsun. O şirin bluzunun üzerinde ne kadar güzel durduğunu bilmiyorum." Peyton gazozunu yudumlarken ben de gülümsememi gizlemeye çalıştım.

"Umarım sen ve kardeşimin bir sürü bebeğiniz olur ve ben de bir gün sizin göğüslerinle ilgili sana sataşabilirim." Demi sırttı.

Peyton dramatik bir şekilde titredi. "Çok diri göğüslerim var. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

Sonraki bir saati bebeklerden işe, seksten ev dekorasyonuna kadar her şey hakkında konuşarak geçirdik.

Kız kıza konuşmak en sevdiğim şeydi. Bu kadınlarla paylaştığım bağı sevdim ve konuşamayacağımız hiçbir şey yoktu.

Magnolia Falls'ta kurduğum hayat için minnettardım.

* * *

"Neden bu kadar gergin görünüyorsun?" Asansörden indiğimizde Hayes elimi tutarken sordum.

"Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Yanımda bayılacakmış gibi duran iri yarı, güçlü bir adam olan kocama baktım.

"Hayes," dedim, yüzünü bana döndüğünde durdum.

"Doktorumuzla buluşacağız ve bu sadece bir kontrol."

"Savannah." Ses tonu mizahtan yoksundu. "Karnında iki insan taşıyorsun. Bir tanesi çoğu insan için fazladır. Sende iki tane var. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

İçimi çektim. Gülünç derecede korumacıydı ama onu suçlayamazdım.

Ne zaman işe gitse endişelenirdim.

Birini o kadar çok sevdiğinde dünyanızı onlar olmadan hayal ettiğinizde, zaman zaman mantıksız davranabilirsiniz.

"Tamam."

Elimi kaldırıp dudaklarına bastırdı ve beni koridorun solundaki son kapıya götürdü.

Giriş yaptım ve sigorta bilgilerimi verdim, onlar da bizi geri aradılar.

Her şey çok standarttı; kilom, hayati değerlerim ve normal bir doktor randevusuna gittiğinizde yaptığınız her şey vardı, ancak kocam tüm süre boyunca odanın içinde volta attı.

Hemşire kıkırdadı. "İlk kez mi baba oluyorsunuz?" "Evet. Bu bizim için yeni bir şey."

"Anlıyorum. Gergin olmanız normal. Önü açık olan bu elbiseyi sana giydireceğim. Üzerini değiştirdikten sonra yatağa zıplayabilirsiniz. Ben dışarı çıkacağım. ve sizi biraz yalnız bırakayım."

"Tamam, kulağa harika geliyor." Ayağa kalktım.

"Dr. Shorting'i seveceksiniz. Kendisi harikadır. Hemen gelecek," dedi odadan çıkmadan hemen önce.

"Bence adının Dr. Shorting olması iyiye işaret."
Kıkırdadım. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü sana Shortcake diyorum. İşte böyle."

Giysilerimi çıkardım ve ben önlüğü giyip masanın üzerine zıplarken o da onları sandalyenin üzerine koydu. "Seni seviyorum, Hayes Woodson."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Kapı açıldı ve kırklı yaşlarının ortalarında görünen, omuz hizasında kahverengi saçları ve sıcak, kahverengi gözleri olan bir kadın içeri girdi. Önce bana, sonra da Hayes'e elini uzattı. "Merhaba, ben Dr. Shorting. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay ve Bayan Woodson."

"Sizinle tanışmak harika. Bize Savannah ve Hayes diyebilirsiniz," dedim.

Sırtını tezgâha yasladı ve elinde tuttuğu dosyayı karıştırdı. "Elimde bir

Dallas'ta yapılan kan tahlilinizin kopyası ve HCG seviyenizin yüksekliğine bakarak neden birden fazla bebek taşıdığınızı düşündüklerini anlayabiliyorum. Elimde ultrason raporunuz da var ama önce burada neler olduğunu görmek için şimdi kendiminkini yapmak istiyorum."

Başımı salladım ve o da bana arkama yaslanmam için rehberlik etti. Hayes yanıma geldi ve elimi tuttu. Önlüğümü açtı,

Karnımı ortaya çıkardı ve jöle benzeri bir maddeyi üzerime döktü. Monitörü açtı ve karnımın üzerine yerleştirdiği elle tutulan bir cihaz kullandı. Onu yuvarladı etrafına baktı ve monitörü inceledi.

Ses, ekranı görebilmek için biraz eğilmeme neden oldu. "İşte ilk kalp atışı ve sesi çok güçlü geliyor," dedi. dedi, sesi sakın ve yatıştırıcıydı. Asasını gezdirmeye devam etti ve durakladı. "Ve işte ikinci kalp atışı. İçeride kesinlikle iki bebeğiniz var ve görünüşe göre her birinin kendi plasentası ve amniyotik kesesi var, bu da onlara iyi büyüme şansı verecek."

Bize konumlarını gösterdi ve odaklanmaya çalıştığım bazı teknik şeyler anlattı, ama ben sadece

İki kalp atışı olduğu ve her şeyin yolunda gittiği için rahatlamıştı.

Bir parçam bugün buraya gelip artık hamile olmadığımı öğreneceğimden endişeleniyordu. Haliya hazırlandım. ayaklarımın altından çekildi.

Dışarıda bir şey bulabilmeniz ve hissedebilmeniz inanılmaz. Bir anda tamamen paniklediniz, ancak istediğiniz her şeyin olduğunu fark ettiniz.

Ve şimdi Hayes de gemide olduğuna göre, istediğim her şey buydu.

İstediğimiz her şey vardı.

Birkaç fotoğrafın çıktısını aldı, karnımdaki yapışkan şeyleri temizledi ve oturmama yardım etti.

Dikkat etmemiz gereken her şeyin üzerinden geçti. İkiz gebelikler daha yüksek riskli olduğu için beni ve bebekleri yakından takip edecekti. Dedi ki

Normalde tek bir hamilelikte yaptırdığınızdan daha fazla ultrason yaptırın. Yaklaşık on ila on bir haftalık olduğumu tahmin ediyordu ve şu ana kadar her şey iyi görünüyordu.

Sabah bulantıları ve göğüslerimin hassasiyeti konusunda nasıl hissettiğime dair bir dizi soru sordu.

Henüz sabah bulantısı yaşamadım. Ama kesinlikle yorgundum ve bana bunun tamamen normal olduğunu söyledi.

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Sanırım benim açımdan her şeyi hallettiniz," dedim, patlamaya hazır gibi görünen kocama bakarak. "Ama sanırım Hayes'in birkaç sorusu olabilir."

Gülümsedi. "Tabii ki. Bana her şeyi sorabilirsin."

"Hamileliğini atlatmaya kararlı. Sence bu güvenli mi?" diye sordu.

"Evet. Çalışmayı bırakması için bir neden yok, en azından şu anda. Savannah ikizleri taşırken ona daha yakından göz kulak olmak. Bu ilk üç aylık dönemde sizi iki ya da üç haftada bir görmek istiyorum. On iki ve on altıncı haftalarda tarama yapacağız. İkinci üç aylık dönemde

sizi ayda iki kez göreceğiz ve son üç aylık döneminizde haftada bir görüşeceğiz. Böylece bu süreçte nasıl hissettiğini belirleyebilir ve çalışma programını buna göre ayarlayabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu, Hayes'e bakarken gözleri yumuşaktı ve onun endişesini anladığını açıkça belli ediyordu.

"Pekâlâ. Bir de köpeğimiz var. Ondan kurtulmalı mıyız?" diye sordu ve ben nefes nefese kaldım.

"Roddy'den kurtulmak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Roddy'yi seviyorum ama o bir köpek yavrusu ve her tarafınıza tırmanmayı seviyor." Omuz silkti.

Dr. Shorting kıkırdadı. "Roddy'den kurtulmanıza gerek yok. Ama kesinlikle üzerinize atlamaması için ısrar edebilirsiniz."

"Savannah'nın babası Dallas'ta kanser tedavisi görüyor ve Savannah birkaç haftada bir oraya gidiyor. Onun için güvenli mi

Uçmaya devam etmek mi?"

"Evet, kesinlikle. Birinci ve ikinci üç aylık döneminizi rahatça geçirebilirsiniz. Ancak vücudunuzu dinlemeniz gerekecek. Eğer yorgunsanız, o hafta gitmeyebilirsiniz. Bu mantıklı mı?"

"Evet," dedim. "Bunu yapabilirim."

"Dinleyin doktor, ben sadece karım için endişeleniyorum. Buradaki kadın..." Hayes elini başımdan ayaklarıma doğru götürerek şöyle dedi. "O benim bütün dünyam. Ve ona mümkün olan en iyi şekilde bakıldığını bilmem gerekiyor."

Elimle gözlerimi kapattım çünkü her ne kadar tatlı olsa da onu sorguladığı için utanmıştım.

Kıkırdadı, bu da beni rahatlattı. "Evde tıpkı onun gibi bir kocam var."

"Magnolia Falls'ta onlardan iki tane mi var?" diye sordum ve Hayes gözlerini devirdi.

Dr. Shorting tekrar kocama baktı. "Size söz veriyorum. Savannah'ya elimden gelen en iyi şekilde bakacağım. Size ev numaramı vereceğim ve beni arayabilirsiniz. Herhangi bir sorunuz olursa mesai saatleri dışında. Biz bir ekibiz ve

Bu işte beraberiz, tamam mı?" Hayes'e elini uzattı ve o da bana dönüp aynısını yapmadan önce Hayes elini sıktı.

O odadan çıktı, ben de üzerimi değiştirdim ve bir sonraki randevumuzu almak için resepsiyona uğradık.

Asansördeyken ona baktım. "Roddy'den kurtulmak mı? Ciddi misin sen?"

"O küçük pisliği seviyorum ama sana zarar verirse gider." Başımı salladım ve güldüm. "Seni sevdiğim için şanslısın."

Elime uzandı, dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. "Ben gezegendeki en şanslı adamım. Bundan bir an bile şüphe etmiyorum."

Ve gezegendeki en şanslı kadın olduğumu da biliyordum.

Çünkü bu adam zorba ve koruyucu olabilirdi ama o tamamen benimdi.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

"Güzel, çünkü eve döndüğümüzde yapmak istediğim bir şey var. Ve umarım sen de katılırsın."

Eve doğru ilerlerken "Adını söyle," dedi.

"Son mektubu birlikte okumamız için sakladım."

İnledi. "En azından sonuncusu olduğu için memnunum."

Garaj yoluna girdiğinde kıkırdadım ve içeri girdik. Ona benimle kanepede buluşmasını söyledim ve ben son mektubu almak için koridora inerken Roddy atlayıp onun yanına oturdu.

Yanına oturdum ve yırtıp açtım. "Bunca yıldan sonra bunları hiç okumak istemedin mi? Her biri hâlâ mühürlüydü."

"Onları ben yazdım. Neden onları okumam gereksin ki?"

Bana yazdığı son mektubu çıkarıp açarken güldüm.

"Yüksek sesle okuyacağım."

"Tabii ki öylesin. Bana işkence etmeyi seviyorsun," dedi, eli kalçamda dururken ve yavrumuz kucağında yayılırken.

Sav, bugün gittiğinden beri bir yıl oldu. Bir yıl boyunca her hafta yazacağımı ve eğer cevap vermezsen yazmayı bırakacağımı söylemişim. Bu göndereceğim son mektup. tamamen iade edilmesini bekliyoruz.

Ona bakmak için durakladım ve gülümsedim. "İyi bir mücadele verdin. Bu kadar uzun süre dayanacağını tahmin etmezdim."

"Evet, işte böyle. Kolay pes etmedim," diye homurdandı.

Tekrar gazeteye baktım. Bugün Abe'i görmeye gittim. İşte bu kadar çaresizim. Bunca zaman sonra bile kendim gibi hissetmiyorum. Ona mektuplardan bahsetmedim. Sadece senden haber alıp almadığını sordum. Bana aldığını ve iyi görüldüğünü söyledi. Sadık bir heriftir, o yüzden bana fazla bilgi vermedi. Ama yalan söylemeyeceğim. Bu beni kızdırdı. Sürekli onunla konuşuyorsun ama mektuplarımı okumuyor ya da lanet telefonu açıp beni aramıyorsun bile. Hiç anlamıyorum.

İçimi çektim ve ona tekrar baktım. "Abe'i görmeye gittiğini bilmiyordum."

"Evet. Bunu unutmuşum. O zamanlar oldukça çaresizdim. Ve sonra kendimi yenilmiş hissettiğimi hatırlıyorum çünkü Onca zaman bir yerde zincirlenmiş olduğunu hayal ettim, benimle konuşamıyordu. Ama sen onunla ve Lily ile konuşuyordun."

Elini sıktım. "Özür dilerim. Ama onu görmeye gitmene bayıldım."

Elimdeki kağıda tekrar baktım ve Devam etti. Abe bana senden vazgeçmememi söyledi ama başka bir şey söylemedi. Gitmeye başladım ve beni durdurdu. Bana hâlâ Kate'le çıkıp çıkmadığımı sordu, ben de çıktığımı ama en iyi arkadaşımı özlediğimi söyledim. Sonra da beni öylece bırakıp gidebildiğine göre çok da iyi bir en iyi arkadaş olmadığına dair küçümseyici bir yorum yaptım.

Belki de yeni arkadaşlar bulmam gerekiyordu.

İçimi çektim, çünkü Abe ile kalpten kalbe konuştuklarını hayal edebiliyordum. Yıllar önce bana yazdığı kelimelere tekrar baktım. Bana, Abe'i gerçekten sevip sevmediğimi sormuştu.

senin hakkında böyle. Ve ona senden nefret etmek istediğimi ama bunu yapamadığımı söyledim. Sana çok kızgıyım,

Sav. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım senden nefret edemiyorum. Ve normalde insanlardan nefret etmekte zorlanmadığımı biliyorsun. Bu genellikle benim için çok kolay gelir.

Başım gülerek geriye düştü ve yanağından öptüm. "Normalde birinden nefret etmeyi kolay buluyorsun ama benden nefret etmediğine sevindim."

Omuz silkti. "Senden nefret etmek imkansız."

Tekrar aşığı baktım ve okumaya devam ettim. Abe bunun komik olduğunu düşündü. Senin hakkında konuştuğum tek kişi oydu ve yaşlı adam bana sadece güldü. Ama tekrar gitmeye çalıştığımda, bir sorusu daha olduğunu söyledi. O da

Bugün ya da beş yıl sonra ya da on yıl sonra geri dönsen ne yapacağımı bilmek istedim. Seni affeder ve seni gördüğüme sevinir miydin, yoksa sana sırtımı mı dönerdim? Bunu uzun süre düşünmeme gerek yoktu. Cevap kolaydı.

Çünkü her şeye rağmen Sav, sen hala benim en iyi arkadaşımsın. Ve seni görmekten mutlu olmayacağım bir zaman asla olmayacak. Çünkü sen içindeyken dünyam çok daha güzel bir yer.

Birkaç kez burnumu çektim ama gözlerimi mektuptan ayırmadım. Şimdi yazmayı bırakacağım, çünkü zamanı geldi gibi hissediyorum. Ama şunu bil ki, bugün ya da beş yıl sonra, hatta on yıl sonra geri dönersen, seni bekliyor olacağım. Ve gerçek bu. Umarım bana geri dönüş yolunu bulursun ve ben

Abe'e bunu söyledim. Yaşlı herif sırtıttı ve bunu zamanın göstereceğini söyledi.

Boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırdığı için duraklamak zorunda kaldım. Son birkaç cümleye geçmeden önce iç çektim. Seni bugün özleyorum, beş yıl sonra ve on yıl sonra da özleyeceğim. Çünkü sen bu gezegendeki en sevdiğim insansın Savannah Abbott. Bezelye ve havuç. Hayes.

Kanepeye oturup ağladım ve kocam kollarını bana doladı.

"Vay be. Bu konuşmayı unutmuşum. Sanırım o sinsi piç
seninle evleneceğimi biliyordu." Dudakları alnımı öperken
güldü.

"Bence muhtemelen senin benim diğer yarım olduğunu
biliyordu ve buraya dönüp bunu anlayacağımı umuyordu."

Gözlerimi kapattım ve Abe'e sessizce teşekkür ettim.
Çünkü o bana evimin yolunu bulmamda yardım etmişti.
Sonsuza dek mutlu olmama yardım etmişti.

Sonsöz

Hayes

Nash ve Emerson her yıl düzenledikleri 4 Temmuz partisine katılmışlardı ve herkes oradaydı. Hepimiz Romeo'nun göğsünde bebek Hayes'in içine sokulduğu bir tür askı taşıdığı için onunla dalga geçmiştik. Çok iyi bir babaydı ve onun nasıl bir adam haline geldiğini görmekten gurur duyuyordum.

Hepimiz çocukken tanışmıştık ama bu adamları koca ve baba olarak görmek iyi bir şeydi.

Olasılıkları yenmiştik.

Futbol bursumu bıraktığımda, sanırım pek çok insan beni sildi ve sadece bir pislik olacağımı düşündü.

Ama başımı öne eğmiş ve itfaiyeci olmak için çok çalışmışım ve şimdi kaptan olduğum için bu işi çok seviyordum. Yapmam gereken şey buydu.

Ateşin etrafında çocuklarla otururken biramı yudumladım ve karıma baktım. Artık ikinci üç aylık dönemine girmişti ve bebeğinin yumruları çok tatlıydı. Çocuklarımız gibi o da her geçen gün büyüyordu.

İki küçük kızımız olacaktı.

En çılgın hayallerimde bile iki küçük prensesin babası olacağımı hayal edemezdin.

Ama işte buradaydık. Çocuk odamızı pembe ve fırırlı her şeyle dolduruyorduk.

Ve her saniyesini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Hayatım, beklentilerimin çok ötesine geçmişti ve tüm bunların nedeni bu kadının bana geri dönmesiydi.

ve dünyamı alt üst etti.

En iyi şekilde.

"Bu yıl planladığım havai fişek gösterilerini görene kadar bekleyin.

Şimdiye kadarkilerin en iyisi. Elimden geleni yaptım" dedi Kingston.

"Her zaman elinden geleni yapıyorsun." Romeo kıkırdarken Demi yanına gelip yanağına bir öpücük kondurdu ve bebeği kucağından aldı.

"Gidip ona içeride bakacağım," dedi.

"Gelip seninle oturmamı ister misin?" diye sordu. "Hayır.

Oğlumla biraz sessiz zaman geçireceğim."

Gülümsedi ve evin içine doğru yürüdü.

"Hepiniz çok ... evlisiniz." Easton birasından bir yudum aldı. Bu öğleden sonra ailesinin partisinde bulunduktan sonra bu gece Magnolia Falls'a gelmişti. Adamın kardeşinin helikopterine erişimi olduğu için bir partiden diğerine geçmişti.

ve bir sonrakine geçtim. Bana ve Savvy'ye durumumuzda gerçekten yardımcı olmuştu ve ondan çok hoşlanmışım.

River bir kahkaha attı. "Hepimizin böyle evleneceği kimin aklına gelirdi?"

"Ben değilim," dedim. "Evlenecek bir tip olduğumu hiç düşünmemiştim." "Ama işte buradasın, ikiz kızların da yolda," dedi Easton. "Bu gece gelmene sevindim. Bunun anlamı çok büyük." Nash bir kadeh

Birasından uzun bir yudum aldı ve ben de onu inceledim. Normalden daha sessizdi.

"Aklında bir şey mi var, kardeşim?" Kingston sordu.

Nash Easton'a baktı ve dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Kesinleştğinde herkese söylemeyi bekliyoruz, ama sanırım siz sikiklerden hiçbir şey saklamıyorum."

"Neler oluyor?" diye sordum. Cutler'ın Savannah'nın kucağında oturduğunu ve gülme krizine girmiş bir halde başını geriye attığını görmek için ona bakarak sordum.

"Easton, Emerson'ın Cutler'ı evlat edinmesi fikri hakkında Tara ile görüştü," dedi ve yüzündeki tüm duyguları görebiliyordunuz.

"Peki o ne dedi?" Romeo öne doğru eğilip dirseklerini

dizlerine dayayarak sordu.

"Karşı koymayacağını söyledi." Easton tekrar ateşe bakmadan önce kız kardeşine bir göz attı.

"Dur tahmin edeyim. Para mı istiyor?" Ben sordum.

"Dürüst olmak gerekirse bunu bekliyordum. Ama evlat edinme işleri böyle yürümez. Ona Cutler'la konuştuğumu söyledim, ki konuştum ve Emerson'a anne demeye başladığını paylaştım, ve bunu resmileştirmek istiyorlar. Ziyarete gelebileceğini ve onunla bir sorun yaşamayacaklarını söyledim. kasabaya geldiğinde onunla öğle yemeği yiyordu. Ama Cutler'ın istikrar istediğini söyledim. Şu anda etrafı istikrarla çevrili." Easton omuz silkti. "Ve ağladı ve onu hayal kırıklığına uğrattığını bildiğini söyledi."

Nash, "O bencil dış görünüşünün altında bir kalbi olduğu ortaya çıktı," dedi.

"Ona doğru şeyi yapmak için hiçbir zaman geç olmadığını söyledim. Nash ve Emmy evleniyor. Emmy onun hayatında istikrarlı bir güç oldu. Ve bunu resmileştirmek istiyorlar." Easton devam etmeden önce etrafımızdaki alevler çatırdayınca durakladı. "Emerson buradayken Cutler'la nasıl ilgilendiğini gördüğünü söyledi. Oğlu için bencilce olmayan bir şey yapmak istemiş. Bu yüzden bugün gelip kız kardeşime haberi bizzat vermem gerekiyordu. Bu onun için çok önemli."

"Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi King. "Bazen insanlar doğru olanı yapar." Omuz silktim. "Senin adına sevindim kardeşim. Her şey yolunda gidiyor," dedi River. dedi. "Hepimiz için."

"Peki ya sen?" Easton sorusunu River'a yöneltti. "Sen ve Ruby de aynı şeyi yapacak ve üçüzlere hamile kalacak mısınız?"

Daha fazla kahkaha.

İkiz şakalarının sonu gelmiyordu.

Asla çocuk yapmayacağına yemin eden adam, bir alana iki bedava aldı.

Tüfeğini hazırla. Koruman gereken iki küçük prenses var.

Aynı anda iki genç kızla birlikte olmak, bunca yıl kara kara düşünen bir pislik olmanın cezası.

Aldırmadım. Komik buldum. Geleceğin ne getireceğini her zaman bilemeyeceğimizi hatırlatıyordu. Ve bu da hayattan ibaretti.

Bu bir yolculuktu ve içinde bulunduğum yolculuk için minnettarım. "Bunun hakkında konuşuyoruz ama henüz o noktaya gelmedik. Benim kızım istiyor önce dünyayı kurtarmak. Birlikte çalıştığı çocuklar için bir vakıf kuruyor, o yüzden bağış toplamaya yardım etmeye hazır olun." River birasını yudumladı.

"Planı ne?" Easton sordu.

"Kasabada eski bir ev satın alıp onarmak istiyor, bu da King, Nash ve Savvy'nin tonlarca zaman bağışlayacağı anlamına geliyor." River bir kahkaha attı. "Bu çocuklara islahevinden çıktıktan sonra gidecekleri bir yer verin. Hepsinin onları bekleyen aileleri yok. Koruyucu aile dışında başka bir seçenek sunmak istiyor."

"Ona çoktan var olduğumuzu söyledik. Neye ihtiyacı olursa olsun," dedi Kingston.

Nash bana ve Romeo'ya bakarak, "Ve siz ikiniz de yardım etmek için büyük kaslarınızı ortaya koyacaksınız," dedi ve biz de başımızı salladık.

Sormasına bile gerek yok.

Easton, "Katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Şirketimle konuşup bağış yapıp yapmayacaklarını sorabilirim."

"Bu harika olur, dostum. Teşekkür ederim. O her şeyi alıyor Evrak işleri tamamlandı. Savvy evi dekore etmeyi teklif etti ve mobilyaların çoğunu alabileceğini düşündü.

yerel mağazalardan bağışlandı," dedi River. "Ve Emerson, eve ilk geldiklerinde ücretsiz tıbbi değerlendirme teklif etti.

Saylor, yaşlarına uygun kitaplar bağışlayıp bağışlamayacaklarını öğrenmek için bir grup kitapçıya ulaşacak. Ve Demi dedi ki

Magnolia Beans tarafından bağışlanan evde haftalık kahvaltı düzenlerdi."

"Vay be. Siz çocuklar burayı karıştırmayın. Hepiniz gemiye atlamak için çok hızlısınız. Buna bayılıyorum," dedi

Easton.

"Senin de evde yapacak çok işin var." Nash Bacaklarını önünde uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Rosewood River'daki ofisi genişlettin ve şovu sen yönetiyorsun, değil mi? Bunun senin sonun olduğunu mu düşünüyorsun? firmada ortak olmak için atlanması gereken bir çember mi?"

Easton belalı bir avukattı. Nash bize onun mahkeme salonunda nasıl isim yaptığına dair hikâyeler anlatmıştı.

"Evet, duruşmalar için şehre gidip geliyorum ama şehir dışında bir ofisimin olması güzel. Ortaklar istedi Şehir merkezinde sahip olduğumuz devasa ofis alanını küçülttük, çünkü firma için çalışan pek çok kişi zaten şehir dışında yaşıyor, bu nedenle aslında ofisi orada genişletmek mali açıdan iyi bir hamleydi."

"Ve bu senin fikrindi, değil mi?" Nash sırttı. "Bu sana brownie puanı kazandırmalı."

"Göreceğiz. Şirketi Charles Holloway'in babası kurdu, ve havucu başımın üzerinde sallamayı seviyor. Ortakların çoğu artık yaşılanıyor ve yakında emekli olacaklar, bu yüzden yeni kan getirmesi gerekiyor." Easton omuz silkti.

River, "Görünüşe göre çantada keklikisin," dedi.

"Göreceğiz bakalım. Bu hafta bana hiç de hoşuma gitmeyen saçma sapan bir bomba attı."

"Evet, Em bana seni akıl hocası yapacağını söyledi. Kızın mı?" dedi Nash ve kahkahasını hemen bir öksürükle bastırdı.

"Hiç komik değil, dostum. Firmamız için oradaki ortakların hepsinden daha fazla dava kazandım ve şimdi beni bebek bakıcısı mı yapmak istiyor?" Easton tiksintiyle başını salladı. "Hukuk fakültesinden yeni mezun oldu, yani hiç deneyimi yok. Belli ki sabrımı sınıyor. Ama saçmalıklara karşı toleransım yüksektir."

"Ne yapacaksın?" Ben sordum.

"Sırf babası kurucu ortak olduğu için ona karşı yumuşak davranmayacağım. Herkesin yapması gerektiği gibi onu da çalıştıracam. Tahminimce kapıya doğru koşacak

birkaç hafta içinde." Sırıttı. "Sıcağa dayanamıyorsan mutfaktan defol git, tamam mı?"

Kingston, "Görünüşe göre iyi bir planınız var," dedi.

"Her zaman öyle." Easton ayağa kalktı ve kimin bir bira daha istediğini sorduktan sonra yeniden doldurmak için koşarak eve girdi.

Kingston havai fişek gösterisini hazırlamadan önce bir saat daha orada oturup şakalaştık. Hepimiz sandalyelerimizi su kenarına çektik, Nash müziği açtı ve bugüne kadar gördüğümüz en iyi ışık gösterisini izledik.

"Hayes Amca, sence ikizler de benim gibi çikolatalı sütü sever mi?" Cutler, Savannah'nın kucağında oturduğu sandalyemin yanında dururken sordu.

"Bence onlara neyin iyi neyin kötü olduğunu söylemen için seni örnek alacaklar." Elimi saçlarının tepesinde gezdirdim.

Hepimize nasıl baba olunacağını gerçekten öğreten çocuk. Şiddetle sevmeyi. Değer verdiğiniz insanlar için nasıl ortaya çıkacağınızı.

Bu çocuk hepimizin.

Ve Emerson'ın resmen onun annesi olacağı düşüncesi olması gerektiği gibiydi. Bunu istediğini biliyordum. Hayatında bir anne olmasını arzuluyordu.

"Onlara her şeyi anlatacağım. Bebeğim Hayes'e öğreteceğim King Amca ve Saylor Teyze'nin küçük oğluna yüzmeyi ve beyzbol oynamayı öğreteceğim. Ben de ikizlere annemin yaptığı gibi tek boynuzlu at gevreği yapmayı öğreteceğim."

Anneler Günü'nde Emerson'a anne demeye başlamıştı ve bunu her söylediğinde onu nasıl etkilediğini görüyordum. O da

Onu kendi çocuğu gibi seviyordu ve o da bunu hissediyordu.

Hepimiz hissettik.

Kingston, kucağında oturan Saylor'un yanağını öperken, "Bu çocuklar seni örnek alacakları için çok şanslı olacaklar," dedi.

"Ben şanslı olanım. Babam ve annem var. En iyi amcalara sahibim ve onlar da en iyi kızları buldular ve şimdi ailemiz daha da büyüyor." Emerson evden onu çağırdığında koşarak uzaklaştı.

"Tanrı aşkına," dedi River gözünü kaydırırken. "Yine alerji mevsimi mi?"

Kingston birkaç kez burnunu çekti ve Romeo boğazını temizleyip başka tarafa baktı. Nash bana baktı ve ben de hüngür hüngür ağlayan bir korkak gibi davranmamak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Easton bir kahkaha attı. "Siz gerçekten de bir avuç aptal piçsiniz."

Etrafımızda kahkahalar patladı ve ben kollarımı kızıma dolayarak arkama yaslandım, kızlarımın ikisi de onun karnında büyüyordu, etrafım ailemle çevriliydi.

Küçük bir ülkeyi doyuracak kadar hamur işi yedikten ve ateşin etrafında daha fazla sohbet ettikten bir saat sonra hepimiz vedalaştık.

Savannah ve ben sadece birkaç blok ötede yaşadığımız için oraya kadar yürümüştük. Gökyüzü karanlıktı ama bu gece tüm yıldızlar açıktı. Yakınlarda patlayan havai fişeklerden rastgele patlamalar ve çatırtılar geliyordu.

Savannah, Ruby'ye çocuklar için kurulan vakıfta yardım edeceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyordu ki birden durdu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Eve yürüyemeyecek kadar yorgun musun?"

Tek kelime etmedi. Sadece elime uzandı ve onu karnının alt kısmına yerleştirdi. Avucuma küçük bir sarsıntı indiğinde ona baktım.

"Bu da ne böyle?"

"Bu ilk vuruş," dedi. "Birileri ayağa kalkmış ve partiye hazır."

Bir tekme daha gelirken orada durup karnının üzerindeki elime baktım.

"Havai fişekleri seviyor olmalılar," dedim elim yavaşça sundress'inin üzerinde ileri geri hareket ederken.

"Sanırım senin sesini seviyorlar."

"Babanızın sesini seviyor musunuz kızlar?" Başka bir tekme daha geldiğinde alay ettim.

Lanetleneneğim.

Savannah kıkırdadı. "Sana söylemiştim. Şimdi eve gidelim. Kocamla banyo yapmak istiyorum."

"Oh, öyle mi? Seni soyamak için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim."

"Görünüşe göre her gün oluyor, bu yüzden ben kesin bir şeyim." Onu kollarımın arasına aldığımda güldü.

"İstediğim tek kesin şey sensin, Shortcake."

"Güzel. Çünkü ömür boyu benimle kalacaksın." Onu göğsüme bastırıp merdivenlerden ön kapıya doğru taşırken kahkahalarla başı geriye düştü.

"Seni buna zorlayacağım." Kapıyı iterek açtım. Ve bunda ciddiydim.

Yaşamaya başlayana kadar sonsuza dek mutlu olacağıma hiç inanmamıştım.

O.

Başından beri kalbimi çalan komşu kıızıydı. Ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

Finding Hayes'i beğendiyseniz, lütfen [buraya](#) yorum bırakın

Teşekkür

Greg, bana her zaman sonsuz kitap sevgilisi ilhamı sağladığın için teşekkürler. Seni sonsuza kadar seviyorum!

Chase ve Hannah, tüm kalbimle sizinleyim. Sizinle gurur duyuyorum ve ikinizi de çok seviyorum!

Willow, arkadaşlığın için sonsuz minnettarım! Beni her zaman desteklediğin, cesaretlendirdiğin ve güldürdüğün için teşekkür ederim! Seni çok seviyorum!

Catherine, benimle birlikte her şeyi kutladığın, beni dinlediğin, güldürdüğün ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Kandi, sen hayatımda çok parlak bir ışıksın. En büyük amigo kız olduğun ve her zaman zorlu günleri atlatmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sensiz kendimi kaybederdim.

Seni seviyorum!

Elizabeth O'Roark, bu yolculukta seninle birlikte olduğum için çok mutluyum. Seni seviyorum tatlı dostum!

Pathi, SEN olmasaydın her gün sevdiğim işi yapıyor olamazdım! Arkadaşlığın ve tüm destek ve teşviklerin için çok minnettarım! Sensiz kaybolurdum! Seni çok seviyorum!

Nat, senin için inanılmaz derecede minnettarım! Bu kadar çok şeyi üstlendiğin ve sana ihtiyaç duyulan yerde devreye girmekten asla çekinmediğin için teşekkür ederim. Her gün beni cesaretlendirdiğin, üzerimden çok şey aldığın ve her şeyin yolunda gitmesi için benimle birlikte imza günlerine geldiğin için teşekkür ederim. Sana sonsuza dek minnettarım!

Seni seviyorum!

Nicole Moeslacher, PR kutularım için en muhteşem kartları yaptığınız için teşekkür ederim. Seni ölesiye seviyorum.

Nina, bundan sonra sana RÜYA YAPICI diyeceğim. Bana inandığın için teşekkür ederim.

en çılgın hayallerim gerçek oldu. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel! Seni sonsuza dek seviyorum!

Kim Cermak, SEN olduğun için teşekkür ederim! Bunu söylemenin başka bir yolu yok. Sen milyonda birsin. Köşemde olduğun için, ama en önemlisi sana arkadaşım diyebildiğim için sonsuz minnettarım. Seni seviyorum!

Christine Miller, Kelley Beckham, Tiffany Bullard, Sarah Norris, Valentine Grinstead, Meagan Reynoso, Amy Dindia, Josette Ochoa ve Ratula Roy, SİZLERE sonsuz minnettarım!

Paige, önce Gaylord'dayken beni kurtardın. dolaşıp kayboldular. Ve sonra Louie ve Penny'nin evliliğini ayarladık! Daha iyisi olamazdı! Sizi çok seviyorum ve arkadaşlığınız için minnettarım!

Stephanie Hubenak, sözlerimi her zaman erkenden okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Günlük sohbetler benim favorim. Seni çok seviyorum!

Kelly Yates, muzlu ekmek ateşi ilhamı için teşekkürler! LOL! Senin için çok minnettarım! Seni seviyorum!

Logan Chisolm, size kesinlikle bayılıyorum ve desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için çok minnettarım! Seni seviyorum!

Kayla Compton, sizinle çalıştığım için çok mutluyum ve SİZİN için çok minnettarım! Seni seviyorum! Xo

Doo, Annette, Abi, Meagan, Diana, Jennifer, Pathi, Natalie ve Caroline, EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkürler

HİÇ! Görüşleriniz benim için dünyalara bedel. Size çok minnettarım!!!

Sözlerimi cilalanmış son bir kitaba dönüştüren tüm yetenekli, harika insanlara, size sonsuz minnettarım! Sue Grimshaw (Edits by Sue), Hang Le Design, Sarah Sentz (Enchanting Romance Designs), Emily Wittig Designs, Christine Estevez, Ellie McLove (My Brother's Editor), Jaime Ryter (The Ryter's Proof), Julie Deaton (Deaton Author Services), Lyric Audio Books'tan Kim ve Katie ve inanılmaz yetenekli Madison Maltby, bu kadar cesaretlendirici ve destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim!

Crystal Eacker, sesli beta dinleme/okuma becerileriniz için teşekkür ederim! Sana kesinlikle bayılıyorum!

Ashley Townsend ve Erika Plum, yarattığınız inanılmaz swaglara bayılıyorum ve ikinize de çok müteşekkirim!

Jennifer, sonsuz bir destek sistemi olduğun için teşekkür ederim.

Facebook grubunu yönetmek, yayınlamak, gözden geçirmek ve Her sürüm için ne gerekiyorsa yapıyorum. Arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel! Sizi seviyorum!

Rachel Parker, senin için inanılmaz derecede minnettarım ve bu yolculukta seninle birlikte olduğum için çok mutluyum! Sonsuza dek yayın günü şans tilsimim! Seni çok seviyorum!

Natasha, Corinne ve Lauren, beni her gün zorladığınız ve en iyi destek sistemi olduğunuz için teşekkür ederim! Sizi seviyorum!

Amy, seninle koşmayı çok seviyorum! Arkadaşlığın için çok minnettarım! Seni seviyorum!

Gianna Rose, Rachel Baldwin, Sarah Sentz, Ashley Anastasio, Kayla Compton, Tiara Cobillas, Tori Ann Harris ve Erin O'Donnell, dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel!

Anne, en büyük amigom olduğun ve yazdığım her şeyi okuduğun için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Baba, sen gerçekten benim rüyalar!! Bana asla pes etmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca beni okuduğun ve desteklediğin için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

JKL WILLOWS'a ... Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için size sonsuza dek minnettarım, tatlı dostlarım!!! Sizi seviyorum!

Gönderen, paylaşan ve beni destekleyen tüm blog yazarlarına, bookstagrammer'lara ve ARC okuyucularına... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Yaptığınız grafikleri ve paylaştığınız muhteşem gönderileri görmeyi seviyorum. Desteğiniz için sonsuza dek minnettarım!

Kitaplarımı almak için zaman ayıran ve kelimelerime bir

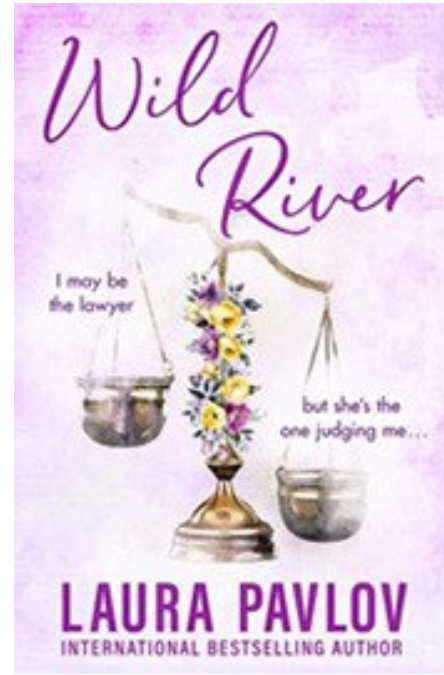
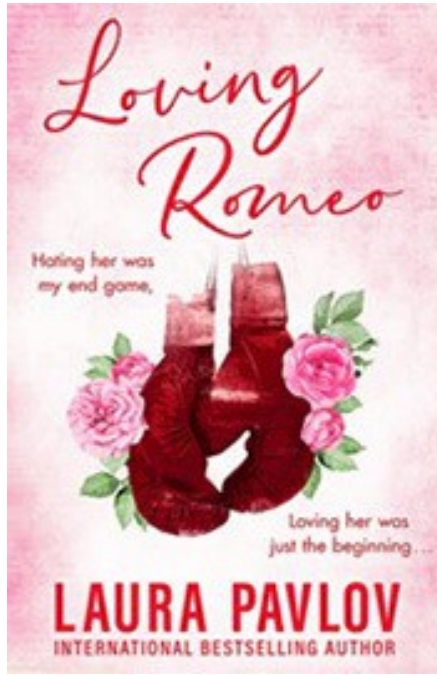
şans veren tüm okuyuculara ... Yardım ettiğiniz için
TEŞEKKÜRLER

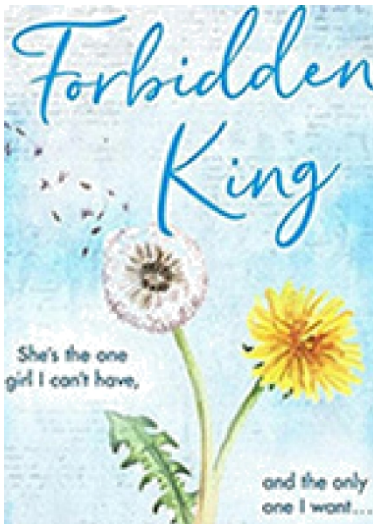
hayallerimi gerçekleştirmek için!!

Okumaya devam et

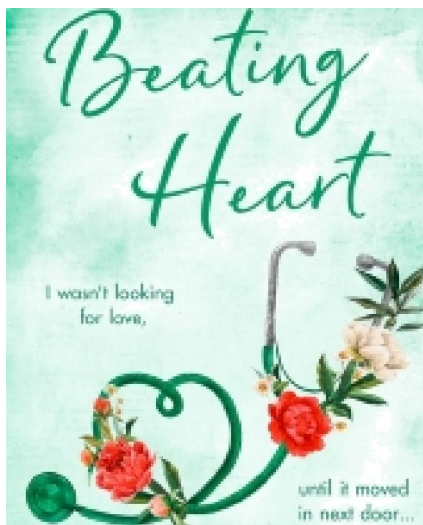
Magnolia Falls'a takıntılı mısınız?

Serinin geri kalanıyla yolculuğunuza devam edin ...

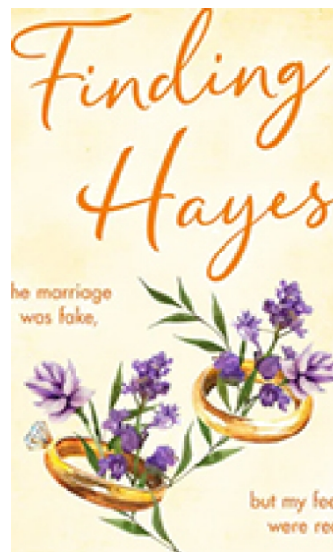

LAURA PAVLOV
 IkTçMGI1gaAt 0çST5EttiN6 AlsT*I6N"

LAURA PAVLOV
 iNTERIJßTIOääf BFßTS £LLING èMTFßR

LAURA PAVLOV
 iMifRMkI iöliät B! ST5£LLihG ÄU1F4R

TEK BİR YER. BİRÇOK HİKAYE

Cesur, yenilikçi ve
yayıncılığı güçlendirmek.

BİZİ TAKİP EDİN:

@HbStories

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Faz II,
Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Yukarı
Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda
<http://www.harpercollins.co.uk>